

Cổ Long

Nguyệt Vị
Tinh Hà

Truyện Kiếm Hiệp

Cổ Long

Nguyệt Vị
Sinh Tà

Truyện Kiếm Hiệp

Cổ Long

Nguyệt Di
Tình Già

NHÀ XUẤT BẢN
ĐANG CẬP NHẬT

Ebook: Vinaguy

Nguồn: nhanmonquan.com

HỒI MỘT

Kỳ nhân dị thú

Rằm tháng tám, trăng sáng rực rỡ, trời quang mây tạnh, bầu trời trong vắt...

Tảng đá lớn trên vách ngọn Thủy Tín, một trong những ngọn núi xinh đẹp nhất trong dãy núi Hoàng Sơn thuộc vùng Hoãn Nam, nhuộm đầy ánh trăng. Đứng xa xa nhìn có cảm giác tảng đá này như một viên ngọc xanh khổng lồ. Chuyển mắt về phía dưới một chút nữa, người ta bắt gặp cỏ cây hoa lá dập dờn theo gió thu dưới ánh trăng bàng bạc. Cảnh xa, cảnh gần hoà quyện cùng sương khói của núi rừng tạo nên một khung cảnh thần tiên chẳng khác nào trong chuyện cổ tích vậy.

Tuy đã vào thu, nhưng tiết trời vẫn chưa trở lạnh. Gió nhè nhẹ thổi, chỉ còn nghe tiếng lá vàng xào xạc trên mặt đất. Đêm đã chìm sâu, vạn vật đã ngủ yên.

Trong cảnh tịch mịch cô liêu đó, dưới sườn núi bỗng xuất hiện một bóng người, người này mình khoác áo đạo bào, đầu đội nón, thần thái xung mãn, mặt nhìn bao quát bốn phía. Bỗng y quay đầu lại cười nói:

– Các con này, hiện tại các con đã thấy được thế nào là sơn thanh thủy tú của vùng Giang Nam. Nếu không phải sư phụ đưa các con thoát khỏi cảnh tù túng trói buộc của gia đình thì e rằng cả đời các con cũng chẳng khi nào được trông thấy cảnh thần tiên này.

Tiếng nói tuy trong và rõ, nhưng nếu nghe kỹ thì trong đó dường như có hàm chứa thanh âm khiến người nghe khiếp sợ.

Đạo nhân vừa dứt lời, lập tức ở đằng sau vang lên mấy tiếng nho nhỏ đáp lại.

Tiếp đó, lại thấy ba tên đồng tử nhỏ tuổi đi tới. Đầu tết tóc đuôi sam, vẻ mặt cả ba đều rất thông minh linh lợi. Trong bóng đêm, mắt chúng đều sáng như sao.

Trong đó, có một đồng tử mặc chiếc áo vàng, ánh mắt hướng về phía ngọn núi mây mờ mịt phủ, cặp mắt to sáng chuyển hai ba lượt rồi tự cười và nói:

– Sư phụ, chẳng phải là sư phụ đã lâu năm ở trên đỉnh núi này mà sao còn chưa dẫn chúng con lên đi, phong cảnh ở đây tuy đẹp thật, nhưng đợi cho đến khi chúng con học thành bản lĩnh rồi có xem cũng chưa muộn.

Đạo nhân cười ha hả, tiếng cười vừa dứt thì bỗng sắc mặt thay đổi, vén vạt đạo bào, tay trái nắm lấy đồng tử áo vàng, tay phải ôm lấy hai đồng tử kia. Đầu ngón chân khẽ điểm nhẹ, thân hình cao lớn của y đột nhiên bay về phía vách núi bên trái của sườn núi, đạo bào phấp phới trên không trung, tuyệt nhiên không phát ra một tiếng động nào cả.

Bóng đêm buông phủ, vạn vật tịch liêu.

Trong nơi thâm sơn cùng cốc, tựa hồ lúc này không còn một tiếng động nào ngoài tiếng gió núi vi vút, tiếng côn trùng văng vẳng đâu đây.

Nhưng nếu là một người có thính lực siêu phàm thì có thể nghe được tiếng cười nói nho nhỏ theo gió văng tới. Hơn nữa, tiếng cười nói này lại đến cực nhanh, trong chớp mắt đã thấy ba bóng hình đang tiến về phía sườn núi.

Người đi đầu cũng là một đồng tử, tóc đã rũ xuống. Tuy vóc dáng nhỏ bé, nhưng thân thủ lại cực kỳ linh hoạt, dường như võ công rất có căn cơ.

Hai người đi đằng sau là một nam một nữ. Tuy phi thân cực nhanh,

nhưng dáng vẻ đi đứng lại rất ung dung an nhàn. Vóc dáng người nam không cao, tuổi trạc tứ tuần, thần thái siêu phàm, mày rậm mắt sáng, các bộ vị trên khuôn mặt đều đặn chỉnh tề, toát ra vẻ hiên ngang của một hảo hán đại trượng phu, khiến người nhìn thấy là đem lòng mến phục.

Người nữ khoảng chừng ba mươi tuổi, thân hình yếu điệu, mi mắt như họa, tay trái đặt hờ trên vai của người đàn ông.

Lúc này, đạo nhân mặc chiếc áo lông đang nấp sau một tảng đá lớn trên vách núi.

Khi trông thấy ba người nọ đi lên sườn núi, mặt của y bỗng nở một nụ cười lạnh lùng, nụ cười ẩn tàng vẻ tàn khốc, chết chóc.

Hán tử trung niên kia vừa lướt đi trên sườn núi vừa phóng mắt nhìn ra xa, tay trái nhẹ nâng cánh tay nhỏ nhắn của người thiếu phụ xinh đẹp, mỉm cười cất giọng ngâm nga:

Hoàng Sơn âm lĩnh tú
Nguyệt hoa phù vân đoan
Lâm biểu minh tể sắc
Thành trung hoàn vị hàn.

(Dịch nghĩa: Ngọn núi thanh tú đẹp đẽ phía bắc dãy núi Hoàng Sơn
Ánh trăng chiếu trên những đám mây đang bao trùm ngọn núi
Rừng cây hiện rõ sắc quang đăng
Trong đó, thành trời vẫn chưa lạnh)

Giọng ngâm nga của hán tử trung niên nghe rất êm ái. Người thiếu phụ xinh đẹp kia vừa nghe thấy bèn cười và nói với giọng giễu cợt:

– Tướng công lúc nào cũng thế, luôn thích chọc tức thiên hạ. Lần trước, khi đối chưởng với trưởng phái Côn Lôn, tướng công đem trấn sơn chương pháp Thiếu Dương Bát Nhất Thức của người ta ra để đối phó với người ta,

khiến cho Tam Linh lão đạo sĩ tức đến nổi thề rằng sẽ bế quan mười năm. Lúc đó, tướng công đã phải xin lỗi người ta rồi rít, thế mà bây giờ...

Trên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu phụ nở nụ cười thật tươi rồi lại nói tiếp:

– Bây giờ, lại đem mấy câu thơ của Chung Nam Dư Tuyết đại thi nhân đòi Đường ra mà ngâm nga cảnh núi Hoàng Sơn này. Những âm hồn trong đêm khuya vắng lặng, bị đánh thức bởi giọng ngâm của tướng công sẽ tức chết thôi.

Hai người vừa đi vừa cười nói. Đồng tử đi trước bỗng nhiên quay người lại, trên gương mặt ngậy thơ thông minh đỉnh ngộ dường như hiện ra vẻ kinh sợ. Thiếu phụ xinh đẹp kia trông thấy vậy, hơi cau mày lại rồi hỏi:

– Khanh nhi, con có chuyện gì thế?

Đồng tử kia tên là Trác Trường Khanh, đưa tay chỉ xuống sau vách núi dựng đứng, nói với giọng hốt hoảng:

– Mẫu thân, ở đằng kia sao lại có những âm thanh kỳ lạ truyền tới đây, chẳng phải là kỳ quái lắm sao?

Hai người đi sau đều cùng nhú mày, ngưng thần chăm chú lắng nghe. Quả nhiên, họ nghe tiếng hú của các loài dã thú vang đến từ sau vách núi. Tiếng hú nghe rất thê lương mà lại cực kỳ hỗn loạn. Trong đó, có cả tiếng gầm thét của các loại mãnh thú như hổ, báo, sài lang...

Nụ cười trên khuôn mặt hán tử trung niên bỗng thay đổi, nét mặt nghiêm hẳn lại.

Sau khi ngưng thần chăm chú lắng nghe, bèn cất tiếng. Giọng nói pha chút ngạc nhiên:

– Hoàng Sơn tuy rộng lớn, là nơi thâm sơn, hoang vu vô cùng, nhưng các loại dã thú lại không nhiều lắm, nếu là chúng đi kiếm ăn thì cũng ra vào

khoảng lúc mặt trời lặn. Hơn nữa, chúng chỉ trong rừng, không bao giờ ra quá cả ngoài này. Trời cũng đã khuya lắm rồi, vạn vật đều đã ngủ yên, sao lại đột nhiên có tiếng hú này.

Lúc này, ba người cũng đã đến dưới vách đá dựng đứng. Cả ba cùng ngừng bước.

Đạo nhân đứng nấp ở phía trên đưa mắt ra hiệu cho ba đồng tử đi theo. Ba đồng tử hiểu ý bèn cùng lúc ngưng hô hấp. Đạo nhân này cũng lấy làm kinh dị trước những tiếng hú thê lương tạp loạn của các loài mãnh thú, sắc mặt y cũng ngưng trọng dị thường.

Trời đêm thu, gió thổi hiu hiu từng cơn từng cơn. Nào ngờ chỉ trong giây lát, dưới vách núi gió bỗng nổi lên, tiếng gió ù ù, thế gió mạnh bạo hung hãn, nhưng chỗ ba người đang đứng nơi gần sườn núi thì ngược lại, gió nhẹ thổi.

Nguyên vợ chồng đại hiệp này, thanh danh chân động võ lâm. Hán tử trung niên là Trác Hạo Nhiên, một đời ngang dọc khắp Trung Nguyên, sử dụng thanh Linh Xà nhuyễn kiếm, đã từng vang danh hiển hách trong các cuộc truy quét hắc đạo nơi Ân Sơn Tam Thập Nhị Đà. Trong võ lâm từ lâu đã được tôn là đệ nhất cao thủ.

Trác Hạo Nhiên tuổi tuy chưa cao lắm, nhưng gót chân hiệp nghĩa đã in dấu khắp nơi, từ quan nội quan ngoại, núi cao bể rộng, rừng sâu vực thẳm cho đến Tà Dương cổ đạo, Đại Đồng Tứ Tú đều có dấu chân ông.

Lúc này, Trác Hạo Nhiên hỏ mục chuyển tứ phía, thấy bụi đất phía bên kia sườn núi đang bốc lên cuồn cuộn mù trời, cùng với tiếng gầm hú của các loài mãnh thú. Ông biết rằng, tình hình lúc này đã có biến đổi lạ thường nên ánh mắt ông ta nghiêm lại, hạ giọng nói:

– Tình thế lúc này không phải là tầm thường. Trong núi ắt đang có sự cố

lớn xảy ra. Chúng ta không nên tiến tới nữa mà trước mắt nên tìm một chỗ an toàn, nghe ngóng động tĩnh rồi sau đó hãy quyết định nên đi hay ở lại.

Đạo nhân nấp trên vách núi trong lòng cảm thấy hồi hộp đoán thăm:

– Lẽ nào họ Trác kia cũng muốn tới đây...

Nào ngờ khi y còn chưa nghĩ xong thì đã thấy Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên một tay ôm lấy đứa con trai, thân hình vừa động, thoát đã bay lên hơn bốn trượng, tay hữu vung mạnh, dùng nội lực hùng hậu, đưa đứa con trai của mình lên vách núi nơi đầu dốc.

Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên chẳng những nội lực cao thâm mà khinh công cũng tuyệt cao. Tay hữu vừa vung mạnh xong thì thân hình của ông cũng lại vọt thêm lên ba trượng nữa.

Sau đó, Trác Hạo Nhiên hú lên một tiếng lớn, dùng đầu ngón chân điểm nhẹ vào một cành cây nhô ra bên sườn núi, búng người tới đỉnh dốc.

Tuyệt kỹ khinh công bay lên lưng chừng trời này, không chỉ khiến cho ba tên đồng tử nấp sau tảng đá trên vách núi phía đối diện ngạc nhiên vô cùng, mà chúng còn đồng thanh thốt lên:

– Hảo công phu.

Đạo nhân nấp sau tảng đá cùng lũ trẻ vốn tự phụ về tuyệt kỹ khinh công, nhuyễn công của mình là thiên hạ vô song, nhưng nay thấy thân thủ của Trác Hạo Nhiên thì nét mặt đổi liên tục, lại càng ngưng thần, ngưng hô hấp, không dám cử động mạnh.

Trác Hạo Nhiên vừa lên tới đỉnh núi, bèn lấy ra từ trong bọc một cuộn dây, vung ra trước gió, hướng về phía người thiếu phụ. Sợi dây dài hơn mười trượng được Trác Hạo Nhiên truyền nội lực vào khiến nó thẳng tắp.

Đầu bên kia, nơi cuối dốc, thiếu phụ xinh đẹp mới lắc nhẹ một cái, thân hình đã vọt lên ba trượng, vừa hay nắm được đầu kia của sợi dây.

Trác Hạo Nhiên rùn mình xuống tấn, hai tay cuộn lấy sợi dây, cử động linh hoạt, chính xác cực kỳ. Chẳng mấy chốc thiếu phụ kia đã lướt tới cạnh ông.

Sự phối hợp của hai người rất nhuần nhuyễn, sự ảo diệu đã lên tới tuyệt đỉnh.

Đạo nhân trên vách núi phía trước, khi vừa trông thấy tài nghệ kinh nhân khiếp thế của họ thì lòng không khỏi lo sợ, than thầm:

– Xem ra, không chỉ họ Trác võ công cao cường mà cả Phi Phụng Hoàng Đỗ Nhất Nương kia cũng danh bất hư truyền. Nhiều năm không gặp, không ngờ võ công của vợ chồng này đã tăng tiến tột bậc đến thế. Chẳng lẽ bao nhiêu năm khổ luyện của ta đều uổng phí cả hay sao?

Hai hàng mày kiếm của y càng cau lại, vẻ mặt đanh ác, ánh mắt phát ra những tia hung quang rợn người, dường như ẩn chứa một mối thù sâu sắc.

Nhưng khi y chuyển mục quang nhìn về phía ba đứa trẻ bên mình thì trên khuôn mặt đanh ác lại dường như xuất hiện vẻ thư thái, vui vẻ.

Tiếng các loài thú lúc này đã cực kỳ hỗn tạp. Càng kêu càng hoảng loạn. Đạo nhân chịu không nổi cũng phải ngưng ngay những suy nghĩ riêng tư của y mà nghiêng mình nhìn về phía dưới vách núi. Chỉ thấy trước mặt là một thung lũng rộng lớn, một con đường nhỏ uốn lượn vắt ngang qua sườn ngọn Thủy Tín. Tiếp đến là một dãy núi chạy dài về phía bắc. Dãy núi trùng trùng điệp điệp không những liên miên bất tuyệt, mà trong đó còn có một đỉnh núi cao, vách núi dựng đứng, thế núi cao vòi vọi, hùng vĩ uy nghi lạ thường.

Bên kia, nơi vợ chồng Trác Hạo Nhiên đứng, cùng với vách núi nơi đạo nhân ẩn thân, hợp với dãy núi và thung lũng tạo thành thế bình hành.

Đối diện với sườn núi chính là nơi bụi đang bốc lên. Từng trận từng trận

theo gió đang cuộn lên cao mười mấy trượng. Từ phía vách núi bên này cuộn cuộn tràn tới như sóng dữ.

Kỳ lạ nhất là đám bụi này, trận này vừa dứt thì trận kia lại nổi lên tiếp theo, ào ạt không ngừng. Nhìn thấy sự lạ lùng này, Trác Trường Khanh, con trai của Trác Hạo Nhiên, năm nay khoảng mười tuổi, không ngăn nổi ngạc nhiên, buột miệng hỏi:

– Gia gia, sao mà những trận gió núi này kỳ lạ thế?

Cặp mày râu của Trác Hạo Nhiên chau lại, không trả lời con mà quay người về phía vợ mình nói:

– Nhất Nương, muội xem rõ chưa. Không ngờ, những lời của sư phụ nói với đại ca năm xưa, nay đã thành sự thật. Hôm nay, được tận mắt chứng kiến, mặc dù chưa chắc, nhưng đại ca cũng đoán được tám chín phần rồi.

Phi Phụng Hoàng vốn còn chưa chú ý lắm, lúc này mới định thần nhìn kỹ. Quả nhiên, thấy trong đám bụi trần kia lại có dã thú thấp thoáng ở trong. Đám dã thú đang trước thì không nhìn rõ, nhưng đám ở phía sau lại là hươu nai, sơn dương các loại, hợp thành một bầy lao đi như tên bắn về phía trước.

Phi Phụng Hoàng cũng là nữ hiệp hành tẩu giang hồ đã lâu năm, lúc này thấy tình hình như vậy, không ngăn được chau mày hỏi:

– Đây là việc gì vậy? Có phải rừng phía bên kia xảy ra hỏa hoạn? Nhưng sao lại không thấy ngọn lửa nào cả.

Trác Hạo Nhiên không trả lời mà chỉ lắc đầu nhẹ nhẹ. Trác Trường Khanh thấy sắc diện của phụ thân mình ngưng trọng như thế thì cũng không dám hỏi nữa.

Cậu bé mắt nhìn ra, chỉ thấy hàng chục đám mây bụi đi qua. Những

đám bụi này còn chưa dứt thì lại thấy gió cát phía sau nổi lên, hết lớp này đến lớp khác âm âm tiến tới.

Trác Hạo Nhiên định thần nhìn kỹ lại và không kèm được phải thốt ra tiếng kêu kinh ngạc.

Nguyên ở phía trước trận gió cát này là hàng trăm hàng ngàn loài mãng xà lớn nhỏ. Từng đàn, từng đàn lướt tới với tốc độ kinh hồn. Có con thì lồm đồm ngũ sắc, có con lại ngân quang đầy mình, hơn nữa càng về cuối đàn thì hình thù của chúng càng lớn, có con dài tới hơn mười trượng.

So với mãnh thú, dã thú vừa đi qua thì đàn mãng xà này còn làm cho cát bay đá lở, bụi bốc lên gấp nhiều lần. Những nơi chúng lướt qua, đá bụi cùng cát bốc lên mù mịt trời đất, trông chẳng khác nào một cái cầu vồng màu xám nhạt vắt ngang qua núi.

Trác Trường Khanh tuy nhỏ tuổi, nhưng từ bé đến giờ đã thụ dưỡng ở phụ thân không chỉ võ công siêu phàm mà còn hấp thụ sâu sắc phong cách hiệp nghĩa của Trác Hạo Nhiên.

Trước tình hình đột biến kỳ lạ này, bèn nói:

– Gia gia, tuy rằng không có hỏa hoạn, nhưng hài nhi nghĩ nhất định những con mãng xà hung tàn này đang đuổi theo để giết những con thú kia, cho nên mới có sự việc này xảy ra. Hơn nữa, gia gia thường nói, dãy Hoàng Sơn là dãy núi có tiếng. Trong núi chắc là phải có rất nhiều chùa chiền, am miếu. Thế thì nhất định phải có tăng nhân và tiều phu. Những loài mãng xà chiếm cứ nơi này, chẳng phải là hại lớn sao? Gia gia đã thấy tận mắt rồi, chi bằng nghĩ cách trừ chúng đi thì hơn.

Đồng tử này chẳng những thiên tư tuyệt đỉnh mà còn có lòng hào hiệp vô cùng, ung dung đỉnh đạc mà nói. Cặp mắt mở to không chớp nhìn thẳng vào người cha, xem xét sắc diện của thân phụ thế nào.

Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên nghe con mình nói mà sắc mặt vẫn chưa biểu lộ ý tứ gì cả, trầm ngâm một lát rồi bỗng nói:

– Chúng ta hãy đi đến đó xem sao, nhưng phải cẩn thận, những con rắn kia nhất định đều có nọc độc, thậm chí chúng còn phun ra khí độc, lỡ hít phải khí độc thì nguy hiểm lắm.

Nói xong, Trác Hạo Nhiên lấy từ trong bọc ra một bình nhỏ màu bích lục, đổ ra mấy viên đơn màu bích lục, nói tiếp:

– Muội và Khanh nhi cầm mấy viên Tỵ Độc Đan này, để trong mũi một viên, viên còn lại ngậm nơi miệng. Khi đến chỗ đó cũng phải lưu tâm, đứng đằng xa một chút mới được.

Đỗ Nhất Nương chau mày nói nhỏ:

– Thế thì hãy lưu Khanh nhi ở lại đây để tránh những chuyện bất trắc có thể xảy ra.

Trong giọng nói Đỗ Nhất Nương chứa chan tình cảm của người mẹ lo lắng cho đứa con.

Trác Hạo Nhiên nhìn đứa con trai thân yêu của mình, trên khuôn mặt nghiêm nghị, thoáng như có nét cười, ông nói:

– Trong hai năm trở lại đây, nội công của Khanh nhi đã tăng tiến vượt bậc, khinh công cũng chẳng kém, cho nên khi xảy ra sự bất trắc, muốn thoát thân cũng dễ. Để một mình Khanh nhi ở lại đây cũng không an tâm.

Trác Trường Khanh nghe vậy mừng quá nhảy cẫng lên. Đỗ Nhất Nương nhếch mép cười, vờ giận nói:

– Ca xem ca dạy nó thành cái gì kìa. Lớn lên rồi sợ lại trở thành một ma tinh.

Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên cười to một tiếng rồi khẽ lay

động thân hình, từ trên vách nhảy xuống trước. Đỗ Nhất Nương cùng Trác Trường Khanh nhảy xuống sau.

Ba người này sau khi nhảy xuống hơi dừng lại một chút, kế đó lại thi triển khinh công hướng về phía đám mây bụi bay qua mà lướt tới.

Lúc ấy, ba ấu đồng nắp ở vách núi bên kia mới lấy lại hơi thở bình thường, đồng tử áo vàng lại lên tiếng:

– Sư phụ, ba người kia là ai mà xem võ công của họ so với sư phụ cũng chẳng kém bao nhiêu, còn ở đằng kia có chuyện gì mà sao nhiều dã thú chạy qua thế?

Ngôn từ của đồng tử áo vàng này toát ra vẻ thông minh lanh lợi. Đạo nhân kia đang chau mày suy nghĩ, dường như y không nghe tiếng đứa trẻ nói. Thời gian trôi qua nửa khắc, bỗng y vỗ đùi nói nhỏ:

– Họ Trác này tự cho mình là hiệp nghĩa, tự chuốc họa vào thân. Có lẽ là hần không muốn sống nữa.

Khóe miệng y lộ ra một nét cười lạnh lẽo, tàn khốc. Dường như có mối thù đối với Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên.

Sau đó, y quay đầu lại nói với ba đồng tử kia:

– Các con hãy đợi ở đây một lát, không được đi đâu. Sư phụ đi rồi sẽ quay về ngay. Vô luận là có chuyện gì xảy ra cũng không được rời khỏi đây, nghe chưa?

Đồng tử áo vàng sau khi dạ to một tiếng lại hỏi:

– Sư phụ, có phải sư phụ đi giết mấy con độc trùng kia không? Sư phụ cứ an tâm, cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa, chúng con nhất định sẽ không rời khỏi đây, chờ sư phụ trở lại.

Đạo nhân cười nhạt một tiếng, trên khuôn mặt vốn rất đạo mạo, bỗng lộ

ra vẻ tàn ác, nói với vẻ lạnh lùng:

– Các con chưa hiểu được chuyện này đâu. Tuy mấy con mãng xà này hung độc, nhưng thứ ở trước mặt so với chúng còn hung độc gấp ngàn lần. Mấy con mãng xà mãnh thú chạy nhanh thế kia phần lớn là đâm đầu vào chỗ chết. Hơn nữa, loài nào càng hung độc to lớn bao nhiêu thì lại càng chết nhanh.

Nói đến đây, y dừng lại trong giây lát, đồng tử áo vàng chớp chớp mắt hỏi:

– Có thật không, sư phụ?

Đạo nhân vốn đã phi thân muốn đi, nhưng khi nhìn đứa trẻ này, nét mặt tựa hồ toát ra vẻ yêu mến, cho nên y ngưng trụ thân hình nói:

– Sư phụ đã ẩn cư lâu năm tại Hoàng Sơn, đã sớm phát hiện ra trong tuyệt cốc ở đằng kia có loài vật cực độc. Tuy còn chưa rõ nó là vật gì, nhưng có lẽ đại khái là một loại Bàn Thần Tinh Thử thời thượng cổ. Cái loại độc trùng này có chất độc quán tuyệt thiên hạ. Mỗi khi muốn kiếm ăn, chỉ cần kêu mấy tiếng kỳ quái hoặc là phóng ra một thứ khí độc đặc biệt, các loài độc xà mãnh thú trong vòng ba trăm dặm sẽ chạy đến, cúi đầu chờ chết.

Ba đồng tử nghe đến đây, mắt tròn to, miệng há hốc, mặt lộ vẻ kinh sợ khôn xiết.

Đạo nhân cười nhạt một tiếng nói tiếp:

– Khi mà một nơi nào đó có loài độc trùng mãng xà sinh sôi nảy nở quá nhiều thì sẽ có một quái vật xuất hiện tiêu diệt hết loài mãng xà này. Ăn xong nó sẽ ngủ một giấc dài. Lúc đó, các loài mãnh xà cùng dã thú còn sống sót đợi lúc quái vật thu hết độc khí mới dám bỏ đi. Cho nên, con quái vật này tuy cực kỳ hung độc, nhưng lại có một chỗ tốt là có thể dùng nó để tiêu diệt các độc vật khác.

Đồng tử áo vàng vốn là con nhà gia giáo, được đạo nhân đem đến nơi này. Lúc này, nghe thấy những lời nói giống như trong những câu chuyện thần thoại mà nó đã học, sắc mặt càng lộ vẻ ngạc nhiên pha lẫn với vẻ vô cùng khâm phục, nói:

– Sư phụ, kiến thức giang hồ của sư phụ thật là uyên bác.

Đạo nhân cười mỉm, ánh mắt liếc nhìn một lượt, nói:

– Nói cho các con biết, không phải là ta tự khoa trương, ta không những kinh công luyện công có thể xưng là đệ nhất thiên hạ mà cả đến bốc thuốc, bói quẻ, xem sao, xem tướng ta cũng đều biết qua. Đặc biệt là quái vật độc vật trong khắp gầm trời này ta đều có thể thu phục, không con nào có thể thoát khỏi tay ta.

Nói xong, y cười một cách ngạo nghễ. Đồng tử áo vàng nhân thế lại nói:

– Thế thì tại sao sư phụ không thừa lúc quái vật ngủ say, trừ nó đi. Như vậy, chẳng phải là trừ một tai họa lớn cho nhân gian hay sao?

Đạo nhân cười nhạt một tiếng nói:

– Mấy cái thứ này là dĩ độc công độc. Tự chúng tận sát lẫn nhau. Có liên quan gì đến ta, ta hà tất phải mạo hiểm trừ diệt chúng. Cái việc này chỉ có những kẻ cực kỳ ngu ngốc mới đi làm mà thôi. Người không hại ta, ta không hại người. Nhưng chỉ cần có người nào sinh sự, làm hại đến ta thì cho dù hấn có ba đầu sáu tay đi nữa thì cũng chẳng thoát nổi tay ta.

Đồng tử áo vàng dạ một tiếng. Tuổi nó còn quá nhỏ nên đương nhiên chưa phân rõ chính tà, chỉ cảm thấy lời của sư phụ tuy có khác biệt với những lời thánh hiền trong sách vở mà nó học từ nhỏ, nhưng nay nghe lại thấy sững tai. Mặt nó lộ ra thần sắc vừa ngạc nhiên vừa khâm phục.

Ánh mắt đạo nhân đảo một vòng, cười có vẻ rất mãn ý, tay xoa xoa đầu đồng tử áo vàng, dặn dò thêm vài câu nữa rồi đạo bào bay phấp phới hướng

về phía vách núi bên kia mà lướt tới.

Thân hình y vừa động đã như một làn khói nhẹ lướt đi. Thuật khinh công quả nhiên đã đến trình độ đăng phong tạo cực. Sau mấy cái trồi lên hụp xuống, bỗng nhiên y ngưng trụ thân hình, lấy từ trong bọc ra vài viên đan hoàn, bỏ vào miệng. Sau đó, nhìn ngóng thăm dò tứ phía, rồi thân hình bỗng nghiêng đi lướt đến sau một tảng đá nhô ra bên vách núi, nấp ở đó mà nhìn ra phía trước.

Nguyên là vợ chồng Trác Hạo Nhiên cùng đưa con sau khi rời khỏi sườn núi cũng chạy đến trước vách núi này. Sư phụ của Trác Hạo Nhiên là Cổ Côn Địa Tiên, người được giới võ lâm tôn là đệ nhất kỳ nhân, thân thể được mọi người truyền tụng, ca ngợi không ngớt. Người này không những võ công xuất thần nhập hóa mà những sở học khác cũng hơn người. Trác Hạo Nhiên ngoài võ công ra, các tuyệt học khác của Cổ Côn Địa Tiên ông vẫn chưa được học hết. Nhưng Trác Hạo Nhiên đã nhiều năm bôn tẩu giang hồ, kiến thức của ông cũng hơn người một cấp. Lúc này, Trác Hạo Nhiên nhìn thấy tình hình đó cũng đã có những suy đoán giống như đạo nhân kia vậy.

Hiện giờ, đàn rắn đã qua, Trác Hạo Nhiên mới đem những lời này nói cho vợ và con biết. Bỗng nhiên, lại nghe thấy đằng xa lại nổi lên những tiếng sột soạt. Tiếp theo là những tiếng kêu rít hỗn loạn. Phía dưới chỗ ba người họ đứng là các loài cỏ cây rậm rạp, um tùm. Nhưng đoàn xà thú vừa dày xéo qua nên biến thành một con đường mòn.

Hơn nữa, có một số cỏ cây bị cháy úa do nhiễm phải chất độc của mấy con độc xà.

Hiện tại, tiếng kêu lạ lại nổi lên. Đưa mắt nhìn ra thì thấy rất nhiều ngô công, hợp lại thành đàn lướt tới. Trong đám đó con to nhất cũng dài tới hai ba thước. Mắt chiếu những tia ngân quang. Ánh trắng chiếu lên mình

chúng khiến chúng phát ra trên mình những màu sắc ghê tởm khó hình dung nổi.

Đỗ Nhất Nương cảm thấy lạnh buốt sống lưng bèn nắm chặt lấy vạt áo của Trác Hạo Nhiên. Bàn tay mềm mại của bà được Trác Hạo Nhiên nắm chặt trong lòng bàn tay to lớn của ông.

Trác Hạo Nhiên chỉ cảm thấy chường tâm của vợ mình đầy mồ hôi lạnh, bèn cười và an ủi:

– Nhất Nương, muội đừng sợ.

Ánh mắt của ông chuyển động. Lại thấy Trác Trường Khanh mặt mày lộ vẻ kinh hãi, bèn an ủi cậu bé mấy câu đầy thiết tha trù mến. Sau khi bày ngô công đi qua, phía sau lại có một đàn bò cạp tràn tới. Quá nửa màu xám, hai cạp trước mặt lắc qua lắc lại, ngòi độc sau đuôi cong lên, ầm ầm kéo về phía trước.

Đám mây bụi sau khi đàn rắn tràn qua còn chưa tan, giờ lại tiếp tục bốc lên mù trời khi bày ngô công cùng bò cạp lướt qua. Trong đám mây bụi mù trời lại có từng đám khói độc màu xanh bốc lên. Xa trông chỉ thấy khói bốc lên mù mịt đầy trời thì biết rằng, khói này đều là do độc khí bốc lên.

Nơi vợ chồng, cha con Trác Hạo Nhiên đứng tuy rất cao, hơn nữa khoảng cách với đám bụi do đám xà trùng tạo ra xa tới mười mấy trượng, nhưng lúc này đã thấy độc khí đang ào ào tràn tới. Trong người họ cảm thấy choáng váng, đầu óc váng vất, nôn nao.

Trác Hạo Nhiên biết đám khí này rất độc, nên đã sớm ngậm mấy viên hoàn đan tỵ độc cực kỳ linh diệu. Trác Hạo Nhiên cúi đầu trầm tư, suy nghĩ hồi lâu. Đợi đến khi các loài xà trùng hung độc qua hết, mây độc mù mịt trời đất đã tan đi bảy tám phần, mới đưa mắt nhìn vợ con rồi hạ giọng nói:

– Nhất Nương, mấy loại độc trùng này tuy khó tránh khỏi sự tàn sát,

nhưng số sống sót chắc cũng còn nhiều cũng khó tránh khỏi di họa cho nhân loại. Hơn nữa, độc vật chiếm cứ trong cốc phía trước, lại không biết là vật gì, nhưng vì sau khi nó ăn xong, như sư phụ từng nói, có thể sẽ ngủ một giấc dài không tỉnh lại. Thế nên, đại ca muốn nhân cơ hội này mà diệt trừ nó đi, cũng vì thế gian mà trừ đi một đại họa.

Trác Hạo Nhiên vừa ngừng lời, song mục ẩn hiện ánh thần quang, nhìn vợ và con trai yêu của ông một lượt.

Sau đó, ông lại nói tiếp:

– Nhưng vô luận thế nào, lần này đi là cực kỳ hung hiểm, đại ca lại không thể ngồi xem một chỗ được. Tốt nhất muội và Khanh nhi hãy ở lại đây. Đại ca sẽ đi theo đường mà mấy con độc xà kia đã đi qua xem thử ra sao.

Đỗ Nhất Nương nắm chặt lấy tay Trác Hạo Nhiên, nói với giọng hoảng sợ:

– Đại ca, chỉ một mình đại ca đi sợ không hay, muội... muội thấy lo lắm, đại ca đã nói đến sự lợi hại của độc vật trong cốc phía trước, chẳng lẽ còn chưa biết tính tình của muội sao.

Trác Hạo Nhiên cười một tiếng, giọng cười có ý rất tự tin nói:

– Sau khi đại ca luyện thành Thập Nhi Đô Thiên thần công, thì thủy chung vẫn chưa có cơ hội nào để thử uy lực của nó. Lần này, vừa hay đem quái vật ra thử, muội cứ yên tâm đi, đại ca không sao đâu.

Đỗ Nhất Nương tuy trong lòng mười phần lo lắng, nhưng từ lúc kết thân đến giờ, Đỗ Nhất Nương biết rằng, bất cứ một lời nào Trác Hạo Nhiên đã nói, không có câu nào mà không suy nghĩ cả. Bà đương nhiên lo lắng cho sự an nguy của chồng mình, nhưng trong lòng cũng thấy vui thích vì mình có một người chồng như thế.

Do đó, Đỗ Nhất Nương nắm chặt lấy tay chồng mình, thở dài một tiếng rồi nói:

– Đại ca, muội biết việc ca muốn làm luôn là đúng, nhưng ca nhất định phải cẩn thận. Công lực của ca tuy đã đạt đến tuyệt đỉnh, nhưng chưa có kinh nghiệm đối phó với độc vật kia. Ở đây, ca không phải lo lắng, muội và Khanh nhi không việc gì đâu.

Trác Hạo Nhiên cảm thấy lòng mình thư thái lạ thường, nắm chặt lấy tay vợ, cười nói:

– Ca lấy muội làm vợ, lại có thêm Khanh nhi, có thể nói nhất sinh vô hối. Tất cả mọi sự ca sẽ tự cẩn thận lo lắng lấy thân, muội không cần phải lo nhiều, ta sẽ chóng quay trở lại.

Nói xong, Trác Hạo Nhiên quay qua xoa đầu Trác Trường Khanh, đoạn điểm nhẹ đầu ngón chân, thi triển khinh công. Thân hình trắng kiện của ông tựa như làn khói mỏng lướt đến con đường đàn xà trùng vừa qua.

Đỗ Nhất Nương nhìn theo thân hình uyển chuyển khinh linh của chồng, bà thốt lên tiếng kêu nhỏ, nắm lấy tay đứa bé nói:

– Khanh nhi, con cần phải làm một người tốt, sau này lớn lên phải giống như phụ thân con, làm một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, được thiên hạ võ lâm đồng đạo tôn trọng, rõ chưa?

Trác Trường Khanh cảm thấy nhiệt huyết trào dâng, hận mình không thể lớn ngay lên để tiếp bước theo cha tạo nên sự nghiệp lớn lừng lẫy võ lâm.

Trác Trường Khanh gật đầu với dáng quả quyết, nói:

– Mẫu thân cứ an tâm, khi con lớn lên, quyết sẽ không làm phụ mẫu phải hổ thẹn đâu.

Đỗ Nhất Nương lại cười nhẹ, lòng tự nghĩ:

– Ta có người chồng giỏi, đưa con ngoan như thế, thật là người hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Mẹ con hai người họ nắm chặt lấy tay nhau đứng trên đỉnh núi, lòng tràn đầy hạnh phúc. Họ không ngờ rằng, ở đằng sau họ có một người đang cười gằn, vẻ mặt hung tợn như muốn ăn tươi nuốt sống họ.

Mà người này lại là bạn cũ của Phi Phụng Hoàng Đỗ Nhất Nương. Y là Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm, một ma đầu khét tiếng võ lâm. Người này cũng chính là đạo nhân cùng đi với ba đứa đồng tử kia.

Trở lại với Trác Hạo Nhiên, lúc này đang thi triển thân pháp nhanh như sao sẹt, men theo những loài cây cỏ ngã rạp cùng đám bụi độc khí còn chưa tiêu tán hết trong không trung, hướng về phía dãy núi liên miên bất tuyệt mà lướt tới.

Thân hình thật nhẹ nhàng, chỉ một cái nhô lên hụp xuống, đã vọt xa khoảng năm trượng, chẳng bao lâu đã đến cửa cốc. Nhìn xa xa, từ cửa cốc bay ra từng đụn khói màu, uốn lượn bốc lên không trung. Ánh trăng rọi chiếu, tinh quang lấp lánh, quện lấy khói màu, tạo thành một màu sắc kỳ dị trông rất đẹp mắt.

Trác Hạo Nhiên tuy đã có linh dược tránh độc, nhưng lúc này cũng không dám khinh suất. Thân hình lắc nhẹ, lướt lên vách núi ở hai bên cửa cốc, men theo tới cuối vách núi, mới phát hiện khe này sâu khoảng bảy, tám thước. Trong đó, có một khoảng trống, nơi tận cùng lại là một tử cốc không có lối ra. Tận cùng hai bên vách núi thót lại, đỉnh vách bằng phẳng và hướng lên cao, giống như hai bên mạn thuyền, mà nơi cuối cốc chính là cuối thuyền vậy. Trác Hạo Nhiên trong lòng xao xuyến, thầm nghĩ:

“Chẳng phải nơi này chính là Thiết Thuyền đầu, một nơi tuyệt hiểm của

dãy Hoàng sơn sao?” Ánh mắt lại nhìn về phía trước, nơi sâu tận cùng cốc, có một đại hắc động, đất đá hai bên động ngổn ngang tán loạn.

“Chẳng lẽ quái vật này tự phá núi mà chui ra hay sao?” Nghĩ đến đó, ông bèn ngưng trụ thân hình, nhưng kỳ lạ nhất vẫn là việc không có đến một tiếng động nhỏ nào ở đây, dường như cốc núi này là một tòa cổ mộ vậy.

Khi Trác Hạo Nhiên vừa ngưng trụ thân hình và cảm thấy kỳ quái thì bỗng nhiên...

Hai bên khoảng trống cuối cốc, có tiếng rít ghê rợn truyền đến, tiếng rít càng lúc càng thê lương khủng khiếp, ngay cả một người can đảm như Trác Hạo Nhiên, khi nghe thấy cũng rùng mình.

Trác Hạo Nhiên hơi do dự rồi lại lướt về phía trước, trong thoáng chốc liền nhìn thấy một sự kỳ lạ mà bình sinh chưa thấy bao giờ.

Nguyên lúc này, trên khoảng trống trước hắc động ngổn ngang đất đá toàn là xà trùng mãnh thú, nhìn sơ qua chỉ thấy khói bụi mù mịt, dường như rất hỗn tạp. Nhưng nhìn kỹ lại, lại rất có trật tự, hàng lối xà trùng, mãnh thú cực kỳ phân minh.

Những con xà trùng mãnh thú này đều nhất tề hướng về cuối cốc, trước nhất là xà trùng và ngô công cực độc, phía sau theo thứ tự mà sắp xếp, những con hươu nai, thuần thú ở mãi tận xa đằng sau.

Các loài xà thú này nhiều vô kể, kỳ lạ hơn nữa, giữa đám này lại có một con đường nhỏ.

Một điều không ai hiểu nổi là các xà trùng mãnh thú tập hợp thành bày này, ngày thường chỉ cần đơn độc gặp nhau là có thể cắn giết nhau. Lúc này, cùng tụ tập một chỗ, tựa như tượng gỗ, vẻ chết chóc bao trùm khắp nơi.

Trác Hạo Nhiên không ngăn nổi sự ghê tởm, nhìn kỹ lại thì mấy con

mãng xà dài mười mấy trượng ở trên cùng đã chết, xà thân tuy còn nguyên vẹn, nhưng đầu đều dập nát, máu me lai láng.

Trong đám máu me này, lại có một con quái xà, tuy không lớn lắm, nhưng hình dáng kỳ quái, bụng cực lớn, càng lên phía đầu càng nhỏ lại, trên đầu lại có một cục thịt lồi lên, hai hàm bạnh ra rất lớn.

Vừa trông thấy quái vật này, trong lòng Trác Hạo Nhiên đã hiểu đây là độc vật hung dữ nhất trong đám xà trùng hỗn loạn kia, tìm đến quái vật trong cốc để ác đấu.

Lại thấy quái vật kia bỗng rít lên một tiếng dài thê lương.

Dưới vách núi dựng đứng, trong hắc động nơi đất đá ngổn ngang, bỗng có một quái vật bay ra, nhìn xa tựa như loài tinh ngư ngoài biển. Hành động nhanh như gió, trên mình có vài mảnh màu xanh đen, hơn nữa lại tùy lúc ẩn hiện, kỳ hình quái trạng, thật không lời nào kể xiết.

Trác Hạo Nhiên là một kỳ nhân trong võ lâm, lúc này cũng không dám đến quá gần. Chỉ thấy quái vật này giống như ngôi sao năm cánh, trước mặt lại lồi ra một cái đầu hình tròn, miệng to như cái mâm, trên mặt lại có một hàng quái nhãn cùng một cái mũi có ba lỗ gồ lên như cái mả lớn.

Trên mỗi cánh sao lại có năm móng vuốt trong đó lại có một con mắt hình sao, phát ra những tia sáng ghê rợn.

Toàn thân quái vật hoàn toàn không có chân, lúc đi thì năm vuốt sắc bám vào đá, lần lượt từng cái một bám vào đất, cái này lên cái kia xuống, trông rất linh hoạt.

Trác Hạo Nhiên đứng đằng xa trông lại, chỉ thấy tinh quang lấp lánh, một bóng to màu xanh đậm, tiến về phía đàn rắn cuốn tới nhanh như chớp.

Chính trong lúc một sát na vô cùng ngắn ngủi này, quái vật kia đã sẵn sàng chờ đợi cuộc ác đấu, toàn thân nó bỗng dài ra tựa một sợi roi, đầu

chênh chéch hướng lên lướt tới với vẻ hung bạo.

Hai thể tiến đều hung bạo, chốc lát đã quần lấy nhau, lẫn xả vào khí thể mãnh liệt, thực là khiến cho người ta vô cùng kinh sợ, độc xà độc trùng ở bốn phía bị thân hình hai quái vật này đè phải, lập tức biến thành bùn máu.

Nhưng trong đám xà trùng đông đúc đến vậy, lại không có con nào dám bỏ trốn cả, tất cả đều đứng đó run rẩy chờ chết.

Trong một khắc, mấy con bò cạp cực độc đã bị hai quái vật tàn sát quá nửa. Trác Hạo Nhiên trong lòng chưa hết run sợ than thầm, hy vọng hai quái vật này phân thắng bại trước khi làm hại đến đám dương lộc thuần thú kia, không thể thì làm sao ông có thể ngồi nhìn mà không làm gì cả.

Thời gian trôi qua, thể lực của hai con quái vật quả nhiên càng lúc càng yếu đi, Trác Hạo Nhiên bỗng lại nghe thấy một tiếng rít cực kỳ thê thảm, chỉ thấy độc xà đầu rắn, đã bị hai cánh của quái vật hình sao cấp lấy, ba cánh đằng sau cuốn tới xé quái xà ra làm trăm mảnh.

Trác Hạo Nhiên thấy cuộc đấu giữa hai quái vật đã phân thắng bại, mục quang ông chiếu khắp nơi. Thân hình bỗng lướt tới mấy trượng, hữu chưởng giơ lên.Ầm một tiếng, chưởng của ông đánh vào một tảng đá lớn hình vuông nơi vách núi, làm tảng đá vỡ vụn thành từng mảnh. Kỳ diệu thay, tảng đá sau khi bị đánh vỡ, các mảnh không bay tán mà sụm xuống tại chỗ, chất thành một đồng.

Trác Hạo Nhiên cười mãn ý, biết rằng thần công đã có thành tựu, trong lòng cảm thấy vui mừng khôn xiết.

Nào ngờ cũng chính lúc đó, ông bỗng hít phải một hơi khí độc không gì sánh nổi của quái vật.

Trác Hạo Nhiên thân tùy ý động, thuận tay cầm hai cục đá, thân hình vọt lên không, lướt chênh chéch về phía sau, hông hơi gập lại, mục quang

lóa lên, sắc diện không khỏi có chút kinh hãi.

Nguyên lai lúc này quái vật đã lướt qua thân con quái xà đã chết bay tới, khoảng cách đã gần mười trượng, nhưng luồng độc khí từ miệng nó phun ra đã đến chỗ Trác Hạo Nhiên rồi.

Trác Hạo Nhiên thấy vậy, bèn quay ngoắt người lại, hét lên một tiếng, hai tay cũng vung lên, hai hòn đá mà ông cầm nơi tay bay vút đi như tên bắn.

Thủ pháp phát thạch này tuy không có gì đặc biệt, nhưng luồng lực đạo phát ra này chính là dùng chân khí tiên thiên của đạo gia. Hai viên đá này rít lên trong gió, viên đá bắn tới khối thịt hình tròn trên mình quái vật đang phun luồng độc khí.

Quái vật kia tựa như cũng biết là có nguy hiểm, thân hình đang trong thế tiến tới bỗng dừng phắt lại, năm cánh hình sao cũng cùng lúc đem thân con quái xà mà nó giết chết đưa ra đỡ lấy hai viên đá, khiến hai viên đá này văng chệch đi, bắn vào vách đá tạo nên hai tiếng động lớn.

Lúc này, Trác Hạo Nhiên nhân lúc quái vật kia dừng lại, bèn hít một hơi dài chân khí, tay hữu đột nhiên rút từ bên mình ra một thanh nhuyễn kiếm đưa ra đón gió, cây kiếm liền thẳng ngay lại.

Thanh kiếm vừa được rút ra đã ánh lên sắc xanh lạnh lẽo, đây chính là Linh Xà nhuyễn kiếm từng oai trấn võ lâm của Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên.

Trác Hạo Nhiên lúc này toàn thân đã tràn đầy chân khí, song cước trụ lại trên mặt đất, phẳng phất như hai cây cột đá, vững chắc đến nỗi tưởng như không có một thế lực nào có thể lay chuyển được.

Quái vật hình sao, sau một thoáng dừng lại lần tới. Trác Hạo Nhiên chỉ cảm thấy khí độc bay ra càng lúc càng nồng nặc. Trác Hạo Nhiên bỗng hét

lớn một tiếng người rùn xuống tấn vận lực vào tay tả khiến nó cứng như sắt rồi đâm vào vách núi, bóc ra từ vách núi một tảng đá lớn.

Ông há miệng cắn lấy cán của thanh Linh Xà Nhuyễn Kiếm, hai tay giơ lên nắm lấy tảng đá, dùng mười thành công lực đẩy phiến đá bay về phía quái vật. Lúc này, chỉ thấy đầy trời đất bay đá lở, đến cả những viên đá lở từ vách núi cũng đều hướng đến quái vật mà bắn tới.

Chỉ nghe quái vật kia rít lên một tiếng chói tai rồi bỗng nhiên nó thối lui về phía sau nhanh như chớp. Nguyên là những chấm màu xanh trên năm cánh đã bị trận mưa đất đá do Trác Hạo Nhiên tạo ra đánh trúng, còn kỳ dư các viên đá bắn trúng người nó đều lập tức bắn ngược trở lại bởi lớp vảy dày đặc trên mình quái vật.

Trác Hạo Nhiên lại hét to một tiếng, thân hình bỗng vọt lên cao, tùy theo thế thối lui của quái vật kia mà lướt tới, tay nắm cây trường kiếm vung lên, chỉ thấy một luồng sáng xanh tựa cầu vòng vắt ngang trời chém xuống cánh hình sao của quái vật kia. Tiếp đó, lại nghe thấy một tiếng rít thê thảm.

Lúc đó, thân hình Trác Hạo Nhiên đã đến bên vách núi, phía dưới chính là nơi các xà trùng mãnh thú bị tàn sát, xác chết chất đầy tạo nên cảnh núi xương sông máu.

Thân hình Trác Hạo Nhiên lướt qua như sao băng đến bên vách đá bỗng dừng phát lại, cách vận dụng thân pháp này thực là kinh nhân hải thế. Trong võ lâm không dễ mấy người làm được. Thân hình vừa dừng lại, mục quang Trác Hạo Nhiên lại chiếu về phía quái vật, chỉ thấy quái vật hình sao kia vừa rít lên những tiếng chói tai vừa lướt tới hắc động ngổn ngang đất đá. Trong thoáng chốc nó đã chui vào đường hầm nơi mà nó dùng để đến đây.

Tiếng rít càng lúc càng xa, dường như đã xuyên qua bên kia núi rồi. Trác

Hạo Nhiên than thầm, ông tuy biết rằng, quái vật kia sau trận ác đấu tuy bị trúng phải một kiếm của mình, nhưng lại chưa đến nỗi tử mệnh, lần này trốn thoát được ắt quái vật sẽ sợ hãi không dám xuất hiện trong nhiều năm.

Thêm nữa sơn động này vô cùng tối tăm, trong đó lại có thể có khúc chiết ảo diệu, lại sâu không thấy đáy. Cho dù là người có võ công cao đến mấy cũng khó có thể tìm ra nơi ẩn náu của quái vật để tiêu diệt.

Trong lòng đang suy nghĩ thì bỗng Trác Hạo Nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, cổ họng khô cháy, thử vận khí thì thấy chân khí tản mát, không khỏi kinh hoàng, biết rằng trong một thoáng khinh suất vừa rồi, mình đã bị trúng tuyệt độc của con quái vật hình sao kia rồi. Ông lập tức xếp bằng vận công chặn độc khí lại.

Nào ngờ sau lưng bỗng có tiếng cười lạnh lẽo truyền tới. Tiếp theo, một giọng nói lạnh lẽo hàm chứa sự chết chóc cất lên:

– Nhiều năm không gặp, cô nhân vẫn bình yên, thật khiến cho Doãn mỗ này vui mừng khôn tả. Ha ha... vui mừng khôn xiết.

Trác Hạo Nhiên vừa nghe thấy tiếng nói vọng đến. Lập tức vùng dậy, chân xuống tấn, song chưởng đan chéo nhau, mục quang ngưng chú, tư thế sẵn sàng nghênh địch.

Phải là người có võ công cao siêu mới có thể khiến cho Trác Hạo Nhiên, danh mãn thiên hạ, hiệu xưng võ lâm đệ nhất cao thủ, phải phòng bị như thế.

Người vận quần áo đạo nhân này chính là Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm.

Lúc này, thấy Trác Hạo Nhiên đột ngột quay lại như vậy, lập tức y cũng chuyển bộ, mục quang xạ thẳng vào Trác Hạo Nhiên hồi lâu, rồi bỗng cất lên một tràng cười. Tiếng cười cao vút từng không, như muốn xuyên kim

phá thạch.

Sau đó, y bỗng ngưng bật, mục quang dừng lại trên mặt Trác Hạo Nhiên, lạnh lùng nói:

– Không ngờ, nhiều năm không gặp, lần tương ngộ này ta đã nói sai mấy chữ “cố nhân vẫn bình an” tựa như phải sửa lại là cố nhân bất an mới đúng, hử...

Hắn cố ý kéo dài chữ “hử” rồi sau đó bỗng chuyển thành tiếng cười gần lạnh lẽo.

Trác Hạo Nhiên hừm một tiếng, quát:

– Họ Doãn kia, bảy năm trước, mi đã tự thề rằng kiếp này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mắt ta nữa. Nếu không thì sẽ để ta tùy ý xử trí, lời thề này chẳng lẽ mi đã quên rồi sao?

Tiếng cười của Doãn Phàm còn chưa dứt, y đã gật đầu nói:

– Tiểu đệ tuy bất tài, nhưng đã nói qua lời nào thì đều không quên. Hiện giờ, tiểu đệ đang đứng đây, thỉnh Trác đại hiệp tùy ý xử trí tại hạ.

Trong tiếng cười của y hàm chứa sự chế giễu lẫn ý khinh thị khiến cho Trác Hạo Nhiên lửa giận bốc lên đến nỗi không nói ra lấy một lời nào cả.

Vạn Diệu Chân Quân lại lạnh lùng hừm một tiếng nói:

– Trác đại hiệp tại sao còn chưa xử trí tại hạ đi. Ô... Ô... tại hạ biết rồi, nguyên Trác đại hiệp vì nghĩa trừ hại, không may trúng phải chất tuyệt độc của quái vật. Lúc này... hừm... chỉ sợ tại hạ lại xử trí đệ nhất nhân, danh mãn thiên hạ Trác đại hiệp thôi.

Trác Hạo Nhiên trong lòng vừa lo vừa giận, cố gắng kềm lại, ngấm ngấm điều tiết chân khí, mong rằng có thể khai trừ độc khí trong người.

Tuy Trác Hạo Nhiên đã trúng độc, nhưng lúc này vẫn chưa hoàn toàn

mất hết công lực. Các cao thủ võ lâm bình thường lúc này có muốn hại ông cũng khó. Nhưng Doãn Phàm tự xưng là Vạn Diệu Chân Quân, cũng có đôi chút chân tài thực học, hơn nữa thân pháp cực kỳ linh diệu nên từ lâu đã xưng là nhất tuyệt.

Bình thời Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên cũng có thể thủ thắng, nhưng thời khắc này, thân trúng phải tuyệt độc, công lực giảm quá nửa, nếu cùng đối địch với Doãn Phàm thì e rằng lành ít dữ nhiều.

Họ Doãn kia quả nhiên không phải là tầm thường, vừa nhìn mặt Trác Hạo Nhiên, liền biết ngay Trác Hạo Nhiên bị trúng độc. Y bèn đem lời chế giễu ra nói, dường như vốn đã chẳng coi Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên ra gì.

Y dừng lại một lát, rồi tiếp tục cười nhạt, nói:

– Nhiều năm trước, Trác đại hiệp từng trách mắng kẻ hèn mọn này âm hiểm xảo hoạt. Cách biệt lâu năm, tâm tính của tại hạ còn chưa đổi. Mới rồi vì không biết thân thể Trác đại hiệp bất an, chỉ sợ sau khi Trác đại hiệp trừ độc xong, lại tùy tiện đem kẻ hèn này mà giết đi, nên đã sắp đặt cho tôn phu nhân và lệnh công tử ở một nơi an toàn. Nào ngờ việc làm này của tại hạ lại quá dư thừa.

Dường như họ Doãn này muốn nói, lúc này căn bản là ta có thể đối phó với ngươi, chẳng cần phải đem vợ con ngươi ra làm con tin. Trác Hạo Nhiên dù có công phu hàm dưỡng lâu năm, có thể áp chế tâm tính của mình, nhưng khi nghe thấy vợ và con trai yếu sa vào tay đại cự thủ thì không kiềm chế được lửa giận, hét to một tiếng, cước bộ hơi chuyển, thân hình đã như nước chảy mây trôi lướt tới:

– Họ Doãn kia, nếu ngươi động đến một sợi lông của mẹ con Nhất Nương, Trác Hạo Nhiên này dù có thịt nát xương tan cũng sẽ chém ngươi ra làm trăm mảnh.

Tiếp theo tiếng hét, tả chưởng phóng ra, ngũ chỉ xoè rộng nhanh như gió táp, rít lên veo véo.

Tùy theo thế tả chưởng vung lên, thanh trường kiếm trong hữu chưởng đã phát ra tia sáng xanh lè, chênh chếch phóng ra. Kiếm ảnh loang loáng nhăm trước ngực Doãn Phàm đâm tới.

Một chiêu hai thức nhanh như chớp giật. Mặc dù nội công của Trác Hạo Nhiên đã bị tổn thất lớn, nhưng trong tình huống cấp bách này, ông đã sử dụng toàn lực đánh tới, thanh thế như vũ bão với một nội lực siêu phàm thoát tục.

Doãn Phàm cười nhạt một tiếng, thân hình hơi lắc nhẹ đã lướt ngang qua bảy thước. Tiếng cười càng lúc càng lạnh lẽo tựa như tiếng quạ kêu trong đêm.

Trác Hạo Nhiên một chưởng lạc không, mới biết rằng, chân lực của mình bị tiêu hao nặng nề, hừm một tiếng, lại chuyển bộ vung thanh Linh Xà Nhuyễn Kiếm. Trong chớp mắt, chỉ thấy kiếm ảnh như mưa, kiếm quang đầy trời nhăm Doãn Phàm chém tới.

Doãn Phàm tuyệt nhiên không công lại, cất tiếng cười lạnh lẽo, thân hình lại xê ra hai thước, rồi nói:

– Được được, nếu người cứ thế mãi thì đừng trách họ Doãn này lòng lang ý dục, muốn thừa lúc người trúng độc mà giết đi.

Tiếng cười của hắn càng lúc càng lớn. Thân hình lả lướt như liêu bay trước gió, tả xiết hữu hồi, thoát ẩn thoát hiện trong rừng kiếm ảnh kia. Tiếp đó, lại cất tiếng uất hận:

– Người và ta cừu thâm tựa hải, hôm nay bất tất phải nhiều lời, người sẽ phải bỏ mạng nơi đây thôi.

Chưởng ảnh đầy trời, trong nháy mắt đã qua lại vài chục chiêu, nhưng

xem ra Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên đã trúng tuyệt độc. Dù võ công cao đến mấy đi nữa cũng không phải là đối thủ của Doãn Phàm.

Hai người này đều là cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm. Thân thủ cực nhanh. Trong vòng một khắc đã qua lại ngoài trăm chiêu, nhưng xem tình hình này thì Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên cũng không chống đỡ nổi được bao lâu nữa.

Trác Hạo Nhiên biết rằng, lời nói của Doãn Phàm không phải là hư ngôn, chỉ sợ rằng chất độc đã nhập cốt, đến lúc độc tính phát tác thì ông sẽ chết dưới tay Vạn Diệu Chân Quân, từ lâu đã xưng là độc thủ trong giang hồ.

Nhưng điều khiến Trác Hạo Nhiên lo lắng nhất vẫn là vợ và con trai yêu của ông đã sa vào tay của tên ma đầu này. Lúc này, tâm trí Trác Hạo Nhiên rối bời, tâm thần tán loạn, chân khí càng lúc càng yếu đi, lại thêm thuật khinh công quán tuyệt thiên hạ của Vạn Diệu Chân Quân, thân hình ẩn hiện trong rừng kiếm như ma quỷ, bốn phương tám hướng đâu đâu cũng thấy bóng dáng pháp phối của chiếc đạo bào.

Trác Hạo Nhiên than thầm, biết rằng hôm nay, mình khó tránh khỏi độc thủ của ma đầu này. Từ lúc bốn tẩu giang hồ, danh nghĩa đại hiệp đã chấn động thiên hạ, không ngờ hôm nay, lại bỏ mạng nơi hoang sơn cùng cốc, dưới tay của một tặc tử năm xưa đã được mình tha chết.

Nguyên Vạn Diệu Chân Quân có quen biết với Đỗ Nhất Nương trước khi Đỗ Nhất Nương gặp Trác Hạo Nhiên. Doãn Phàm có khuôn mặt tuấn tú, năm xưa trong giang hồ được nhiều cô gái yêu mến. Chỉ vì hấn khẩu phật tâm xà, nên đã có không biết bao nhiêu thiếu nữ ngọc khiết băng thanh đã bị hấn hủy hoại cuộc đời. Từ sau, khi Phi Phụng Hoàng Đỗ Nhất Nương quen biết hấn, lúc đầu Đỗ Nhất Nương dường như có cảm tình với hấn, nhưng bất luận là người như thế nào đi nữa thì hấn cũng chẳng thể

giấu được hành vi tội ác của mình mãi được. Giống như tục ngữ có câu:

“Cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra”. Lâu ngày các hành động tội ác của Doãn Phàm cũng lộ ra.

Đỗ Nhất Nương đương nhiên không để ý gì đến hấn nữa.

Nhưng Doãn Phàm cũng như nhiều tên tham dâm háo sắc khác, luôn luôn nghĩ ra trăm phương ngàn kế để dụ dỗ người đẹp, chờ đến lúc chinh phục bằng được trái tim người đẹp. Đỗ Nhất Nương tuy trong lòng không thích, nhưng võ công lại quá thấp kém, muốn thoát khỏi tay hấn cũng chẳng thoát được. Chính trong lúc Đỗ Nhất Nương đang bị chính sắc đẹp của mình làm phiền thì nàng gặp được Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên. Chẳng bao lâu sau, Đỗ Nhất Nương đã bị thu hút bởi cốt cách hiệp nghĩa của Trác Hạo Nhiên. Hai người đã thành thân tại nhà của Vu Hồ đại hào Vân Khiêm.

Đương thời người trong giang hồ đều đến chúc phúc cho mỗi nhân duyên này, ngoại trừ Doãn Phàm, kẻ có hành động mờ ám, trong lòng đầy tà niệm.

Doãn Phàm thấy tự nhiên công sức của mình đều chẳng thu được gì cả nên ngấm ngầm ghen ghét. Ngay trong đêm động phòng của Trác Hạo Nhiên và Đỗ Nhất Nương, đã dùng thủ đoạn hạ tiện vô sỉ phóng thuốc mê Ngũ Hỷ Kê Minh Phản Hồn Hương.

Nhưng Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên lúc đó tuy còn trẻ, nhưng kiến văn giang hồ đã không phải tầm thường, làm sao lại để hấn đắc thủ được. Doãn Phàm còn chưa kịp thổi Ngũ Hỷ Kê Minh Phản Hồn Hương, một loại mê dược tuyệt độc trong chốn giang hồ thì ánh đèn bỗng bừng sáng, mê hương bị tổng ra ngoài. Hấn bị Trác Hạo Nhiên nổi cơn thịnh nộ đánh liền ba chưởng. May cho hấn là Trác Hạo Nhiên lúc đó một mặt vì còn trong lúc vui không muốn giết người, mặt khác vì nể mặt Đỗ

Nhất Nương, nên mới tha chết cho hắn. Từ đó về sau, Doãn Phàm biết trên bất kỳ phương diện nào y cũng không phải là đối thủ của Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên.

Cuối cùng, hắn tự ẩn thân nơi rừng sâu núi thẳm khổ luyện tuyệt kỹ. Lúc tái nhập giang hồ lại thay đổi lột, nguy trang làm một đạo nhân. Võ công lúc này chẳng phải tầm thường, hành sự còn thâm độc hơn trước rất nhiều. Nhưng rốt cuộc hắn vẫn không phải là đối thủ của Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên. Hắn vẫn theo dõi vợ chồng Trác Hạo Nhiên từ nhiều năm qua. Trác Hạo Nhiên luôn độ lượng vì sự quen biết của y và Đỗ Nhất Nương, nên ông luôn lưu lại cho Doãn Phàm một con đường sống. Doãn Phàm cũng tự biết sức mình, mấy năm gần đây cũng không theo dõi nữa. Nào ngờ lúc này, Trác Hạo Nhiên vì ra tay trừ họa mà trúng phải tuyệt độc, lại gặp phải cự thù, nguy hơn nữa vợ và con trai đã rơi vào tay ma đầu này.

Kiểm thể của Trác Hạo Nhiên vẫn ào ào như thác đổ, kiếm quang đầy trời trút xuống Doãn Phàm. Tuy vậy, ông cũng tự biết rằng, loại kiếm pháp đã từng tiêu trừ quần ma trong giang hồ này vì mình khí độc phát tác nên uy lực của nó bị giảm thiểu rất nhiều, không thể không chế được ma đầu Vạn Diệu Chân Quân với khinh công tuyệt thế.

Hai mắt Trác Hạo Nhiên toé lửa, bỗng ông quát to một tiếng, bộ vị chuyển dịch nhanh hơn chớp giạt, công liền mấy đường kiếm. Lúc này, Trác Hạo Nhiên đã dồn hết sức lực vào đường kiếm thế mạnh như vũ bão. Doãn Phàm trong lòng kinh sợ, tay áo vung lên, thân hình đã vọt ra ngoài hơn một trượng. Hắn vừa mới sử dụng tuyệt kỹ khinh công tránh khỏi thế kiếm này đã lại thấy Trác Hạo Nhiên thu phát kiếm lại, mũi kiếm hơi chúc xuống trợn đôi mắt hổ lên quát lớn:

– Họ Doãn kia, hôm nay Trác Hạo Nhiên này táng mệnh tại đây chỉ

trách năm xưa họ Trác này từ tâm tha chết cho người, chẳng trách oán ai cả. Chỉ cần họ Doãn nhà người còn có chút nhân tâm, Trác Hạo Nhiên sẽ bỏ mạng trong tay người mà chẳng hề than trách một lời nhưng người...

Doãn Phàm cất lên một tràng cười chói tai, ống tay áo phát nhẹ, tiếng cười đột nhiên ngưng bật. Cất giọng nham hiểm nói:

– Tốt. Nghe hay lắm. Trác đại hiệp chết dưới tay kẻ hèn mọn này có lẽ còn có chút oan uổng.

Hắn đã nắm chắc phần thắng trong tay vì hắn biết rằng, cứ mỗi khắc trôi qua thì chất độc trong người Trác Hạo Nhiên càng phát tác khủng khiếp. Vì vậy, hắn chỉ đứng ở đằng xa cười nhạt, tịnh không xuất thủ, lại chỉ nói mấy lời chế giễu nhằm chọc tức Trác Hạo Nhiên khiến Trác Hạo Nhiên nổi giận mà chất độc sẽ phát tác nhanh hơn nữa.

Toàn thân Trác Hạo Nhiên run lên, song mục long lên sòng sọc, nhưng rốt cuộc lại tự kiềm chế, cất giọng nói:

– Họ Trác ta cùng người cho dù cừu thâm tựa hải, nhưng cũng chỉ nên tính nợ một mình ta thôi, những người khác không liên can. Họ Doãn kia người chỉ cần nói một câu rằng người muốn Trác Hạo Nhiên này chết kiểu nào cũng được nhưng...

Doãn Phàm lại cất lên một tràng cười nham hiểm cắt ngang lời nói của Trác Hạo Nhiên, mục quang ánh lên vẻ tà ác nói:

– Trác đại hiệp, ông cứ yên tâm. Doãn Phàm này tuy bị Ông cho là một ma đầu thâm ác, nhưng cũng chưa tàn nhẫn đến mức đối phó với vợ con ông đâu. Lệnh lang của Trác đại hiệp hiện giờ đang ngủ yên trong vòng tay tiểu đồ của Doãn mỗ. Nếu như Trác đại hiệp có nhắm mắt xuôi tay thì nó sẽ được sống. Doãn mỗ này cam đoan như vậy, còn Đỗ Nhất Nương...

Hắn cố ý dừng lại một lát, nhìn thấy trên mặt Trác đại hiệp lộ vẻ cam

chịu. Doãn Phàm nhếch mép cười, rồi nói tiếp:

– Còn phu nhân của Trác đại hiệp thì kẻ hèn này có thể lo lắng cho bà ta sau khi đại hiệp qui tiên được sống sung sướng. Họ Doãn này nhất định sẽ hầu hạ bà ta đến nơi đến chốn, ông cứ an tâm...

Hắn còn chưa dứt lời thì Trác Hạo Nhiên đã gầm lên một tiếng, bổ nhào đến, tung chưởng đánh thốc tới với toàn lực. Cách tiến tới và ra chiêu số đều là chí mạng.

Hiển nhiên, Trác Hạo Nhiên đã không còn thiết đến sống chết là gì nữa rồi.

Doãn Phàm vẫn luôn miệng cười nhạt, thân hình như hành vân lưu thủy, lúc ẩn lúc hiện né tránh. Bỗng nhiên, y phát tay phát ra một chiêu gian tà độc hiểm khôn lường, nhưng chiêu số chưa hết, thân hình bỗng thối lui nửa bộ. Lúc này, ma đầu nghĩ rằng, chất độc trong người Trác Hạo Nhiên đã phát tác hoàn toàn, cho nên hắn chẳng cần vội vã gì, chỉ thi xuất chiêu số một cách chậm chạp khiến cho Trung Nguyên đại hiệp phải chịu sự lãng nhục cho đến chết.

Lúc này, gió núi đã ngừng hú, ánh bình minh đã xuất hiện. Những tia sáng từ phương đông rọi tới chiếu lên mặt ma đầu Vạn Diệu Chân Quân khiến vẻ mặt y càng lúc càng đáng ác.

Các loài thú mới qua cuộc tàn sát dưới vách núi đang lục tục kéo đi. Từng con từng con nối đuôi cúi đầu bước theo nhau. Hình như bọn chúng đối với trường thảm kiếp vừa xảy ra tựa hồ vẫn còn khiếp sợ, kinh hoàng. Đến cả các loài thú như hổ báo, sài lang lúc này cũng mất hết uy phong, cúi đầu cúp đuôi đáng vẻ trông như chó lạc chủ vậy. Đột nhiên...

HỒI HAI

Hồng Y Xứ Nương

Từ xa có hai bóng người một lớn một nhỏ đang lướt tới. Xa trông chỉ thấy hai người phảng phất như đang cưỡi gió mà bay. Đầu mũi chân dường như không chạm đất, lướt tới nhanh vô cùng.

Đến gần mới nhìn rõ người có dáng hình cao lớn, toàn thân mặc bộ hồng y. Y phục rất gọn ghẽ, bó sát lấy thân hình khảng khiu như đoạn cây khô. Tóc vấn cao, búi tóc trĩu xuống theo kiểu thịnh hành nhất của các thiếu phụ phòng khuê đời Đường. Đồ trang sức đung đưa theo gió phát ra những tiếng leng keng rất êm tai. Cách trang sức vốn đã chẳng ra gì, đến lúc nhìn lên mặt thì vẻ xấu xa của bộ mặt khiến người ta kinh tởm. Một cái miệng to, đỏ loét những son đặt trên khuôn mặt rõ chẳng rõ chịt, đầy nếp nhăn trông tựa như cái chậu máu. Trong đêm khuya mà gặp phải người này thì người ta cứ ngỡ là ma quỷ hiện về. Tuy là một nữ nhân vừa xấu xa vừa quái dị như vậy, nhưng võ công đã đạt đến tuyệt đỉnh. Thi triển khinh công chẳng những vai bất động, eo không gầy gập mà đến cả hai chân tựa hồ cũng không co lại nữa.

Lúc này, tay hữu của bà ta dắt theo một đứa bé gái tuổi độ mười hai mười ba mà lướt tới. Đứa bé này so với mẹ lại vô cùng tương phản. Môi đỏ, mắt sáng, da trắng như tuyết, tóc mềm như mây, má lúm đồng tiền, đẹp tựa ngọc nữ cung Dao Trì Tây Thiên.

Sau khi hồng y xú quái bà lướt đến đây, mẹ chẳng thềm liếc nhìn hai người đàn ông đang chiến đấu. Dường như cuộc ác đấu kinh thiên động địa

này chẳng phải là điều mù quan tâm.

Hồng y xú quái bà lướt đến bên vách núi, nhìn xuống phía dưới xem xét. Trên khoảng trống lớn lúc này là vô số những xác chết của độc trùng, xà thú. Vết máu nhuộm đỏ vách núi, trong hang động. Mụ quét mắt một lượt, chân mày dường như hơi cau lại. Sau đó, quay lại nhìn hai người kia, hai hàng chân mày lại càng chau lại.

Tiếp đó, mụ lại nghiêng người về phía cô bé đang chớp chớp cặp mắt tuyệt đẹp, hỏi:

– Cần nhi, con có sợ không?

Tiếng nói tuy rất khó nghe, nhưng ngữ điệu lại rất ôn hoà, mềm mỏng, tựa như lời của mẹ hiền nói với con gái yêu vậy.

Cặp mắt sáng như sao của đứa trẻ đang chớp chớp, đưa mắt nhìn về phía cảnh tượng hãi hùng nơi vách đá, rồi lại chuyển đến nhìn hai người đang ác đấu trên vách núi. Trong mắt nó, hiển nhiên có chút kinh hãi, nhưng khi nghe thấy hồng y xú nữ hỏi thì nó bèn lắc đầu, ngẩng lên nhìn xú nữ kia rồi nói:

– Nương nương, hài nhi không sợ.

Hồng y xú nữ kia cười một tiếng, miệng ngoác đến tận mang tai. Sau đó mới nói:

– Vậy thì con hãy đứng yên ở đây để ta qua hỏi hai tên gốc kia một câu.

Đứa bé gật đầu. Hồng y xú nữ thân hình vừa động đã lướt đến bên mình Trác Hạo Nhiên và Doãn Phàm. Song chưởng đẩy nhẹ vào giữa hai người. Song chưởng tuy không phát ra tiếng gió, nhưng lại mang theo một luồng kình lực vô hình.

Chất độc trong người Trác Hạo Nhiên lúc này đã phát tác. Hơn nữa,

trong lúc dồn hết tâm trí vào cuộc ác đấu nên việc hồng y xú nữ xuất hiện ông không hề biết. Nhưng khi song chưởng của hồng y xú nữ vừa phát ra thì Trác Hạo Nhiên và Doãn Phàm đều cảm thấy một luồng lực đạo kinh nhân ập đến. Cả hai đều cho rằng, đối phương có người đến giúp. Trong lòng kinh hoảng, cùng lúc dừng tay. Thân hình thối lui ra sau mấy bước, mục quang chiếu lên người hồng y xú nữ.

Ánh mắt Vạn Diệu Chân Quân vừa tiếp xúc với hồng y xú nữ, lập tức liền nở nụ cười nói:

– Thì ra là Ôn cô nương đã đến. Không ngờ, thật không ngờ Ôn cô nương không hưởng thụ sung sướng nơi Miêu Cương mà lại lặn lội đến nơi hoang vu này. Nhiều năm trước, tại hạ có cùng Ôn cô nương gặp qua một lần, trong lòng vẫn khắc ghi. Càng không ngờ từ bấy lâu đến nay, dường như dung mạo như tiên giáng trần của Ôn cô nương còn chưa thay đổi. Thật đáng ngạc nhiên thay.

Xú phụ nhân được xưng là Ôn cô nương kia chỉ giương hai mắt nhìn Doãn Phàm.

Khi nghe y nói, nét mặt mục thủy chung vẫn lạnh lùng, chẳng hề thay đổi, không giận mà cũng không vui. Chờ đến khi Doãn Phàm dứt lời, mục mới lạnh lùng hừm một tiếng nói:

– Tiểu tử, người chỉ được cái miệng hoa ngôn lộng ngữ tăng bốc Ôn Như Ngọc này. Ta chẳng thèm để tâm đâu.

Khi gọi hồng y xú nữ này đẹp như tiên, trên mặt Doãn Phàm không có một chút thần sắc nào là bỡn cợt cả, y vẫn cung cung kính kính nói:

– Ôn cô nương đến đây có chỉ giáo tại hạ điều gì không?

Ôn Như Ngọc lại hừm một tiếng, giọng lạnh lẽo:

– Các người đánh nhau thì ta chẳng quan tâm. Ta chỉ hỏi người, mới rồi

trong sơn động kia có phải có một quái vật giống hình ngôi sao năm cánh chạy ra. Hiện giờ, nó đã chạy đằng nào rồi?

Doãn Phàm ồ lên một tiếng. Cặp mắt đảo qua đảo lại, sau đó cười nham hiểm nói:

– Cái đó thì kẻ hèn này không được rõ lắm. Tốt nhất là Ôn cô nương hãy hỏi vị này thì sẽ rõ...

Hắn giơ tay chỉ Trác Hạo Nhiên, rồi nói tiếp:

– Vị này chính là danh chấn võ lâm, Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên. Có lẽ Ôn cô nương cũng đã biết rồi.

Từ lúc hồng y xú nữ xuất hiện đến giờ, Trác Hạo Nhiên đã nhắm mắt, ngấm ngấm điều tức chân khí. Ông du hiệp thiên hạ lâu năm, nên cũng biết xú nữ này ẩn cư tại Miêu Cương, là một nhân vật kỳ quái nhất võ lâm và tự xưng là Hồng Y xú nương Ôn Như Ngọc.

Ôn Như Ngọc tuy tự xưng là xú nữ, nhưng bình sinh lại rất ghét người ta gọi mình là xú nữ. Bất luận là ai đi nữa, nếu phạm phải húy kỵ của mẹ mà mẹ biết được thì sẽ tìm mọi cách giết cho bằng được người đó mới hả giận.

Ngoài việc này ra, mẹ chẳng quan tâm đến việc nào cả. Chỉ cần không xúc phạm đến tên húy của mẹ thì dù có người nào trước mặt mẹ mà giết chết cha của mẹ đi nữa thì mẹ cũng chẳng thêm để mắt quan tâm tới. Hơn nữa, từ trước đến nay, chẳng bao giờ mẹ đi hành ác mà chẳng có duyên có bao giờ. Người trong chốn võ lâm chẳng ai là không biết đến thói xấu này của mẹ, nên vì thế cũng chẳng ai muốn động chạm đến con người có tính tình vô cùng kỳ quái, nhưng võ công lại tuyệt cao này. Vô luận là trước mặt hay sau lưng mẹ, ai cũng gọi là Hồng Y nương nương. Thậm chí, những kẻ nịnh nọt, bợ đỡ còn tăng bốc gọi mẹ là Hồng Y tiên tử nữa.

Do đó, Trác Hạo Nhiên biết mục sẽ không ra tay giúp cho họ Doãn kia. Vì thế, ông lập tức vận khí điều tức, vì biết rằng, tình thế lúc này chẳng khác nào ngàn cân treo sợi tóc. Sống không được, chết cũng không xong. Chỉ còn cách duy nhất là cùng ma đầu Doãn Phàm liều chết một phen.

Ôn Như Ngọc nghe mấy lời của Doãn Phàm nói xong, sắc mặt vẫn lạnh lùng, mục quang chuyển về phía Trác Hạo Nhiên nhìn từ đầu đến chân một lượt rồi mới lạnh lẽo cất tiếng:

– Tiểu tử, mấy lời ta vừa nói, ngươi có nghe thấy không?

Trác Hạo Nhiên ngơ ngác. Thực tình ông không chú ý đến xú nữ hồi nãy đã nói gì. Ông vội vàng miễn cưỡng cung tay chào và suy nghĩ mình phải trả lời thế nào để tránh chọc tức người này, vì tình thế lúc này không cho phép ông có lời nói khinh xuất nào. Nếu không sẽ không lường trước được hậu quả sẽ như thế nào.

Nào ngờ Doãn Phàm đã cười nhạt một tiếng, nói với giọng nịnh nọt:

– Ôn cô nương, Trác đại hiệp oai danh lẫm liệt thì lời nói của người khác, Trác đại hiệp đều bỏ ngoài tai cả.

Ôn Như Ngọc kia quả nhiên hừ lên một tiếng, mục quang lại quét từ đầu đến chân Trác Hạo Nhiên. Sau đó, nhắc lại câu nói vừa rồi với giọng giận dữ:

– Ta vừa nói gì ngươi nghe rõ hử?

Trung Nguyên đại hiệp danh chấn thiên hạ, đã trải qua biết bao biến cố, nay lại trúng phải khí độc lại bị người ta bức đến cầu sống không được mà cầu chết cũng chẳng xong. Lúc này, ông chỉ cảm thấy trước ngực dường như có một tảng đá ngàn cân đè xuống. Nổi bi phẫn, oán hận, tức giận khiến cho Trác Hạo Nhiên một đời quên mình giúp người, trượng nghĩa hành hiệp, nếu không phải vì sự an nguy của vợ và con trai thì ông đã tuốt

kiếm liêu chết với hai tên ma đầu này rồi. Nhưng rốt cuộc Trác Hạo Nhiên đã cố gắng, nén giận nói:

– Ôn cô nương, vãn bối thân trúng tuyệt độc. Nhất thời hoảng hốt, cho nên không có lưu ý đến lời nói của cô nương. Vì thế...

Trác Hạo Nhiên nhất sinh lỗi lạc, quang minh chính đại, mấy lời nói quanh co ủy khúc như thế chưa từng nói qua, mấy lời “xin bỏ qua” làm sao có thể nói ra được. Do đó, ông đã bỏ lửng câu nói.

Doãn Phàm lạnh lùng hừ một tiếng. Y đang nghĩ xem, nên nói cạnh khóe ra sao để khiến Hồng y nương nương nổi giận, ra tay đối phó với Trác Hạo Nhiên. Y thầm nghĩ:

“Làm thế thì chẳng cần mình phải ra tay mà Trác Hạo Nhiên vẫn bị tính sổ. Lại chẳng mang tiếng là đã giết chết Trung Nguyên đại hiệp. Thậm chí, có thể đổ tội cho họ Ôn kia. Sau này, cũng bất tất phải lo lắng về chuyện có người tìm đến báo thù cho Trác Hạo Nhiên.” Nào hay trong lúc hắn còn đang mãi suy nghĩ lợi hại, đã nghe thấy tiếng Ôn Như Ngọc cất lên:

– Ta hỏi người con quái vật Tinh Thừ ngàn năm vừa xuyên núi mà ra, giờ này đã biến đâu mất rồi?

Trác Hạo Nhiên than thầm:

“Xú nữ Ôn Như Ngọc này quả nhiên là người lịch duyệt giang hồ, kiến thức quảng bác. Mụ căn bản vừa mới đến mà đã biết ngay tên của quái vật vừa xuyên núi mà ra. Xem ra, nữ ma đầu khiến võ lâm phải nể sợ này quả là danh bất hư truyền.”

Trác Hạo Nhiên vừa suy nghĩ vừa cất tiếng:

– Tinh Thừ kia bị vãn bối đả thương hai nơi. Giờ đã chui vào trong núi rồi.

Ôn Như Ngọc lại hừm một tiếng, mục quang chứa đầy vẻ nghi ngờ nói:

– Có thật vậy không?

Trác Hạo Nhiên miễn cưỡng nén giận, đem câu chuyện ác đấu đến lưỡng bại câu thương giữa quái xà và Tinh Thù ra, đem chuyện mình đã đả thương Tinh Thù như thế nào kể hết cho Ôn Như Ngọc. Ôn Như Ngọc ngưng thần chăm chú lắng nghe. Nét mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng Trung Nguyên đại hiệp nói một mạch bao nhiêu là chuyện như vậy nên khí lực của ông lại càng suy kiệt.

Ôn Như Ngọc quay người đi. Tiếng ngọc đeo trên đầu ngân lên mấy tiếng leng keng, rồi quay đầu lại nói:

– Quái vật kia còn ở dưới đó không?

Trác Hạo Nhiên gật gật đầu. Thân hình Ôn Như Ngọc khẽ chuyển, lập tức lướt đến bên vách núi, dạo dò đưa bé gái xinh đẹp kia mấy câu rồi tung mình xuống dưới vách núi.

Bên này Doãn Phàm đợi Ôn Như Ngọc khuất dạng, mục quang y lóe lên, tựa hồ như sức nhớ ra chuyện gì, đưa mắt nhìn Trác Hạo Nhiên, cười khẩy một tiếng rồi cũng lướt theo sau Ôn Như Ngọc mà đi mất. Chuyện này xảy ra khiến cho Trác Hạo Nhiên vô cùng ngạc nhiên, nhưng ông đã đoán ra ngay nguyên nhân. Trong các xác của quái xà kia chắc phải có kỳ trân dị bảo, cho nên mới khiến đôi nam nữ ma đầu này nổi lòng tham. Do đó, Doãn Phàm mới bỏ qua không đụng tới Trác Hạo Nhiên mà đi kiếm bảo vật trước đã.

Trác Hạo Nhiên vừa nghĩ đến đó bỗng động tâm. Ông quay mình chạy về nơi lúc trước Đỗ Nhất Nương cùng Trác Trường Khanh ẩn thân như phát cuồng lên. Lúc này, ông đã thấy chất độc trong người đã phát tác, chẳng còn sống được bao lâu nữa.

Trác Hạo Nhiên chỉ hy vọng có thể đem vợ con đến một nơi an toàn

trước khi ông bỏ mạng nơi hoang sơn này, để họ có thể trốn thoát khỏi độc thủ của ma đầu Doãn Phàm. Trong tương lai cũng vì mình mà phục cừu báo hận.

Vì thế, ông đem hết sức tàn còn lại chạy như điên cuồng. Đoạn đường này nếu đem khinh công của ông ra mà nói thì cũng không dài lắm, nhưng lúc này ông cảm thấy nó dài ra vạn dặm. Rốt cuộc ông cũng đã đến nơi. Trác Hạo Nhiên chỉ cảm thấy từng đợt từng đợt độc khí dâng trào trong lồng ngực. Mục quang lướt tứ phía vẫn không thấy bóng dáng tông tích của Đỗ Nhất Nương cùng Trác Trường Khanh đâu cả.

Trác Hạo Nhiên trong lòng lo lắng. Chết độc phát tác càng lúc càng ghê gớm.

Chân khí cũng bị gián đoạn, kinh mạch bị bế tắc khắp nơi. Nhưng tình cảm sâu sắc giữa cha con, vợ chồng lại dường như có sức mạnh thần kỳ thúc đẩy ông. Trác Hạo Nhiên dừng lại hít vài hơi ngắn rồi thân hình lại vọt về phía trước. Hiện tại, Trác Hạo Nhiên giống như một con chim đã bị trúng tên. Càng lúc tiếng hô hấp của ông càng nặng nề đứt quãng. Khi Trác Hạo Nhiên đang sục sạo tìm kiếm khắp nơi phía vách núi.

Đột nhiên...

Trác Hạo Nhiên nghe thấy tiếng người nói lao xao. Phải biết rằng, vì ông đã tu luyện lâu năm nên thần trí vẫn chưa mê loạn hoàn toàn. Do đó, ông lập tức lướt về phía có tiếng nói đang phát ra.

Ông nhìn thấy ba đồng tử ở đằng sau một tảng đá lớn đang tranh nhau nói. Thấy ông đến chúng đều nhất tề im bật, giương mắt cặp mắt kinh hãi lên nhìn ông. Mục quang Trác Hạo Nhiên đảo qua một lượt. Trong lòng không khỏi hồi hộp, lo lắng, thân hình lại lướt tới.

Nguyên lai, ông nhìn thấy bên cạnh ba đồng tử có hai người đang nằm

co quắp lại.

Rõ ràng là đã bị người ta điểm huyết. Hai người này chẳng phải ai khác ngoài Đỗ Nhất Nương và Trác Trường Khanh. Trác Hạo Nhiên gầm lên, bỏ nhào đến bên mình Đỗ Nhất Nương. Khớp xương trên toàn thân Trác Hạo Nhiên dường như đã rời hết cả ra.

Đầu óc hôn mê, ọc một tiếng, há miệng thổ ra một ngụm máu đỏ bầm.

Đỗ Nhất Nương thấy Trác Hạo Nhiên đã quay lại, trong lòng vừa vui vừa sợ, lại thấy dường như Trác Hạo Nhiên đã bị trọng thương. Trong lòng bà không khỏi kinh hãi.

Nhưng lúc này thân đã bị điểm huyết. Trừ cặp mắt còn nhìn thấy được ra, toàn thân đều đã bị tê liệt, chỉ có thể nhìn Trác Hạo Nhiên với ánh mắt dịu dàng mà bi ai.

Trác Hạo Nhiên biết lúc này là lúc quyết định sinh tử. Nếu mình không thể trong một thời gian ngắn ngủi mà tự cứu thì chẳng những bỏ mạng tại nơi này mà vợ con cũng phải chịu nhục. Do đó, ông thu hết sức tàn, cố gắng giải khai huyết đạo của Đỗ Nhất Nương. Nhưng lúc này toàn thân như đang bị nghiền ra. Trong da thịt như có hàng vạn con kiến đang cắn xé. Mục quang Trác Hạo Nhiên vừa lướt qua Đỗ Nhất Nương thì đã biết ngay rằng lúc Đỗ Nhất Nương chưa kịp phòng bị liền đã bị điểm trúng huyết Khí Hải Du. Trong lòng chửi thầm một tiếng rồi đưa tay ra giải khai huyết đạo cho Đỗ Nhất Nương...

Nào ngờ sau lưng đột nhiên tiếng gió rít lên. Đồng thời, hai vai Trác Hạo Nhiên đã bị người nắm lấy. Trác Hạo Nhiên chỉ cảm thấy đau đến tột cùng. Dường như thân thể bị hai hàm sắt siết vào, xương cốt rời ra.

Liền đó đồng thời có hai tiếng người ở đằng sau cùng cất lên:

– Con quái xà kia chạy đằng nào?

Trác Hạo Nhiên chẳng cần quay đầu lại cũng biết hai thanh âm này phát ra là của Doãn Phàm và Hồng Y nương nương Ôn Như Ngọc.

Trong cùng một sát na ngắn ngủi này, Phi Phụng Hoàng Đỗ Nhất Nương đã vùng dậy. Cặp mắt dữ tợn chỉ vào Doãn Phàm mà chửi:

– Đồ tặc tử đáng phanh thây trăm mảnh, đồ chó lợn... đồ... đồ...

Phi Phụng Hoàng Đỗ Nhất Nương tuy là một nữ tử giang hồ, nhưng tính tình thanh nhã, cốt cách thanh cao, từ trước đến giờ chưa mở miệng mạt sát một ai cả. Trong lúc tức giận, chửi được hai câu rồi không chửi tiếp được nữa.

Ôn Như Ngọc liếc qua Doãn Phàm lạnh lùng nói:

– Ngươi hãy bỏ tay ra.

Nguyên vừa rồi hai người sục sạo tìm kiếm khắp nơi dưới khe núi cũng chẳng thấy bóng dáng quái xà kia đâu cả. Cả hai đều nổi cơn thịnh nộ, lập tức quay trở lại, đuổi theo Trác Hạo Nhiên, rồi mỗi người một tay, nắm lấy hai vai của Trác Hạo Nhiên, lúc này đã mất hết công lực.

Doãn Phàm cười một tiếng cộc lốc rồi bỏ cánh tay đang nắm giữ Trác Hạo Nhiên xuống, lấy tay xoa đầu đứa trẻ áo vàng lúc này đã chạy đến bên y.

Ôn Như Ngọc lại nhìn Trác Hạo Nhiên, mắt sắc như dao, gần giọng nói:

– Lời ta hỏi ngươi có nghe thấy không, hử?

Trác Hạo Nhiên vẫn cúi đầu xuôi tay, chẳng có một tiếng hồi âm, trên mặt Ôn Như Ngọc vốn đã xấu xa quái dị, lúc này lại biến đổi dữ dội, trông như ma như quỷ vì mụ quá tức giận nên mặt mũi đã đỏ rực lên.

Cổ tay Ôn Như Ngọc khẽ giật, một luồng nội lực âm độc đã ào ào trút

sang người Trác Hạo Nhiên, mặt gần giọng:

– Trước tiên ta cho người ném thử mùi vị Cửu Âm Thác Cốt Thủ, nếu người còn chưa nói, đừng trách bốn cô nương xuống tay độc ác.

Nào ngờ Trác Hạo Nhiên vẫn cúi đầu xuôi tay chẳng thốt một lời, im lặng hoàn toàn. Ôn Như Ngọc cúi đầu nhìn xuống. Hóa ra Trung Nguyên đại hiệp danh chấn thiên hạ, sau khi trúng độc, lại dùng nhiều chân khí, nội lực đối phó với Doãn Phàm, lại thâm trong lòng lo lắng cho vợ con, lúc này tâm trường đã đoạn, hồn lìa khỏi phách.

Vị kỳ nhân nam tử cả đời xả thân vị kỷ, quang minh lỗi lạc này rốt cục đã bỏ mạng nơi Hoàng Sơn.

Phi Phụng Hoàng khí huyết vừa thông đã bật dậy ngay. Lúc này, Đỗ Nhất Nương biết Trác Hạo Nhiên đã chết, huyết lệ chan hòa, hét lên một tiếng thảm thiết:

– Xú Nhân Ôn Như Ngọc.

Lúc Đỗ Nhất Nương thốt ra câu chửi thì cũng chính là lúc Xú Nhân Ôn Như Ngọc đang nổi cơn thịnh nộ. Vừa nãy, quái bà không đoạt được kỳ trân dị bảo nơi mình quái xà, lửa giận đã chứa đầy, lúc này lửa giận lại càng bốc lên ngất trời.

Nữ ma đầu với uy danh oai khiếp võ lâm này, chỉ lạnh lùng hứ một tiếng, hữu chưởng vỗ nhẹ. Thi thể Trác Hạo Nhiên bị luồng chưởng lực đẩy văng ra xa. Hữu chưởng vừa ra, thân hình đã đâm bổ tới Đỗ Nhất Nương.

Phi Phụng Hoàng Đỗ Nhất Nương cũng là một nữ kiệt, võ công vốn chẳng phải kém, nhưng lúc này khí huyết vừa thông, thần trí lại hỗn loạn, chân lực chưa hồi phục hoàn toàn lại gặp phải nữ ma đầu Ôn Như Ngọc.

Ôn Như Ngọc, một chưởng đánh thốc tới, lực đạo kinh người phong thanh rít lên vù vù. Phi Phụng Hoàng Đỗ Nhất Nương trở tay không kịp,

lãnh trọn một chương này.

Vạn Diệu Chân Quân đứng bên cạnh thấy tình thế đó hoảng hốt, hét lớn một tiếng:

– Ôn cô nương, hãy dừng tay...

Cùng lúc thân hình cũng lay động, vọt tới để cứu Đỗ Nhất Nương thoát khỏi chương lực của Ôn Như Ngọc.

Nhưng y đã chậm một bước.

Phi Phụng Hoàng chưa kịp trở tay đã bị chương lực kinh nhân của Ôn Như Ngọc đánh trúng, thân hình như điều đứt dây văng ra xa mấy trượng.

Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm thở dài một tiếng, đầu ngón chân điểm nhẹ, nghiêng người lướt tới.

Y ngồi xuống cạnh Đỗ Nhất Nương. Chỉ nhìn thoáng qua, y cũng biết rằng, Phi Phụng Hoàng Đỗ Nhất Nương đã trúng một chương quá nặng, không còn cách nào cứu nổi, hồn lìa khỏi xác rồi.

Y bèn chậm chạp đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Ôn Như Ngọc. Lúc này, sắc diện của y đã đổi sang màu xanh xám.

Mục quang của Ôn Như Ngọc cũng đang lạnh lùng quan sát y, dài giọng hỏi:

– Tiểu tử, thế nào?

Hai người nhìn nhau trừng trừng, hồi lâu vẫn chưa chớp mắt. Mấy đứa trẻ nhỏ đứng bên cạnh kia lòng lại thầm mong sao sư phụ của chúng ra tay giết chết đối phương.

Mấy đứa đồng tử nhỏ tuổi thấy tình hình xảy ra như vậy trong lòng chẳng có chút gì sợ sệt. Tuy cô bé đẹp như tiên giáng trần kia đã nhắm chặt cặp mắt của mình khi sư phụ của nó tung chương đánh Đỗ Nhất Nương

văng ra xa. Nhưng khi nó mở mắt ra thì dường như trong cặp mắt tinh anh lại như có chút vẻ thương hại.

Thê thảm nhất chính là Trác Trường Khanh, con trai Trung Nguyên đại hiệp, lúc này bị điểm huyết đang nằm dưới đất. Tuy nó đã bị điểm huyết, nhưng vẫn còn có thể thấy được tất cả diễn biến vừa rồi, chỉ vì thủ cước không thể động cựa, cũng không thể cứu giúp gì cho hai người kia được.

Nhưng trong tâm linh của nó bỗng nhen lên một ngọn lửa của sự cừu hận, nỗi thống khổ và cừu hận này nó đã khắc cốt ghi tâm. Cho đến nhiều năm sau, nỗi thống khổ và cừu hận này biến thành một lực lượng to lớn, khiến rất nhiều người trong võ lâm, vì nỗi thống khổ và cừu hận này mà phải bỏ mạng.

Hiện tại, trời đã sáng hẳn, nhưng mặt trời còn chưa lên, gió núi vẫn thổi ào ào, tiết trời âm u ảm đạm.

Doãn Phàm nhìn Ôn Như Ngọc với vẻ độc ác, nhưng dáng vẻ lại như đang thâm tính toán:

“Lúc này, Đỗ Nhất Nương cũng đã chết rồi, ta cũng chẳng nên gây thù chuốc oán với Ôn Như Ngọc kia làm gì?” Suy nghĩ như thế, y cười gượng một tiếng, nhìn Ôn Như Ngọc như muốn nói điều gì, nào ngờ...

Đột nhiên, bỗng có một trận cười nổi lên. Tiếng cười gai nhọn xuyên kim phá thạch, khiến cho đồ trang sức trên người Ôn Như Ngọc rung lên, phát ra tiếng leng keng, ba đũa đồng tử kia phải bịt chặt lấy tai.

Doãn Phàm và Ôn Như Ngọc nhất tề đều bị tiếng cười quái dị kinh động. Phải biết rằng, những người có võ công đạt đến trình độ như họ, khi nghe thấy tiếng cười này thì biết rằng, người phát ra trận cười có công lực cực cao, võ công tuyệt đỉnh.

Họ hoảng hốt nhìn quanh, chỉ thấy một bóng người theo tiếng cười vọt

tới, đến trình độ võ công như Vạn Diệu Chân Quân và Xú Nhân Ôn Như Ngọc mà cũng không biết được người này đến từ đâu.

Chỉ thấy trên mình người này khoác một chiếc áo tơ bền bằng cỏ, chân đi một đôi giày rơm, thân hình cao lớn, lưng gù, râu ria trên mặt xồm xoàm. Từ hai con mắt tinh quang phát ra rợn người. Trong tay hữu người này đang cầm xác con quái xà, máu chảy ròng ròng. Quái xà này chính là quái vật đã ác đấu với quái vật Tinh Thù lúc nãy.

Người này vừa đáp xuống, tiếng cười còn chưa dứt mà mặt mày Doãn Phàm và Ôn Như Ngọc đã biến sắc. Vì trong gầm trời này, ngoài một người ra, không ai có cách phục sức như thế và cũng chẳng ai có cốt cách dáng hình như vậy. Sau khi mục quang Ôn Như Ngọc lướt qua, thân hình bỗng thối lui một trượng, nắm lấy tay nữ đồng tử, lảng lạng chẳng nói một lời, thi triển khinh công tuyệt đỉnh mà đi mất.

Vạn Diệu Chân Quân ngó người ra một lát, cúi mình thi lễ với lão già vừa đến, lùi lại ba bước, đưa tay vẫy ba đứa đồng tử. Ba đứa đồng tử vội chạy đến trước mặt y.

Vạn Diệu Chân Quân ôm lấy ba đứa trẻ rồi cũng chẳng nói một lời, quay mình lướt về phía sườn núi. Chỉ vài cái nhấp nhô đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Lão nhân cao to, râu ria xồm xoàm đứng uy nghi như một pho tượng. Áo tơ trên người kêu lên phần phật trong gió. Lúc này, ông đã dứt tiếng cười, mục quang chiếu theo bóng dáng hai ma đầu vừa đào tẩu. Cặp lông mày rậm cau lại. Sau đó, ánh mắt chuyển đến hai thi thể đang nằm trên mặt đất, nét mặt ẩn chứa vẻ nuối tiếc.

Cuối cùng, lão nhân nhìn đến con trai duy nhất của Trung Nguyên đại hiệp đang bị điểm huyết nằm trên đất. Ấy chính là Trác Trường Khanh. Sau đó, lão nhân tiến đến gần, tả chưởng phát nhẹ lên người cậu bé. Trác

Trường Khanh chỉ cảm thấy một luồng lực đạo kỳ dị lướt qua. Trong nháy mắt đã có thể cử động lại được. Trác Trường Khanh lồm cồm bò dậy, mắt đầy lệ, nước mắt tuôn trào chan hoà trên khuôn mặt ngây thơ. Từ khi sinh ra đến bây giờ, đây là lần đầu tiên nó được nếm mùi cay đắng. Nhưng nỗi cay đắng này đối với một đồng tử bé bỏng mà nói, có lẽ là quá sức chịu đựng.

Hai mắt đứa bé đáng thương này ngược nhìn lên vị lão nhân râu tóc bù xù, cố gắng tự chủ, không để bật ra tiếng khóc vì nó luôn được cha mẹ dạy rằng, phải làm một nam nhi đại trượng phu, phải giữ cốt cách của một nam nhi trước mặt người lạ.

Nó bước lên một bước, quì xuống, cung kính lạy lão nhân gù kia một lạy, cất giọng nói:

– Đa tạ Ôn cứu mạng của bá bá.

Dáng điệu của đồng tử khi nói những lời này toát ra vẻ đáng thương, đến nỗi người sắt đá đến đâu chẳng nữa cũng phải rơi lệ xót thương. Hai hàng chân mày của lão nhân lưng gù giãn ra. Nét mặt lộ vẻ đau xót, toan cất tiếng nói thì đồng tử Trác Trường Khanh sau khi lạy tạ ơn cứu mạng, lập tức bò đến thi thể cha mẹ, cất tiếng khóc náo nê bi ai.

Lão nhân râu rậm trong ánh mắt lộ vẻ triu mến mà thương xót. Ông nhìn đứa trẻ vừa khóc vừa nâng thi thể Đỗ Nhất Nương lên đặt cạnh thi thể Trác Hạo Nhiên. Sau đó, đứa trẻ đứng trước thi thể cha mẹ lại khóc lên nức nở.

Tiếng gió yếu đi. Bầu không khí tựa hồ như bị tiếng khóc bi ai náo nê kia tác động khiến cho cả không gian đều nhuốm màu ảm đạm thê lương. Gió thu cuốn những chiếc lá vàng bên sườn núi bay lên dập dờn trong gió. Vẻ triu mến trong mục quang của lão nhân lưng gù càng lúc càng nồng hậu. Ông bước tới bên cạnh Trác Trường Khanh, dịu dàng xoa đầu đứa bé.

Trác Trường Khanh quay đầu lại, thấy lão nhân nhìn mình. Hơn nữa, lão còn cất tiếng nói. Giọng nói tựa hồ mang vẻ thân thiết của cha hiền đối với con thơ:

– Hài nhi, đừng khóc nữa. Người chết chẳng thể sống lại. Con có khóc mấy chẳng nữa cũng vô dụng. Con phải biết rằng, cha con tuy chết rồi, nhưng ông ấy trên chẳng hổ với trời, dưới chẳng thẹn với đất. Tuy đã chết rồi, nhưng còn vĩ đại hơn những kẻ đang sống kia. Càng khiến con phải kính phục và noi theo tấm gương của phụ thân, làm một đại trượng phu quang minh lỗi lạc trong đời.

Trác Trường Khanh gạt đầu, nước mắt vẫn rơi rơi, đáng vẻ lộ vẻ đau đớn xót xa khiến lão nhân động lòng, không ngăn được tiếng thở dài, cất tiếng như tự than thở:

– Ý trời, ý trời. Nếu như ta không tìm cách lập huyết động kia lại thì đâu có xảy ra việc này. Ôi! Ba mươi năm nay, ta không làm tổn thương sinh mạng một ai. Hôm nay, suýt chút nữa không ngăn được lòng, muốn động đến sát giới...

Tiếng nói của ông từ từ nhỏ lại, sau đó ông nhìn Trác Trường Khanh, ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói:

– Hài nhi, đừng khóc nữa. Chúng ta hãy chôn cất thi thể hai người này trước đã.

Sau đó...

Lão nhân lưng gù dường như có dáng chân chừ do dự một chút. Sau đó, ngẩng đầu nói với giọng quả quyết:

– Chỉ cần con có quyết tâm và nghị lực, con hãy đi theo ta. Ta sẽ dạy con học thành tuyệt nghệ. Tương lai con có thể báo thù cho phụ mẫu cũng có thể tạo dựng một sự nghiệp lẫy lừng.

Lão nhân lưng gù còn chưa dứt lời, Trác Trường Khanh đã quỳ sụp xuống dưới chân ông.

Đứa trẻ thiên tư tuyệt đỉnh này, lẽ nào lại chẳng biết lão nhân kia là một kỳ nhân tuyệt thế. Lẽ nào lại không muốn làm đệ tử của kỳ nhân tuyệt thế này, học thành một bản lĩnh kinh thiên động địa, để báo cừu cho phụ mẫu. Nhưng nó còn ghi nhớ lời cha mẹ đã dạy:

“Một nam nhi đại trượng phu không cần phải cầu xin bất cứ cái gì của một ai cả. Trừ phi bản thân có đủ năng lực để báo đáp người ta.” Do đó, dù trong lòng rất muốn, nhưng ngoài miệng nói tuyệt nhiên không đá động một lời. Đứa trẻ này tuổi tuy còn nhỏ, nhưng đã có tính cách cương trực, ngay thẳng và quật cường như cha của nó – Trác Hạo Nhiên.

Vậy mà khi lão nhân lưng gù đã tự nói ra mấy lời này, nó không làm chủ được mình, quỳ sụp xuống, dập đầu nói:

– Bá bá, bất luận có phải chịu khổ cực đến đâu, phải đi bất cứ nơi nào, hài nhi đều muốn theo bá bá học thành tuyệt nghệ, giết chết ma đầu, báo thù cho phụ mẫu.

Lão nhân lưng gù gật gù, nhìn đứa trẻ thông minh tuyệt đỉnh mà lại hiểu nghĩa quật cường này, chỉ thấy nước mắt trên mặt nó còn chưa khô, nhưng thần sắc đã lộ ra vẻ kiên cường quật khởi. Cho nên, lão nhân biết rằng, sau mười năm trong chốn võ lâm sẽ xuất hiện một hiệp sĩ ân oán phân minh, quang minh lỗi lạc. Trên nét mặt nghiêm nghị của ông lại thấy có nụ cười mỉm. Nụ cười này càng lúc càng hiện rõ rệt. Cuối cùng, ông cười lên ha hả nói:

– Được được. Không ngờ, trong những năm cuối đời của Tư Không này lại thu được một đồ đệ tốt.

Tiếng cười cao vút từng mây, chấn động bầu không khí nơi hoang sơn

không một bóng người. Vẻ âm u đã từ từ biến mất, những tia nắng đầu tiên chiếu lên mình một già một trẻ này, khiến cho người ta nhìn thấy cứ ngỡ là hai pho tượng thần phủ đầy kim quang xán lạn.

HỒI BA

Vu Hồ đại hào

Vu Hồ là một thành lớn ở phía bắc Giang Nam. Trong một ngõ ngang hướng về phía bến tàu có một toà lầu lớn. Toà lầu lớn này cơ hồ chiếm quá nửa cái ngõ ngang chỉ dài khoảng hơn mười trượng này. Cửa lớn sơn màu đen vì vừa qua năm mới nên trên cửa vẫn còn dán một đôi câu đối màu đỏ. Hai bên cửa lớn là hai con sư tử đá cao gần một trượng. Loại sư tử đá này người ta thường đặt nơi phủ đệ của các quan nhân trong kinh thành, nhưng ở đây chẳng qua chỉ là bản sắc của Giang Nam.

Người hiểu biết chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết ngay rằng người ở trong nhà này không phải là nhân vật tầm thường.

Vào lúc hoàng hôn, ánh tà dương đầu xuân chiếu chếch vào hai con sư tử đá đặt bên cửa khiến bóng chúng đổ dài về bên đông. Cửa lớn của toà nhà lúc này cực kỳ náo nhiệt. Ngựa xe như nước, đổ đến ào ào. Cánh cửa lớn màu đen cũng đã mở toang cả hai cánh. Người ra vào tấp nập, nhộn nhịp. Tuy có mấy người mang dáng dấp thương nhân, nhưng đại đa số đều là những nhân vật mà chỉ cần thoáng nhìn qua cũng biết ngay họ đều là hào kiệt của võ lâm.

Nguyên lai người ở trong toà lầu lớn này chính là võ sư danh tiếng đất Giang Nam, Vu Hồ đại hào Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm. Hôm nay là ngày mừng đại thọ của lão võ sư Vân Khiêm. Không chỉ những nhân vật có thân có thế trong huyện Vu Hồ này mà còn có cả hào kiệt võ lâm khắp trong thiên hạ đều nhất tề đến chúc thọ cho lão võ sư Vân Khiêm.

Danh tiếng của Đa Tỷ Thần Kiếm chẳng những vang dội khắp thiên hạ mà Vân Trung Trình, con trai trưởng của ông cũng là một nhân vật có tiếng tăm, đang thống lĩnh hai mươi sáu tiêu cục của Giang Nam. Hiển nhiên là lãnh tụ hiệp nghĩa của Giang Nam. Do vậy, nên lễ chúc thọ thất tuần của Vân lão gia lại càng thêm náo nhiệt.

Từ đầu ngõ trở vào, có rất nhiều đại hán cao to vạm vỡ đứng đón khách. Họ đều mặc áo dài, ánh mắt sáng rực, thần hoàn khí túc, hiển nhiên đều là con nhà võ. Máy người này đều là các tiêu sư của các tiêu cục Giang Nam.

Khuôn viên của nhà họ Vân tổng cộng có năm dãy. Thọ đường được đặt trên đại sảnh của dãy nhà thứ nhất. Cách bài trí xếp đặt trong căn phòng của võ lâm đại hào gia này cực kỳ cổ quái. Nơi gian tiền sảnh trước sau dài khoảng hai ba mươi trượng, đủ để đặt hàng chục chiếc bàn tròn.

Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm là người có tính hiếu khách. Đặc biệt rất thích những người có tiếng tăm, các nhân vật trong võ lâm bất kể là hắc đạo hay bạch đạo, Vân lão gia đều có quan hệ thâm thiết. Đáng được xem là lão anh hùng phúc thọ song toàn.

Trong gian đại sảnh lúc này đèn đuốc sáng trưng. Ở giữa thấp hai cây nến hồng cực lớn, cao hơn trượng. Đặt trên một cái bàn bát tiên là một quả đào mừng thọ rất lớn làm toàn bằng gạo nếp.

Ngồi trên chiếc ghế thái sư đặt cạnh chiếc bàn bát tiên là một ông lão tóc bạc phơ. Hiển nhiên là danh vang thiên hạ Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm. Lão nhân thất tuần này râu tóc tuy đã bạc trắng cả, nhưng dáng vẻ lại chẳng có chút nào là một lão nhân. Lão đang ngồi cười ha hả trên ghế, đón tiếp hậu bối võ lâm đến bái thọ. Tiếng nói chẳng những sang sảng như tiếng chuông đồng mà tiếng cười cũng lại rất trong trẻo.

Nhân Nghĩa Kiếm Khách Vân Trung Trình, con trai lớn của Đa Tỷ

Thần Kiếm đang kính cẩn đứng bên cạnh. Vân Trung Trình mặc một chiếc áo dài màu tím sậm, dưới cằm lơ thơ một chút râu. Nếu không phải là người quen, đã biết rõ về họ Vân rồi thì dễ nhận lầm họ Vân là một trung niên có dáng vẻ nho nhã này là một người chỉ biết đèn sách. Có ai ngờ rằng, đây lại là một cao thủ võ lâm từng khuấy động cả vùng Giang Nam.

Người đến báỉ thọ rất đông, có người thì Vân lão gia biết, nhưng cũng có người Vân lão gia chẳng quen. Nhưng bất luận quen hay không quen, Vân lão gia cũng khách sáo mà đón tiếp. Có người muốn hành đại lễ, lão võ sư cũng ứng đáp hết mình. Chỉ trừ mấy lão anh hùng cùng vai vế với Vân lão gia ra, hào sĩ võ lâm khắp nơi trong thiên hạ, khi đứng trước lão anh hùng này đều cung kính cúi đầu, không dám có một chút vô lễ.

Quần hào trên thọ đường tuy đã rất đông, nhưng người đến chúc thọ vẫn nườm nượp không ngừng. Chính vào lúc tiệc rượu đã bắt đầu, ngoài cửa lại có một thiếu niên áo vàng bước vào. Đến trước mặt Vân lão gia, hồ hững cung tay vái chào. Trông dáng vẻ không có chút gì là kính trọng, khiêm nhường đối với bậc tiền bối.

Vân lão anh hùng bản tính vốn hòa nhã, không để tâm đến chuyện này, nhưng Nhân Nghĩa Kiếm Khách Vân Trung Trình đứng đằng sau lại có chút bất mãn trong lòng. Mục quang ánh lên có vẻ dò xét thiếu niên áo vàng nọ.

Chỉ thấy thiếu niên đứng sừng sững, lưng vượn hông nhỏ, sống lưng thẳng tắp, song mục chiếu sáng quắc. Tuy không để lộ ra, nhưng khéo mắt dường như có mang theo một chút cuồng ngạo khinh mạn.

Vân Trung Trình hơi động trong lòng, ngầm đoán:

“Nội công của thiếu niên này rất có hỏa hâu. Tuy nhìn không rõ nông sâu, nhưng công lực rất cao. Thiếu niên mặt mũi xinh xắn, một mình đến đây, lại không có danh thiếp, cũng không xưng danh hiệu của sư trưởng,

không biết nhân vật này là ai đây?” Nhân Nghĩa Kiếm Khách trong lòng nghi ngờ, nhưng lại không để lộ một lời nào ra, lại thêm khách tới đầy nhà, sự việc lại nhiều nên Vân Trung Trình cũng quên luôn việc này.

Một lát sau, tiệc rượu trên đại sảnh đã được bày ra. Tổng cộng có ba mươi sáu bàn rượu. Ba trăm vị hào kiệt võ lâm ngồi đây thì hết chín phần đều là những người có tiếng trong thiên hạ.

Cùng ngồi với Vân lão anh hùng nơi cái bàn lớn đặt giữa đại sảnh đều là những nhân vật có đẳng cấp trong võ lâm. Người người râu tóc đều đã bạc phơ, xem ra tuổi tác đã qua kỳ tứ thiên mệnh rồi.

Đây đều là những bạn hữu năm xưa cùng sống chết với Đa Tỷ Thần Kiếm. Đến nay, đều đã danh thanh nghiệp tự, rửa tay gác kiếm, hưởng thụ những ngày tháng cuối của cuộc đời. Cho nên, có thể nói bảy người đang ngồi tại bàn này đều là những nhân vật phúc thọ song toàn, chỉ trừ một lão già mũi ưng mất vợ mà thôi.

Nếu nói người này là lão già thì e rằng hơi quá một chút, vì người này chỉ khoảng bốn mươi tuổi. Lúc này, y đang ngồi giữa Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm và Hoàn Giang Kim Sách Sở Chiếm Long. Xem ra, người này tuy tuổi tác chưa nhiều, nhưng địa vị trong võ lâm lại rất cao.

Hầu hết các hào kiệt đang ở trong sảnh đường này đều biết người kia là ai. Ai không biết thì chỉ cần người khác vừa nói, nét mặt liền thay đổi. Hoá ra người này chính là Vô Sí Thần Ưng Quân Nhất Sài, bang chủ của Giang Nam Hắc Mễ Bang.

Việc Quân Nhất Sài hôm nay, đến chúc thọ cho Vân lão anh hùng khiến quần hào ai nấy đều lấy làm kỳ quái, có một vài người đang thì thầm bàn tán:

– Làm sao mà Quân thần ưng cũng đến đây nhỉ. Tay này bình nhật

ngông cuồng kiêu ngạo, chẳng coi ai ra gì. Tại hạ nghi hấn đến đây còn có ý đồ gì khác nữa. Thật là chồn đến chúc thọ cho gà.

Có người thì lại biện bác:

– Quân thần ưng tuy ngông cuồng ngạo mạn, nhưng Vân lão gia lại là nhân vật như thế nào. Đương nhiên chẳng cần nói thì ai cũng biết. Xem ra, các hạ nói ít đi và chăm chú vào việc đui gà này thì hơn đấy.

Còn có người vì sự việc này mà cảm khái nói:

– Chỉ sợ những ngày tháng thái bình trong võ lâm không còn nữa. Các hạ cứ xem thì rõ. Trong vòng ba năm nay, khắp Giang Nam, Giang Bắc này đã có biết bao nhiêu tông phái, bang hội mới sáng lập. Nhưng lại toàn là hắc đạo. Các hạ nghĩ xem có phải là trong võ lâm sắp có đại loạn rồi không?

Bằng hữu của ông ta vội nắm chặt lấy tay áo ông, giọng lộ vẻ khuyên can:

– Bằng hữu, huynh nói vừa vừa thôi. Ở đây tai vách mạch rừng, huynh có đảm bảo mấy bàn gần đây không có người dò thám không. Nếu người ta nghe được mấy lời này thì có phải là thần khẩu hại xác phàm không?

Mấy lời thì thảo bàn tán của các hào sĩ đương nhiên Đa Tỷ Thần Kiếm không nghe thấy rồi. Lúc này, Vân lão gia đã đứng dậy giơ cao chén rượu, hướng về phía quần hùng đang ngồi, cất giọng sang sảng như tiếng chuông đồng:

– Các vị chẳng quản khó nhọc từ xa đến đây để chúc thọ Vân Khiêm. Vân Khiêm này thật rất có hứng thú. Chẳng qua Vân Khiêm này là người thô lỗ, không biết nói những lời khách sáo. Các vị ăn nhiều, uống nhiều chính là xem trọng lão phu, khiến lão phu vui vẻ. Có thể sống được thêm mười năm nữa.

Lão nhân râu tóc bạc phơ, vừa nói xong lại đã ngẩng đầu cười ha hả, ý

chí hào hùng.

Quần hào trong sảnh cũng lập tức hưởng ứng nhiệt liệt bằng một tràng vỗ tay, trong tiếng vỗ tay cũng có thêm những tiếng cười khúc khích, tiếng cười tiếng nói tiếng vỗ tay hóa thành một âm thanh cát tường, may mắn.

Sau đó, Vân lão gia tịnh tâm mãn ý lúc này ngồi xuống. Một đại hán đứng bên cạnh ông lại châm đầy rượu vào chén. Lão anh hùng nâng chén rượu lên, quay về phía các hào sĩ ngồi cùng bàn nói:

– Kính các lão huynh đệ một chén.

Rồi lại quay sang Vô Sí Thần Ưng lúc này đang ngồi cạnh ông nói:

– Quân đà chủ từ xa tới đây, lão phu phải kính thêm một chén nữa.

Cặp mắt cú vọ của Quân Nhất Sài chớp lóe, cũng nâng chén rượu lên nói với dáng điệu như cười mà không phải cười:

– Vân lão gia danh mãn thiên hạ, Quân Nhất Sài này phải đến chúc thọ, làm sao dám để lão gia kính trước một chén hơ hơ hơ...

Hắn cười gượng mấy tiếng, rồi ngửa cổ uống cạn chén rượu, một mặt nói:

– Quân Nhất Sài này xin kính trước một chén.

Vô Sí Thần Ưng trong khi nói cũng chẳng thềm đứng dậy. Vân Khiêm cười ha hả, nhưng trong lòng lại có chút bất mãn, cũng ngẩng đầu uống cạn chén rượu. Đột nhiên, hai đạo bạch mi của lão bỗng cau lại, chép miệng một cái, đặt mạnh chén rượu xuống bàn, thở dài nói:

– Hôm nay, có đông đủ các bằng hữu, hào kiệt, anh tài, nhưng... Ôi, trong đó lại thiếu mất một người, ôi... tuy chỉ thiếu có một người, nhưng... Ôi!

Đa Tỷ Thần Kiếm dường như nhớ lại chuyện gì, thọ mi bạc phơ cũng

chau lại, nắm chặt lấy chén rượu. “Cách” một tiếng, chén rượu được làm bằng sứ Giang Tây đã bị Ông bóp vỡ vụn.

Quần hào đang ngồi cũng không khỏi ngạc nhiên ngơ ngác một chút. Trong đó, có một lão già thấp béo cười lên ha hả, nói:

– Lão ca ca, tâm sự của ca ca để tiểu đệ đoán cho, dám chắc chẳng có chuyện nào ngoài chuyện...

Vân Khiêm nhìn lão già này, nét mặt giãn ra, cười nói:

– Được được, lão phu muốn xem lão hồ ly nhà ngươi có đoán được tâm sự của lão phu không. Nếu đệ đoán không trúng thì ngoại hiệu của đệ cũng nên bỏ đi cho rồi.

Nguyên lão nhân thân hình thấp béo này gọi là Linh Hồ Tri Thủ, được người giang hồ tôn xưng là túi khôn của võ lâm.

Linh Hồ Tri Thủ lại cười ha hả, giơ ngón tay cái lên ngoắc ngoắc, cười nói:

– Lão ca ca trong lòng chẳng phải đang nhớ đến Trác Hạo Nhiên năm xưa lên Hoàng Sơn, tới nay còn chưa về sao?

Vân Khiêm đập bàn đánh rầm, đầu gật lia lịa nói:

– Khen thay cho lão hồ ly nhà ngươi đã đoán trúng tâm sự của lão phu. Chỉ là...

Ôi, Hạo Nhiên lão đệ ra đi đã hơn mười năm rồi mà một chút hồi âm cũng chẳng có.

Nếu nói hắn đã chết rồi, có thể khiến lão gia có chút nghi hoặc, còn nếu nói hắn chưa chết, ôi...

Vân lão gia lại thở dài một tiếng, uống cạn chén rượu rồi nói tiếp:

– Làm sao lại chẳng có một chút tin tức nào của hắn, có lẽ hắn đã quên

lão phu rồi.

Nguyên lai câu chuyện kinh tâm động phách xảy ra dưới ngọn Thủy Tín dãy Hoàng Sơn năm xưa, hoàn toàn không truyền đến giang hồ. Cho nên, người trong võ lâm, căn bản đều không biết Trung Nguyên Đại Hiệp Trác Hạo Nhiên đã chết rồi.

Lúc này, Hoàng Giang Kim Sách Sở Chiêm Long cười nói tiếp:

– Vân đại ca, đại ca cứ an tâm. Với võ công thượng thặng của Trung Nguyên Trác đại hiệp thì trong thiên hạ còn có ai có thể giết nổi hấn. Vân đại ca, hôm nay là ngày vui của đại ca, mọi người không nên nói những lời như vậy. Nào nào, tiểu đệ kính đại ca một chén.

Lúc hai lão huynh đệ này đang nâng ly, thì Quán Nhất Sài ngồi giữa lại đột nhiên cười nhạt một tiếng, chậm rãi nói:

– Trác Hạo Nhiên võ công tuy cao, nhưng nếu nói trong gầm trời này không có ai có thể chế ngự được y, chỉ sợ chưa hẳn tin được. Nếu không thế thì tại sao Trác Hạo Nhiên đã đi đâu trong vòng mười năm nay, mà chẳng thấy bóng dáng đâu cả. Có lẽ y đã bốc hơi rồi chăng?

Hai đạo bạch mi của Vân Khiêm bỗng dựng đứng lên, rồi ngửa cổ cất lên một tiếng cười, lớn tiếng nói:

– Đáng tiếc, đáng tiếc. Hắc Mễ Bang chỉ mới nổi danh trong giang hồ được hai năm nay. Đại danh của Quán đà chủ cũng chỉ mới chấn động giang hồ vài năm gần đây. Nếu như Quán đà chủ xuất hiện sớm hơn khoảng bốn, năm năm thì cái vinh dự thiên hạ đệ nhất cao thủ của Trác Hạo Nhiên, cũng cần phải nhường lại cho Quán đà chủ.

Quán Nhất Sài trợn cặp mắt vọ lên, lạnh lùng nói:

– Chuyện này rất có khả năng xảy ra.

Đa Tỷ Thân Kiếm giận quá mà cười, vỗ bàn đánh “chát” một tiếng.

Thân hình cao lớn đứng bật dậy, gằn giọng nói:

– Quán đà chủ, hôm nay các hạ đã đến chúc thọ lão phu, lão phu đa tạ. Lúc này, thọ chúc đã xong, lão phu không dám lưu đại giá của Quán đà chủ, mời...

Lão lại quay đầu gằm lên:

– Trung Trình, thay gia gia tiễn khách.

Vô Sí Thần Ứng Quán Nhất Sài, vốn ra giang hồ đã lâu, nhưng cũng chỉ là hạng vô danh tiểu tốt. Sau đó, không biết vì sao hắn lại học được một thân bản lĩnh thần xuất quỷ mật, dựng lên Hắc Mễ Bang ở Hà Đông.

Hắc Mễ Bang trong giang hồ cũng làm được mấy việc lớn nên thanh danh của Vô Sí Thần Ứng Quán Nhất Sài cũng lập tức chấn động trong giang hồ. Có thể nói y là một trong những nhân vật cao nhất trong võ lâm hiện nay.

Lúc này, sắc mặt của Quán Nhất Sài đã trở nên giận dữ, lúc thì xám ngoét, lúc thì trắng bệch, càng cất tiếng cười lớn, chỉ vào Vân Khiêm mà cao giọng nói:

– Họ Vân kia, hôm nay lão dám cuồng ngạo với Quán Nhất Sài như vậy. Lão có lẽ là không muốn sống nữa hử. Hôm nay, trước mặt quần hào, Quán đại gia này cần phải giáo huấn dạy cho lão một bài học nhớ đời.

Nói rồi, phát tay áo, đứng dậy.

Vân Khiêm hổ mục trợn ngược, song thủ đẩy một cái, bàn đào đổ đánh rầm một tiếng. Bao nhiêu chén đĩa, đồ ăn thức uống đều văng tung tóe. May mà mấy người ngồi đó đều đã biết trước nên thấy đều tránh xa trước rồi.

Lúc này, quần hào trong sảnh đều đã đứng hết cả lên, Vân Trung Trình tức đến nổi mặt mày nhăn nhúm, gằm lên:

– Quản bằng hữu, các hạ làm cái gì thế, quả thật các hạ muốn làm cho Vân mỗ này khó chịu.

Quản Nhất Sài cười nhạt, nói tiếp:

– Muốn các hạ khó chịu thì như thế nào. Người ta sợ cha con họ Vân các hạ mấy phần, hãy để Quản Nhất Sài này tính sổ cho. Tiểu tử họ Vân kia, từ nay trở đi, mấy cái tiêu cực ranh của các người hãy để Quản Nhất Sài này lo lắng hộ cho.

Quản Nhất Sài dám nói ra mấy lời cuồng ngạo như thế ở nơi này, thực là quá ngông cuồng. Cha con họ Vân mặt mày xanh xám cả lại. Linh Hồ Tri Thủ lại xua xua tay, luôn mồm kêu:

– Quản đà chủ hãy nể mặt Tri Thủ này mà bớt nóng.

Sau đó, lại quay sang Vân Khiêm, nói:

– Lão ca ca, ca ca đang làm gì thế. Hôm nay là ngày vui của ca ca, ca ca bắt tất tụt làm khổ mình.

Một mặt lại hoa tay tứ phía:

– Nào nào, mọi người hãy ngồi xuống, kính lão đắc thọ tinh của chúng ta một chén.

Linh Hồ Tri Thủ thấy sự tình đã diễn biến như thế, chỉ sợ cho buổi tiệc mừng thọ này bị phá vỡ, nên luôn miệng can ngăn mọi người, nhưng lúc này tứ bề đã nhốn nháo, hỗn loạn rồi.

Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm giận quá, rống lên:

– Nếu có ai chỉ vào mặt Vân mỗ này mà nhục mạ thì Vân mỗ này chẳng hề than phiền, nhưng nếu có ai bôi nhọ Hạo Nhiên lão đệ thì Vân mỗ này sẽ đánh cho vỡ mặt.

Nhân Nghĩa Kiếm Khách Vân Trung Trình một mặt khuyên nhủ cha

mình, mặt khác quay lại chửi Quán Nhất Sài. Quán Nhất Sài vẫn đứng sững đó mà cười khẩy.

Quả nhiên, bang chủ Hán Mễ Bang này có chút chí khí cao ngạo. Trong tình thế đó vẫn không lộ ra một chút gì là hoang mang cả.

Nhân Nghĩa Kiếm Khách bản tính vẫn hòa nhã, nhưng lúc này cũng không nén được giận dữ, chỉ Quán Nhất Sài hét lên:

– Họ Quán kia, hôm nay người làm loạn như thế ắt phải có bản lĩnh gì lạ lắm. Nào, Vân Trung Trình ngày hôm nay, phải dạy cho người một bài học để sau này không còn hống hách, phách lối nữa. Chúng ta hãy cùng ra ngoài kia.

Nói rồi, Vân Trung Trình vén áo dài, cất bước ung dung ra khỏi đại sảnh trước.

Quần hào trong sảnh đều ồ lên một tiếng, tất thấy đều nghĩ thầm:

“Vân đại hiệp quả là người đáng mặt anh hùng, chẳng hổ danh là Giang Nam đệ nhất nhân. Chẳng trách người ta là thống soái của từng ấy tiêu cục. Thật là hổ phụ sinh hổ tử.” Trong lúc mọi người đang thán dương cho họ Vân thì Vô Sí Thần Ưng đã cười nhạt một tiếng. Toàn thân tựa như bất động, đã vọt lên. Khi đang lơ lửng trên không, bỗng y hơi vịn mình, thân hình đã như một mũi tên bay vút ra ngoài sân. Sau đó, từ từ đáp xuống một cách nhẹ nhàng.

Vô Sí Thần Ưng thi triển khinh công tuyệt diệu khiến quần hào thấy đều biến sắc.

Vân Khiêm vượt chòm râu dài cùng bước ra. Quần hào đầy trong sảnh cũng nhất tề kéo cả ra ngoài sân.

Nhưng, trên một cái bàn đặt ở góc sảnh, lại vẫn còn một người đang ăn uống nhồm nhoàm, trên mặt chẳng lộ vẻ gì quan tâm đến những chuyện

xảy ra. Dường như những sự việc xảy ra trước mắt, y chẳng nghe thấy gì cả ngoài đồ ăn thức uống trên bàn. Căn bản là y chẳng thèm để tâm đến chuyện này.

Người này mặc một chiếc áo vàng, diện mục anh tuấn. Chính là thiếu niên không quen biết, nhưng cuồng ngạo kia.

Lúc này, thiếu niên dường như đã ăn xong, bèn đứng dậy tay đưa lên chùi miệng.

Ánh mắt lại lướt một lượt trên bàn thấy một đĩa gà quay, y chép miệng. Dường như hãy còn thèm thuồng, bèn bốc một miếng bỏ vào miệng nhai.

Sau đó, thiếu niên chậm rãi bước ra ngoài cửa, lách qua đám người đứng đầy trước cửa mà từ từ bước ra. Lúc này, bầu không khí trong sân đã im phăng phắc... Ở giữa đấu trường lãnh tụ Giang Nam hiệp nghĩa đã động thủ với Bang chủ Hắc Mễ Bang.

Thiếu niên áo vàng chậm chạp bước ra ngoài đại sảnh. Chỉ thấy trong sân thấy đều im lặng, mấy trăm cặp mắt đang chăm chú xem cuộc đấu giữa Nhân Nghĩa Kiếm Khách Vân Trung Trình và Vô Sí Thần Ưng Quán Nhất Sài.

Hai người này đều là nhân vật có tiếng tăm trong giới võ lâm. Trong cuộc đấu sinh tử này, hai người lại vẫn chưa cởi bỏ áo dài, mà chỉ thắt một sợi đai nơi hông, chân vẫn đi hài.

Nhưng cách ăn mặc rườm rà đó dường như lại không ảnh hưởng đến thân hình nhẹ nhàng uyển chuyển của họ. Quần hào võ lâm đứng đầy trong cái sân dài không quá ba trượng, chỉ thấy thân hình Vân Trung Trình lướt đi, tay áo bay phấp phới, tư thế cực kỳ ung dung khoáng đạt, khác hẳn với dáng vẻ cẩn thận chặt chẽ của ông ngày thường.

Nhưng Vô Sí Thần Ưng Quán Nhất Sài với thân pháp khinh linh,

khoái tiếp, cơ hồ như vẫn còn cao hơn Vân Trung Trình một bậc. Quần hào bốn phía chỉ thấy bóng dáng họ mờ ảo lướt qua.

Trường Giang thủy lộ Đại Hòa Hoàn Giang Kim Sách Sở Chiếm Long đứng sát cạnh người lão thọ tinh Đa Tỷ Thần Kiếm. Hai vị cao thủ tóc gần như bạc trắng hết cả, lúc này sắc mặt đã lộ vẻ khẩn trương, vì hai người trong đấu trường đang chiến đấu một mất một còn. Bất luận là ai thắng ai bại cũng đều có hậu quả không hay, sẽ khiến cho giang hồ võ lâm lại nổi phong ba.

Quần hào võ lâm đang đứng theo dõi trận chiến ở xung quanh, tuy đều có quan hệ khá thân thiết với cha con họ Vân, nhưng lại chẳng có ai dám xuất đầu lộ diện can dự vào chuyện này. Họ chẳng qua chỉ là thầm hy vọng Vân Trung Trình sẽ thắng mà thôi.

Nhưng thân thủ hai người này, trong võ lâm đều là nhân vật có tiếng tăm, cho nên chuyện thắng bại trong chốc lát khó có thể đoán được.

Lúc này, đêm đã khuya. Trên các cây tùng ở bốn phía trong vườn đã thấp thêm mười mấy ngọn đuốc. Lửa ở mỗi ngọn bốc cao, ánh lửa bập bùng theo những ngọn gió từ đông nam thổi tới. Trong sân lúc này tiếng lửa nổ lép bép cùng với chuông thanh ù ù hòa thành một âm điệu không tương xứng.

Trong khoảnh khắc, hai người này đã chiết ngoài trăm chiêu, chuông phong do họ huy động so với lúc mới động thủ đã càng lúc càng khẩn thiết. Vô Sí Thần Ung Quán Nhất Sài thân hình đang lướt đi, bỗng dừng phát lại. Người rùn xuống, thân hình vặn ra sau, song chuông vù lên một tiếng, dồn hết chân lực kích tới trước ngực Vân Trung Trình một chiêu mãnh liệt.

Y đánh đã lâu mà chưa thắng nên lúc này không còn kiên nhẫn nữa, nên đã bỏ qua sự biến hóa chiêu thức mà đem chân lực ra để phân thắng phụ. Người đứng xem chung quanh tất thấy đều là con nhà võ, đương nhiên đều biết dụng ý của Quán Nhất Sài khi ra chiêu này, cũng biết rằng, chỉ cần

Nhân Nghĩa Kiếm Khách đưa tay đón lấy chưởng này thì cuộc chiến sẽ phân thắng bại ngay. Hàng trăm cặp mắt đều nhất tề đổ dồn về phía Nhân Nghĩa Kiếm Khách Vân Trung Trình.

Đa Tỷ Thần Kiếm lúc này đang xem, tay hữu vuốt chòm râu bạc phơ, dáng điệu ung dung, dường như trong lòng chẳng có chút nào bị kích động. Kỳ thực ông đã ngâm vận nội lực. Toàn thân đã đầy tràn chân khí, chỉ cần Vân Trung Trình bại trận, là lập tức ông sẽ nhảy tới cứu trợ.

Vô Sí Thần Ưng song chưởng vừa ra, nào ngờ Vân Trung Trình chỉ hừ một tiếng, thi triển Thất Tinh bộ pháp, thân hình nghiêng đi, lướt đến sau lưng Quán Nhất Sài.

Chân lực trong chưởng của Vô Sí Thần Ưng đã như cung đã giương, không thể không bắn. Chỉ nghe ào một tiếng, cây đuốc cắm ở trên tường bị chưởng phong của y kích tới, bắn văng tàn lửa khắp sân, thiếu chút nữa thì tắt hẳn.

Quần hào bốn phía đều ồ lên một tiếng, lại thấy Vô Sí Thần Ưng Quán Nhất Sài sau khi đánh hụt một chưởng, thân hình không đình trệ, trong một sát na thoáng qua, y lại đã chuyển bộ vị, nghiêng mình lạng người tránh khỏi một chiêu của Nhân Nghĩa Kiếm Khách từ đằng sau kích tới.

Vân Khiêm tay phải vuốt chòm râu. Trong lòng tuy có chút nhẹ nhàng, nhưng cũng không tránh khỏi sự kinh ngạc. Võ công của bang chủ của Giang Nam Hắc Mễ Bang này đích thực đã đến chỗ Lô Hỏa Thuần Thanh. Chẳng thế thì làm sao trong một thời gian ngắn mà y đã vây vùng dọc ngang, xưng hùng xưng bá chốn giang hồ. Còn Vân Trung Trình mặc dù đã được chân truyền tuyệt học, tuy vang danh là kiếm khách đệ nhất vùng Giang Nam, nhưng công phu chưởng lực cũng không tầm thường. Nhưng lúc này cho dù sử dụng võ công hay thân pháp gì đi nữa, đối với Vô Sí Thần Ưng Quán Nhất Sài đều khó có thể chiếm được thượng phong.

Đa Tỷ Thần Kiếm khi ra giang hồ năm xưa, không biết là bao nhiêu lần cùng người ta quá chiêu động thủ. Nhưng tình thế lúc này xảy ra, lão anh hùng vẫn còn chưa thấy được nguyên nhân. Trong lòng không ngăn được sự buồn phiền vì buổi tiệc thọ của mình lại bị tên Quấn Nhất Sài kia phá hỏng.

Sự im lặng đã trở lại trong sân. Mọi người đều để tâm chăm chú vào trận đấu.

Mấy trăm con mắt như đều dán vào thân hình của Vân Trung Trình và Quấn Nhất Sài.

Những người võ công thấp kém, nhãn quang không tinh tường thì không nhìn rõ chiêu thức của hai người này, nhưng những người khác thì khen ngợi võ công của họ.

Những ai nhìn rõ được chiêu số của họ thì không bỏ qua cơ hội được xem hai người thi triển tuyệt kỹ. Người có trí tuệ cao minh hơn nữa thì thậm chí còn học lén được một vài chiêu. Trong khi quần hào đang nín thở ngưng mục theo dõi trận đấu đang diễn ra càng lúc càng ác liệt thì đột nhiên có một tiếng cười nhạt vọng đến. Tiếng cười xuất phát nơi cửa lớn của đại sảnh...

HỒI BỐN

Hoàng y thiếu niên

Thanh âm của tiếng cười cực kỳ cao và chói tai. Tiếp theo đó, một giọng nói trong trẻo vang lên từng lời, từng lời một:

– Cách đánh đấm như thế kia chẳng có chút hào hứng nào cả. Tại hạ thật khó mà biết được các vị học ở đâu ra cái thứ võ công này. Rõ ràng, thân pháp của hai người đều là không môn bách bộ. Vậy mà chẳng có một ai nhìn ra được.

Lời nói này vừa phát ra, quần hào đều không khỏi thất sắc, cùng quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy trên bậc cấp nơi cửa đại sảnh có một thiếu niên áo vàng đang đứng khoanh tay với dáng vẻ ngạo nghễ.

Thiếu niên đang đứng kia so với người đứng ở bên cạnh còn cao hơn một cái đầu, eo thắt lưng ong, lưng như lưng vượn. Đầu mày cuối mắt đều hiện lên vẻ ngông cuồng ngạo mạn, khóe miệng vẫn còn ẩn hiện nụ cười mỉa. Có ai ngờ người nói những lời khiến cả quần hào kinh ngạc này lại là một thiếu niên vô danh.

Mấy trăm cặp mắt cùng ánh lên tia giận dữ mà nhìn thiếu niên nọ, nhưng thiếu niên kia vẫn làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, miệng không ngớt cười nhạt.

Vô Sí Thần Ung Quán Nhất Sài và Nhân Nghĩa Kiếm Khách Vân Trung Trình đang động thủ, tuy dồn hết tâm trí vào cuộc đấu, nhưng cũng đã nghe rõ từng lời từng chữ của thiếu niên kia. Cho dù lời này là của ai nói đi nữa thì với thân phận và địa vị của hai người trong võ lâm đều là sự

khinh mạn. Cả hai nhất tề dừng tay, thu hồi chiêu thức, thân hình ngừng lại. Tất cả các hào sĩ đứng trong sân lúc này không có ai là không ngạc nhiên thất sắc. Người thì thầm đoán lai lịch của thiếu niên áo vàng. Người thì rửa thầm, cho rằng tên thiếu niên nói ra những lời này ắt đã điên rồi, với võ công như của Quán Nhất Sài và Vân Trung Trình thì trong khắp thiên hạ có mấy ai lại có thể chế ngự được. Thiếu niên này không phải là đã điên rồi hay sao?

Sắc mặt Nhân Nghĩa Kiếm Khách Vân Trung Trình và Vô Sí Thần Ưng Quán Nhất Sài lúc này thật khó coi. Ánh mắt ẩn chứa đầy vẻ lạnh lùng, trợn trừng nhìn thiếu niên áo vàng kia. Chỉ có Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm là trong lòng lại suy nghĩ khác hẳn.

Thiếu niên này cho dù không bệnh mà điên, nhưng mấy câu nói điên cuồng của hắn lại khiến cho nỗi lo lắng của ông giảm hẳn đi. Vì lúc này ông đã thấy rõ thân thủ của Vân Trung Trình không còn được như trước. Chỉ cần có sơ suất nhỏ thôi thì danh tiếng bao nhiêu năm gây dựng há chẳng phải bị tiêu hủy trong một ngày sao.

Trong phút giây này, sự yên ắng bao trùm lên bầu không khí trong sân. Phải biết lời nói của thiếu niên áo vàng là cực kỳ chính xác. Quân hào sau khi ngạc nhiên thất sắc, xem xét thấy đúng như thế nên đều ngớ người ra. Hai người Quán Nhất Sài cùng Vân Trung Trình lúc đó trong lòng vô cùng tức giận, nhưng với thân phận và địa vị của họ thì không thể nào mở mồm ra mắng chửi được.

Trong sự yên ắng đó, lại thấy thiếu niên áo vàng phát tay áo, từ từ bước xuống bậc cấp.

Vô Sí Thần Ưng Quán Nhất Sài bỗng cười nhạt nói:

– Những lời cao luận vừa rồi ắt hẳn là của bằng hữu nói ra. Tại hạ lấy làm khâm phục lắm. Quán mỗ tài nghệ chưa cao, tự biết võ công còn thấp

kém. Hôm nay, gặp được bằng hữu, thực rất lấy làm vui mừng và còn hy vọng bằng hữu có thể đem chỗ yếu kém trong chiêu thức của tại hạ mà chỉ giáo thêm, khiến tại hạ được học hỏi thêm cao chiêu.

Thiếu niên áo vàng cất giọng cười sang sảng nói:

– Được được, các hạ quả nhiên là rất khiêm tốn. Chương pháp của các hạ tuy rất đẹp mắt, nhưng yếu kém quá khiến trong nhất thời làm sao ta có thể nói hết được.

Sau đó, thiếu niên lại quay đầu về phía Vân Trung Trình cười nói:

– Chương pháp của các hạ so với ông ta cũng chẳng khác bao nhiêu. Nếu không rèn luyện thêm nhiều nữa thì chỉ sợ lúc gặp phải cao thủ thì e rằng chẳng chịu nổi vài chiêu. Thế chẳng phải là khó coi lắm sao?

Thiếu niên áo vàng thốt ra những lời hống hách tự phụ khiến Quản Nhất Sài và Vân Trung Trình mặt mày biến sắc, mi mắt dựng ngược. Vân Trung Trình mặt mày cau có, cười nhạt một tiếng, dường như muốn nói. Bỗng lại nghe Vân Khiêm hừ một tiếng như muốn ngăn không cho nói. Bèn cố gắng ngậm đắng nuốt cay mà im đi. Nhưng bang chủ của Giang Nam Hắc Mễ Bang vốn tính kiêu căng tự phụ, nên đã không chịu nổi lời nói của thiếu niên nọ.

Y đã tự cười nhạt rồi nói:

– Nghe lời nói của hảo bằng hữu thì xem ra bằng hữu cũng là cao nhân. Thế thì mời bằng hữu hãy chỉ cho các anh hùng trong thiên hạ thấy Quản mỗ có chịu nổi được ba chiêu của người ta không.

Dứt lời, y đưa tay lên vén tay áo. Rõ ràng, Vô Sí Thần Ưng đã tức giận đến cực điểm, muốn động thủ ngay lập tức.

Quần hào đứng xem xung quanh tuy đều bất mãn với lời nói của thiếu niên áo vàng, nhưng lúc này lại không khỏi lo lắng cho y, ngấm ngầm lo sợ

Vô Sí Thần Ung vừa xuất thủ thì thiếu niên kia đã phải bỏ mạng vì chắc rằng khi Vô Sí Thần Ung ra tay là hẳn sẽ không lưu tình.

Nhưng thiếu niên áo vàng đã cất tiếng cười, một mặt nói lớn:

– Ha ha... tại hạ tuy chưa được coi là cao nhân, nhưng nếu muốn đối phó với thân thủ của các hạ thì e rằng chỉ cần vài ba chiêu là đủ. Nếu các hạ không tin thì hãy thử xem. Theo như ý của tại hạ thì tốt nhất là các hạ nên suy nghĩ lại cho kỹ lưỡng. Trước mặt bao nhiêu người như thế này mà có chuyện gì xảy ra thì chẳng khó coi lắm sao?

Thiếu niên nói xong lại dương dương tự đắc mà cười ha hả.

Tuy quần hào vẫn còn kinh dị, nhưng trong số đó cũng có vài người từng trải, lịch duyệt giang hồ đã nhiều, kinh nghiệm không ít với những chuyện lạ đời. Chẳng hạn như Đa Tỷ Thần Kiếm, Linh Hồ Tri Thủ, Hoành Giang Kim Sách đều thấy rõ, tuy thiếu niên áo vàng này cực kỳ cuồng ngạo, nhưng một khi đã nói như thế thì tuyệt nhiên không phải là không có thực tài.

Cho nên, Vân Khiêm vừa mới ngấm ngấm ngăn cản không cho Vân Trung Trình nói gì cả. Hơn nữa, ông biết rằng, Quán Nhất Sài không khi nào bỏ qua cho thiếu niên áo vàng kia. Chỉ cần Quán Nhất Sài và thiếu niên động thủ thì với nhãn quang và kinh nghiệm của mình, ông sẽ đoán biết được lai lịch của thiếu niên áo vàng kia.

Quả nhiên, Quán Nhất Sài đã nổi giận, gằn giọng nói:

– Thừa hảo ý của bằng hữu, nhưng Quán mỗ vốn tính nóng nảy, không đến Hoàng Hà thì lòng không yên. Bằng hữu, nếu bằng hữu tại đây nói xằng nói bậy mà không chứng tỏ cho Quán mỗ thấy thân thủ của bằng hữu có điểm nào cao minh thì họ Quán này cũng không khách khí với bằng hữu.

Thiếu niên áo vàng vẫn cười ha hả, nói:

– Không đến Hoàng Hà lòng chưa yên... được, được, các hạ vẫn cố giữ ý như thế...

Tiếng nói của thiếu niên áo vàng từ từ chậm lại, bỗng im bật tiếng cười. Mục quang phát ra những tia lạnh lùng, hung dữ nói:

– Thế thì các hạ đừng trách tại hạ xuống tay không lưu tình.

Mục quang lạnh lẽo của thiếu niên áo vàng quét khắp nơi như muốn tìm kiếm một cái gì rồi cất giọng:

– Vị bằng hữu nào có thể ra đây làm chứng. Nếu trong vòng ba chiêu mà tại hạ không thắng nổi vị bằng hữu đây thì tại hạ sẽ bò từ trong này ra ngoài kia. Nhưng nếu là...

Tiếng nói của thiếu niên hơi ngừng lại, đưa mắt nhìn về phía Quán Nhất Sài, cất giọng lạnh lẽo:

– Nhưng nếu trong vòng ba chiêu, vị bằng hữu này...

Quán Nhất Sài trợn mắt quát to một tiếng cắt ngang lời nói của thiếu niên áo vàng, giọng giận dữ:

– Thế thì mặc ý bằng hữu tùy tiện xử trí họ Quán này.

Sau đó, y chỉnh đốn lại thân trên, cước bộ hơi chuyển lên, nói lớn:

– Bằng hữu hãy tiếp chiêu.

Tiếng nói còn chưa dứt, đột nhiên thân hình đã lướt tới mé tả của Hoàng Y thiếu niên. Hữu chưởng hoành ngang mặt thiếu niên, tả chưởng lại từ trở tay hữu mà xuyên ra, dùng lưỡng chỉ điểm vào huyệt Khí Hải. Chưởng tâm chứa đầy chưởng lực Tiểu Thiên Tinh.

Tuy Vô Sí Thần Ưng kiêu ngạo vô cùng, nhưng chiêu vừa ra lại có thể thấy rõ y chẳng khinh địch một chút nào. Thân pháp của y không có chút

nào lộ vẻ lấy cường đánh nhược. Trong lúc xuất chiêu tuy công mà thủ, chuẩn bị sẵn một đường thoát cho mình. Sử dụng chiêu thức này, Vô Sí Thần Ứng rõ ràng cẩn thận hơn so với lúc cùng Vân Trung Trình động thủ.

Một chiêu hai thức, nhanh như chớp giật, trong tiếng cười lớn, thân hình Hoàng y thiếu niên khẽ lay động.

Quản Thần Ứng vừa mới xuất chiêu, bỗng nhiên đã không thấy bóng dáng thiếu niên kia đâu cả. Trong chớp mắt, thân hình quỷ dị của thiếu niên kia vừa chớp động, đã không biết đi đâu rồi.

Quản Nhất Sài còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, đã nghe thấy tiếng quát lớn ở đằng sau:

– Chiêu thứ nhất.

Quản Nhất Sài hồn phi phách tán, không kịp chuyển mình quay lại. Bỗng nhiên ngã nhào về phía trước, phút chốc đã lộn đi mấy vòng. Giang Nam đại hào, Hắc Mễ Bang chủ lúc này đã thi triển bộ pháp “Lăn lư đả cốn” thật là thân pháp của phường vô lại.

Quần hào lúc này ngơ ngơ ngác ngác, mấy hào sĩ đã từng lưu lạc giang hồ võ lâm nhiều năm, cũng chưa từng thấy việc nào kỳ quái như việc này. Sau một chiêu của một thiếu niên vô danh tiểu tốt, khiến cho Quản Nhất Sài, bang chủ Hắc Mễ Bang, người khiến giới võ lâm mấy năm gần đây phải báỉ phục. Tuy chưa lạc bại, nhưng đã mất hẳn tư thế của một đại nhân.

Trong khi quần hào còn đang ngơ ngác thì Quản Nhất Sài đã đứng dậy. Thấy Hoàng y thiếu niên đang đứng trước mặt, luôn miệng cười nhạt, nhìn họ Quản cất giọng lạnh lùng:

– Còn hai chiêu nữa.

Lúc này, trong lòng Quản Nhất Sài vừa thẹn vừa tức, một cao thủ chẳng cần phải thử nhiều đã có thể phân biệt được thân thủ cường nhược

rồi.

Quản Thần Ưng hoàn toàn chẳng phải là người không có con mắt tinh đời. Cái loại thân thủ này, chẳng những y chưa từng thấy một lần nào mà cũng chưa nghe nói đến bao giờ. Y luôn luôn tự phụ với võ công của mình, nhưng một chiêu vừa rồi, đến cả thân pháp của đối phương, y chưa kịp nhìn rõ thì đã lạc bại.

Lúc này, diện sắc của Đa Tỹ Thần Kiếm cũng thất sắc, vì khi thấy thân thủ của thiếu niên này, ông bèn nhớ tới một người. Ông tin chắc mắt mình không hoa, cái việc mình vừa thấy đây là tuyệt đối không thể sai lầm được.

Hoàng y thiếu niên cất cao đầu, mục quang từ thân mình Quản Nhất Sài chuyển sang nhìn khắp đấu trường. Tiếng cười càng lúc càng lồng lộng, sau đó cúi đầu, cất giọng sang sảng:

– Còn hai chiêu nữa.

Bốn chữ này giống như tên bắn, va trúng tim đen của Giang Nam Hắc Mễ Bang tổng đà chủ Quản Thần Ưng. Y chỉ cảm thấy ánh mắt chăm chú của quần hào xung quanh đang nhìn mình. Nếu y còn trai trẻ như thời hai mươi năm trước đây thì nhất định sẽ hùng hổ lao vào.

Chỉ vì lúc này, tuổi tác của y đã nhiều, kinh nghiệm giang hồ chẳng ít. Y chính là một tay giang hồ lão luyện, biết rõ võ công mà mình đem ra xưng hùng xưng bá với võ lâm, so với thân pháp quỷ dị của thiếu niên ở trước mặt, như ánh sáng của ngọn nến đem so với ánh sáng mặt trời vậy. Nếu như còn xuất thủ nữa, há chẳng phải là tự chuốc lấy thất bại nhục nhã ư?

Do đó, Quản Thần Ưng thở dài một tiếng, nhìn Hoàng y thiếu niên với ánh mắt đờ đẫn thất thần, hạ giọng nói:

– Quản Nhất Sài này thực có mắt mà không trông, nhìn không ra bằng hữu là cao nhân, nhưng Quản Nhất Sài này chẳng phải là kẻ đui mù, xin

cúi đầu nhận thua, còn hai chiêu kia bằng hữu cũng bắt tất phải thi triển làm gì.

Quần hào lại nổi lên tiếng bàn tán xôn xao, hàng lông mày bạc phơ của Đa Tỷ Thần Kiếm đang chau lại, đột nhiên ghé tai Hoàn Giang Kim Sách Sở Chiếm Long nói thầm mấy câu. Hai đạo mục quang của Sở Chiếm Long lập tức nhìn Hoàng y thiếu niên từ đầu đến chân một lượt.

Chỉ thấy hai mắt Hoàng y thiếu niên vẫn lạnh lẽo, hừ nhẹ một tiếng mà chẳng có chút phản ứng nào đối với lời nói của Quần Nhất Sài cả.

Quần Thần Ưng lại thở dài, giọng nói khô khan:

– Quần Nhất Sài này tự biết võ công chưa cao, nhưng cũng chẳng phải bất tài.

Nhưng thân thủ của bằng hữu, tại hạ dám nói là vô địch thiên hạ, không biết các hạ có thể đem đại danh ra chỉ giáo, khiến bằng hữu vô lâm thiên hạ, ai nấy đều biết rằng, trong đương kim vô lâm, lại đã xuất hiện một dị tinh.

Quần Nhất Sài đã làm bang chủ một bang, quả nhiên ngoài chút kiêu cuồng ra, lòng dạ của y cũng rất sâu xa, lúc này ý nghĩ của y đã xoay sang hướng tăng bốc thiếu niên kia.

Y vừa nói như vậy, quần hào đã đồng tai lên để nghe xem thử võ công cao tuyệt của thiếu niên kia là loại võ công gì. Mấy hào khách này đều là những hán tử trẻ tuổi, lòng dạ nông cạn. Tuy lúc trước còn bất mãn với thiếu niên cuồng ngạo, nhưng lúc này sau khi chứng kiến võ công của thiếu niên, họ lại không khỏi có chút hảo cảm.

Hoàng y thiếu niên bỗng lại nổi tràng cười giòn giã, lớn tiếng nói:

– Quần bằng hữu không lấy thắng bại làm trọng, thực là một hảo hán lỗi lạc. Tại hạ mới rồi thật đắc tội lắm.

Mục quang Quán Nhất Sài hơi chuyển, y nghĩ tuy võ công của Hoàng y thiếu niên cao tuyệt, nhưng chưa phải là người lịch duyệt, rất thích được người khác nịnh nọt tâng bốc.

Vừa nghĩ đến đó, lại thấy mục quang của thiếu niên nhìn về phía các hào sĩ nói:

– Tại hạ Sầm Xán, mới ra giang hồ. Hôm nay, muốn thỉnh Quán bằng hữu chiếu cố, dị tinh hai chữ, tại hạ thật chẳng dám đảm đương.

Thiếu niên nói rồi lại cười lớn, nhưng trong khi cười, mục quang lại quay khắp lượt quần hùng đường như lưu ý đến thái độ của mọi người đối với mình như thế nào.

Trong ánh lửa bập bùng, chỉ thấy quần hào đang chăm chú theo dõi y.

Vì vậy, tiếng cười của thiếu niên lại càng lồng lộng. Nào ngờ, trong khi thiếu niên đang dương dương tự đắc, ngoài cửa bỗng đột nhiên có một người xuất hiện, tiến thẳng vào giữa sân, luôn miệng nói:

– Kiều mỗ đến trễ, đáng chết, đáng chết...

Sau đó lại tiếp:

– Vân lão gia, kẻ mọn này đến chúc thọ lão gia đây.

Trong lúc quần hào còn đang trợn mắt lên nhìn, đã thấy một hán tử gầy gò mặc một chiếc áo gấm từ ngoài bước vào, tay ôm một cái hộp lớn, tay cấp ba cuộn giấy lớn.

Hán tử gầy gò tiến đến trước mặt Vân Khiêm, nghiêng mình vái chào, rồi cười nói:

– Tiểu đệ Kiều Thiên kính chúc Vân lão đại gia phúc như đông hải, thọ tựa nam sơn.

Lão thọ Vân Khiêm vừa cười ha hả, vừa quay người lại nói:

– Nói hay nói hay, hiền điệt đừng khách sáo.

Mặt khác quay qua nói:

– Trung Trình, còn không mau tiếp Kiều tam ca.

Vân Trung Trình bước tới, cười nói:

– Tam ca, xem thấy thứ đồ tam ca cầm kia có vẻ nặng lắm, hãy để đệ đỡ một tay.

Hán tử gầy gò chính là Quĩ Ảnh Kiều Thiên, ngoài tuyệt nghệ khinh công nổi tiếng võ lâm ra, y còn tự xưng là Diệt Thủ thần châu.

Quĩ Ảnh Kiều Thiên này xuất thân thế gia, vốn là công tử con nhà giàu. Tuy xưng Thần châu, nhưng khảng khái hiệp nghĩa. Hình dung cổ quái, lòng dạ ngay thẳng, không phải là phường trộm đạo thông thường. Kiều Thiên lúc này đã đứng thẳng người lên, mắt nhìn xung quanh, cười ha hả nói:

– Các bằng hữu coi thử, Vân lão gia chúng ta chẳng phải là đức cao vọng trọng hay sao, thế mà bao nhiêu bằng hữu võ lâm đã tề tựu. Tại hạ lại còn đến trễ, chẳng phải Kiều Thiên này thật đáng chết lắm sao? Mục quang y vừa chuyển, đã thấy ngay Hoàng y thiếu niên đang đứng giữa sân, mặt mày đang sa sầm lại. Tiếng nói của y cũng bất giác dừng lại. Sau đó, lại nhìn thấy Quấn Nhất Sài thì trong mắt đảo mấy lượt, dường như đã đoán được đây là chuyện gì rồi, liền vội vàng cười nói tiếp:

– Lúc trước, tiểu đệ còn đang lấy làm lạ, không hiểu tại sao các bằng hữu không uống rượu trong đại sảnh mà lại đứng cả ở trong sân. Hoá ra là có người muốn tể võ để chúc thọ Vân lão gia. Mời, mời, Quấn đại gia, chỉ cần đại gia bắt đầu thì tiểu đệ sẽ đứng tránh ra ở một bên ngay.

Vân Trung Trình than thầm một tiếng, ngầm trách Kiều Thiên đã lớn tuổi rồi mà tính khí vẫn trẻ con như thế, còn chưa biết rõ sự việc như thế

nào đã vội nói xằng nói bậy nên vội gượng cười phân trần:

– Kiều tam ca, huynh nghĩ sai rồi...

Còn chưa dứt lời, Quán Nhất Sài đột nhiên cất giọng cười lớn nói:

– Vân Trung Trình, các hạ khỏi cần lo cho ta. Quán Nhất Sài này không cần các hạ phải lo lắng hộ. Kiều lão tam, ta nói thực cho lão tam hay. Vừa rồi, ta đã cùng vị Sầm thiếu anh hùng này động thủ qua rồi.

Quý Ảnh Kiều Thiên trông mắt lại đảo mấy lượt. Trong lòng đang còn có chút kinh ngạc, đã nghe Quán Nhất Sài cất tiếng:

– Nhưng ta mới chỉ động thủ có một chiêu thì đã bại trận rồi. Kiều lão tam, hôm nay lão tam gặp may đấy. Nào nào, để ta giới thiệu với lão đệ vị tiểu anh hùng có võ công kinh nhân này. Vị này họ Sầm danh Xán, chính là Sầm thiếu anh hùng.

Quý Ảnh Kiều Thiên không khỏi trợn trừng hai mắt. Vô Sí Thần Ứng Quán Nhất Sài lừng danh võ lâm mà chỉ trong vòng một chiêu đã bại dưới tay Hoàng y thiếu niên này. Thật khiến cho người ta khó có thể tin được.

Hoàng y thiếu niên Sầm Xán nãy giờ đứng yên. Trong lòng có chút bực bội vì việc xuất hiện của Quý Ảnh Kiều Thiên đã lôi kéo sự chú ý của quần hào về phía y.

Lúc này, nghe Quán Nhất Sài vừa nói như thế, nụ cười cuồng ngạo đã lại xuất hiện.

Trong lòng không khỏi tăng thêm vài phần hảo cảm đối với Quán Nhất Sài này.

Lúc y còn nhỏ, đã được một vị dị nhân khổ luyện, đã học được một thân tuyệt nghệ. Lúc này, mới ra giang hồ, nhưng đã bị nhiễm tính khí cổ quái của sư phụ. Hành sự chỉ biết có một mình mình, còn việc đó có đúng hay không, có ảnh hưởng đến thiên hạ hay không thì y chẳng thêm điểm xía tới.

Kiều Thiên còn đang ngỡ ngàng đã thấy Quán Nhất Sài chấp tay bái chào tứ phía, giọng sang sảng:

– Các vị, Quán mỗ cáo từ.

Sau đó, y đến bên cạnh Hoàng y thiếu niên Sầm Xán nói nhỏ vài ba câu. Sầm Xán gật đầu mỉm cười tự đắc. Kiêu Thiên lòng tự cảm thấy kỳ lạ. Quán Nhất Sài bình nhật tính khí khó ưa, vậy mà nay đã bại dưới tay người ta rồi lại còn tỏ ra thân mật với người ta như vậy.

Sắc diện Nhân Nghĩa Kiếm Khách lại thay đổi. Mực quang chiếu thẳng vào Quán Nhất Sài. Đột nhiên bước tới một bước, nào ngờ đã bị Đa Tỷ Thần Kiếm nắm tay giữ lại.

Quý Ảnh Kiêu Thiên trông mắt hơi đảo, cười nhạt nói:

– Các vị, các vị đứng ở đây làm gì vậy? Sao còn chưa vào trong uống rượu. Ngoài mấy thứ tại hạ mang đến chúc thọ cho Vân lão gia, tại hạ còn muốn báo cho các vị một chuyện lạ.

Vân Trung Trình định thần lại, miễn cưỡng phục hồi thần sắc, tự mời quần hào vào trong sảnh. Đa Tỷ Thần Kiếm và Hoành Giang Kim Sách Sở Chiếm Long nhìn nhau, ánh mắt như ngụ ý điều gì. Sau đó, ông bước đến bên Sầm Xán, khẽ cung tay, cười nói:

– Huynh đài võ công cao tuyệt, thực là tuổi trẻ mà tài cao, khiến cho lão phu đây rất lấy làm ngưỡng mộ.

Hoàng y thiếu niên Sầm Xán cũng cung tay đáp lễ cười nói:

– Vân lão tiên bối hẳn có chút bất mãn đối với hành động vừa rồi của tại hạ chăng?

Tia mắt Vân Khiêm bỗng lóe lên, nhưng tức thì lại trở về vẻ an nhiên tự tại, cười ha hả rồi nói:

– Mấy lời vừa rồi của Sầm thiếu hiệp thực là khách sáo. Thiếu hiệp hãy xem, tất cả mọi người đều đã vào trong nhà cả. Sầm thiếu hiệp lẽ nào lại chẳng vào uống thêm vài chén rượu nữa. Lão phu đây cũng còn một chuyện muốn thỉnh giáo Sầm thiếu hiệp.

Sầm Xán cất giọng cười sang sảng rồi nói:

– Thế thì xin cứ tự nhiên.

Rồi y ngẩng đầu bước vào sảnh, đi thẳng đến bàn đào chúc thọ mà ngồi vào chỗ Quán Nhất Sài khi nãy đã ngồi. Mắt nhìn xung quanh. Quần hào lúc này cũng đang ngưng thần nhìn y.

Vân Khiêm khẽ vượt chòm râu, đi tới bàn chủ tọa, tự nâng cao chén rượu. Lại thấy Quý Ảnh Kiều Thiên tay bưng hộp gỗ đứng cạnh Nhân Nghĩa Kiếm Khách và Linh Hồ Tri Thủ, lúc này đã bước tới, bỏ ba cuộn giấy kia xuống, hai tay nâng hộp gỗ lên, cười nói:

– Tiểu đệ Kiều Thiên, nay kính cẩn đem hai cây bàn đào đá lại mừng thượng thọ Vân lão gia.

Vân Khiêm cười lớn, hai tay tiếp lấy. Ánh mắt của quần hào không khỏi chú mục vào cái hộp gỗ. Nghĩ rằng lần này vị cự phú thần thâm kia không biết tặng món quà gì.

Chỉ thấy Vân Khiêm mở nắp hộp ra, rồi lại nghe một tiếng “ồ” nhẹ. Đột nhiên, từ trong hộp gỗ lại có hai hài nhi cao không quá một thước đứng dậy. Hai vật này được chế tạo cực kỳ tinh xảo. Một nam, một nữ, trong tay là một đôi bích ngọc bàn đào.

Chính là Kim Đồng Ngọc Nữ trong lễ thượng thọ Vương Mẫu.

Quần hào cả thấy đều trầm trồ, ca ngợi. Tiếng cười của Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm càng lớn hơn nữa. Một lúc sau, lão lại chuyển mình đem món quà tinh xảo này đặt lên bàn đào chúc thọ. Lại nghe Quý Ảnh Kiều

Thiên cất giọng:

– Theo lý mà nói thì hôm nay là ngày vui của Vân lão gia, người khác đến trễ còn không được. Huống hồ lại là Kiều Thiên này thì đây ắt phải có nguyên nhân gì rồi.

Y tự trở vào mình rồi tiếp:

– Vì tại hạ đột nhiên bỗng nghe được một tin tức. Tin này, tại hạ dám chắc rằng các bằng hữu thiên hạ võ lâm đều muốn nghe. Nhưng lúc đó, tại hạ còn có chút nghi hoặc cho nên liền vội đi ngay đến Thiên Mục Sơn để xem. Lúc đó, mới biết là tin tức này thực là chính xác lắm.

Y thao thao đến đây, quần hào cũng đã có biến động. Hoàng y thiếu niên Sầm Xán cũng lộ vẻ chú ý lắng nghe. Quỷ Ảnh Kiều Thiên nheo mắt cười, nói tiếp:

– Các vị, cổ ngữ có nói: “học đắc kinh nhân nghệ. Thụ vì thức hoá gia”^[1]. Các vị hãy mau mau thu xếp công việc mà đến Thiên Mục Sơn đi. Kiều Thiên này bảo đảm rằng chuyến đi này sẽ khiến các vị hứng thú.

Y ngừng lời, đảo mắt ngang dọc. Quần hào quả nhiên bị kích động. Một số thì bàn tán không hiểu là chuyện gì. Số khác lại cho rằng, chuyện này đương nhiên có uẩn khúc gì ở trong. Ai nấy đều lộ vẻ khẩn trương.

Vân Khiêm vỗ vai y một cái, cười ha hả nói:

– Hiền đệ, người có chuyện gì thì hãy mau mau nói hết ra đi. Đừng có úp úp mở mở khiến người nghe phải sốt ruột.

Kiều Thiên nhếch mép cười nói:

– Trước khi cái tin tức tại hạ sắp nói ra, các vị phải tặng cho tại hạ chút gì mới phải chứ. Các vị xem, chẳng lẽ chuyến đi đến Thiên Mục Sơn của tại hạ lần này há lại là không công sao.

Quần hào đột nhiên cười ầm lên. Có người cùng Kiều Thiên là chỗ quen biết thì vừa cười vừa nói:

– Kiều tam gia, chúng tôi cũng muốn tặng tam gia một vật, nhưng mà vật chúng tôi tặng không biết tam gia có vừa ý hay không?

Có người lại nói:

– Kiều gia, bình nhật lão gia rất thích nói đùa. Tại hạ thấy lời vừa nói đó tám phần bốn cọt. Tại hạ đã lưu lạc giang hồ bao nhiêu năm rồi cũng có thể không biết rằng, trên Thiên Mục Sơn lại có mặt trăng.

Lúc này, trong sảnh, không khí thật huyền ảo. Hiển nhiên đã quên hẳn sự không vui vừa rồi. Vân Khiêm cũng đang tự nghĩ, chắc là Kiều Thiên nói đùa để khiến mọi người vui lên một chút.

Nào ngờ đã lại thấy vị cự phú thần châu đột nhiên đứng lên, đưa tay gạt hết chén đĩa trên bàn bay sang một bên, lộ ra một khoảng trống. Sau đó, cúi xuống lấy ra ba cuộn giấy đặt lên bàn với dáng điệu thận trọng, một mặt nói:

– Các vị, nếu các vị cho rằng, tại hạ nói đùa thì các vị lầm rồi. Nói thực với các vị, lúc này trên Thiên Mục Sơn đã đặt sẵn đài tử võ. Chỉ cần các vị chiến thắng tại lôi đài, xưng hùng võ lâm, thì mấy cái này sẽ thuộc về các vị.

Nói rồi, y cầm một cuộn giấy ở trên bàn, mở ra. Chợt thấy trên giấy kim quang sáng lờ. Ở trên vẽ không biết bao nhiêu thỏi vàng, nhiều vô kể.

Hoàng y thiếu niên Sầm Xán nâng chén rượu lên, ngửa cổ nốc cạn một chén.

Gắp một miếng hải sâm bỏ vào miệng nhai, chẳng thèm để mắt đến bức họa vẽ đầy vàng bạc châu báu này.

Những người ngồi sau, trong đám hào sĩ, có người đã đứng hẳn lên, nhìn ngắm một cách thèm thuồng.

Quý Ảnh Kiều Thiên một mặt cẩn thận cuộn bức họa lại, một mặt nói:

– Đây chưa phải là kỳ lạ, mời hãy xem tiếp bức tranh này.

Tiếp đó, lại cầm bức họa thứ hai lên, mở ra. Quần hào lại ồ lên một tiếng, miệng há hốc, mắt trợn trừng.

Hoàng y thiếu niên Sầm Xán, mục quang khẽ liếc bức họa này một cái.

Chỉ thấy trên đó, tinh quang chói mắt. Không biết dùng chất liệu gì để vẽ nên, họa rất nhiều trường kiếm.

Phải biết, phàm những người học võ, đều xem trọng lợi khí thần binh, hơn hết thấy các kỳ châu dị bảo khác. Rõ ràng, Kiều Thiên mở bức tranh thứ hai này ra, so với bức thứ nhất lại khiến người ta thèm thuồng gấp bội.

Kiều Thiên tay tả nắm lấy bức tranh giơ lên cao, tay hữu đưa ra chỉ các thanh kiếm vẽ trên đó, từ từ cười nói:

– Nào là Kim Xà, Đằng Xà, Phi Phụng, Cù Long Kiếm. Các vị đã từng nghe qua tên của mấy thanh kiếm này, nhưng vị tất đã có ai thấy chúng nào chưa?

Y cố ý kéo dài giọng, cười ha hả rồi lại nói:

– Nhưng nếu các vị đến Thiên Mục Sơn, chỉ cần ra tay tham gia vào mấy trò chơi do người ta sắp xếp. Hà hà, mấy thanh kiếm kia sẽ có một thanh là của các vị.

Một giọng nói khàn đục từ trong đám người nhôn nháo vang lên:

– Kiều tam gia, các hạ không lừa ta chứ?

Kiều Thiên đưa mắt nhìn, chỉ thấy người vừa nói mấy lời này chính là Quách Thác Bình, một danh gia trong Giang Nam Tam Tài Kiếm, thì

không khỏi cười lớn:

– Quách đại gia, Kiều tam này khi nào dám gạt đại gia. Nếu đại gia muốn có thanh Phi Phụng kiếm này thì ngoài việc tham dự vài trò chơi vui nhộn ra, đâu còn có phải làm gì nặng nhọc mà đã được ngay thanh kiếm này rồi...

Lời nói còn chưa dứt, Quách Thác Bình đã đứng ngay lên, bước nhìn đi nhìn lại vài lần. Sau đó, nghiêng mình vái Đa Tỷ Thần Kiếm một cái, cất giọng trầm khàn:

– Vân lão gia, tiểu điệt thất lễ.

Sau đó, y quay lại phía quần hào mà vái chào một lượt. Lại không đợi Vân Khiêm đáp lễ, đã hấp tấp bước ra rồi. Quách Thác Bình này nguyên là người nóng nảy vội vàng. Y nói đi là đi ngay.

Hoàng y thiếu niên kia vẫn một mình ăn uống. Dường như hấn vốn không có nhu cầu về mấy thứ thần binh lợi khí mà người trong võ lâm ai nấy đều ước mơ.

Vân lão gia khẽ chau mày nói với Kiều Thiên:

– Hiền điệt, nếu như đây là trò đùa thì thật đã quá đáng lắm rồi đây!

Kiều Thiên lại cuốn bức tranh lại, cầm bức thứ ba lên, cười nói:

– Xin Vân lão gia cứ an tâm. Nếu như tiểu điệt bày trò bốn cột thì lão gia cứ kêu Vân Trung Trình chém đầu tiểu điệt đi.

Nói rồi, lại từ từ mở bức thứ ba ra. Lần này, đến cả Hoàng y thiếu niên, vốn chẳng màng gì ngoài chuyện ăn uống, sắc mặt cũng thay đổi. Tiếng hô của quần hào lại càng ghê gớm hơn nữa.

HỒI NĂM

Tuyệt sắc giai nhân

Võ lâm thần thủ Quý Ảnh Kiều Thiên vừa mở bức họa thứ ba ra, quần hào trong sảnh, tất thấy đều lộ vẻ xúc động. Đến cả Hoàng y thiếu niên Sầm Xán, vốn chẳng quan tâm gì ngoài chuyện ăn uống, lúc này cũng trọn tròn cặp mắt nhìn đắm đắm vào bức họa này.

Chỉ thấy trên nền vải vàng nhạt vẽ một giai nhân tuyệt sắc. Tóc mây vấn cao, má phấn môi son, mi như xuân sơn, mũi như huyệt đảm, đôi làn thu ba đang u buồn nhìn vào người xem. Miệng hơi hé mở để lộ ra hàm răng trắng như ngọc.

Toàn thể quần hào trong đại sảnh tuy đã lưu lạc giang hồ nhiều năm, giai nhân nam quốc bắc triều đều đã nhìn thấy qua không ít, nhưng nếu đem so với người đẹp trong bức tranh này thì chẳng khác nào đem quạ mà so với chim công.

Trong tòa sảnh đường lúc này sự im lặng đã bao trùm hết thảy. Chỉ còn nghe thấy tiếng hô hấp của quần hào.

Linh Hồ Tri Thủ cất giọng chậm rãi:

– Kiều tam gia, thực là các hạ đã mở mắt cho lão phu. Từ nam chí bắc, lão phu lưu lạc giang hồ cả đời, nhưng chưa bao giờ được nhìn thấy một người nào đẹp như giai nhân này.

Quý Ảnh Kiều Thiên tay tả đưa bức họa lên, tay hữu tự chỉ vào mình, cười ha hả nói:

– Không trách các vị. Kiều mẫu nếu không phải là tận mắt thấy người đẹp thì cũng không tin là trên cõi đời này lại có người nào đẹp đến thế. Hơn nữa, bức họa này tuy là truyền thần, nhưng cho dù họa sĩ có tài ba đến mấy chẳng nữa thì cũng chẳng thể vẽ hết được vẻ đẹp của người trong bức họa này.

Sau một hồi im lặng khá lâu, tiếng người lúc này lại càng huyền ảo, ồn ào. Trong ánh mắt của Hoàng y thiếu niên Sầm Xán chứa đầy vẻ nghi hoặc. Đường như cố nhớ lại điều gì, rồi y từ từ ngồi xuống. Giai nhân tuyệt sắc trong bức họa cố nhiên khiến y ngỡ ngàng cả người. Nhưng điều khiến y lạ lùng hơn nữa là dường như y có quen biết với giai nhân tuyệt sắc này. Chỉ tiếc rằng, y không nhớ ra đã gặp giai nhân này ở đâu mà thôi.

Kiều tam gia lại cười ha hả một lúc, tay tả đưa cao bức họa kia lên, nói:

– Các vị, nếu các vị chẳng những tại Thiên Mục Sơn có thể thi thố tuyệt kỹ hơn người mà còn có khả năng đứng đầu quần hùng thì...

Tay hữu của y lại chỉ vào bức họa nói tiếp:

– Không những minh châu ngàn cân, hoàng kim vạn lạng đều là sở hữu của các vị, mà đến vị giai nhân này cũng sẽ thuộc về các vị, nhưng...

Y cố ý dừng lại không nói nữa, chậm rãi cuộn bức họa này lại, ánh mắt lóe lên.

Chỉ thấy quần hào khắp đại sảnh đại đa số đã đứng cả lên, nghển cổ im lặng lắng nghe y nói.

Đa Tỷ Thần Kiếm mỉm cười nói:

– Kiều hiền đệ còn có lời gì hãy mau nói ra đi, đừng để mọi người sốt ruột.

Quỷ Ảnh Kiều Thiên cười ha hả nói:

– Nhưng nếu muốn làm trượng phu của vị giai nhân tuyệt sắc này thì nhất định tuổi hãy còn trẻ, còn chưa thành gia thất. Đừng nói những người võ công thấp kém như Kiều mẫu mà đến cả những người có võ công siêu việt cũng chỉ trơ mắt ếch mà nhìn thôi. Đó là vì tại hạ đã thành gia thất, con cháu đầy đàn cả rồi. Nếu như tại hạ mà biết có cái sự việc này thì có kẻ dao vào cổ thì tại hạ cũng chẳng lấy vợ sớm như thế.

Quần hào cười ầm cả lên. Bỗng trong tiếng cười có một giọng nói sang sảng cất lên:

– Có phải là ngoài những người đã có vợ con ra thì ai cũng có thể tham gia không?

Quỷ Ảnh Kiều Thiên nhìn ra thì thấy người vừa nói thân hình to lớn, mặt mũi hồng hào, trên đầu quấn một vành khăn, trên có một chữ vạn lớn. Người này chính là võ sư Thốc Ưng Đoạn lão ngũ, đã thành danh nơi Giang Bắc. Kiều Thiên lại cười ha hả rồi tiếp:

– Đúng thế, không sai chút nào cả. Đừng nói đến người cao lớn đẹp đẽ như Đoạn ngũ gia đây mà ngay cả đại ma tử, độc nhãn long, thậm chí đả cụt giò, què tay. Chỉ cần có chút thủ đoạn cao cường, tuyệt kỹ kinh nhân thì cũng có thể lọt vào mắt xanh của người đẹp.

Thốc Ưng Đoạn lão ngũ vỗ ngực một cái. Khuôn mặt vốn đã đầy dầu mỡ, lúc này lại càng bóng nhẫy lên, nói:

– Nếu có việc như thế thì Đoạn mẫu chẳng cần suy nghĩ gì cả, sẽ lên Thiên Mục Sơn ngay.

Nói rồi, bèn ngồi bệt xuống đất, cầm lấy một bình rượu lớn, ngửa cổ tu ừng ực.

Tay hữu đưa lên lột cái khăn đội đầu, để lộ ra một cái đầu hói nhẵn bóng.

Quần hào lại cười âm lên. Quý Ảnh Kiều Thiên đặt ba bức họa kia sang một bên với vẻ cẩn thận rồi mới ngồi xuống. Lại thấy Đa Tỷ Thần Kiếm nghiêm sắc mặt nói:

– Kiều hiền điệt, hiện giờ hiền điệt đã nói xong cả rồi. Lão phu còn muốn hỏi vài câu. Rốt cuộc cái việc này là việc gì. Ai đã làm ra cái việc long trời lở đất này tại Thiên Mục Sơn? Chẳng giấu gì hiền điệt, cái sự việc này, lão phu thấy có chút kỳ lạ. Thử hỏi thiên hạ có mấy ai đem vàng bạc châu báu, giai nhân mỹ nữ của mình mà tặng cho người khác bao giờ?

Quý Ảnh Kiều Thiên giơ cao ly rượu, ngửa cổ nốc cạn, rồi mới cười nói:

– Vân lão gia, chẳng giấu gì lão gia, người làm ra chuyện ở Thiên Mục Sơn có lai lịch như thế nào thì hiện giờ tiểu điệt không thể nói ra được. Nhưng việc này đích xác là có thực. Người lên Thiên Mục Sơn, nếu là kẻ có võ công thấp kém thì tay không mà trở về, cũng chẳng gặp rắc rối gì cả.

Cặp lông mày rậm của Đa Tỷ Thần Kiếm hơi chau lại, ra vẻ suy nghĩ, bỗng lại cười nói:

– Dù thế nào đi nữa, lão phu cũng muốn đi xem thử. Khoảng gần hai tháng nữa, trên Thiên Mục Sơn, các nhân vật đã thành danh trong võ lâm ắt đều đến đây cả.

Lời nói vừa dứt, bỗng có tràng cười trong trẻo nổi lên. Chỉ thấy Hoàng y thiếu niên Sầm Xán cười nói:

– Kỳ thực tự vấn võ công thấp kém thì đừng nên đi thì hơn. Chẳng những phải tốn tiền đi đường, tiền ăn, tiền ở, tốn hao sức khỏe mà chẳng thu được lợi lộc gì cả.

Nhân Nghĩa Kiếm Khách Vân Trung Trình thủy chung vẫn đứng sau lưng Vân Khiêm, lúc này nhướng mắt lên hỏi:

– Nói như thế, há chẳng phải chỉ cần một mình các hạ đi là đủ rồi sao?

Vân lão gia chau mày, quay đầu lại hàm ý như trách Vân Trung Trình không nên đối phó với Hoàng y thiếu niên này, vì ông đã biết lai lịch của y khi thiếu niên này thi triển thân thủ.

Nào ngờ Hoàng y thiếu niên Sầm Xán đã cười nhạt nói:

– Chính thế chính thế, với thân thủ như các hạ thì tốt hơn cả là đừng đi thì hơn.

Nơi bàn tiệc lớn đều là những nhân vật có tên tuổi trong võ lâm, lúc này cả thấy đều biến sắc. Nhưng Hoàng y thiếu niên vẫn điềm nhiên như không. Tựa hồ y vốn chẳng thêm lý gì đến mấy cao thủ võ lâm này.

Y đưa mắt nhìn ba bức họa bên cạnh Quỷ Ảnh Kiều Thiên, cười nhạt nói:

– Ba bức họa của các hạ, các hạ cũng chẳng cần phải mang đi cho thêm phiền...

Vừa nói y vừa đưa tay tả ra cầm lấy ba bức họa này.

Lúc này, sắc diện của Quỷ Ảnh Kiều Thiên cũng thay đổi dữ dội, lạnh lùng nói:

– Chẳng cần các hạ phải phí tâm với vật mọn này.

Hữu thủ đang cầm chén rượu bỗng hạ xuống đề lấy ba bức họa kia. Hoàng y thiếu niên Sầm Xán đã nắm lấy bức họa. Kiều Thiên chỉ cảm thấy tay hữu đang đề lên bức họa bỗng nóng rực lên. Rượu trong chén trào ra đổ ướt cả người y.

Các cao thủ không khỏi kinh hãi. Trong tiếng cười nhạt, Hoàng y thiếu niên Sầm Xán đã cầm lấy ba bức họa kia lên, nói:

– Nên giao cho tại hạ giữ hộ thì hơn.

Quỷ Ảnh Kiều Thiên cả đời lưu lạc giang hồ, kết giao với rất nhiều bằng

hữu hai phái hắc bạch trong thiên hạ. Không phải vạn bất đắc dĩ thì tuyệt không động thủ. Lúc này, diện mục biến sắc, đang ngồi trên ghế bồng thân hình khẽ xoay, song thủ kích tới dưới mé hữu của Hoàng y thiếu niên.

Một mặt hét lớn:

– Bằng hữu, các hạ quả thực quá ngông cuồng rồi đấy.

Hoàng y thiếu niên Sầm Xán ánh mắt lóe lên, giọng lạnh lẽo:

– Các hạ muốn động thủ?

Tay tả đang cầm họa quyền bồng quét ngang, nhắm tới mạch môn của Quỷ Ảnh Kiều Thiên, thế ứng biến nhanh như chớp.

Kiều Thiên không hổ danh là võ lâm thần thủ. Lúc này, bồng biến đổi chưởng pháp, biến chiêu nhắm thẳng vào mặt Hoàng y thiếu niên kích tới. Lối biến chiêu quả nhiên cực nhanh.

Hai người này vẫn đều đang ngồi trên ghế. Trong chớp mắt đã chiết mấy chục chiêu. Chiêu thức tuy không dữ dội, nhưng đều là những chiêu hiểm hóc. Trong nhất thời khó có thể phân thắng bại.

Người ngồi cạnh Hoàng y thiếu niên chính là Hoành Giang Kim Sách Sở Chiếm Long. Lúc này, mặt mày bừng bừng nổi giận, lạnh lùng quát:

– Bằng hữu, nơi này không phải là nơi cho các hạ động thủ.

Nói rồi, tả hữu đã đánh tới sườn trái của Hoàng y thiếu niên... Hoàng y thiếu niên Sầm Xán hữu thủ nắm họa quyền, áp chế sang thủ chưởng của Kiều Thiên. Tả thủ đột nhiên vòng lại, tịnh chỉ như kiếm, điểm vào huyết Khúc Trì của Sở Chiếm Long.

Tả hữu song thủ của Hoàng y thiếu niên phân ra hai hướng kích tới... hơn nữa đều là dĩ công chế công. Thân thủ kinh người, cũng chẳng trách y cuồng vọng như thế.

Nào ngờ trong cùng sát na này, trước mặt y bỗng lóe lên hai đạo ngân quang xé gió bay tới.

Sự việc xảy ra nhanh như chớp, cả ba mặt đều thụ địch. Các cao thủ võ lâm thấy thiếu niên cuồng ngạo này sắp bại trước thế giáp công này...

Nào ngờ quần hào chỉ thấy trước mắt bỗng hoa lên một cái, đã không còn thấy bóng dáng Hoàng y thiếu niên đâu cả. Quyền chưởng của Sở Chiêm Long và Kiều Thiên nhất tề đến, lại không có mục tiêu. Hai điểm ngân quang lúc này xé gió bay tới bàn bên cạnh, nhắm trúng cái đầu hói nhẵn bóng của Thốc Ung Đoạn lão ngũ mà bay tới.

Thốc Ung Đoạn lão ngũ cả kinh, đứng vụt lên, huy động thiết chưởng đẩy hai đạo ngân quang này ra khỏi đại sảnh. Trong tiếng ồn ào huyên náo khắp sảnh, lại thấy Đa Tỹ Thần Kiếm hô nhỏ một tiếng:

– Mê Tông Thất Biến.

Nhân Nghĩa Kiếm Khách Vân Trung Trình là người đem đôi đũa bạc ra làm ám khí đánh tới Hoàng y thiếu niên. Lúc này, đưa mắt nhìn, đã thấy Hoàng y thiếu niên Sầm Xán kia đang ngồi trên chiếc bàn bát tiên dùng để chúc thọ Ở trước mặt. Khóe miệng vẫn còn đọng lại nụ cười lạnh lẽo.

Lúc này, trong sảnh đã nhốn nháo hết cả lên. Hoành Giang Kim Sách Sở Chiêm Long, Quỷ Ảnh Kiều Thiên đều đã đứng dậy. Hoàng y thiếu niên tuy vẫn ngồi bất động, đang ngắm nhìn người đẹp trong bức họa, nhưng mặt mày cau có, mắt lộ hung quang, hàm ẩn sự lạnh lùng chết chóc.

Tình hình trong sảnh lúc này rất căng thẳng. Cục diện thay đổi dữ tợn. Tất cả quần hào đều đã đứng lên, ngay cả những người phục vụ, bưng các món ăn lên cũng không khỏi lộ vẻ khẩn trương.

Nào ngờ lúc này phía bên ngoài sảnh đột nhiên truyền đến một trận cười thánh thót. Một giọng nói dịu dàng cất lên:

– Đôi đĩa đẹp thế này mà mất đi chẳng phải là đáng tiếc lắm sao.

Quần hào lập tức ngớ hết cả ra. Chỉ thấy hai hồng y nữ nhân đang từ ngoài sảnh thướt tha tiến vào. Tiếng nói uyển chuyển, đáng vẻ yếu điệu. Một người có cánh tay trắng muốt đang cầm đôi đĩa bạc vừa bị Thốc Ưng đẩy ra ngoài sảnh.

Quý Ảnh Kiều Thiên đã chuyển mắt từ Hoàng y thiếu niên sang hai thiếu nữ xinh đẹp. Đột nhiên, y hơi ngớ người ra rồi cất bước ra đón. Hai hồng y thiếu nữ này thu ba bao quát khắp nơi, vừa thấy Kiều Thiên, bèn nhất tề cung tay, hé miệng cười, dịu dàng nói:

– Hóa ra Kiều tam gia cũng đang ở đây.

Ông tay chiếc áo màu hồng này hơi khê tuột xuống, để lộ ra hai cổ tay trắng như bạch ngọc. Nụ cười đẹp đẽ, không lời nào có thể ca ngợi hết.

Quần hào khắp sảnh đã bị nụ cười của hai thiếu nữ này hớp hồn. Hàng mấy trăm cặp mắt đều nhìn đắm đắm vào hai thiếu nữ.

Quý Ảnh Kiều Thiên bước nhanh đến cạnh hai thiếu nữ này, cúi mình thi lễ một cái, nói:

– Hai cô nương sao lại cũng tới đây?

Hai hồng y thiếu nữ nhất tề đưa tay hữu ra, đưa cho Kiều Thiên đôi đĩa bạc. Tay tả đưa lên sửa nhẹ mớ tóc mai bị rối, cùng đồng thanh cười nói:

– Chúng tôi đến chúc thọ. Các hạ hãy dẫn tiểu nữ đến bái kiến thọ Ông, Vân lão gia là vị nào đâu?

Đèn đuốc trong khắp sảnh sáng rực, mấy cây đuốc cắm trên tường lúc này vẫn chưa tàn hết. Lúc này, khắp nơi trong sảnh đều sáng như ban ngày. Trong khi quần hào đang ngạc nhiên dán mắt nhìn, phát giác hai hồng y thiếu nữ này chẳng những đáng điệu, nụ cười mà đến cả diện mạo cũng

giống nhau như tạc. Dường như là tạo hóa đã tạo ra từ một người vậy. Chỉ khổ cho quần hào, lúc này không biết nhìn ai thì hơn.

Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm chậm rãi bước tới. Ông vừa mới thấy cách phục sức điểm trang của hai hồng y thiếu nữ thì trong lòng đã đoán được hai thiếu nữ đẹp như tiên giáng trần đột nhiên xuất hiện ắt là phải có quan hệ với mỹ nhân trong bức họa kia.

Ông vừa bước khỏi bàn tiệc, hai hồng y thiếu nữ kia đã như biết trước, tiến lên một bước, cùng cung đôi tay ngọc, gập người quì xuống bái lạy, và cất giọng trong trẻo nói:

– Vị này ắt hẳn là Vân lão gia, thư muội tiểu nữ đến chúc thọ trề, xin Vân lão gia tha tội.

Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm khẽ vuốt râu cười nói:

– Nói hay nói hay. Việc mọn của lão phu sao dám làm phiền đại giá của nhị vị cô nương...

Vị Đa Tỷ Thần Kiếm này trong ngày mừng thọ của mình đã gặp biết bao biến cố phát sinh như vậy, thế nhưng lão nhân danh vang thiên hạ lúc này vẫn cười cười nói nói. Quả thật là người có tính tình khoáng đạt.

Hai hồng y thiếu nữ cũng nhất tề đứng lên, che miệng cười nói:

– Nếu Vân lão gia nói thế thì khiến thư muội tiểu nữ thật lấy làm e dè lắm. Tiểu thư của tiểu nữ thường nói, trong đương kim võ lâm, chỉ có Vân lão gia là lão tiên bối đáng kính. Lần này, tiểu thư sai thư muội tiểu nữ đến chúc thọ cho Vân lão gia, thư muội tiểu nữ lấy làm vinh hạnh vô cùng, vì tiểu nữ luôn muốn được bái kiến Vân lão gia. Nếu lão nhân gia không ghét bỏ thư muội tiểu nữ thì xin đừng khách sáo như thế.

Hai hồng y thiếu nữ nụ cười tươi như hoa, thanh âm thánh thót, riu rít nói một mạch mấy lời này. Quần hào khắp sảnh không khỏi một phen kinh

dị, trong lòng đồng thời cũng nảy ra ý nghĩ:

“Hóa ra hai thiếu nữ này chỉ là a hoàn mà thôi. Thế thì không biết tiểu thư của họ còn đẹp thế nào nữa.” Rồi không hẹn mà trong lòng quần hào đều liên tưởng đến khuôn mặt của giai nhân tuyệt sắc trong bức tranh, cho nên lại càng thêm tin tưởng vào chuyện xảy ra tại Thiên Mục Sơn do Thần Thâu Kiều Thiên lúc nãy kể.

Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm cười ha hả, đang sắp sửa nói nào ngờ hai thiếu nữ kia đã cất giọng thánh thót:

– Xin thứ lỗi, tiểu nữ chỉ chú ý đến lời nói của mình mà quên đi việc chính.

Nói rồi, nhất tề chuyển mình, nhẹ cất gót sen, thướt tha tiến về phía cửa ra vào, giơ cánh tay ngọc ngà lên vỗ nhẹ mấy cái.

Một mặt quay đầu lại nói:

– Tiểu thư của tiểu nữ còn sai chúng tôi đem chút lễ mọn tới mừng thượng thọ của Vân lão gia. Bảo chúng tôi thỉnh cáo với lão nhân gia rằng tiểu thư không thể tự mình đến được, thỉnh lão nhân gia lượng thứ.

Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm cất tiếng cười khiêm tạ. Từ hai cánh cửa lớn lúc nào cũng mở toang, tiến vào hai thiếu nữ tóc rũ. Trên người lại cũng mặc hồng y, tay nâng một hộp mừng thọ kim quang ẩn hiện. Bất luận là bên trong đựng vật gì, chỉ cần cái hộp bên ngoài thôi cũng đã là rất quý rồi.

Quần hào đang thán khen ngợi tán thưởng, nào ngờ tiếp theo sau hai hồng y thiếu nữ tóc rũ vừa bước vào sảnh là hai hồng y thiếu nữ khác bước tiếp vào, tay cũng cầm một đôi hộp mừng như vậy.

Vân Khiêm khẽ vuốt chòm râu dài, bước đến cửa sảnh, luôn miệng nói:

– Nhị vị cô nương, cái này... làm sao lão phu dám đảm đương.

Lời nói chưa dứt, ngoài cửa đã lục tục bước vào tám cặp hồng y thiếu nữ, tay cầm đôi hộp mừng thọ, cũng cất gót sen theo nhau đến bên cửa sảnh. Một tay cầm hộp, một tay chống hờ trên hông, hướng về phía thọ ông Vân Khiêm phục xuống bái lạy.

Quần hào khắp sảnh đều lộ vẻ xúc động. Chỉ có một Hoàng y thiếu niên kia là ngồi yên vị, mắt đăm đăm nhìn vào khuôn mặt của giai nhân trong bức họa, dường như đang nhớ lại một điều gì.

Hai hồng y thiếu nữ cùng quay người lại, cười yếu điệu nói:

– Chút lễ mọn này thật chẳng đáng bao nhiêu cả, thỉnh Vân lão gia đừng khách khí. Thư muội tiểu nữ đến chúc thọ lão nhân gia, vốn không mong gì cả, nay xin kính lão nhân gia một chén rượu mừng thọ.

Nói rồi, thướt tha bước về phía trước. Lúc này đã có một đại hán áo dài nâng lên hai chén rượu. Thọ Ông Vân Khiêm cũng đã bước đến, cười nói:

– Được được, nhị vị cô nương đã nói như thế thì lão phu xin nhận trước.

Nói đoạn, ông cất chén rượu uống cạn. Hai vị cô nương cũng nhấp môi chút rượu rồi lại cười nói:

– Hôm nay là ngày thượng thọ của Vân lão gia, các hảo hán thiên hạ võ lâm chắc cũng đều đến. Thư muội tiểu nữ xin được mạn phép kính các vị một chén.

Quần hào lúc này quá nửa đã bị hai thiếu nữ hớp hồn, đương nhiên đều nâng ly.

Hai vị hồng y thiếu nữ khẽ cười, mắt nhìn khắp lượt quần hào. Nét cười bỗng tắt đi. Bốn lần thu thủy cùng dừng lại nơi Hoàng y thiếu niên Sầm Xán đang ngồi yên bất động xem tranh.

Quý Ảnh Kiều Thiên vội bước tới bên cạnh hai thiếu nữ, nói nhỏ vào

câu. Chỉ thấy hai vị cô nương đột nhiên nhú mày, cười nói:

– Không ngờ, thư muội tiểu nữ lại gặp may như vậy. Được hội kiến với một vị thiếu niên anh hùng. Thế thì thư muội tiểu nữ cần phải kính thêm hai ly.

Thiếu nữ ở mé hữu bỗng vùng hữu thủ, ly rượu trong tay đã bay vút đi.

Quần hào liền thấy chung rượu hết như con quay, bay thẳng đến trước mặt Hoàng y thiếu niên mà không mang một chút phong thanh nào cả. Khi đến gần, đột nhiên chung rượu vòng qua bức họa trước mặt thiếu niên, kích tới tay phải của y. Thế đến tuy gấp, nhưng rượu trong ly nửa giọt cũng không rơi ra ngoài.

Quần hào thất kinh ồ lên một tiếng. Nào ngờ Hoàng y thiếu niên vẫn ngồi yên bất động, tựa như không thấy gì cả.

Chỉ thấy chén rượu lúc đến vừa gần, Hoàng y thiếu niên không nghiêng đầu, há miệng thổi một hơi, chén rượu kia lại bay theo hướng ngược lại nhanh như tên bắn.

Lạ lùng thay, rượu ở trong chung lại như một dải ngân quang bay thẳng vào cái miệng đang há ra của Hoàng y thiếu niên. Cái công lực mà Hoàng y thiếu niên vừa thi triển khiến quần hào lại không ngăn được kinh ngạc ồ lên một tiếng.

Hai hồng y thiếu nữ mặt mày cũng biến sắc. Thiếu nữ mé hữu bèn đưa tay đón lấy chung rượu đang bay ngược lại. Hoàng y thiếu niên lại cất giọng cười khoái trá, sang sàng nói:

– Hảo tửu, hảo tửu.

Rồi nói tiếp:

– Nếu cô nương không muốn mất bức họa này thì tại hạ xin hoàn lại nguyên chủ.

Nói đoạn, Hoàng y thiếu niên khẽ vung song chưởng đẩy bức họa y đang cầm trong tay về phía hai hồng y thiếu nữ.

Lúc này, bức họa tổ nữ mang theo nội lực của Hoàng y thiếu niên lao tới nhanh như chớp. Đứng ở đằng xa nghe thấy phong thanh rít lên, hai vị cô nương kia võ công tuy cao, nhưng cũng không dám đưa tay bắt lấy.

Trong nháy mắt, bức họa bị thiếu niên Sầm Xán dùng chân lực tuyệt đỉnh của nội gia ném ra liền đã mang theo tiếng gió rợn người bay tới trước mặt hai thiếu nữ.

Hoàn Giang Kim Sách Sở Chiếm Long, râu tóc đều dựng ngược, quát lớn một tiếng, vừa định vung chưởng. Nào ngờ hai vị cô nương kia đã bật cười khúc khích, đầu ngón chân khẽ điểm, thân hình yếu diệu đã bay thẳng lên trên bức họa kia.

Thế bay của bức họa này vẫn rất mãnh liệt, bay thẳng ra ngoài sảnh. Hai hồng y thiếu nữ cũng nương theo bức họa. mà pháp phối bay ra. Thoạt nhìn hai hồng y thiếu nữ đứng trên bức họa giống như tiên nữ đang giáng trần trên áng mây màu ngũ sắc. Hoàng y thiếu niên vỗ tay cười lớn khẽ ngâm:

Kính ngã nhất bôi tửu
Hoàn quân nhất phiến vân
Vân tổng tiên tứ khứ
Phong xuy tiên tử quần

(Dịch nghĩa: Người đẹp kính ta một chung rượu
Ta trả người đẹp một áng mây
Áng mây tiễn tiên nữ ra về
Hồng quần bay phát phối)

Trong tiếng ngâm sang sảng, thân hình y đã vọt đi, lướt ra phía ngoài

sánh.

HỒI SÁU

Mê Tông Thất Biển

Trong khi quần hào khắp sảnh thấy cảnh tượng kỳ dị, tai nghe tiếng ngâm sang sảng, mục quang đã dồn ra phía ngoài sảnh, lại thấy thế đi của đám mây ngũ sắc kia tuy đã chậm lại, nhưng chưa rơi xuống đất và còn hơi chuyển hướng bay, hết như một đám mây màu đang trôi qua khuôn viên nhà họ Vân.

Trong khi khuôn viên này đã có mười sáu hồng y thiếu nữ đang đứng, lúc này đều mỉm cười, nhất tề đặt hộp lễ vật xuống, thân hình thướt tha lướt theo đám mây ngũ sắc.

Ngọc thủ đưa lên, một luồng kinh phong từ trong song chương mỗi người phát ra, nâng đám mây ngũ sắc kia lên cao.

Quần hào chỉ thấy trong đám những ống tay áo màu hồng phấp phới vung lên, một đám mây ngũ sắc đang đỡ lấy hai vị tiên tử từ từ bay lên, lướt nhẹ ra phía cửa sảnh.

Mọi người đều ngẩng đầu lên xem cảnh tượng kỳ lạ này. Ai nấy đều cảm thấy hoa mắt ù tai, không thể tự chủ, ngạc nhiên đến đổi quên mất cả reo hò, ca thán.

Hoàng y thiếu niên mục quang sáng rực, cất giọng trong trẻo cười, nói:

– Thật là cảnh tượng hiếm thấy, hiếm thấy.

Mũi chân điểm nhẹ, thân hình đã vút tới, nhẹ nhàng định đáp xuống bức hoạ.

Hai hồng y thiếu nữ khúc khích cười, đột nhiên cùng lúc tung ra bốn chưởng, kích tới vai và ngực của Hoàng y thiếu niên Sầm Xán.

Đám mây màu này dài không quá bốn thước, rộng không quá hai thước, lại có ba người đang đứng trên đó, nên không còn chỗ nào trống cả. Hai hồng y thiếu nữ khẽ vung chưởng, chưởng ảnh đã kích trúng ngay thân hình Hoàng y thiếu niên Sầm Xán.

Sầm Xán thấy trong đám hồng y pháp phối này có bốn cánh tay trắng muốt kích tới nhanh như chớp, mạnh như vũ bão. Y liền hít một hơi dài, mũi chân mượn lực của bức họa đang bay, từ từ thân hình bay ra ngoài. Khinh công của y rất cao, nhưng cũng không thể đứng ở trên không nên tất yếu phải đáp xuống.

Hai hồng y thiếu nữ đã thừa thế chưởng vừa rồi, uốn lượn thân hình thoát ra khỏi bức họa. Bức họa từ từ rớt xuống. Hai vị cô nương nhất tề đưa tay lên vỗ hai tiếng thật giòn giã, lập tức ở góc tường nơi bức họa rơi xuống đột nhiên có tiếng hát nho nhỏ vang lên.

Trong cùng khoảnh khắc ấy, khi thân hình Hoàng y thiếu niên kia hạ xuống, mười sáu hồng y thiếu nữ, ai nấy đều khe khẽ vỗ tay, thân hình chuyển động, ống tay áo phấp phất vung lên, hồng quần phát phối, nương theo tiếng hát của hai giai nhân tuyệt mỹ kia mà thướt tha bay lên. Chớp mắt chỉ thấy bóng hồng trong khắp viện đã như dòng suối hồng lưu chuyển, ở trong lại có một bóng vàng nhạt. Hệt như một cây trụ giữa ánh huyền quang hồng nhạt.

Tiếng ca ngân nga, điệu múa uyển chuyển mềm mại. Trên trời trăng sáng sao thưa, trong sân lại sáng như ban ngày, quần hào mắt hoa thần tán, cơ hồ không biết trong nhân thế ở đâu lại có thanh ca điệu vũ như vậy. Hoàng y thiếu niên lúc này đứng sừng sững như hòn núi giữa đám hồng y đang phát phối múa lượn, sắc diện ngưng trọng vì chỉ có y mới biết rằng,

mấy cô thiếu nữ này tuy điệu múa uyển chuyển dịu dàng, nhưng đôi ngọc thủ trong ống tay áo của họ mỗi lần đưa lên là một lần ra những chiêu chí mạng.

Mỗi lần ánh huyền quang xoay chuyển thì mấy mươi cánh tay thon thon trắng như ngọc này, trong điệu múa vô cùng uyển chuyển, mềm mại lại phát ra những chiêu thức cực kỳ mạnh bạo, nhanh như ánh chớp tấn công Hoàng y thiếu niên Sầm Xán.

Nhưng Sầm Xán đã thi triển Mê Tông Thất Biến, thân hình quỷ dị của y chập chờn giữa đám hồng y phát phối. Mấy chục cánh tay ngà ngọc này cũng chưa chạm được đến cái áo bào rộng lớn của y.

Lửa của mấy ngọn đuốc lớn cắm trên tường không ngớt chập chờn theo điệu múa lời ca. Trong cảnh ánh sáng bập bùng ấy, lại thấy Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm vượt nhẹ chòm râu, đứng trên bậc đá nơi cửa sảnh. Lúc này, sắc mặt của ông phảng phất một điều gì, đôi hỏ mục nhìn Hoàng y thiếu niên trong đám hồng y phát phối không chớp mắt, bỗng ông thở dài nặng nề, hạ giọng nói:

– Không ngờ, Nghê Thường Tiên Vũ Trận đã tuyệt tích giang hồ bao nhiêu năm nay....

Lời nói còn chưa dứt, Linh Hồ Tri Thủ và Hoành Giang Kim Sách Sở Chiếm Long đứng cạnh đã cùng quay lại, thốt tiếng kêu kinh ngạc:

– Nghê Thường Tiên Vũ Trận?

Đa Tỷ Thần Kiếm khẽ gật đầu, nói:

– Mới rồi lão phu nhìn thấy thân pháp của thiếu niên cuồng ngạo này, đã thấy rõ thân pháp đó là Mê Tông Thất Biến của Vạn Diệu Chân Quân năm xưa đã độc bộ giang hồ. Nào ngờ mấy thiếu nữ kia lại là truyền nhân của nữ ma đầu ở Miêu Cương Hồng Y Xú Nương. Xem ra, giang hồ lại sắp

có đại họa nữa rồi.

Sở Chiêm Long và Linh Hồ Tri Thủ diện mục đều thất sắc. Sở Chiêm Long thở dài một tiếng, lẩm bẩm:

– Không phải đâu, từ xưa đến giờ chưa từng nghe thấy qua rằng hai ma đầu này có truyền nhân... Ôi, nhưng những thay đổi trong vòng mười năm lại có mấy ai dự đoán nổi?

Trong tiếng thở dài, ông đã tự thừa nhận lời nói của Vân Khiêm. Hàng chân mày rậm chau lại, vẫn lẩm bẩm một mình:

– Nhưng... thân pháp của mấy thiếu nữ tuy dường như truyền từ Miêu Cương, nhưng Hoàng y thiếu niên kia vị tất đã là đệ tử của Vạn Diệu Chân Quân...

Nào ngờ một tràng cười lớn bỗng cất lên cắt ngang lời nói có vài phần như tự an ủi của Sở Chiêm Long. Trong tiếng cười chỉ thấy bóng áo vàng giữa vòng tròn màu hồng khắp viện đã vọt lên cao.

Tiếng cười chưa dứt, thân hình của Hoàng y thiếu niên trên không khẽ chuyển, bỗng nhiên đầu hạ cước thượng, cắm xuống như tên bay. Thiết chương vung ra nhằm đỉnh đầu hai hồng y thiếu nữ đánh xuống. Nhưng cước bộ của hai thiếu nữ vẫn chuyển, bước vòng qua mà múa. Nào ngờ thân hình Hoàng y thiếu niên Sầm Xán trong không trung cũng tùy ý chuyển theo. Lưng khẽ uốn lại, thiết chương đã phân ra nắm lấy ống tay áo đang phất lên của hai hồng y thiếu nữ.

Lại nghe một tiếng hô nho nhỏ. Tiếng cười của Sầm Xán lại cất lên, song cước đạp mạnh về phía sau. Thân hình mượn lực của một trảo vừa rồi đã đằng không mà vút lên. Soạt soạt hai chương, chương phong rít lên ghê rợn, chuyển hướng kích tới hai thiếu nữ.

Lập tức quần hào đều kêu ồ lên, kinh ngạc trước thứ khinh công kinh

nhân này.

Vũ bộ của mười sáu hồng y thiếu nữ kia cũng liền rối loạn. Tiếng ca của hai hồng y thiếu nữ càng lúc càng nhanh. Vũ ảnh vốn đang xoay chuyển khắp viện, lúc này cũng nổi theo bóng áo vàng nhạt của Sở Chiếm Long mà nhảy múa đầy trời. Đôi mày kiếm của Đa Tỷ Thần Kiếm chau lại. Lão quay mặt về phía Hoàng Giang Kim Sách Sở Chiếm Long nói nhỏ:

– Dưới gầm trời này, ngoài Thất Cầm thân pháp, Phi Long ngũ thức của Thiên Sơn Nhất Mạch truyền xuống, cùng với Thương Khuy thập tam thức của Tinh Nguyệt song kiếm năm xưa tung hoành võ lâm ra, thì chỉ có Thương Ưng biến trong Mê Tông Thất Biến đã từng dương danh thiên hạ võ lâm của Vạn Diệu Chân Quân mới có thể vừa lãng không kích địch, vừa tinh thể đăng việt mà thôi. Sở huynh, hiện giờ huynh đã thấy Hoàng y thiếu niên kia có phải là truyền nhân của đại ma đầu Vạn Diệu Chân Quân chưa?

Sở Chiếm Long thở dài, vừa định trả lời thì đã thấy hai hồng y thiếu nữ đang hát kia, đã giơ tay vỗ nhẹ ngọc chuông, tiếng ca bỗng im bật.

Vũ bộ của mấy nàng hồng y thiếu nữ vốn đã rối loạn, tiếng ca vừa ngưng, thì thân hình của họ liền lập tức tản ra xung quanh. Trong đó, có mấy người khẽ chau mặt ngọc, ôm lấy cổ tay. Rõ ràng là đã thọ thương. Chỉ vì Hoàng y thiếu niên còn thương hoa tiếc ngọc, hạ thủ không quá nặng nên thương thế của họ cũng không trầm trọng. Mục quang kiêu ngạo của Hoàng y thiếu niên quét khắp lượt, khẽ phát tay áo, cất giọng cười sang sảng nói:

– Đêm xuân Giang Nam, tiên tử tung hoa lại có thêm tiếng hát ngân nga của hai vị giai nhân tuyệt sắc, thật là cao ca điệu vũ, song tuyệt nhân gian. Tại hạ không ngờ đêm nay, lại được lãnh nhận tâm thịnh tình này, nhân giới được mở rộng ra.

Hai hồng y thiếu nữ cũng cười nhỏ một tiếng, tay ngọc đưa lên che miệng, thướt tha bước tới, cất giọng dịu dàng:

– Ôi, thiếu hiệp sao mà khách khí thế. Thư muội tề nữ hát mấy lời thô lậu mà lại nói là ngân nga thánh thót, thật khiến tề nữ lấy làm then thùng quá.

Trong tiếng cười thỏ thẻ oanh vàng, ngọc thủ đang che miệng đột nhiên phóng ra nhanh như chớp. Lúc này, ngọc chỉ tựa như đao kiếm, điểm mạnh vào sáu đại huyết Văn Hương, Tứ Bạch, Địa Thương, Hạ Quan, Kiên Tĩnh và Kiên Trinh trên mặt và vai tả của Hoàng y thiếu niên. Cách nhận huyết của hai thiếu nữ này cực kỳ chuẩn xác.

Lần hạ thủ này chẳng những đột ngột mà thế đến lại nhanh như gió. Chỉ thấy ngọc chỉ thon mảnh đã điểm tới huyết đạo của Hoàng y thiếu niên, bất giác quần hào khắp sảnh cùng kinh ngạc ồ lên, ai nấy đều thầm nghĩ:

– Thân thủ của hai thiếu nữ này nhanh quá, hơn nữa hạ thủ lại rất hiểm độc, đang nói nói cười cười thế mà phút chốc lại có thể bức chết người ta.

Nào ngờ Hoàng y thiếu niên tựa như không kịp đề phòng, thế nhưng kỳ thực đã có tính toán kỹ càng. Thốt nhiên Hoàng y thiếu niên cất giọng cười ha hả nói:

– Thịnh tình của nhị vị cô nương, tại hạ thật chẳng dám đảm đương.

Trong tràng cười, thân hình y đã lướt ngang vài thước. Ngọc chỉ của hai thiếu nữ liền điểm vào khoảng không.

Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm đứng trên bậc đá nơi cửa sảnh thủy chung vẫn chau mày, lúc này thở dài hai tiếng than thở:

– Trong mười năm nay, xem ra công lực của đại ma đầu Vạn Diệu Chân Quân không biết đã tăng bao nhiêu. Đệ tử của hần võ công còn kém xa sư

phụ, thế mà Nghê Thường Tiên Vũ Trận cũng chẳng làm cho hấn đảo điên. Ôi... thời gian trôi qua vốn không chờ đợi ai. Không biết Hạo Nhiên lão đệ sao mà một đi không trở lại. Phải chăng cũng đã luyện được tuyệt kỹ?

Lòng vị lão nhân lỗi lạc này không khỏi tự nhiên xúc động. Mục quang hướng lên, chỉ thấy chưởng ảnh đầy trời, chưởng phong veo veo. Trong chớp mắt hai hồng y thiếu nữ đã công liên mười mấy chiêu. Thân hình Sầm Xán thoát ẩn thoát hiện, lúc qua tả, khi sang hữu, hoàng bào phát phối. Y ứng phó với dáng điệu cực kỳ ung dung nhàn nhã.

Hai hồng y thiếu nữ không khỏi thâm kinh hãi, võ công cao cường của đối thủ vượt ra ngoài mọi dự tính của họ. Đặc biệt điều khiến họ lo lắng nhất là đối phương ứng địch tuy dường như từ tốn lịch thiệp, nhưng hạ thủ lại cực kỳ hiểm độc. Thế liên kích mà thư mọi hai người họ khổ luyện nhiều năm đã bị thiếu niên này phá tan. Bóng áo vàng của y tựa như đang đứng giữa hai người, nhưng khi một chưởng kích tới lại chẳng biết y đã biến đi đâu rồi.

Hai vị cô nương này tuy đã đem hết tuyệt học của mình ra thi triển, khinh công cực cao, thân pháp uyển chuyển khiến quần hào khắp sảnh vừa kinh ngạc vừa thán phục, nhưng lúc này quần hào đều biết thư mọi hai người họ tuyệt nhiên không phải là địch thủ của Hoàng y thiếu niên nọ.

Hoàng y thiếu niên cười lớn một tiếng, thân hình di động tránh khỏi một chiêu của thiếu nữ bên mé tả, chuyển đến bên cạnh thiếu nữ bên mé hữu mỉm cười nói nhỏ:

– Cô nương, sao cô nương lại tự mình làm mình khổ thế kia? Khuôn mặt rầu rĩ thế kia thì tại hạ thấy thật khó coi.

Vị cô nương này nhoén miệng cười như hoa nói:

– Đa tạ thiếu hiệp chiêu cố.

Lưng thon khẽ vắn, nụ cười mê hồn, giọng nói thánh thót, nhưng chính trong lúc hoa cười ngọc thốt này, ngọc chưởng đột nhiên đánh ra, ngọc cước cũng tùy theo cái vắn mình đá ra một cước. Trong chớp mắt đã phát liền ba chiêu.

Sầm Xán ha hả cười lớn, thân hình đã lướt đi như mây bay nước chảy mà tránh khỏi ba chiêu vừa rồi, miệng cười nói:

– Nha đầu này thật dữ tợn.

Ông tay phát lên, hai hồng y thiếu nữ chỉ cảm thấy một luồng kinh lực mãnh liệt như nghiêng sông dốc bể đè xuống. Cả hai cùng nhìn nhau, bỗng tâm thần yếu điệu cùng chuyển, cười khúc khích, tả chưởng nắm lấy tả chưởng, hữu chưởng hai người cùng đẩy ra một cái, thân hình đã mượn thế đẩy này mà lướt về sau.

Quần hùng còn đang kinh ngạc thì hai hồng y thiếu nữ đã đưa tay che miệng cười nói:

– Tệ nữ mệt rồi, không đánh nữa. Thiếu hiệp muốn đánh thì cứ đánh một mình đi.

Ngọn đuốc trên tường đã cháy gần hết. Ngọn lửa dường như sáng hơn khi trước.

Ánh lửa bập bùng chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp của hai vị cô nương, chỉ thấy miệng cười tươi như hoa, thu ba nhìn khắp chung quanh, trông hết như những đứa trẻ nhỏ cùng bạn nam chơi ngựa gỗ đã mệt rồi, nên không chơi nữa.

Quần hào bốn phía đều trợn mắt há mồm, lòng khẽ cười thầm nhìn Hoàng y thiếu niên kia, để xem rốt cuộc y sẽ ứng phó với mấy nữ ma đầu ra sao. Lúc này, lại có mười mấy đại hán vắn áo dài, cúi đầu bước nhanh tới chân tường, thay những ngọn đuốc đã tàn. Hai hồng y thiếu nữ cũng đang

chỉnh đốn y trang, sửa lại mái tóc bị rối trong cuộc giao đấu vừa rồi. Trong một cái trang viện rộng lớn này, chỉ còn mỗi mình Hoàng y thiếu niên đứng trơ ở giữa, ánh mắt đảo lia lịa, tựa hồ cũng không biết phải ứng phó thế nào với hai vị cô nương này.

Mười sáu hộp lễ vật kim quang ẩn hiện bày thành một hàng trước thềm. Hai hồng y thiếu nữ bỗng lại cười nho nhỏ, thướt tha đến trước hàng lễ vật, dịu dàng nói:

– Thư muội tậ nữ đến đây để chúc thọ Vân lão gia, không ngờ lại đem đến cho lão gia nhiều phiền não thế này. Thư muội tậ nữ vốn còn muốn ở lại dự thêm chút nữa, nhưng e rằng tiểu thư đợi đã quá lâu rồi...

Nói rồi, cả hai đều quì xuống, bái một cái, thỏ thẻ nói tiếp:

– Thư muội tậ nữ xin cáo từ.

Rồi không đợi Vân lão gia đáp lời, vóc liễu thướt tha, quay đầu lại đi ra.

Hoàng y thiếu niên Sầm Xán cau mày bước tới, đã thấy hai hồng y thiếu nữ kia cười nói:

– Thiếu hiệp võ công cao tuyệt, dung mạo anh tuấn, nhất thiết đừng quên trước rằm tháng tám đến Thiên Mục Sơn, có lẽ...

Cả hai nàng cùng đưa tay che miệng, cười nói tiếp:

– Có lẽ tương lai thiếu hiệp sẽ là trượng phu của tiểu thư tậ nữ.

Nụ cười, giọng nói của hai thiếu nữ thật mê hồn. Mắt Hoàng y thiếu niên hấp háy mấy cái rồi bỗng cất giọng cười lớn nói:

– Được được, tại hạ nhất định sẽ tuân mệnh, nhưng nếu tiểu thư của các vị cũng có ác tâm như các vị thì tại hạ không khỏi có chút run sợ. Ha ha...

Trong tràng cười, ánh mắt quét khắp quần hào một lượt. Thân hình

Hoàng y thiếu niên đã lướt đi như chim nhận tung cánh. Quỷ Ảnh Kiều Thiên đã đứng trên bậc thềm trước sảnh, lúc này thấy hai hồng y thiếu nữ sắp đi thì khẽ nâng tà áo, bước xuống. Nào ngờ trước mắt bỗng thấy loáng một cái, “bốp” một tiếng, Quỷ Ảnh Kiều Thiên bị người ta đánh cho một chưởng vào má, tiếng kêu giòn giã, y hoảng kinh la lên một tiếng, lại thấy một bóng áo vàng có kèm theo một tràng cười lạnh lạnh, trong chớp mắt đã không thấy tông tích đâu cả.

Quỷ Ảnh Kiều Thiên lấy ngoại hiệu là Quỷ Ảnh thì khinh công đã lên đến tuyệt đỉnh, nhưng khi phát giác được bóng dáng của người này thì người ta đã đi mất dạng rồi.

Trong nháy mắt y đứng ngơ ra giữa viện, mặt mày lúc xanh lúc đỏ, cuối cùng hét lên một tiếng thân hình lao vút đi.

Nhân Nghĩa Kiếm Khách Vân Trung Trình vội vàng chạy theo, miệng kêu lớn:

– Kiều tam ca... Kiều tam ca...

Nhưng Kiều Thiên vì quá tức giận không quay đầu lại, mũi chân điểm nhẹ lên tường viện, thân hình liền mất dạng trong bóng đêm đen tối.

Quỷ Ảnh Kiều Thiên một đời hành tẩu giang hồ, quan hệ với bằng hữu võ lâm hai phái Hắc Bạch đều có thủy có chung nên quần hào khắp sảnh khi thấy y bị làm nhục như thế thì ai nấy đều than tiếc hộ y không ngớt lời.

Hai hồng y thiếu nữ nhìn nhau một cái, cất nhẹ gót sen, chậm chậm bước ra cửa.

Mười sáu thiếu nữ mang hộp lễ vật cũng xếp hàng lối chỉnh tề cất bước theo sau. Đa Tỷ Thần Kiếm thở dài một tiếng, đi mau ra ngoài cổng viện thì thấy họ đã bước lên bốn chiếc xe sơn màu đỏ, cửa xe đều đóng cả rồi.

Xa phu quát roi, cả bốn chiếc xe đều đã chạy ra ngoài ngõ. Đa Tỷ Thần

Kiểm nhìn bụi tung lên dưới bánh xe, thở dài, trong lòng buồn phiền mãi không thôi.

Ông phẩy tay rồi đi vào trong. Chỉ thấy quần hào khắp viện đang túm năm tụm ba chụm đầu thì thầm. Linh Hồ Tri Thủ và Hoàng Giang Kim Sách Sở Chiếm Long sóng vai nhau bước tới, dường như muốn nói vài câu an ủi Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm, nhưng lại không biết nói thế nào.

Bất luận người nào, trong tiệc mừng thọ của mình mà lại gặp phải những chuyện không hay này thì cho dù là người khoáng đạt đến đâu chẳng nữa cũng khó tránh khỏi buồn phiền ảo não.

Nhân Nghĩa Kiếm Khách Vân Trung Trình nhìn thấy thần sắc không vui trên mặt phụ thân, bèn gượng cười cất giọng:

– Đồ ăn thức uống tuy nguội lạnh cả rồi, nhưng vẫn còn dùng được. Mời, mời, các vị hãy vào trong sảnh, nâng chén. Trời cũng gần sáng rồi, chúng ta hãy uống cho đến sáng mới được đi về.

Quần hào hưởng ứng nhiệt liệt, cùng kéo nhau vào đại sảnh. Ánh mắt Vân Khiêm nhìn quanh khẽ nói:

– Trường Giang sóng sau dề sóng trước, vô lâm người mới thế người cũ. Ôi... Tri huynh, Sở huynh, các huynh đã già cả rồi, không còn dùng được vào việc gì nữa. Hãy xem thân thủ của mấy thiếu niên vừa rồi thì giang hồ hôm nay, e rằng sẽ là thiên hạ của chúng thôi.

Linh Hồ Tri Thủ chậm rãi bước lên thềm, cười nói:

– Vân ca ca, không phải đệ tự khoa trương, chúng ta tuy tuổi tác đã cao, nhưng gân cốt còn cứng cáp lắm. Nếu gặp biến vẫn có thể động thủ. Vân ca ca, hà tất ca ca phải đề cao chúng làm gì?

Hàng lông mày của Sở Chiếm Long chau lại, cũng cất tiếng nói:

– Lời của Tri huynh tuy đúng, nhưng võ công của Hoàng y thiếu niên họ

Sầm, lão phu tuy hành tẩu giang hồ nhiều năm, nhưng cũng chưa thấy qua lần nào. Nếu so với lúc toàn thịnh năm nào của Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên thì cũng là tám lạng nửa cân, kỳ dư những người khác chẳng nên nói đến làm gì.

Hổ mục Đa Tỹ Thần Kiếm nhướng lên, nào hay đột nhiên dưới hàng hiên trước sảnh lại xuất hiện một người, người này cất giọng ồn ồn nói:

– Võ công của thiếu niên cuồng ngạo khi nãy tuy cao, nhưng nếu nói y là đệ nhất cao thủ võ lâm thì tiểu điệt e rằng còn kém xa.

Vân Khiêm, Sở Chiếm Long và Tri Thủ đều giật mình, đưa mắt nhìn thì thấy người này mặc một chiếc áo dài màu lam nhạt, thân thể phì nộn, bụng to chân ngắn, thoạt nhìn thấy giống y quả mãng cầu vậy.

Đa Tỹ Thần Kiếm hơi nhú mày, tủm tủm cười nói:

– Tưởng là ai, hoá ra là Tô hiền điệt.

Sở Chiếm Long và Tri Thủ khẽ hừ một tiếng. Trong lòng chẳng lấy gì làm vui khi người ta chỏ mũi vào việc của mình. Người này chẳng qua chỉ là một tiêu đầu trong một tiêu cục nhỏ của Giang Nam mà thôi. Võ công tuy có chút tiếng tăm, nhưng lúc này tự mình nói ra câu đó chẳng phải là không thỏa đáng lắm hay sao.

Cái người mập lùn này cười ha hả, lại nói:

– Vân lão gia, trong Giang Nam gần đây có xuất hiện một kỳ nhân... nếu đem họ Sầm lúc nãy ra mà so thì chỉ sợ rằng họ Sầm không đáng xách dép cho người đó.

Sở Chiếm Long khẽ hừ nhẹ, lạnh lùng nói:

– Tô Thế Bình, có lẽ hiền điệt đã thấy người này rồi chứ? Làm sao lão phu chưa nghe qua nhỉ?

Tô Thế Bình ngoác miệng cười nói:

– Nếu tiểu điệt không tận mắt thấy thì sao lại dám nói ra trước mặt các lão tiên bối.

Y ngưng lời, đưa cặp mắt ti hí nhìn Sở Chiếm Long rồi mỉm cười nói:

– Nói ra cũng thật khiến người ta có chút nghi hoặc, nhưng tiểu điệt thấy người này đừng nói gì đến võ công, chỉ đơn cử khinh công thôi thì người này khi nhảy lên trên không có thể bay ngang năm trượng. Vân lão gia hãy thử nói xem với khinh công như vậy, chẳng phải là kinh nhân dị thể hay sao?

Hàng lông mày bạc phơ của Vân Khiêm khẽ chau lại, trong lòng lo lắng, vội vã nói:

– Người có nhìn rõ dung mạo của người này không? Có phải y đã lớn tuổi, cao vừa tầm, cằm có một chút râu ngắn, mặt vuông chữ điền, là một trung niên khoảng ngoài năm mươi tuổi không?

Tô Thế Bình đưa hai cánh tay thô kệch ra xua xua nói:

– Không phải không phải, người đó suýt soát với thiếu niên họ Sầm, tối đa chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi. Gương mặt anh tuấn. Hơn nữa, hơn nữa y cũng mặc một chiếc áo màu vàng y như họ Sầm kia, nhưng dáng dấp hơi thấp và mập hơn một chút.

Vân Khiêm nghe nói rồi thở dài một tiếng, cất bước tiến vào sảnh, lẩm bẩm:

– Nếu nói như thế thì người này lại không phải là Hạo Nhiên lão đệ.

Linh Hồ Tri Thủ lại chau mày hỏi:

– Người thấy người kia cũng mặc áo dài màu vàng hử?

Tô Thế Bình gật đầu lia lịa. Sở Chiếm Long cười nhạt nói:

– Người đã gặp người rồi thì người có biết y tên họ là gì không, có quen biết y không?

Tô Thế Bình lại ngoác miệng cười nói:

– Cái này tiểu điệt lại không rõ cho lắm. Nói thực tiểu điệt chỉ thấy mặt người mà thôi, cũng không quen biết y. Chỉ là hôm đó, tiểu điệt bảo vệ một chuyên tiêu đi qua Nhạn Đãng Sơn, đột nhiên...

Sở Chiếm Long hừ một tiếng ra vẻ khó chịu, giọng lạnh lẽo:

– Người không quen biết người ta thì bắt tất phải nhiều lời nữa.

Nói đoạn, Sở Chiếm Long bỏ mặc y ở đấy mà đi vào sảnh. Tô Thế Bình bĩu môi chửi thề:

– Cái lão già nhà người có gì là đáng trọng chứ.

Rồi cũng tự bước vào, tìm một chỗ trống ngồi xuống, chén chú chén anh với mọi người.

Ánh sáng đã từ từ xuất hiện. Đèn đuốc trong viện cũng đã tàn lụi cả. Hộp lễ vật bày trên thềm trước cửa cũng được người mang vào nhà. Liên theo đó là những tiếng kêu kinh ngạc của nữ thân quyến đang ngằm đoán xem ai là người hào phóng đem mấy thứ lễ thọ quý giá đến chúc thọ như thế.

Quần hào đến chúc thọ, có một số là hào sĩ đất Vu Hồ, nhưng quá nửa là đến từ các nơi khác. Lúc này, tiệc thọ đã tàn, mọi người đều chệnh choáng bước đi xiêu vẹo rời khỏi nhà họ Vân, nhưng trong lòng mấy người võ lâm hào khách này dường như không hên mà cùng có chung một ý nghĩ. Đó chính là lời hên rằm tháng tám đến Thiên Mục Sơn. Dù võ công của mình chẳng ra gì, nhưng cái trò náo nhiệt này thì phải xem mới được.

Trong gian đại sảnh nhà họ Vân, ngoài mấy người nô bộc đang dọn dẹp

ra, chẳng còn một ai cả. Nhưng trong một gian nhà thất phía sau hậu viện lại bày một bàn tiệc, đồ ăn thức uống ngon lành.

Tuy cả đêm không ngủ, nhưng mấy lão nhân ngồi bên bàn rượu lúc này lại chẳng có chút vẻ mệt mỏi nào cả. Nhân Nghĩa Kiếm Khách Vân Trung Trình kính cẩn ngồi ở ghế thấp nhất, tự tay châm rượu cho mấy người bằng hữu thâm giao của thân phụ. Mấy lão anh hùng danh vang thiên hạ này đàm luận mọi chuyện. Chuyện gì cũng liên quan đến ngày hội trên Thiên Mục Sơn.

Tuy họ đều biết hành động bí ẩn cùng nhân vật giấu mặt, chủ trì đại hội lần này ắt có quan hệ đến Xú Nhân Ôn Như Ngọc, năm xưa từng đại náo giang hồ, nhưng đằng sau sự kiện này, rốt cuộc ẩn chứa dụng ý gì thì họ lại không thể biết được.

HỒI BAY

Phong vân tế hội

Trong vòng hơn một tháng, khắp vùng Giang Nam Giang Bắc, tả ngạn hữu ngạn, chỉ cần bước chân ra khỏi cửa là người ta ai ai cũng nghe thấy những lời bàn tán về đại hội trên Thiên Mục Sơn. Nào là trên đó đang có một tuyệt thế giai nhân, nào là còn có vàng bạc châu báu nhiều không kể xiết, nào là mấy thanh kiếm báu ngàn năm khó gặp. Trong khắp thiên hạ, cơ hồ như tất cả các câu chuyện của hào sĩ võ lâm đều dồn vào sự việc này.

Trên các nẻo đường Giang Nam, vó ngựa dồn dập, võ lâm cao thủ từ khắp nơi đều kéo đến. Các hào khách đều cưỡi ngựa. Lâm An, nơi phía hữu Thiên Mục Sơn, bóng đêm vừa buông xuống, một phòng trọ kiêm quán trà bên đường đã chật cứng người. Bọn họ đều là những người thân thể cường tráng, mày rậm, mắt sáng, giọng nói sang sảng, rõ ràng là con nhà võ. Chỉ nghe tiếng nói năng ồn ào, mọi chuyện đều là việc trong võ lâm.

Một đại hán cao lớn, hói đầu đang ngồi tại một bàn bát tiên gần cửa, tay nâng chung rượu, cười lớn:

– Không phải Đoạn lão ngũ này hạ thấp uy phong của mình, nhưng vị thiếu niên áo vàng hôm đó, quả là có thủ đoạn cao cường. Đến cả Quán Thần Ung cũng không quá ba chiêu là đã phải cúi đầu hàng phục. Dương lão đệ, tay kiếm Nga Mi của lão đệ tuy có đẹp mắt đấy, nhưng nếu so với người ta... chỉ e rằng còn kém một chút.

Một hán tử ngồi cạnh y, mắt sâu râu rậm, mặt vẫn lạnh lùng chẳng tỏ vẻ

gì cả, nâng chung rượu lên, từ từ uống cạn, mỉm cười nói:

– Đoạn ngũ ca đã nói như thế thì ắt hẳn là không sai rồi. Nhưng Đoạn ngũ ca có thể thấy các bang chủ của Nhạn Đãng Hồng Cân Hội, Thái Hành Khoái Dao Hội lần này cũng đã tự thân đến đây. Ngũ ca nói thủ đoạn của Hoàng y thiếu niên họ Sầm kia rất cao siêu, nhưng lần này muốn áp đảo thiên hạ để độc chiếm ngôi cao thì e rằng khó có thể làm nổi.

Thốc Ưng Đoạn lão ngũ cười hi hí nói:

– Thế cũng chưa chắc, Dương lão đệ không được tận mắt chứng kiến. Nếu hôm đó, đệ cũng có mặt tại đó thì đệ sẽ biết lời nói của Đoạn lão ngũ này chẳng có gì là thái quá.

Tiếng nói oang oang của Đoạn lão ngũ làm...

(mất trang)

...hỏi hai cha con rồi rít. Vị đệ tử phái Nga Mi kia lúc này cũng đã phẩy tay, nâng vạt áo đi ra.

Vân Trung Trình cười nhạt nói:

– Đoạn lão ngũ làm sao mà lại kết thân được với loại hảo bằng hữu này như thế?

Thốc Ưng Đoạn lão ngũ tuy cũng là một nhân vật có tiếng tăm ở đất Giang Nam, nhưng lúc này lại chỉ cười nịnh, nâng chén trước mặt cha con họ Vân. Tuy y có chút bản lĩnh, nhưng lại cũng là người thuần tính.

Đa Tỷ Thần Kiếm cau mày, nói nhỏ:

– Trung Trình, công phu hàm dưỡng của con đến đâu rồi?

Vân Khiêm là người lịch duyệt giang hồ lâu năm nên biết rằng, lúc này trong thành Lâm An đã tàng long ngọa hổ, phong vân té hội. Chỉ cần có lời nói khinh suất là phong ba sẽ nổi lên ngay. Nào ngờ ông tuy cẩn thận như

thế mà trong phút chốc vì lòng tỵ hiềm mà Nhân Nghĩa Kiếm Khách đã có lời nói bất cần như vậy.

Nhân Nghĩa Kiếm Khách cúi đầu không nói. Vân lão gia chỉ hừm một tiếng, đoạn nâng chung rượu cùng mấy người hậu bối võ lâm vì mộ danh mình mà đến, nói cười hàn huyên. Trong trà quán, tiếng cười nói ồn ào huyên náo. Nào ngờ....

Bên ngoài đột nhiên có tiếng kêu lớn vang lên. Bốn phương tám hướng hốt nhiên cũng có những tiếng hú kỳ dị nổi lên. Thốc Ưng Đoạn lão ngũ sắc diện lập tức thay đổi.

Đột nhiên đặt ly đứng lên, nói:

– Hồng Cân hiệu lệnh.

Vân Trung Trình cũng chau mày nói:

– Nhận Đãng Hồng Cân Hội sao lại rời tổng đàn mà đến thành Lâm An này.

Chẳng lẽ Hồng Cân tam hào kiệt đều đã đến đây rồi?

Vân Trung Trình còn chưa dứt lời thì trong tiếng kèn hiệu kỳ dị kia lại có những tiếng kêu thê thảm vang lên. Kỳ lạ nhất là những tiếng kêu thê lương này cũng là từ bốn phía truyền đến. Hơn nữa, tiếng nọ tiếp tiếng kia không dứt, tạo thành một chuỗi âm thanh khủng khiếp. Khiến người nghe râu tóc đều dựng đứng. Tiếng cười nói huyên náo trong quán trà cũng đột ngột ngưng bật.

Màn đêm ngoài kia đã buông phủ vạn vật. Các hành nhân đi trên đường thấy đều dừng bước lắng nghe. Đột nhiên, có tiếng vó ngựa phi tới. Nghe chừng như có vẻ rất cấp bách. Con đường vốn cực kỳ phồn thịnh, người qua kẻ lại rất náo nhiệt, nhưng lúc này ai cũng đều dạt tránh sang hai bên. Một đàn ngựa nhanh như tên bắn phi tới.

Thoáng qua có thể thấy những kỵ sĩ trên ngựa đều đội khăn hồng. Nhưng không ai ngồi thẳng trên lưng ngựa.

Nhân Nghĩa Kiếm Khách biến sắc đứng lên, đi ra ngoài cửa điếm để xem. Vừa ra tới, sắc diện đã biến ra vẻ kinh dị. Nguyên lai trên con đường thẳng tắp, lúc này đã có rất nhiều vết máu đỏ tươi bị ánh nến của ngọn phong đăng treo trên hai bên cửa điếm soi rõ, càng khiến người ta ghê rợn.

Vân Trung Trình quay đầu lại rồi hạ giọng:

– Gia gia, xin người hãy cứ nghỉ ngơi ở đây, hài tử ra ngoài một lát.

Đoạn ông khẽ vén tà áo dài, men theo vết máu trên đường, bước nhanh qua. Chỉ thấy huyết tích càng lúc càng mờ nhạt.

Lúc đó, trong thành Lâm An, người người kinh hoảng. Tiếng kèn hiệu kỳ dị kia tuy không nổi lên nữa, nhưng tiếng kêu thảm hồi nãy dường như còn văng vẳng bên tai.

Nhân Nghĩa Kiếm Khách cảm thấy lòng đang nổi lên những mối nghi hoặc, bước gấp trên con lộ. Mục quang quét dọc quét ngang bốn phía, lại thấy cánh tay đang nâng tà áo của mình đang tê rần lên...

Nơi ngã tư đường, trước sau hai bên tả hữu có bốn con lộ lớn. Trên lộ khắp nơi đều có dấu máu tươi. Bên góc đường mé hữu có ba đại hán mặc y phục màu đen, đầu vấn hồng cân, máu huyết chan hoà, đang nằm giã giữa trên mặt đất. Hai con ngựa mất chủ đang đứng giữa đường, ngửa cổ lên hí nho nhỏ. Người đi đường lúc này đều đã nép sát vào hai bên lề đường, sắc diện cả thấy đều xám ngoét, đưa mắt nhìn cảnh tượng thê thảm mà lòng không khỏi run sợ.

Nhân Nghĩa Kiếm Khách ngang dọc giang hồ, tuy cũng khó tránh khỏi vậy máu, nhưng lúc này trong lòng ông cũng không khỏi xúc động, cất bước đi ra giữa lòng đường, quì xuống bên cạnh một hắc y đại hán, hạ giọng hỏi:

– Tại sao lại xảy ra chuyện này, các hạ thọ thương ra sao?

Hắc y đại hán này trên mặt loang lổ vết máu, không đủ sức để mở mắt ra, phều phào nói:

– Hạ thủ tàn nhẫn, hạ thủ tàn nhẫn, tại hạ...

Nói chưa dứt lời, hai chân duỗi ra, nấc lên một tiếng, đầu ngoẹo sang một bên, hai mắt trợn trừng, một dòng máu tươi trào ra bên khóe miệng.

Vân Trung Trình nghiêng răng đứng dậy, đến cạnh hai hắc y đại hán còn lại thì thấy cả hai người này đều đã tắt thở. Vân Trung Trình thở dài nặng nề, nhìn huyết tích vương khắp mặt đất, nhiệt huyết trong lòng trào dâng, không thể tự chủ được.

Nhạn Đãng Hồng Cân Hội đã vang danh giang hồ bao nhiêu năm nay. Tuy phần nhiều là làm việc bất nghĩa, nhưng rơi vào tình trạng này thực quá thâm.

Người đi đường từ từ vây lại, nhưng vẫn đứng đằng xa, không dám giẫm chân lên dấu máu trên lộ. Vân Trung Trình đứng giữa lộ ngó ra một lúc, bỗng tai chợt nghe thấy tiếng ngựa hí lạnh lạnh.

Trong đầu Vân Trung Trình chợt lóe lên ý nghĩ, bèn nhảy bổ đến bên con ngựa, phi thân ngồi lên, vỗ một chưởng vào mông ngựa. Đám người lập tức chạy tản ra né tránh. Ông không nắm lấy cương ngựa, để mặc ý con ngựa chạy đến đâu thì chạy.

Ngựa phi cực nhanh, trong một khắc đã chạy qua mấy con đường lớn trong thành.

Chỉ thấy huyết tích trên lộ lúc đậm lúc nhạt, nhưng không bị đứt đoạn ở đâu cả.

Bỗng một tiếng kêu thâm trong phút chốc lại nổi lên, nhưng lần này

không từ bốn hướng truyền đến mà lại tụ ở một chỗ. Mặt mày những người đi trên đường dưới ánh đèn sáng rực trắng bệch như người chết. Sắc mặt lộ vẻ kinh hoàng như có đại họa đổ xuống đầu, nhưng lại không biết tai họa này đến từ nơi nào.

Vân Trung Trình khẽ kéo cương dừng ngựa, ra vẻ xác định phương hướng tiếng kêu từ đâu truyền đến, rồi lại đánh cho ngựa chạy đi.

Tuy ông biết rõ con đường phía trước là tuyệt hiểm, nhưng khi nghe thấy tiếng kêu thê thảm đó, mắt thấy dấu máu đỏ tươi này thì lại không có cách nào kiềm nổi lòng hào hiệp của mình. Cho dù phía trước có là long đàm hổ huyệt thì ông cũng cần phải lao vào.

Ông chỉ cảm thấy kỳ quái là tại sao Nhạn Đãng Hồng Cân Hội uy bá một phương, ngoài Hồng Cân tam kiệt ra, đàn chủ, hương chủ trong hội đều là những cao thủ võ lâm.

Lúc này, bị hại như vậy thì địch thủ của họ há chẳng là đáng sợ lắm sao? Rốt cục mấy người này lại là ai đây?

Ngựa phi như tên bắn, trong chốc lát đã xuyên qua phố chợ ồn ào. Càng đi càng thấy hoang liêu cô tịch. Hơn nữa, càng thấy sắp ra khỏi thành rồi.

Vân Trung Trình tay nắm cương ngựa, lúc này cũng có chút lo lắng. Nửa đời ông ngang dọc giang hồ, vào sinh ra tử không biết đã bao nhiêu lần, nhưng chưa có lúc nào mà tâm trạng lại khẩn trương như lúc này.

Nơi góc đường bỗng xuất hiện một bóng người. Con ngựa đang phi nhanh bỗng đột ngột dừng lại, cất vó dựng đứng thân mình, cất tiếng hí dài. Vân Trung Trình gia thêm kinh lực vào đôi chân, nằm rạp trên lưng ngựa.

Ánh sao lấp lánh trên bầu trời. Lúc này, đêm cũng đã vào khuya, Vân Trung Trình đang nằm rạp trên mình ngựa, đưa mắt nhìn thì thấy trước

đầu ngựa có một người đang đứng sừng sững, đầu tóc rối bời, y phục trên người tả tơi, nhưng lại đang cầm một thanh trường kiếm sáng lóe. Dưới ánh tinh quang tuy không thấy rõ sắc diện của y, nhưng chỉ thoáng qua cũng biết ngay mặt mũi người này trắng bệch. Thần sắc có vẻ kinh hãi như vừa gặp phải sự gì kinh khủng, lúc này vẫn còn chưa hồi phục.

Con ngựa Vân Trung Trình đang cười hiển nhiên đã được huấn luyện thuần thục.

Mới rồi tuy vì bóng người kia đột ngột xuất hiện mà kinh hoảng hí lên một tràng dài, nhưng hiện giờ đã đứng yên không nhúc nhích.

Vân Trung Trình ngồi thẳng trên lưng ngựa ngưng thần hồi lâu, mới nhìn ra người dạ hành có nét mặt kinh hoàng kia chính là Dương nhất kiếm Dương Chân, đệ tử phái Nga Mi.

Mất hai người gặp nhau, Dương nhất kiếm khẽ đưa cổ tay, dùng ba ngón tay cầm lấy mũi kiếm đưa lên rồi tra thanh kiếm vào bao đeo sau lưng, lạnh lùng nói:

– Vân đại hiệp cưỡi ngựa như điên phải chăng là vì tiếng kêu thảm thiết kia?

Vân Trung Trình trong lòng xúc động, hạ giọng nói:

– Chính phải.

Chỉ nhìn thấy dáng điệu của Dương nhất kiếm, Vân Trung Trình đã đoán được ngay rằng người này vừa mới từ chỗ mình muốn tới đi ra. Họ Vân cũng muốn hỏi hấn vài câu, song ông với y vốn đã không hợp nhau, cho nên đành nén lại những câu mà ông đang muốn hỏi.

Lại thấy trong ánh mắt rực sáng của Dương nhất kiếm đột nhiên có một tia sáng khó đoán được ý nghĩ lóe lên, nhưng trong chớp mắt đã hồi phục lại vẻ bình thường. Y cười lạnh lẽo nói:

– Vân đại hiệp muốn đi, thế thì tốt lắm...

Đoạn y khẽ nhún mình, vươn vai, biến vào trong bóng tối hai bên đường. Vân Trung Trình than thầm một tiếng, lòng suy đoán:

“Người này tuy cuồng ngạo, nhưng thân thủ lại chẳng phải là hạng vừa. Chẳng trách tại đất Thục, y dương oai diếu võ. Nhưng nhìn dáng điệu của y khi nãy lại lộ vẻ đầy kinh hoàng. Thế thì ở đằng trước lại có chuyện gì khiến y kinh hoàng đến vậy?” Trong lòng ông hiện giờ vẫn còn nghi hoặc. Hồi lâu bỗng vỗ nhẹ vào mông con ngựa đang đứng. Con ngựa liền phóng vút về phía trước như tên bắn. Trong nháy mắt đã ra khỏi thành. Tay hữu Vân Trung Trình nắm dây cương, mục quang đảo bốn phía, thấy cách đó không xa về hướng đông bắc, hoa lửa đột nhiên bay thẳng lên trời, nhuộm khắp vùng trời một màu đỏ như máu.

Ông khẽ đánh ngựa chạy về phía đó, rồi đột nhiên giật cương dừng ngựa. Thân hình bỗng rời khỏi yên ngựa, lướt tới. Chỉ thấy mấy cái nhấp nhô, đã đến nơi lửa đang cháy.

Trong ánh hỏa quang, lại thấy mấy bóng đen đang lay động. Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên không ngừng.

Bỗng nhiên, có ba người từ trong ánh hỏa quang xung thiên bay lên. Khinh công kinh người, vọt lên ba trượng rồi nhất tề chuyển mình trong không trung, nhanh như chớp đã mất tăm dạng.

Tay hữu Vân Trung Trình xé toạc chiếc áo dài ra. Tay trái mò vào trong bọc. Chỉ nghe một tiếng leng keng, đã thấy ông cầm trong tay một thanh kiếm bén, dài không quá ba thước, tinh quang chói lòà. Đây chính là thanh Long Văn nhuyễn kiếm, là thanh kiếm mà năm xưa Vân Trung Trình dùng để dương danh thiên hạ và nó cũng là món binh khí của Vu Hồ Vân Môn truyền từ đời này qua đời khác.

Vân Trung Trình một tay nắm kiếm, hào khí xung thiên, khẽ nhún người thi triển tuyệt kỹ Nhạn Tử Tam Sao Thủy, chỉ ba lần lên xuống đã vọt tới hơn mười trượng.

Chỉ thấy một toà lầu các cao to đứng sừng sững bên đường. Lúc này đã bị ngọn lửa tràn tới. Một đại hán toàn thân bốc cháy, vừa kêu la thảm thiết, vừa từ trong đám cháy chạy ra. Hai tay ôm lấy mặt, lăn lộn mấy vòng trên mặt đất mà vẫn chưa dập tắt hết lửa trên thân mình.

Nhân Nghĩa Kiếm Khách lao vút tới bên cạnh người này. Chỉ thấy thế nằm của người này càng lúc càng yếu. Cuối cùng, nằm yên bất động.

Thế lửa mỗi lúc một vượng. Trong ánh hỏa quang không nghe những tiếng kêu thảm thiết truyền ra nữa. Trong ánh lửa đầy trời chỉ thấy mấy thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất. Có người tuy còn phát ra tiếng rên rĩ, nhưng những tiếng rên rĩ này rất nhỏ, cơ hồ như không có.

“Ầm” một tiếng, thanh xà nhà rơi xuống. Tiếp theo, lại có tiếng động lớn nổi lên, toà lầu này bị lửa thiêu đã sập xuống một nửa rồi.

Vân Trung Trình đứng giữa đám thi thể ngổn ngang này dường như không nghe thấy tiếng đổ sập của toà lầu. Cả đời ông ngang dọc giang hồ, nhưng cảnh tượng thê thảm này cũng chỉ mới thấy lần đầu tiên mà thôi.

Lửa cháy bùng bùng khiến trong vòng mười mấy trượng đều nóng đến không chịu nổi. Nhưng Nhân Nghĩa Kiếm Khách lại cảm thấy thủ túc giá lạnh, từng cơn lạnh đang chạy dọc sống lưng. Ông chậm rãi cất bước đến bên cạnh một đại hán vẫn còn phát ra những tiếng rên rĩ. Tay tả nắm thanh Long Văn nhuyễn kiếm, tay hữu khẽ đỡ vai người này lên. Chỉ thấy đại hán này vốn là người giàu có. Lúc này, quần áo trên người đều đã bị cháy tả tơi, để lộ ra những mảng da thịt bị cháy nám đen. Vết thương trước ngực máu vẫn không ngừng chảy ra. Thân mình vừa được Vân Trung Trình đỡ dậy,

liền kêu lên đau đớn, mở to cặp mắt đầy tia máu nhìn vào Vân Trung Trình mấy lượt, mấp máy môi như muốn nói điều gì, lại tựa như không còn sức lực để nói ra nữa.

Mục quang Vân Trung Trình dừng lại trên mình người này hồi lâu, trong lòng không khỏi than thầm một tiếng, thở dài náo nề. Đại hán sắp chết mà ông đưa tay ra đỡ lại chính là Đinh đại gia trong Hồng Cân tam kiệt, năm xưa danh chấn giang hồ.

Cách đây không lâu, chính mắt ông còn trông thấy người này ra roi, phóng ngựa trên đường đi Giang Nam. Thế mà nay...

“Thế sự biến ảo, thật khó mà lường” Hồng Cân tam kiệt tuy là những nhân vật hung bạo trong giang hồ, nhưng rốt cuộc họ cũng là người. Vân Trung Trình thấy y nằm chờ chết cũng không khỏi động lòng thương hại, thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

– Đinh huynh, huynh có còn nhớ tiểu đệ không? Mới rồi... cái việc này, rốt cuộc là do ai làm ra?

Thủ lĩnh Hồng Cân tam kiệt khẽ đưa mắt nhìn, môi mấp máy mấy lần, nhưng chẳng ai hiểu nổi những cử động này biểu lộ ý nghĩa gì.

Vân Trung Trình nói:

– Phải chăng là Khoái Dao Hội?

Đinh lão đại khẽ lắc đầu.

Vân Trung Trình cúi đầu trầm tư một lát, đoạn nói:

– Có phải Hắc Mễ Bang không?Ồ... có lẽ là Thái Hồ tam thập lục trại chăng?

Ông lại vỗ trán nói:

– Thiên Ân giáo ở Nam Hà cùng Đinh huynh có thù oán gì không?

Nhưng đáp lại lời ông nói chỉ là những cái lắc đầu, mỗi nghi hoặc trong lòng Vân Trung Trình càng lúc càng đầy:

– Chẳng lẽ lại là mấy người kia ra tay hạ độc thủ ư?

Chỉ thấy trong mắt Đinh lão đại thoáng qua một tia ảm đạm, đau đớn vì cho đến lúc chết cũng không thể nói ra kẻ thù của mình. Cuối cùng, hai chân duỗi ra, uất ức mà chết.

Vân Trung Trình thở dài, khe khẽ đặt thi thể của Đinh lão đại xuống. Chỉ thấy tổng đà chủ Hồng Cân Hội, từng vang danh một thời trong võ lâm, tuy đã tắt thở, nhưng hai mắt đầy gân máu vẫn chưa nhắm lại, mà như đang đăm đăm nhìn. Dường như phút lâm chung đã phát hiện ra điều gì, chỉ là không còn chút sức lực nào mà nói ra thôi.

Mắt Vân Trung Trình khẽ động, quay người đi. Mục quang như ánh điện vừa chuyển động đã thấy một viên ngọc nhỏ đang chậm chậm lăn trên mặt đất. Trong ánh lửa đầy trời, nó phát ra một màu đỏ chói mắt.

Lập tức ông điểm nhẹ đầu mũi chân lướt về phía viên ngọc. Nào ngờ trước mắt bỗng ẩn hiện một bóng người thoáng qua. Thế đến rất gấp, so với ông còn nhanh hơn nửa bước. Bóng người đột nhiên xuất hiện này khiến Vân Trung Trình có chút kinh sợ, chân khí hạ xuống đột ngột. Thế tiến đến như vũ bão cũng ngưng ngay lại. Mục quang lay động, chỉ thấy hai hồng y thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời trong lễ chúc thọ tại Vu Hồ hôm trước, đang đứng trước mặt mình, nở nụ cười dịu dàng, dáng vẻ yêu kiều. Trong tay thiếu nữ bên mé tả đã cầm viên ngọc đỏ màu máu kia. Làn thu ba của hay hồng y thiếu nữ lưu chuyển, che miệng cười, khẽ cúi mình chào Vân Trung Trình, cất giọng thánh thót:

– Tưởng là ai, hóa ra là Vân đại hiệp. Làm sao đại hiệp cũng đến đây? Đại hiệp xem, viên ngọc nhỏ này xinh quá, của đại hiệp phải không? Có thể

cho thư muội tiểu nữ được không?

Tâm trí Vân Trung Trình tuy kinh nghi bất định, nhưng Nhân Nghĩa Kiếm Khách thật chẳng phải là nhân vật tầm thường. Sau khi sắc mặt hơi đổi, liền lập tức phục hồi sự bình thản, cũng vội vàng cung tay cười nói:

– Đã lâu không gặp, nhị vị cô nương trông vẫn đẹp như hôm nào. Cái nơi máu huyết chan hoà này làm sao mà các vị cũng có hứng thú đến đây?

Hai hồng y thiếu nữ khúc khích cười. Thiếu nữ bên mé tả, bỏ viên hồng châu vào trong bọc. Vân Trung Trình khẽ nhú mày. Chỉ thấy nàng ta cười duyên nói:

– Vân đại hiệp, đại hiệp nói viên ngọc đây không phải của đại hiệp, vậy tiểu nữ có thể lấy được chứ?

Thiếu nữ bên mé hữu giơ một ngón tay ra huơ huơ trước mặt mình cười nói:

– Vân đại hiệp, đại hiệp có thấy tiểu nha đầu này mặt dạn mày dày không? Tuỳ tiện nhặt viên châu này lên rồi cho là của mình.

Thiếu nữ bên tả bèn bĩu môi nói:

– Muội ấy! Chẳng phải vừa rồi muội tranh với tỷ sao? Hiện giờ, không tranh được nên mặt đã đỏ lên rồi kìa. Vân đại hiệp, tiểu nữ nói cho đại hiệp biết, trong gầm trời này, phải tính nha đầu này là mặt dày nhất.

Vân Trung Trình cất giọng khô khan, chậm rãi nói:

– Viên châu này tuy không phải là vật sở hữu của tại hạ nhưng...

Trong lòng ông ta bỗng nhiên xao xuyến, đem lời vừa muốn nói ra mà sửa lại:

– Tự nhiên cần phải trả về cho nhị vị cô nương rồi.

Thiếu nữ bên tả đảo mắt, cười nói:

– Đa tạ đại hiệp.

Lời nói còn chưa dứt, đột nhiên sắc mặt biến đổi dữ dội. Cặp mắt xinh đẹp mở to, nhìn trừng trừng vào một chỗ. Ánh mắt thiếu nữ kia cũng chuyển theo. Trên gương mặt hồng hào lập tức biến ra vẻ cực kỳ kinh khủng. Nhân Nghĩa Kiếm Khách quay người lại nhìn thì cũng không tránh khỏi ngạc nhiên sửng sốt. Tựa hồ như không tin vào mắt mình nữa.

HỒI TÁM

Anh hùng xuất hiện

Ông thấy trong đám lửa cháy đùng đùng nơi nửa toà lầu đã bị cháy sập, lúc này có một người đang chậm rãi bước ra. Thân hình thanh tú, mắt sáng như sao. Trên người mặc một chiếc áo dài màu đen và đội một chiếc khăn cũng màu đen. Cả hai vật này đều ánh lên những tia lấp lánh. Kỳ quái nhất là trên người không có dính một chút lửa nào. Chỉ thấy y từ trong đám cháy chậm chậm bước ra, cước bộ cực kỳ ung dung, an nhiên tự tại như không có việc gì xảy ra. Mắt y đang nhìn đăm đăm vào thanh Long Văn nhuyển kiếm mà Vân Trung Trình đang cầm.

Hai hồng y thiếu nữ nhìn nhau một cái, vẻ mặt đã trở lại bình thường. Họ lại nở nụ cười ngọt ngào, nói với Vân Trung Trình:

– Vân đại hiệp, thư muội tiểu nữ đi đây. Hai ngày nữa bọn tiểu nữ sẽ xuống núi để ra mắt bá kiến Vân lão gia. Thỉnh đại hiệp chuyển lời hỏi thăm của thư muội tiểu nữ đến Vân lão gia.

Bốn làn thu ba cũng khẽ liếc về phía thiếu niên hắc y, lại nhìn nhau rồi cùng lướt đi như ánh chớp.

Huyền y thiếu niên kia tùm tùm cười. Trong ánh mắt vừa biểu lộ chút tán dương.

Dường như là tán dương tuyệt kỹ khinh công của hai nàng hồng y thiếu nữ, vừa tựa như tán thưởng sắc đẹp của hai vị cô nương này.

Sau đó, thiếu niên quay lại, cúi đầu, cung tay chào Vân Trung Trình, cất giọng cười trong trẻo mà nói rằng:

– Tiểu đệ mạo muội hỏi phải chăng đại hiệp là Nhân Nghĩa Kiếm Khách Vân Trung Trình Vân đại hiệp?

Vân Trung Trình hơi ngớ người ra, vừa rồi ông thấy thiếu niên này từ trong lửa ung dung bước ra, bây giờ thấy người này vừa gặp mặt mình thì đã gọi đúng tên tuổi của mình ra thì trong lòng không khỏi vừa kinh hãi vừa lấy làm kỳ quái. Ông ngớ người ra hồi lâu mà không nói năng được lời nào cả.

Huyền y thiếu niên cười mỉm, lại tiếp:

– Tiểu đệ sơ nhập giang hồ, đối với các hào sĩ võ lâm còn chưa quen biết lắm.

Nhưng thanh Long Vãn nhuyễn kiếm mà Vân đại hiệp đang cầm kia thì so với kiếm thường ngắn hơn sáu tấc, nhưng lại sắc bén gấp trăm lần. Tiểu đệ đã được nghe tiên phụ cùng gia sư nói qua đã lâu, cho nên tiểu đệ vừa thấy kiếm liền đoán ngay đại hiệp nhất định là Nhân Nghĩa Kiếm Khách .

Vân Trung Trình trầm nghĩ:

“Té ra là y nhận ra thanh kiếm này”. Mục quang của Vân Trung Trình nhìn huyền y thiếu niên từ đầu đến chân một lượt. Chỉ thấy huyền y thiếu niên đứng an nhàn như ngọc trụ giữa trời, nói cười khiêm tốn, cốt cách nho nhã. Vân Trung Trình không ngăn được hảo cảm đối với thiếu niên này nên tự ngấm ngầm suy đoán:

“Võ công của y không biết cao thấp thế nào, nhưng có thể thấy dáng điệu thông dong bước ra từ trong đám cháy kia thì rõ ràng phải có võ công thượng đẳng, hoặc tuyệt kỹ phi phàm. Song không thấy một chút nào tỏ vẻ cuồng ngạo khinh người. Ôi... giang hồ mấy năm gần đây cao thủ hậu bối thật là nhiều lắm, nhưng người có khí độ cao như thiếu niên này thì cũng thật hiếm lắm.” Trong lòng suy nghĩ như thế nên Vân Trung Trình lại đưa

mắt nhìn lên, thấy huyền y thiếu niên vẫn mỉm cười nhìn mình. Ông bèn vội cười nói:

– Tại hạ chính là Vân Trung Trình. Không biết cao tính của huynh đệ là chi? Linh sư là vị nào?

Nói đoạn, Vân Trung Trình khẽ cất tay tả lên. Hai ngón trỏ và giữa của tay hữu kẹp lấy đầu thanh kiếm, trở tay cất thanh Long Văn nhuyễn kiếm vào bọc. Huyền y thiếu niên khẽ thở dài một tiếng, từ tốn đáp:

– Vân đại ca, chẳng lẽ đại ca không nhớ cách đây hơn mười năm, Trường Khanh quỳ bên cạnh ca xin ca truyền dạy hai chiêu Vân Môn kiếm pháp sao?

Tim Vân Trung Trình bỗng thót lên một cái, thối lui hai bước, rồi đột nhiên lao tới nắm chặt lấy song thủ của chàng thiếu niên, nói gấp:

– Hóa ra lại là Trường Khanh đệ. Mười năm không gặp, tưởng đã quên mất ca ca này rồi chứ. Sao mà Trường Khanh đệ cũng đến đây? Mười năm nay, đệ đã đi đâu? Lão bá vẫn mạnh chứ? Ôi... thời gian như trôi đưa, đệ đã lớn bổng lên, diện mạo tuần tú, lại có một thân tuyệt kỹ còn... còn ca ca này thì đã già rồi.

Giọng ông nói gấp gáp, rõ ràng là đang rất vui mừng, vì lúc này ông đã biết huyền y thiếu niên với khí độ khiêm nhường đang đứng trước mặt chính là Trác Trường Khanh, ái tử của Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên, người mà bình sinh thân phụ của ông cực kỳ khâm phục.

Lúc này, ông cũng đang bị kích động mạnh vì vui mừng quá đổi. Ánh mắt trù mến nhìn chăm chăm vào Trác Trường Khanh. Nào ngờ lại thấy trên mặt Trác Trường Khanh lộ ra vẻ cực kỳ bi ai, thống khổ. Song thủ của Trác Trường Khanh đang bị Vân Trung Trình nắm chặt, lúc này cũng khe khẽ run rẩy. Một cảm giác bất thường ập đến khiến tim ông đập dồn dập.

Ông nói với giọng gấp gáp:

– Trường Khanh đệ, đệ bị sao thế, chẳng lẽ... chẳng lẽ lệnh tôn...

Trong cặp mắt sáng như sao của Trác Trường Khanh lệ thấm đã tràn đầy. Chàng khe khẽ gạt đầu. Những giọt lệ long lanh trào ra, lăn thành dòng trên gương mặt tuấn tú.

Vân Trung Trình hét lớn:

– Thật chẳng?

Trác Trường Khanh để mặc cho lệ tuôn rơi trên mặt mình. Cảnh tượng thê thảm dưới ngọn Thủy Tín núi Hoàng Sơn mười năm trước, lại cuộn trào dâng trong lòng chàng. Lúc này, nước mắt chàng đã tuôn rơi lã chã. Sự rèn luyện khổ ải trong vòng mười năm đã khiến chàng từ “thường nhân” mà thành “phi thường nhân”. Chàng tự tin rằng, đối với tình cảm của mình thì chàng đã đủ kiên cường để có thể chịu đựng mọi thứ tác động. Nhưng lúc này khi đối mặt với cố nhân thì lòng thù hận sâu sắc và nỗi thống khổ mãnh liệt trào lên khiến chàng cũng không có cách nào tự chủ nổi mình được nữa.

Vẫn để mặc nước mắt lã chã rơi, chàng cất giọng nghẹn ngào nói:

– Đại ca, phụ thân và... mẫu thân của đệ mười năm trước... bị người ta... hạ độc thủ... dưới... ngọn Thủy Tín... Hoàng Sơn rồi...

Tuy chỉ là mấy câu nói ngắn ngủi, nhưng dường như chàng phải đem hết sức lực ra mới có thể nói được.

Còn Vân Trung Trình khi nghe mười mấy chữ vắn tắt này thì lại cảm thấy thế nào?

Ông nghe mấy lời này như sét đánh ngang tai. Trong giây lát, thần trí của ông mù mẫm, không còn biết gì ở xung quanh nữa. Người ông như đông đặc lại.

Vân Trung Trình vẫn không tin đây là sự thật, nhưng tàn khốc thay, ông lại không thể nào không tin vì những lời này do chính Trác Trường Khanh nói ra.

Hai người nhìn nhau không thốt nên lời. Rất lâu sau Trác Trường Khanh cảm thấy một tình cảm ấm áp trù mền vô bờ bến từ đôi tay rắn chắc đang nắm chặt tay mình của người trung niên lồi lạc đứng trước mặt mình truyền qua. Hơn nữa, tất cả lời nói trên thế gian này cũng không thể diễn tả được tình cảm ấm áp trù mền này.

Cuối cùng, Trác Trường Khanh cũng ngăn được dòng lệ tuôn rơi, nhỏ nhẹ nói:

– Đại ca hãy dẫn đệ đến gặp bá bá đi.

Vân Trung Trình chậm chạp quay mình lại, bước về phía con đường đã đi qua lúc nãy. Trong khoảnh khắc này dường như ông đã quên hết tất cả mọi chuyện vừa xảy ra vì trong lòng ông đã đầy ắp nỗi thống khổ, không còn chỗ nào để chứa chất những điều gì khác nữa. Họ bước đi dưới ánh lửa đầy trời. Bóng hình họ đổ dài trên mặt đất tạo nên dáng vẻ vô cùng thiếu náo...

Hai người yên lặng bước đi. Mỗi người đều cảm thấy bàn tay mình đang nắm tay của người kia lạnh như băng vậy. Đột nhiên, Vân Trung Trình dừng lại, nói:

– Đệ chờ một chút... khi đệ gặp phụ thân của đại ca, xin đệ đừng nói cho lão gia biết chuyện lệnh tôn đã mất. Lão gia... đã lớn tuổi rồi, e rằng... e rằng chịu không nổi...

Trác Trường Khanh gật đầu thông cảm. Năm xưa, khi còn thơ ấu, chàng cũng đã biết tình cảm mà Đa Tỷ Thần Kiếm dành cho phụ thân của mình. Tuy mỗi tình cảm này đại đa số các hào sĩ võ lâm đều dành cho phụ thân, nhưng không thể mãnh liệt và sâu sắc bằng Đa Tỷ Thần Kiếm.

Từ ngày dưới ngọn Thủy Tín Hoàng Sơn cho đến nay, chàng đối với người cha đã mất của mình ngoài sự đau đớn tột cùng ra, trong lòng còn có chút tự hào ẩn hàm trong nỗi đau. Vì chàng biết rằng, phụ thân chàng là người đáng để cho chàng tự hào. Hơn nữa, không lúc nào ông không khuyên nhủ, răn dạy, bảo ban những lời hay lẽ phải.

Không có một thứ báu vật nào có thể đánh đổi được những điều này vì chàng đã được kế thừa ở phụ thân cốt cách của một nam hán tử đại trượng phu.

Chàng thầm hận trời xanh. Trời xanh đối đãi với thế nhân chẳng phải là có chút bất công sao?

Hai người càng đi càng nhanh. Sau cùng, ai nấy đều thi triển khinh công mà lướt đi. Vân Trung Trình thầm nghĩ:

“Không biết khinh công của Trường Khanh thế nào? “ Vân Trung Trình gia tăng tốc lực, nhô lên hụp xuống vài lần là đã lướt tới ngoài mười trượng. Chính là Tam Sao Thủy tuyệt kỹ, khinh công từng vang dội võ lâm. Nhưng khi ông đưa mắt nhìn thì thấy Trác Trường Khanh vẫn như hình với bóng, bám sát theo ông không rời nửa bước. Thân hình chuyển động không hề phát ra tiếng động. Vân Trung Trình thầm khen một tiếng rồi cùng Trác Trường Khanh sánh vai bước vào thành Lâm An.

Phố xá phồn hoa đã hoàn toàn chìm vào trong bóng đêm đen thẫm. Tửu quán bên đường cả thấy đều đã đóng cửa từ lâu. Trên lộ có vài người đang tẩy rửa vết máu loang lổ và kiểm nghiệm mấy cái xác. Vân Trung Trình và Trác Trường Khanh khi qua đây cũng tự nhiên đi chậm lại. Trước ánh mắt soi mói, hoài nghi của những người này, Vân Trung Trình khẽ hừ một tiếng, kéo Trác Trường Khanh vào dưới mái hiên một ngôi nhà bên đường, vội vã như một người đi đường sợ hãi khi thấy những điều vừa rồi.

Ông tuy không quen thuộc đường đi trong thành Lâm An, nhưng năng lực quan sát và khả năng dị biệt có được tập luyện khiến ông trong khoảnh khắc đã tìm ra quán trà tên gọi là Lang Môn Cư, nơi ông và phụ thân đến lúc tối. Chỉ thấy ngoài cửa treo hai ngọn đèn lồng lớn, tuy vẫn còn sáng, nhưng cửa lớn của gian Lang Môn Cư này đã đóng rồi. Vân Trung Trình kéo Trác Trường Khanh đi qua con lộ đầm nước vì việc tẩy rửa vết máu kia, đưa tay gõ nhẹ lên cánh cửa. Ở trong lập tức có một giọng nói già nua truyền ra:

– Phải Trung Trình không?

Thanh âm vừa dứt là cửa đã mở ra một chút. Ánh đèn rực rỡ chiếu lên mặt Vân Trung Trình khiến Nhân Nghĩa Kiếm Khách cơ hồ không nhìn rõ người mở cửa là ai.

Nhưng cánh tay đặt trên vai ông lại rất quen thuộc. Từ cánh tay này truyền ra một tình cảm trù mến, lo lắng của cha hiền đối với con trai.

Tiếng người nói nhỏ nhỏ trong Lang Môn Cư đã biến thành những âm thanh tạp loạn khi họ tiến vào. Cánh tay Đa Tỷ Thần Kiếm vẫn đặt trên vai ái tử, hỏi liền mấy câu?

– Trung Trình, con đã thấy cái gì? Làm sao mà đi lâu đến vậy?

Trong chớp mắt, Vân Trung Trình phản phát như được sống lại giấc mộng vàng son thời niên thiếu. Đã rất lâu rồi ông không còn nhận được sự quan tâm lo lắng như vậy của phụ thân. Hơn nữa, lúc này ông đã biết nguyên nhân. Đó là phụ thân chẳng phải hoàn toàn không còn quan tâm lo lắng gì đến ông nữa mà chỉ là không có gì đáng để quan tâm thôi... Trong mắt của người cha thì con trai mình luôn luôn là bé nhỏ, cho dù nó đã là một cao thủ võ lâm, có thể thống lĩnh quần hào thiên hạ.

Trác Trường Khanh khe khẽ cúi đầu xuống. Trên khuôn mặt tuần tú lộ

ra vẻ âm đạm, thâm lương. Có một sự việc nào khác khiến một đứa trẻ mất cha cảm động bằng chuyện Đa Tỷ Thần Kiếm tỏ lòng quan thiết đối với Vân Trung Trình chăng?

Nhưng chàng lại không biết là ánh mắt của quần hào trong quán hiện giờ đều đổ dồn vào chàng. Một con người đơn độc lẻ loi, vô luận là đi đến bất cứ nơi nào cũng đều khiến cho người khác chú ý.

Vân Trung Trình gắng gượng nở một nụ cười, chỉ vào Trác Trường Khanh nói:

– Gia gia, gia gia đoán thử xem vị thiếu niên anh hùng này là ai?

Đa Tỷ Thần Kiếm đưa mắt nhìn thì thấy người đứng bên cạnh ái tử của mình là một thiếu niên khôi ngô đĩnh đạc. Trên người mặc một chiếc áo dài màu đen tuyền.

Không biết dùng chất liệu gì để chế thành, giống tơ mà không phải tơ, như da mà lại chẳng phải da. Diện mạo tựa hồ rất quen thuộc với mình, mắt sáng như sao, mũi tựa huyệt đằm. Đặc biệt là chiếc miệng hàm chứa vẻ quật cường và kiên nghị, càng khiến cho thiếu niên giống một người mà lão thường nhắc đến nhưng...

Cặp mắt Vân lão gia dán chặt vào khuôn mặt chàng thiếu niên. Cuối cùng, ông như đã nhớ ra sau khi lục lọi trong ký ức, rồi bỗng lên tiếng, giọng vui mừng tột độ:

– Trường Khanh, hiền đệ đệ chính là Trác Trường Khanh.

Lúc này, Trác Trường Khanh cũng cảm thấy tình cảm từ lão nhân truyền sang, tựa hồ như tình cảm phụ tử vậy, khiến cho chàng cảm thấy sống mũi cay cay, nước mắt chực trào ra... Không một người giàu tình cảm nào có thể kềm chế tình cảm của mình được, cho dù người đó đã kinh qua khổ luyện. Thoáng chốc, thiếu niên này đã quì xuống, cố gắng nuốt đi tiếng nức

ngheñ ngào mà nói:

– Lão bá, tiểu điệt chính là Trường Khanh... mười năm rồi... tinh thần của lão bá...

Vân Khiêm vội đỡ chàng dậy, ân cần nói:

– Mau đứng dậy, mau đứng dậy...

Giọng nói của lão nhân có một chút run run biểu lộ sự xúc động mạnh mẽ. Ông nắm lấy hai vai chàng như là một đứa con trai yêu quý mà đã lâu ông chưa gặp, ngắm nhìn chàng từ đầu đến chân rồi mỉm cười nói:

– Không ngờ, thật không ngờ, Khanh nhi mới hồi nào còn nhỏ xíu mà giờ đã cao lớn thành chàng trai khôi ngô tuấn tú thế này rồi. Phụ thân con đâu? Tại sao lại không đến thăm lão già này? Chả lẽ Hạo Nhiên đệ đã quên lão bá rồi sao?

Trác Trường Khanh cố gắng ngăn dòng lệ, ánh mắt quay sang phía Vân Trung Trình thì thấy ông đang lo lắng nhìn với vẻ khẩn thiết. Do đó, chàng nghe giọng nói:

– Phụ thân con, người... mấy năm nay... không có ra ngoài. Lần này, người kêu tiểu điệt đến thăm hỏi sức khỏe lão bá bá.

Để cho một người thành thật nói những lời bịa đặt đã là một chuyện đau khổ lắm rồi. Hơn nữa, Trác Trường Khanh đang ở trong một hoàn cảnh éo le cho nên lúc này sự đau khổ còn tăng lên gấp bội. Nhưng rút cuộc chàng cũng cố gắng kềm chế và tự chủ, nói chuyện bình thường với Đa Tỷ Thần Kiếm.

Đa Tỷ Thần Kiếm nói với giọng hờn giận:

– Tốt, tốt, bao nhiêu năm không có ra ngoài như vậy... lão bằng hữu có là cái thá gì... chỉ cần Trác đại gia hấn sống sung sướng là được rồi...

Đột nhiên, ông lại thở dài, ánh mắt giận hờn bỗng hiền hòa trở lại, nhìn Trác Trường Khanh một cách trù mến nói:

– Khanh nhi, đừng có sợ, lão phu... lão phu chẳng qua là nhớ phụ thân con quá mà thôi.

Trong chớp mắt, Trác Trường Khanh bỗng ngộ được giá trị của tình bằng hữu và chàng cũng hiểu rằng vì sao mà Vân Trung Trình không để mình đem cái chết của phụ mẫu ra nói cho lão bá biết.

Chàng thở dài một tiếng, lòng muốn nói rất nhiều điều, nhưng lại chỉ thưa:

– Lão bá, lão bá là tri kỷ của gia phụ. Ôi gia phụ thực có nỗi khổ tâm khó nói ra. Thỉnh cầu lão bá đừng trách móc gia phụ...

Đa Tỷ Thần Kiếm nắm lấy vai tả của chàng, lại thở dài một tiếng rồi dặt chàng tới ngồi xuống bên bàn của mình và nói:

– Trường Khanh, lão phu cùng phụ thân con đã kết giao mấy chục năm nay thì còn có gì là trách móc nữa hả?

Ông ngừng lời, hàng lông mày hơi giãn ra. Trong ánh mắt bỗng hiện ra vẻ vui mừng rồi nói:

– Nào, hãy nói cho lão bá nghe tại sao con cũng đến đây. Làm sao con gặp được Trung Trình? Mấy năm nay, ắt hẳn con đã học được của Hạo Nhiên nhiều tuyệt kỹ võ học rồi chứ? Lần này, ở đây chính là cơ hội để cho con thử sức đây.

Mục quang Trác Trường Khanh khẽ chuyển, liếc thấy Vân Trung Trình đã bị đám người trong quán kéo qua một bên, mồm năm miệng mười hỏi ông vừa thấy chuyện gì xảy ra. Cứ mỗi câu của Vân Trung Trình thốt ra lại khiến đám người kia ồ lên kinh ngạc, mặt mũi đều có vẻ kinh hoàng.

Trong gian trà quán huyền ảo này, người đã ngồi chật hết và đèn nền sáng trưng, nhưng không biết vì sao mà mọi người ai nấy cũng đều cảm thấy rùng mình, sởn tóc gáy. Ý nghĩ lúc nào bản thân cũng có thể gặp phải một cảnh ngộ thê thảm đang len lỏi trong lòng mỗi người ngồi ở đây.

Cặp mắt tròn tròn lồi hẳn ra ngoài của tiểu nhị đang nhìn trừng trừng vào Vân Trung Trình khi ông kể lại những điều tai nghe mắt thấy vừa qua. Chén trà mà Trác Trường Khanh nâng lên định uống vẫn ở trên tay chàng. Rõ ràng, lúc này chàng cũng bị những lời nói của Vân Trung Trình thu hút. Tâm trí chàng đều tập trung vào lời ông đến quên cả uống trà. Nhưng đôi hồ mục của Đa Tỷ Thần Kiếm trước sau vẫn nhìn chăm chăm vào Trác Trường Khanh. Trác Trường Khanh thông thả châm trà vào chén của chàng, hớp một ngụm nhỏ, ngồi thừ ra suy nghĩ.

Từ sau khi chàng tự tay chôn cất song thân dưới ngọn Thủy Tín Hoàng Sơn cho đến nay, chưa bao giờ chàng gặp phải tình cảnh éo le như lúc này. Thậm chí, ngay cả khi vị lão nhân ấy, một trong số những kỳ nhân của võ lâm trong vòng một trăm năm trở lại, người được thiên hạ võ lâm tôn là Nhật Thiên Tiên Tư Không Nghiên, đem chàng đến Vương Ốc Sơn thuộc dãy Hoàng Lĩnh thì trong lòng chàng lúc ấy cũng chỉ là vui mừng và cảm kích mà thôi. Nhưng lúc này, khi chàng đối mặt với người bạn tri giao của phụ thân, đối mặt với vị lão nhân có mối quan hệ duy nhất với dĩ vãng của chàng thì trong lòng chàng chẳng những chỉ có nỗi vui mừng và cảm kích mà còn có rất nhiều tình cảm hỗn tạp khác. Trong nhất thời, chàng cũng không có cách nào phân tích rõ ràng được.

Chàng lại không khỏi tưởng nhớ đến thời gian rất lâu khi trước.

Khi đó, chàng hãy còn là một cậu bé con ngây thơ, trong sáng, không vướng chút bụi trần. Lúc đó, chàng đã từng có một khoảng thời gian vui vẻ hoan lạc. Nhưng tất cả những cái đó, lúc này đều đã bị chôn vùi cùng thi

thể của song thân chàng dưới ngọn Thủy Tín rồi.

Sau này, khoảng thời gian mười năm trên đỉnh Vương Oác Sơn thì cậu bé vốn phải được hưởng thụ tuổi thơ ấu tươi đẹp, lại phải hoàn toàn đoạn tuyệt với hai chữ hoan lạc kia. Chàng không ngừng nghiêm khắc thúc giục mình phải rèn luyện không mệt mỏi, không một phút giây nào lơ lửng.

Khoảng thời gian mười năm đã trôi qua rất nhanh trong sự luyện tập cơ hồ như không bao giờ ngừng nghỉ.

Thời gian mười năm dài đằng đẵng trên núi, tuy khiến cho dáng vẻ của chàng biến thành cực kỳ lãnh đạm, dường như bàng quan với tất cả mọi việc của thế gian, nhưng dòng tư tưởng nội tâm theo sự tăng trưởng của tuổi tác mà ngày càng rối loạn, hỗn độn.

Nhưng đến lúc chàng có thể hạ sơn được rồi thì chàng lại lưu luyện với tất cả mọi vật trên đỉnh Vương Oác Sơn.

Nào là giường đá, ghế đá, bàn đá, tường đá...

Những thứ mà chàng vốn xem chúng chỉ là những đồ vật đơn điệu, không có tri giác thì trong những ngày chàng sắp hạ sơn ra đi, chúng đều biến thành những thứ khiến chàng lưu luyện nhất. Chúng tồn tại trong lòng chàng như những kỷ niệm đẹp đẽ thời thơ ấu. Ngay đến cả khuôn mặt nghiêm khắc của Tư Không lão nhân cũng biểu lộ vẻ thân thiết vô bờ. Chỉ vì chàng đã biết là mình còn quá nhiều việc cần phải làm, cho nên vào ngày đầu xuân, chàng đã phải dứt lòng với tất cả, cất bước ra đi, không để lại gì ngoài những dấu chân chứa đầy sương sớm.

Cũng giống như bất kỳ một thiếu niên mới bước chân vào giang hồ, đối diện với thế gian hỗn độn, chàng có cảm giác mọi chuyện đều mới lạ. Đương nhiên chàng cũng đã khắc cốt ghi danh những kẻ thù bất cộng đái thiên của mình.

Lúc này, Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm thấy chàng thiếu niên đang ngồi trước mặt ông tay nắm chặt chén trà hồi lâu mà vẫn chưa đặt xuống, thần sắc trên mặt cũng thay đổi liên tục, không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì. Ông bèn thở dài, trù mền nói:

– Trường Khanh, nếu trong lòng con có việc gì buồn bã thì đừng ngại, hãy nói cho bá bá nghe xem. Tuy con đã rời xa thân phụ, nhưng con đừng ngại... hãy coi lão phu như cha của con vậy...

Trác Trường Khanh giật mình ngẩng đầu lên, chỉ thấy trong ánh mắt Vân Khiêm tràn đầy vẻ yêu thương, chân thiết. Chàng cảm thấy vô cùng xúc động, nước mắt lại trào ra, lã chã tuôn rơi...

Đa Tỷ Thần Kiếm chau mày, giọng lo lắng, gấp gáp:

– Khanh nhi, con sao vậy? Có chuyện gì cứ nói ra, cho dù việc đó có khó khăn mấy chẳng nữa thì lão phu cũng sẽ tác chủ cho con.

Trác Trường Khanh cảm thấy mọi vật đều nhòa đi, mơ hồ, huyền ảo. Chàng chỉ hận rằng mình không thể đem chuyện éo le này kể ra hết cho lão bá hiền từ này nghe.

Chàng đưa tay lên chùi nước mắt, giọng nghẹn ngào:

– Lão bá, tiểu điệt...

Nói đến đó, chàng bỗng thấy Vân Trung Trình đang chăm chú nhìn mình, bèn than thầm một tiếng rồi vội nói:

– Từ sau khi tiểu điệt rời xa thân phụ...

Nói đến đây, chàng lại không thể nói tiếp được nữa. Trong lòng dường như có tảng đá ngàn cân đang đè nặng xuống khiến chàng không thốt ra lời.

Mục quang của Đa Tỷ Thần Kiếm lóe lên, nhìn chàng không chớp mắt,

hỏi dồn:

– Trường Khanh, rốt cuộc đó là chuyện gì...

Tiếng nói còn chưa dứt thì đã thấy Vân Trung Trình bước mau đến, gượng cười nói:

– Trường Khanh đệ chắc là rời nhà đã lâu nên trong lòng có chút nhớ nhung, nhưng Trường Khanh đệ ơi, lúc này đệ đã đến đây rồi thì ca muốn giữ đệ lại đây mấy ngày.

Vân Trung Trình khẽ ngừng, đưa mắt nhìn Trác Trường Khanh với cái nhìn đầy ý nghĩa, đoạn lại nói tiếp:

– Trong thành Lâm An, hiện tại chẳng những phong vân tề hội, quân hào khắp thiên hạ đã tới mà còn có những chuyện quái dị xuất hiện từng từng lớp lớp. Hiên đệ nếu không đi thì đại ca thật chẳng biết làm thế nào mới được đây.

Sau đó, Vân Trung Trình lại đem tất cả mọi chuyện ông đã được chứng kiến ra mà kể hết một lượt. Đoạn nói:

– Tuy Nhạn Đãng Hồng Cân Hội chỉ nổi tiếng giang hồ trong một thời gian ngắn, nhưng tay chân của hội đều là những cao thủ, kỷ luật là nghiêm minh, thế lực không nhỏ. Ngờ đâu hôm nay, bị thất bại thảm hại nơi thành Lâm An này. Sự việc này chẳng những kỳ quái mà còn có điều bí ẩn không sao hiểu nổi. Thử nghĩ xem, người nào có thể chỉ một lần hành động mà đã quét sạch Hồng Cân Hội thì người đó phải là một nhân vật như thế nào?

Ông đem sự việc mình vừa trải qua và một số suy nghĩ của mình mà thao thao bất tuyệt. Đa Tỷ Thần Kiếm chau mày, thở vắn than dài nói:

– Từ cái ngày lão phu nhìn thấy truyền nhân của Vạn Diệu Chân Quân và Hồng Y Xú Nương nhất tề xuất hiện thì lão phu đã biết rằng, thiên hạ võ lâm ắt hẳn sẽ có chuyện lớn xảy ra. Trường Khanh...

Ánh mắt ông lướt qua Trác Trường Khanh, chỉ thấy chàng lộ vẻ căm hờn cực độ.

Hai tay nắm chặt lại, mục quang chứa đầy vẻ chết chóc.

Trong lòng Đa Tỷ Thần Kiếm xao động, ngấm ngầm tự cảm thấy kỳ lạ là tại sao chàng thiếu niên này lại như vậy. Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm không biết Trác Trường Khanh đang ôm mối hận cừu, chàng đang trên đường đi trả thù cho song thân. Chính vì nghe được giới giang hồ đồn đãi rằng trên Thiên Mục Sơn có thiết lập một lôi đài như thế, mà chủ nhân lại là đệ tử của Xú Nhân Ôn Như Ngọc cho nên chàng mới đến Lâm An này.

HỒI CHÍN

Khoái Dao Như Lâm

Dưới ngọn Thủy Tín thuộc Hoàng Sơn, Trác Trường Khanh đã tận mắt chứng kiến cảnh song thân của chàng bị Xú Nhân Ôn Như Ngọc giết chết, cho nên sau khi học thành tài thì lẽ đương nhiên người đầu tiên mà chàng muốn tìm đến trả thù chính là nữ ma đầu nổi tiếng võ lâm này.

Nhưng Hồng Y Xú Nương trong mấy năm gần đây đột nhiên biệt vô âm tín, căn bản là người trong giang hồ chẳng có ai biết được tông tích của mụ. Trác Trường Khanh cô độc một thân, tùy ý phiêu bạt, nay đây mai đó, đến khi tới Giang Nam thì nghe thiên hạ võ lâm đồn đại có sự việc đại hội ở Thiên Mục Sơn, nên đã không chút do dự mà tới đây. Vừa mới đến Lâm An chàng cũng kinh ngạc vì đã nghe thấy những âm thanh kỳ dị, nên đã đi tra xét và không ngờ lại gặp được Nhân Nghĩa Kiếm Khách Vân Trung Trình.

Vân Trung Trình luôn lo lắng cho phụ thân, chỉ sợ nếu Trác Trường Khanh nói tới biến cố đã xảy ra với Trung Nguyên đại hiệp thì e rằng phụ thân của ông không chịu đựng nổi sự mất mát quá lớn này mà nguy hại đến tính mạng.

Lúc này, Vân Trung Trình nhìn thấy thần sắc của Trác Trường Khanh biến đổi đột ngột bèn vội nói:

– Trường Khanh đệ, đệ đã đến đó trước ngu huynh. Vậy đệ có phát hiện được rốt cuộc là ai đã ra tay tàn sát người của Hồng Cân Hội chẳng?

Trác Trường Khanh cố dần những nỗi đau khổ và căm hờn trong lòng lại, thông thả đáp:

– Tiểu đệ vốn đã đi nghỉ, nhưng khi nghe thấy tiếng kêu thê thảm như thế bèn đuổi theo đến đó thì thấy một thiếu niên vận đồ dạ hành, tay cầm trường kiếm từ trong đám lửa của toà lâu chạy ra. Tiểu đệ liền chạy tới hỏi xem có việc gì xảy ra. Ngờ đâu thiếu niên kia chẳng phân rõ trắng đen đã cùng tiểu đệ động thủ...

Vân Trung Trình ồ lên một tiếng, nói tiếp lời:

– Chắc hẳn người này chính là Dương Nhất Kiếm của đất Thục rồi. Huynh đã thấy dáng vẻ tả tơi thảm hại của y. Chắc là đã bị hiền đệ giáo huấn một trận rồi.

Trác Trường Khanh lắc đầu nói:

– Không phải như thế. Lúc người này từ trong đám cháy chạy ra thì hình dạng đã thảm hại lắm rồi. Tuy tiểu đệ cảm thấy người này rất khả nghi, nhưng thấy y xuất thủ thì lại là kiếm pháp chính tông của phái Nga Mi. Thân thủ cũng rất cao. Cho nên, đệ cũng không làm khó y. Y vội vàng phát ra mấy chiêu rồi bỏ đi luôn.

Đa Tỷ Thần Kiếm than thầm một tiếng, biết ngay là Dương Nhất Kiếm kia nhất định là đã bại dưới tay Trác Trường Khanh. Chỉ là Trường Khanh khiêm nhường không nói ra mà thôi. Trong lòng ông không ngót khen ngợi và không khỏi tăng thêm mấy phần hảo cảm đối với đứa con của cố nhân.

Lúc này, tuy không có tiếng trống điểm canh, nhưng chắc hẳn đêm đã rất khuya rồi. Cây nến lớn trên bàn cũng sắp tàn. Đèn dầu treo trên tường cũng sắp khô. Vạn vật tịch liêu, bầu không khí im lặng bao trùm khắp thành Lâm An. Gió se se lạnh khiến cho mấy người ngồi tán chuyện đã cảm thấy có chút mệt mỏi.

Mấy đại hán cao to đã đứng hết cả lên, vái chào từ biệt cha con họ Vân. Rồi họ mở cánh cửa lớn, bước ra ngoài. Nhưng vừa bước ra thì cả bọn đã nhất tề thối lui cả vào trong điếm, mắt mũi đều đã biến sắc hẳn đi.

Vân Trung Trình vội bước nhanh ra cửa, thò đầu ra ngoài nhìn. Chỉ thấy trên con lộ thẳng tắp phía ngoài, không biết từ lúc nào, đã có rất nhiều đại hán ăn vận gọn gàng đứng đầy cả trên lộ. Trong tay mỗi người đều cầm ngang một thanh trường kiếm. Gặp ánh trăng soi vào, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, khiến người không rét mà run.

Mấy đại hán này kê vai nhau mà đứng. Ước chừng khoảng hơn một trăm người, đứng thành hai hàng, một hàng quay về hướng tả, một hàng đứng quay về hướng hữu.

Mấy trăm con người cùng đứng trên con lộ, vậy mà lại không có một tiếng động nào phát ra cả.

Hai hàng mày kiếm của Vân Trung Trình nhú lại. Ông quay đầu, hạ giọng:

– Thái Hành Khoái Dao Hội từ trước đến nay không muốn dính dáng đến sai nha quan lại mà sao nay lại bày hàng ra mà đứng khắp nơi trên lộ thế này...

Ông ngưng lời, mắt nhìn ra ngoài thì thấy ánh mắt của mỗi đại hán đều sáng rực, đảo khắp phía. Thân hình họ đứng yên như tượng, chẳng động đậy chút nào.

Mấy người sai nha hồi nãy đến tra xét, giờ đã không biết đi đường nào hết cả. Chỉ còn nghe thấy tiếng hô hấp trầm trọng khi lên khi xuống. Hiển nhiên là tốp người của Khoái Dao Hội này ai nấy cũng đều phòng bị nghiêm mật. Chỉ là không biết họ vì sao lại phòng bị nghiêm mật như vậy mà thôi.

Nhân Nghĩa Kiếm Khách trong lòng đã sinh nghi. Ông vốn không kết giao với Khoái Dao Hội, nhưng mấy năm gần đây, ông đã nghiễm nhiên trở thành nhân vật lãnh tụ của Giang Nam hiệp khách, cho nên cũng không thể bỏ qua sự việc này được.

Ông suy nghĩ hồi lâu rồi quay đầu lại nói:

– Gia gia, con đi ra ngoài xem sao. Hay là... hay là gia gia hãy về khách điểm nghỉ trước cho khỏe.

Đa Tỷ Thần Kiếm vuốt chòm râu dài, đứng phất dậy, khẽ hừm một tiếng nói:

– Tuy cha của con già rồi, nhưng còn chưa đến lúc nghỉ ngơi đâu.

Nói đoạn, Vân Khiêm sải bước ra ngoài cửa, đưa mắt nhìn tứ phía. Tuy Đa Tỷ Thần Kiếm đã lâu không còn lưu lạc giang hồ nữa, song chuyện đêm nay đã kích động hào khí năm xưa nổi lên, nên ông chẳng để tâm chút nào đến hảo ý của Vân Trung Trình, cứ đi thẳng ra ngoài.

Vân Trung Trình khẽ than một tiếng, đưa mắt ra hiệu cho Trác Trường Khanh, rồi cùng nhau bước mau theo sau Vân Khiêm. Chỉ thấy ánh mắt của những đại hán đứng đầy khắp con lộ, đều đổ dồn vào ba người đang tiến đến. Nhưng họ vẫn im lặng và đứng yên bất động, không ai bước ra hỏi han một lời.

Đa Tỷ Thần Kiếm thẳng lưng, ưỡn ngực sải bước đi tới. Gió đêm thổi tới khiến chòm râu bạc của ông bay phất phơ.

Trên trời, ánh trăng vàng vạc, lác đác đây đó vài cánh sao. Dưới đất, dao quang sáng lóe. Đi giữa lại là một lão anh hùng võ lâm đã đến tuổi cổ lai hy. Lúc này, Vân Khiêm cảm thấy hào khí bốc lên cuộn cuộn, tựa hồ như sống lại cảnh dọc ngang vẫy vùng, tiểu ngạo giang hồ thời trai trẻ. Ông quay đầu lại cười ha hả nói:

– Trung Trình, nếu con đã mệt rồi thì hãy mau về khách điểm mà nghỉ ngơi đi. Để Trường Khanh theo ta cũng được rồi.

Đoạn tự cười nói một mình:

– Ta đã già rồi, chẳng còn sống được bao lâu nữa. Làm sao lại có thể bỏ phí thời gian vào chuyện ăn ngủ. Các con còn trẻ người thì cần phải ăn ngủ nhiều một chút.

Vân Trung Trình đi theo sau chẳng thốt nên lời, chỉ còn mỗi cách im lặng mà cười gượng. Trác Trường Khanh thấy cha con hai người quan tâm lo lắng cho nhau thì trong lòng chàng cũng nảy sinh mỗi cảm khái, nhưng lại không biết có ý vị gì. Chàng cúi đầu nhìn xuống thì thấy bóng người in khắp mặt đất. Bóng của chàng và Vân Trung Trình cũng đổ dài trên tường nhà bên cạnh đường. Hoá ra lúc này trăng đã lặn về tây.

Màn đêm sắp tan hết, nhường bước cho ánh sáng của một ngày mới.

Cước bộ của ba người đều cực nhanh. Loáng cái đã đến khúc quanh đầu lộ. Họ cùng ngừng bước, trông thấy hai bên tả hữu con lộ chẳng có một bóng người nào. Trên mặt lộ, vết máu đã được tẩy sạch, nước cũng đã khô hết rồi. Tửu điểm hai bên đường cũng đều đã đóng cửa từ lâu. Sự yên tĩnh bao trùm khắp vạn vật, tựa hồ như có thể nghe được tiếng tim đập trong lồng ngực của mình.

Vân Khiêm vượt râu, chau mày. Đoạn quay đầu bước về phía bên kia con lộ. Mới đi được nửa đường thì đã có mấy người bên kia ra đón đầu, trong tay cầm vũ khí, đứng xa hô lớn:

– Các bằng hữu đang đi trên đường kia, hãy kêu to khẩu hiệu nếu không huynh đệ chúng ta sẽ không nể tình, sẽ làm tổn thương đến hoà khí.

Thân hình Vân Trung Trình khẽ lay nhẹ, đã vọt đến trước mặt phụ thân. Hai tay giơ lên, cất giọng sang sảng:

– Tại hạ là Vân Trung Trình, là bằng hữu của Đinh đại gia...

Lời còn chưa dứt thì bên kia đã nhảy ra một đại hán cao to rồi cất giọng nói:

– Thái Hành sơn lý tam bả đao...^[2]

Các đại hán đứng trên lộ cũng đồng thanh hô lên:

– Thần Quỷ kiến liễu đô loan yêu.^[3]

Vân Trung Trình cười ha hả, tiếp lời:

– Khoái Đao thần đao giáp phi đao...^[4]

Đại hán cao lớn kia bước nhanh tới, cười to mà nói:

– Quả nhiên là Vân đại hiệp.

Đưa mắt nhìn sang, y nói tiếp:

– Ất hẳn vị này là Vân lão gia.

Nói rồi, y cúi người chào:

– Tại hạ là Cung Kỳ, không ngờ hôm nay, lại được tiếp kiến song hiền phụ tử.

Thật là hân hạnh, hân hạnh.

Vân Trung Trình cũng vòng tay đáp lễ, mỉm cười mà nói:

– Hóa ra vị huynh đài này chính là Cung tam gia. Tại hạ nghe danh đã lâu, nay mới được gặp. Thật là rất vui mừng.

Đa Tỷ Thần Kiếm cũng vuốt râu cười, nói:

– Lão phu thường nghe thiên hạ võ lâm đồn rằng trong Thái Hành Khoái Đao hội có một vị thần đao. Hôm nay, mới được gặp. Quả là danh bất hư truyền.

Trác Trường Khanh đứng xa ra một bên, đang thầm nghĩ:

“Võ công của cha con họ Vân như thế nào thì chẳng cần nói nữa, nhưng trong cách xử thế với mọi người lại cực kỳ nồng hậu và khiêm tốn. Những người thường trong võ lâm thật khó mà theo kịp. Vu Hồ Vân môn khắp thiên hạ đều nghe danh, thật chẳng phải chỉ có may mắn mà thôi.” Chàng đang tự tán thưởng như thế thì đã thấy Thần Dao Cung Kỳ mỉm cười nói:

– Vân lão gia quá khen khiến cho tại hạ xấu hổ vô cùng.

Ánh mắt Vân Trung Trình bỗng nghiêm lại, dáng điệu tỏ vẻ khẩn trương, hạ giọng nói:

– Đinh thất gia có ở đây không? Nếu huynh đài không hiềm tại hạ mạo muội thì tại hạ muốn thỉnh giáo đôi điều. Phải chăng quý hội đã gieo thù kết oán với ai tại thành Lâm An này chẳng...

Đa Tỷ Thần Kiếm cũng lớn tiếng tiếp lời:

– Nếu như có chỗ nào cần cha con lão phu tiếp tay thì Cung tam gia cứ việc nói ra, đừng ngại.

Thần Dao Cung Kỳ khẽ than một tiếng, nụ cười trên mặt đã tắt hẳn, thì thào nói:

– Chẳng giấu gì Vân lão gia, tệ hội trong đêm nay, thực đã bị tai họa giáng xuống đầu. Có lẽ bao nhiêu công lao gây dựng cơ nghiệp sẽ tan thành mây khói như Nhạn Đãng Hồng Cân hội cả thôi.

Thần Dao Cung Kỳ lia ánh mắt lạnh lẽo khắp bốn phía rồi nói tiếp:

– Nếu được Vân lão gia vì nghĩa mà trợ giúp một tay thì thật là vận may của tại hạ và cũng là vận may của mấy trăm huynh đệ trên dưới của Khoái Dao Hội. Chỉ hiềm... đây không phải là nơi tiện cho việc kể ra những chuyện này. Không biết Vân lão gia có thể theo tại hạ thêm vài bước nữa

không. Đinh thất ca của tệ hội cũng đang ở đó. Thất ca nghe danh của Vân lão anh hùng đã lâu mà chỉ hận là chưa có duyên bái kiến. Nay thấy Vân lão gia đến thì thất ca sẽ mừng đến thế nào.

Thần Dao Cung Kỳ thân thể cao lớn, mặt mũi kiên nghị, dưới cằm đã có chút râu.

Nhìn thoáng qua đã thấy đó là người rất oai nghiêm, đỉnh đạc. Tuy hiện thời ông ta tinh thần bất an, nhưng lời nói lại rất gãy gọn, uyển chuyển. Hiển nhiên là một người nhanh nhẹn tháo vát.

Đa Tỷ Thần Kiếm vượt chòm râu bạc phơ, sải bước tiến tới, nói:

– Cung tam gia hãy mau dẫn lão phu đi gặp Đinh tổng đàn chủ. Lão phu muốn biết nhân vật ghê gớm nào mà lại dám coi thường cả thiên hạ võ lâm.

Nụ cười trên mặt Thần Dao Cung Kỳ đã lại xuất hiện. Ông cùng sánh vai Vân Khiêm mà đi, đến trước một nhà trọ có cánh cửa đường như đã bị khói ám đen cả.

Cung Kỳ đưa tay gõ nhẹ hai cái, ở trong đã có một giọng nói trầm trọng truyền ra hỏi:

– Là ai?

Cung Kỳ trả lời cộc lốc:

– Tam Bả Dao.

Cánh cửa lập tức hé ra. Đa Tỷ Thần Kiếm bèn bước vào. Thần Dao Cung Kỳ hơi dừng bước, nhìn Trác Trường Khanh đang cùng Vân Trung Trình đi phía sau với vẻ dò xét, đánh giá rồi mỉm cười nói:

– Vân đại ca có thể giới thiệu cho tiểu đệ vị huynh đài này chăng?

Vân Trung Trình mỉm cười nói:

– Cung tam gia, các hạ có từng nghe năm xưa có một vị danh chấn...

Trác Trường Khanh đột nhiên ho khế một tiếng. Vân Trung Trình đảo mắt nhìn, rồi cười ha hả mà nói trịch đi:

– Vị này là Trác Trường Khanh, là thân quyến của tại hạ. Sau này, hai vị cần phải kết thân với nhau hơn nữa.

Thần Dao Cung Kỳ xông pha giang hồ đã lâu, là người nói ít hiểu nhiều. Lúc này, ánh mắt khế đảo qua, đã biết ngay là vị thiếu niên anh tuấn này ắt có lai lịch không nhỏ, bèn cung tay vái chào, mỉm cười hàn huyên.

Ánh mắt Trác Trường Khanh khế liếc qua, chỉ thấy trong gian phòng đèn nến sáng trưng, có rất đông người đang đứng ngồi. Vừa bước vào cửa đã bị mùi khói, mùi ẩm thấp trộn lẫn với mùi mồ hôi xộc vào mũi. Chàng dò xét một lượt mới biết rằng, nơi đây là gian chứa đồ sắt.

Đa Tý Thần Kiếm đang vuốt vuốt chòm râu dài. Đứng thẳng ngay cạnh ông là một đại hán khôi ngô, cao lớn, mình vận áo chên, lúc này đang giới thiệu ông với các bằng hữu võ lâm. Máy chữ Trác Trường Khanh tuy không ai biết, nhưng ai nấy đều cho rằng, đây là nhân vật không phải tầm thường.

Người đại hán mặc áo chên kia chính là Khoái Dao Đình Thất, nhân vật lãnh tụ thống lĩnh Thái Hành Khoái Dao Hội. Sau một hồi hàn huyên tâm sự, Đình Thất mới bắt đầu nói vào chuyện chính.

Hiện giờ, ánh mắt Đình Thất thâm trầm, lông mày nhíu lại, đứng giữa đám quần hào mà hạ giọng nói nhỏ:

– Từ khi sáng lập Khoái Dao Hội cho đến nay, chưa khi nào bản hội cùng các huynh đệ làm việc gì gây thù chuốc oán hoặc để thiên hạ bằng hữu võ lâm không hài lòng cả. Lần thịnh hội Thiên Mục Sơn này, các huynh đệ cũng chỉ là tập hợp lại cho thêm phần náo nhiệt chứ chẳng ai có dã tâm gì. Nào ngờ...

Khoái Dao Đình Thất, thân hình to lớn, giọng nói sang sảng như chuông đồng.

Nói đến đây bỗng đột nhiên ngửa cổ than dài một tiếng, dường như trong lòng có điều gì đó rất u uất, nặng nề.

Trác Trường Khanh lạnh lùng đứng nhìn, trong lòng không khỏi có cảm giác kỳ quái:

“Cứ xem dáng điệu của Khoái Dao Đình Thất thì thấy người này hiển nhiên là người rất thẳng thắn, phóng khoáng, là người tiêu biểu cho hình ảnh anh hùng nơi dân dã. Không biết lúc này có điều gì khiến cho ông ta thở vắn than dài đến vậy?” Chàng đang suy nghĩ thì đã nghe Đình Thất nói tiếp:

– Đêm hôm trước, tại hạ cùng ngủ với Đàn lão nhị. Nửa đêm đang mơ mơ màng màng thì bỗng thấy có một người chạm vào đầu tóc. Lúc đó, tại hạ thật kinh hoảng, hét to một tiếng. Mở mắt choàng dậy thì thấy có một bóng người nhanh như sao xẹt phóng vút qua cửa sổ đang mở mà chạy đi. Đình Thất này chẳng phải là đệ cao tài cán của người khác mà hạ thấp oai phong của mình, nhưng đã gần này tuổi đầu, đã quá nửa đời người lưu lạc giang hồ, vậy mà chưa từng thấy qua một ai, có thân thủ nhanh như vậy, Đình Thất lại thở dài một tiếng, nói tiếp:

– Lúc đó, tại hạ cảm thấy hoang mang kinh khủng, vội choàng dậy, nhảy ra khỏi giường. Ngờ đâu đỉnh đầu bỗng đau nhói tựa hồ như bị ai giật tóc vậy.

Trong ánh mắt Đình Thất lúc này thoáng hiện ra vẻ kinh khủng, dường như vẫn còn thấy rõ mồn một tình cảnh lúc đó. Y khẽ than rồi nói:

– Sau khi kinh hoảng ngã nhào về phía đầu giường mới phát hiện ra cái gì đã giật tóc tại hạ lại. Chẳng biết ai đó đã đem tóc của tại hạ và Đàn lão

nhị cột chặt lại với nhau.

Đinh Thất vừa kể vừa đưa tay lên xoa xoa đầu một cách vô ý thức. Mặt mày đầy vẻ ủ rũ, lại nói:

– Khi đó, trong lòng tại hạ và Đàn lão nhị quả là không biết có ý vị gì nữa. Thử nghĩ xem, trong giang hồ, huynh đệ tại hạ cũng là người có chút tiếng tăm, thế mà nay bị người ta làm như vậy trên đầu mình mà mình chẳng biết người đó là ai. Nếu quả thật người đó muốn lấy đầu của huynh đệ tại hạ thì thật là dễ như lấy đồ trong túi. Huynh đệ tại hạ vốn còn đang kỳ quái, tự hỏi không biết người này là ai và tại sao lại bốn cột như vậy. Tuy là trong thiên hạ, huynh đệ tại hạ gây thù kết oán chẳng phải là ít, nhưng tuyệt không hề biết ai là người có võ công cao như thế. Nhưng cho đến khi tại hạ và Đàn lão nhị gỡ được tóc ra thì mới biết rõ cơ sự...

Đinh Thất vừa nói vừa lôi ở trong bọc ra một tờ giấy mỏng màu vàng nhạt, rồi đưa cho Vân Khiêm xem. Trên đó viết rằng:

“Nội trong hai ngày, mau rời Lâm An, không theo lệnh ta thì mệnh trời khó thoát”. Đa Tỷ Thần Kiếm chau cặp mày rậm, đã thấy Khoái Dao Đinh Thất nói tiếp:

– Mảnh giấy này nằm giữa nút buộc tóc tại hạ và Đàn lão nhị. Ở dưới không có ký tên cũng không vẽ tiêu ký. Huynh đệ tại hạ suy đi nghĩ lại, nhưng rốt cuộc vẫn không biết mảnh giấy này do ai viết ra.

Đa Tỷ Thần Kiếm vuốt râu, gần giọng nói:

– Thành Lâm An này ai ai cũng có thể tới. Cái đồ rác rưởi bản thủ này dám dựa vào đâu mà đuổi các hạ đi được.

Ông giận dữ nắm tay lại, kích vào cánh cửa sắt ở bên cạnh đánh “bình” một tiếng, rồi nói:

– Lão già này đang muốn xem thử hấn có bao nhiêu tài nghệ mà dám

cuồng ngạo hống hách ở đây.

Vân Trung Trình nghiêng mắt nhìn đi, chỉ thấy uy quang trong mắt Vân Khiêm đang dựng lên. Trong lòng ông than thầm một tiếng, biết là phụ thân mình đã động nộ, Khoái Dao Đình Thắt thở dài một tiếng nói:

– Nguyên trước kia tại hạ cũng nghĩ thế. Cứ dựa vào mấy ngàn huynh đệ trong Khoái Dao Hội thì há lại còn sợ ai nữa? Cho nên, sau khi thương nghị, huynh đệ tại hạ đều quyết định không để ý gì đến tám giầy kia nữa, cứ ngồi yên chờ xem có động tĩnh gì không. Ngờ đâu đến đêm hôm qua, lại xảy ra một chuyện quái dị.

Trong mắt Đình Thắt lại ẩn hiện vẻ kinh hoảng tột độ. Đoạn lại đưa tay lên sờ đỉnh đầu, rồi nói tiếp:

– Đêm hôm qua, ba huynh đệ tại hạ đều thức canh cả. Chỉ uống ít rượu rồi ngồi trong phòng chờ đợi. Nghe tiếng trống canh điểm bên ngoài, một canh, hai canh đã qua rồi. Sau canh ba thì huynh đệ tại hạ đều cho là đêm nay, chắc chẳng có chuyện gì xảy ra cho nên Đàn lão nhị đứng dậy ra ngoài rửa tay.

Nào hay lão nhị ra ngoài cả nửa giờ mà chẳng thấy quay lại. Lúc đầu, tại hạ và Cung lão tam còn bốn cột lão nhị, nhưng sau đó thì biết rằng đã có sự cố xảy ra rồi. Do đó, liền chạy ra ngoài xem. Chỉ thấy Đàn lão nhị đang nằm co quắp cạnh giếng. Trên người không có một chút thương tích nào. Không rõ làm sao mà đã chết rồi, đến cả kêu cứu cũng không kịp. Ánh trăng chiếu lên mặt lão nhị thì thấy cặp mắt vẫn mở trừng trừng tựa như đang nhìn bọn tại hạ, cầu mong hãy báo thù cho lão nhị.

Vân Trung Trình nắm chặt tay lại, cảm thấy lòng bàn tay mình nhớp nháp. Ông không biết mồ hôi lạnh toát ra đầy bàn tay từ lúc nào. Ông đưa mắt nhìn sang thì thấy Vân Khiêm tay vuốt chòm râu dài, lông mày nhíu lại. Quần hào khắp phòng ai nấy đều đưa tay lên lau mồ hôi trán không

ngừng. Thần Dao Cung Kỳ trợn ngược cặp mắt đỏ ngầu những tia máu. Chỉ có thần sắc của Trác Trường Khanh là dường như không có chút gì thay đổi, vẫn lạnh lùng chăm chú lắng nghe. Có lúc chàng dùng ngón tay thon dài gõ nhẹ lên cánh tay, không biết là đang suy tính điều gì.

Màn đêm càng thăm thẳm. Trời cũng đã gần sáng rồi. Lúc này, Khoái Dao Đình Thất lại cất tiếng:

– Tại hạ cùng Cung lão tam lúc đó đều đứng như trời trồng trong sân. Chỉ thấy từng luồng từng luồng khí lạnh buốt từ sống lưng xông lên óc. Sau đó, cùng ôm thi thể của Đàn lão nhị về phòng thì đã thấy trên chiếc bàn bát tiên trong phòng đã có một mảnh giấy màu vàng nhạt. Trên đó có ghi mấy chữ:

“Trước đêm ngày mai, mau rời Lâm An, không rời Lâm An thì vô bệnh mà chết.” Một trận gió luồn qua khe cửa thổi vào trong phòng khiến chiếc đèn dầu treo trên xà nhà đung đưa qua lại. Khoái Dao Đình Thất khép tà áo chần lại, nói tiếp:

– Đình Thất này đã xông pha giang hồ hơn hai mươi năm nay, đã bao nhiêu lần cùng người động thủ, từng vào sanh ra tử không biết bao nhiêu lần, nhưng cũng chẳng hề nao núng. Nhưng lúc này... nói không giấu gì các vị, tại hạ quả là có chút ghê rợn, chỉ hận là không thể ngay lập tức rời khỏi Lâm An này. Cái trò náo nhiệt kia tại hạ cũng chẳng muốn xem nữa.

Ông ta hít một hơi dài, rồi cẩn thận cài chiếc áo chần lại, nói tiếp:

– Sáng sớm ngày thứ hai, tại hạ đã báo lại cho các huynh đệ trong hội. Khi còn sớm hãy thu xếp hành trang trở về Thái Hành Sơn. Thậm chí, tại hạ cũng chẳng muốn dò la tung tích xem kẻ nào đã gây ra tấn thảm kịch này, khiến cho huynh đệ Thái Hành Tam Bả Dao từ nay trở đi chỉ còn nhị bả đao. Huynh đệ tại hạ thật chẳng còn mặt mũi nào cùng với các hào sĩ võ lâm trong giang hồ kết giao bằng hữu.

Đa Tỷ Thần Kiếm ho khẽ một tiếng, tiếp lời:

– Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Thủ đoạn của nhân vật này quả thật là quá tàn nhẫn, không có chút nào là hảo hán cả.

Khoái Dao Đình Thất thở dài nói:

– Vân lão gia, lời kể tuy là nói thế nhưng... Ôi, trong số ba huynh đệ tại hạ thì Đàn lão nhị là người có thủ đoạn khá cao. Thử hỏi trong thiên hạ có mấy ai có thể giết chết lão nhị một cách nhẹ nhàng vô thanh vô tức như vậy. Cái loại thân thủ này quả thật là khiến người ta có chút kinh hãi. Lúc đó, tại hạ đang rất buồn bực. Khi thấy các huynh đệ ai nấy đều đã thu xếp xong hành lý, sắp sửa ra đi thì... ngờ đâu ngoài cửa bỗng có hai tiểu cô nương vận hồng y, mặt mũi đều tươi như hoa cùng tiến vào và hỏi tại sao chưa lên Thiên Mục Sơn mà đã về rồi. Các vị thử nghĩ xem, tại hạ đường đường là một nam tử hán, đầu đội trời, chân đạp đất, dọc ngang nào biết trên đầu có ai. Thế mà mấy tiểu cô nương kia miệng còn hôi sữa lại thốt ra những câu nói khinh thường đó ngay trước mặt. Tại hạ cũng không muốn đôi co với họ làm gì, bèn trả lời qua loa mấy câu. Nào ngờ hai tiểu cô nương này lại nói là nhất định bọn tại hạ không được đi. Chưa lên Thiên Mục Sơn mà đã ra đi rồi thì tức là xem thường chủ nhân của họ.

Cha con Vân Khiêm nhìn nhau, biết rằng hai hồng y thiếu nữ mà Khoái Dao Đình Thất vừa nói chắc hẳn là hai thiếu nữ đến chúc thọ vào ngày mừng thọ của mình.

Vân Trung Trình chợt nhớ đến hai thiếu nữ mà mình đã nhìn thấy cạnh toà lầu đang cháy hồi tối. Trong lòng ông hơi xúc động, lại nghe Đình Thất nói tiếp:

– Lúc đó, tại hạ đang tức giận vì bị quấy rối, nào có nhàn rỗi chi mà nói chuyện với hai tiểu cô nương đó, bèn làu bàu trả lời:

– Không đi cũng không được.

Hai tiểu cô nương đã lại mỉm cười, thướt tha đi tới. Bỗng nhiên loáng một cái, chẳng biết như thế nào mà tại hạ đã bị họ làm cho ngã nhào.

Trác Trường Khanh cười thầm, nghĩ:

“Khoái Dao Đình Thất quả nhiên là vị hảo hán có tính bộc trực thẳng thắn. Dem ngay cái chuyện mất thể diện của mình mà nói huých toẹt ra. Cái dũng khí đó thì thật hiếm người nào có được. Chẳng trách ông ta thống lĩnh quần hùng, sáng lập ra Khoái Dao Hội”. Vừa nghĩ đến đó, chàng bèn nhìn ông hồi lâu. Chỉ thấy ông ta xòe đôi thiết chương ra mà nói:

– Lúc đó, tại hạ vừa ngạc nhiên vừa giận dữ, đứng bật ngay dậy thì đã thấy Cung lão tam đã cùng họ động thủ. Nhưng cũng không ngoài ba chiêu đã bị một người đánh bổ nhào.

Khi ấy, huynh đệ tại hạ đều ở trong tiền sảnh của Vạn An lão điểm. Trong gian phòng này có mười mấy huynh đệ của Khoái Dao Hội, hơn nữa đều là hảo thủ, nhưng mười mấy người nam nhi bọn tại hạ lại bị hai tiểu cô nương liễu yếu đào tơ, chân yếu tay mềm kia đánh cho tối tăm mặt mũi. Sau đó, tất cả bọn tại hạ đều bị họ điểm huyết nằm ngổn ngang trên mặt đất, chẳng động đậy gì được cả. Ôi, lúc đó thật là hận muốn chết đi cho rồi. Đình Thất tôi đã xông pha nơi rừng đao bể kiếm, vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng cũng chưa từng bị người ta đánh cho ngã ngửa ra như thế.

Ông vỗ tay đánh “bốp” một cái, lại nói:

– Chỉ nghe hai vị cô nương cười hi hi mà nói rằng, người nào đã đến Lâm An, nếu chưa lên Thiên Mục Sơn để bái kiến chủ nhân của họ thì không ai được rời khỏi Lâm An. Còn ai muốn đi thì trừ phi đã tắt thở rồi thì mới có thể ra khỏi được thành Lâm An.

Nói rồi, thân hình họ khẽ lay động, huynh đệ tại hạ chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái, huyết đạo đều đã được giải khai rồi. Ngẩng đầu lên thì thấy bóng họ đang thông thả đi ra ngoài cửa khách điếm.

Đa Tỷ Thần Kiếm thở dài một tiếng. Ông đã tận mắt chứng kiến võ công của hai hồng y thiếu nữ. Lúc này, ông cũng không nói được lời nào cả. Bên kia, mục quang của Trác Trường Khanh sáng rực, dáng điệu như muốn hỏi điều gì đó, nhưng sau lại thôi không hỏi được.

Khoái Dao Đình Thất buông tay, thở dài:

– Vân lão gia, ông thử nói xem tại hạ cần phải làm sao bây giờ. Đi không được, ở cũng không xong. Thực là tiến thoái lưỡng nan. Tại hạ và Cung lão tam cùng nghĩ là chỉ có nước liều chết nhưng...

Ánh mắt của ông lại lộ vẻ vô cùng ảm đạm nói tiếp:

– Vân lão gia chắc hẳn cũng biết chuyện mới xảy ra cho Nhạn Đăng Hồng Cân hội. Tuy họ và bọn tại hạ không có lai vãng với nhau, cũng không biết nguyên nhân vì sao mà họ lại gặp phải cảnh thê thảm như vậy. Nhưng tại hạ và Cung lão tam đã suy đoán kỹ lưỡng và đoán có lẽ là họ cũng lâm vào cảnh ngộ như bọn tại hạ vậy.

Tại hạ và Cung lão tam cùng nghĩ nhiều nhất là hai huynh đệ cùng chết thì thôi.

Nhưng cho đến bây giờ, thì xem ra sự tình lại không đơn giản như thế. Nhân vật kia quả là muốn đuổi cùng giết tận. Chỉ mình Đình Thất này chết đi thì chẳng nói làm gì, nhưng vì Đình Thất này mà bao nhiêu huynh đệ trong hội phải bị liên lụy thì tại hạ nhất định không thể bó tay thúc thủ như thế được. Có chết cũng phải chết cho đáng mặt một đại trượng phu.

Trác Trường Khanh khẽ gạt đầu tán thưởng. Chỉ thấy người hảo hán thôn dã này thần thái đã có vẻ như hồi phục lại khí phách ngang tàng vốn

có của mình, ngực ưỡn ra, mắt long lanh phát ra những tia hào hùng. Ông đưa mắt nhìn quần hào một lượt, cất tiếng:

– Cho nên, tại hạ đã triệu tập tất cả huynh đệ trong hội về đây, tập trung trên lộ, xem thử cuối cùng thì người kia có cách nào có thể khiến hơn hai trăm huynh đệ Khoái Dao Hội đều bỏ xác nơi đây chăng.

Đinh Thất lại nở nụ cười gượng gạo, đưa tay chỉ khắp phòng mà nói:

– Huống hồ Đinh Thất này còn có nhiều bằng hữu như thế này. Hiện giờ, lại có thêm Vân lão gia cùng Vân đại hiệp rút đao tương trợ. Thật sự khiến cho Đinh Thất này tăng thêm mấy phần dũng khí.

Đa Tỳ Thần Kiếm thở dài nặng nề, nhìn ra ngoài trời qua khe cửa, chậm rãi nói:

– Lúc này, trời đã sắp sáng rồi, có lẽ...

HỒI MƯỜI

Sắt nhân giấu mặt

Còn chưa dứt lời, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu khủng khiếp. Quần hào trong gian phòng cả thấy đều biến sắc mặt.

Khoái Dao Đinh Thất chỉ một bước đã lao vút ra cửa, song chưởng cùng lúc vung lên. Chỉ nghe “bình” một tiếng, đã thấy hai cánh cửa gỗ ngoài cửa lớn đã bị đánh bay ra ngoài.

Đinh Thất cũng tung theo chưởng mà lướt ra ngoài, mục quang quét loang loáng khắp nơi thì thấy hàng ngũ đại hán của Khoái Dao Hội vẫn đứng yên bất động, nhưng sắc mặt của họ đều lộ vẻ kinh hoàng ghê gớm.

Đầu kia của con lộ, đội hình đã rối loạn, đao quang nhấp nhô. Nhưng trên con lộ rộng thênh thang, dưới bóng đêm mù mịt này lại chẳng thấy một bóng người nào khác ngoài các huynh đệ trong Khoái Dao Hội.

Thân hình Đinh Thất lại lao về phía đầu lộ, bên tai vẫn còn nghe thấy những tiếng la hét thê thảm liên miên bất tuyệt. Những đại hán tay cầm trường đao lần lượt từng người từng người một thay nhau ngã xuống.

Nhưng bốn phía vẫn vắng lặng. Cửa của các nhà ven đường lúc trước còn hé mở thì giờ này đều đã đóng lại im ỉm. Rõ ràng là họ chỉ cầu sao cho mình đừng bị rắc rối, chẳng có ai muốn tham gia vào trường náo loạn này cả.

Mục quang của Thần Dao Cung Kỳ bỗng lóe lên. Ông khẽ vận người bay vèo lên mái nhà. Thân hình cha con họ Vân lướt như bay đến cạnh Khoái Dao Đinh Thất, một mặt tra xét khắp nơi, mặt khác cúi xuống xem

xét thương thế của các huynh đệ Khoái Dao Hội đã ngã xuống.

Chỉ thấy mấy đại hán đó, trước ngực đều có một lỗ tròn lớn, máu tươi đang ồ ạt chảy ra. Rõ ràng là bị trúng ám khí. Nhưng ám khí đó là vật gì, từ nơi nào phát ra thì lại chẳng có ai nhìn thấy. Vân Trung Trình trở tay lại rút thanh Long Vân Nhuyễn Kiếm ra yểm trợ cho Vân Khiêm. Ánh mắt ông vẫn quét khắp nơi, chỉ nhìn thấy mấy đại hán kia vẫn thi nhau mà ngã xuống.

Cho dù ông có dùng hết mục lực thì cũng không thể nào phát hiện được kẻ phóng ám khí đang ẩn náu nơi nào.

Ông không thể ngăn nổi một luồng khí lạnh lẽo phát ra từ tận đáy lòng mình.

Song mục của Khoái Dao Đình Thất đã đỏ ngầu, long lên sòng sọc. Cây đao trong tay phát ra hàn quang lấp lánh, chạy hết đầu này đến đầu kia như một kẻ điên rồ. Đao ảnh lúc này đã bao bọc khắp thân hình ông. Tuy các huynh đệ của Đình Thất đang đấu lưng vào nhau mà múa tít thanh trường đao trong tay hầu tránh khỏi ám khí, nhưng ám khí của địch nhân tựa hồ vô ảnh vô thanh, lại như có mắt, xuyên qua ánh đao trùng trùng mà đánh tới họ.

Khắp con lộ trùng trùng đao quang. Tiếng la hét thê thảm đợt này vừa dứt thì đợt kia lại nổi lên. Nhưng những đại hán của Khoái Dao Hội vẫn quay lưng vào nhau, đứng dưới lòng đường, không một ai bỏ chạy cả. Trác Trường Khanh ngăm ngăm thán phục kỷ luật nghiêm minh của Khoái Dao Hội. Đột nhiên, thân hình chàng đã như một vì sao xẹt mà lao vút đến trước mặt một đại hán. Chàng thò tay ra chụp một cái, mục quang đảo khắp nơi, rồi đột nhiên lui lại phía sau, xòe tay ra xem. Chỉ thấy một viên sắt tròn màu đen nhỏ như con muỗi, xung quanh viên sắt bỗng nhiên bung ra tám cái gai nhọn.

Tuy chàng mới bước chân vào giang hồ, nhưng với sự khổ luyện không ngừng trong vòng mười năm, cộng thêm được cao nhân chỉ dạy đã khiến chàng biết đến hết thấy các võ công của mọi môn phái trong võ lâm. Cho nên, khi Xuyên Trung Dương Nhất Kiếm vừa mới xuất thủ thì chàng liền biết ngay là môn hạ của Nga Mi phái.

Nhưng lúc này chàng cũng không ngăn được phải chau mày, nhăn mặt. Dù chàng có lực tung ký ức, cố moi óc cũng không nhớ được lai lịch của thứ ám khí trong tay chàng. Cách chế tạo ám khí này rất tinh xảo, uy lực lại vô cùng bá đạo khiến chàng không khỏi nảy sinh nỗi ghê sợ trong lòng.

Thời gian trôi qua. Mặt trăng đã lặn, nhưng trời chưa sáng hẳn. Mặt đất lúc này càng mù mịt, cảnh vật tối thẫm một màu, loại ám khí cực nhỏ kia xuyên qua màn đêm nên rất khó nhận thấy. Nó lại có hình tròn nên tiếng xé gió có thể nói là hầu như không có. Nếu chàng không phải là một cao thủ có thính lực phi phàm và tài nghệ cao siêu thì làm sao có thể phát hiện ra nó được. Đáng ngại hơn nữa là khi ám khí này tiếp xúc với da thịt, thì lập tức bung ra tám cái gai nhọn sắc. Dù là người đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại cũng e rằng khó có thể chịu nổi loại ám khí cực nhỏ này.

Trên con lộ thẳng tắp rộng thênh thang, nhà cửa hai bên đường đều đã đóng kín mít, nên Khoái Dao Đình Thất vốn cho rằng, người của mình đông, nếu cùng ở trong một gian phòng thì sẽ khó mà động thủ khi bị tấn công đột ngột. Do đó, ông mới bố trí tất cả huynh đệ của mình trên con lộ. Nhưng lúc này, những đại hán trong Khoái Dao Hội đều biến thành cái bia sống cho ám khí của kẻ địch vô hình. Chạy không được, trốn cũng không xong nên tuy Khoái Dao Đình Thất có hối hận vì quyết định sai lầm của mình, nhưng đã quá muộn để cứu vãn tình thế rồi.

Đao quang lấp loáng khắp con lộ. Số đại hán ngã xuống đã gần nửa. Nỗi sợ của Nhân Nghĩa Kiếm Khách mỗi lúc một dâng cao. Ông hét lớn một

tiếng, kiếm quang vun vút mạnh bạo hấn lên. Một đạo kiếm quang xanh lè tựa như dải lụa đang chập chờn phấp phới quanh mình ông.

Khoái Dao Đình Thất vừa khua thanh đao, triển động thân hình dò xét khắp nơi vừa giận dữ gầm lên:

– Vị bằng hữu nào hãy xuất đầu lộ diện ra đi, mặt đối mặt mà cùng ta đánh một trận. Nếu vẫn còn lén lút như thế thì đừng trách ta đem cả tám đời họ hàng tổ tông của ngươi ra mà chửi.

Khắp nơi vẫn chẳng có một tiếng nào đáp lại ngoài tiếng thóa mạ của Đình Thất đang âm vang trên đường. Các đại hán còn lại cuối cùng không kèm được sự kinh hoàng, ào lên một tiếng rồi mạnh ai nấy chạy tán loạn khắp nơi.

Nhưng thế thì lại càng khiến cho họ chết nhanh hơn nữa. Trong cảnh hỗn loạn đó chỉ có một mình Trác Trường Khanh là bình tĩnh, lạnh lùng. Mục quang chàng dò xét khắp nơi, chỉ thấy ám khí dường như từ bốn phương tám hướng bắn tới, nhưng chàng không thể thấy rõ được phương hướng chuẩn xác của chúng.

Từ cổ chí kim, trong võ lâm chưa từng có một cuộc tàn sát hàng loạt tàn khốc đến thế, cũng chưa từng có một loại ám khí nào ghê gớm như vậy. Nên biết rằng, loại ám khí này phải tốn rất nhiều công sức mới có thể chế tác được một cái. Lúc này, đang ào ào bay tới thì thật không biết được phải tốn biết bao nhiêu nhân lực để chế tạo được từng ấy ám khí.

Đột nhiên...

Trác Trường Khanh huýt lên một tiếng lạnh lạnh. Thân hình chàng như thần long thăng thiên, bay vọt lên cao. Trong không trung bỗng chuyển người một cái đã chuyển ngang ba thước.

Sau đó, bay vút về bóng đen dưới hàng hiên khách điểm cạnh đường,

nhanh như chớp tung ra một chưởng. Một luồng chưởng phong mãnh liệt tựa như nghiêng sông dốc bể đánh ra. Chỉ nghe sầm một tiếng, mái hiên chìa ra ngoài cửa căn khách điểm lập tức đổ ập xuống, vô số gỗ đá thi nhau rơi xuống, bụi bốc mù trời.

Ngay lập tức, thân hình Trác Trường Khanh cũng lao thẳng vào đám bụi đang bốc lên cuộn cuộn.

Bỗng nhiên, có một bóng người chênh chếch lướt ra, thân thủ cực nhanh. Trong khoảnh khắc thân hình Trác Trường Khanh lao đến thì y đã từ trong đám đổ nát mà bay đi.

Thân hình Trác Trường Khanh vừa lướt đến, trông thấy tình hình này, mũi chân khẽ điểm lên hàng hiên đổ nát, lướt đi nhanh như tên bắn đuổi theo người kia như hình với bóng.

Ánh mắt của chàng đảo một lượt thì thấy trên mái nhà có một cái xác cùng một thanh trường đao sáng lóe nằm ngang cạnh đó. Chẳng cần phải nhìn kỹ, chàng cũng biết đó chính là Thần Đao Cung Kỳ mới khi nãy hãy còn nói chuyện với chàng.

Một luồng cảm xúc bi ai và thương tiếc bỗng trào dâng trong lòng, nhưng chàng lại không có thời gian để tra xét nữa, vì bóng người ở đằng trước chỉ mới thoáng đã thấy lướt ra rất xa, chỉ còn in lại trên trời tối thẫm một bóng mờ.

Cho đến hiện giờ Trác Trường Khanh vẫn chưa thật sự động thủ với bất kỳ một ai cả, nhưng chàng luôn biết rõ võ công của mình tuy chưa thể nói là đã xuất thần nhập hoá, nhưng trong chốn võ lâm cũng đã là cao thủ tuyệt đỉnh rồi.

Vậy mà lòng tin vào võ công của chàng lúc này đã hơi dao động, vì đối thủ trước mắt khinh công rất ảo diệu, chẳng kém chàng bao nhiêu. Trong

màn đêm, chỉ thấy bóng người này như một làn khói mỏng, theo gió mà đi. chàng chỉ có thể thấy được bóng mà không nhìn rõ được thân hình người này ra sao.

Màn đêm sâu thẳm, đen như mực. Đây chính là hiện tượng phải có trước khi bình minh xuất hiện. Chẳng bao lâu nữa vầng thái dương rực rỡ sẽ từ từ nhô lên ở đằng đông, báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Chỉ thấy trong màn đêm đen thẳm có hai bóng người, một trước, một sau, đang lướt đi như sao băng. Cái tốc độ kinh người này chính là khinh thuật Thượng Ưng Phi Hành đã tuyệt tích giang hồ gần một trăm năm nay, tựa hồ không có gì có thể đuổi kịp được.

Trong thời khắc, sau khi hai bóng người đuổi nhau đã mất hút, thì dưới hàng hiên đổ nát hoang tàn kia, lại có hai bóng hình phóng tới, hướng về phía bóng dáng đã mất hút của Trác Trường Khanh mà đuổi theo.

Tuy khinh công của hai người này còn kém họ một chút, nhưng cũng đủ để coi là tuyệt đỉnh khinh công. Vân Trung Trình cầm thanh Long Vân Nhuyễn Kiếm lập tức dâng thân vọt lên, nhưng cũng không thể đuổi kịp họ.

Sự hỗn loạn và huyên náo trên lộ cũng dịu hẳn đi ngay sau đó. Khoái Dao Đình Thất cầm ngang thanh trường đao trong tay, mục quang trống rỗng nhìn lên bầu trời. Chân trời phương đông đã từ từ lộ ra màu trắng bạc.

Với mười năm khổ luyện võ công, bền bỉ không ngừng, lại thêm trí thông minh tuyệt đỉnh và được Tư Không lão nhân truyền thụ tuyệt học kinh nhân, công lực của Trác Trường Khanh lúc này như sóng bể trào dâng, hết đợt này đến đợt kia tiếp nối, liên miên bất tuyệt.

Thân hình chàng càng lúc càng nhanh. Khoảng cách giữa chàng với bóng người trước mặt đã được rút ngắn lại. Vì chàng cất bước hơi chậm, và

lại tinh thần bị phân tán trước cái chết của Thần Dao Cung Kỳ nên lúc này chàng vẫn cách bóng người trước mặt khoảng ba trượng. Khoảng cách ba trượng tuy không phải là quá xa, nhưng hiện tại thì cũng khó mà đuổi kịp.

Trong chớp mắt, bức tường thành Lâm An đã hiện ra trước mặt. Bóng người phía trước bỗng quay ngoắt về mé tả, rồi đột nhiên vọt lên cao gần ba trượng.

Lâm An chính là một thành nổi tiếng thời cổ đại, tường thành rất cao, so với kinh đô Mạt Lãng cũng chẳng thua kém chút nào, bóng người kia tuy vọt lên ba trượng, nhưng vẫn còn cách đầu thành một đoạn ngắn.

Trác Trường Khanh mừng thầm, tăng thêm kinh lực dưới chân phóng vút tới, thí thấy thân hình của người phía trước đã dán vào tường thành, nhoáng một cái đã lên tới đầu thành rồi.

Thân hình Trác Trường Khanh cũng đã vọt lên, tuy chàng biết rằng, mình làm như thế rất dễ bị người khác ám toán, nhưng chỉ cần chàng có một chút do dự thì sẽ chẳng còn cách nào có thể điểm kịp bóng người trước mặt, đây chính là lúc phải quyết đoán kịp thời không còn thời gian để cân nhắc tính toán.

Cú nhảy tận lực này khiến thân hình chàng như thần hạc xung thiên, bay vọt lên những ba trượng, tà áo xé gió, phong thanh rít lên. Lúc này, thế vọt đã hết, bỗng lại thấy hai tay chàng vung lên, thân hình chàng đã lại vọt tiếp lên nữa, với khinh công võ lâm hiếm thấy này so với khinh công của bóng người phía trước còn cao hơn một bậc.

Trên đầu thành, đột nhiên có một giọng nói trong trẻo khe khẽ cất lên:

— Hảo công phu.

Trác Trường Khanh hơi ngạc nhiên một chút, chàng sử dụng toàn lực chuyển thân hình quay ngoắt về bên phải, nhẹ nhàng đáp xuống một cái ụ

trên tường thành, mục quang lập tức lướt đi một lượt.

Chỉ thấy trên một cái ụ khác đối diện với mình là một bóng người thanh mảnh, tóc bối cao, tà áo phấp phới, trong bóng tối mờ mờ tuy không nhìn rõ mặt mũi lắm, nhưng chàng đã cảm thấy người này rất đẹp, trong đời chàng chưa một lần thấy qua.

Chàng không khỏi sửng sốt vì chàng không ngờ rằng, người có khinh công tuyệt diệu như vậy lại là một giai nhân đẹp như tiên giáng trần.

Giai nhân tuyệt sắc này cúi chào, khe khẽ cười rồi hỏi:

— Các hạ đuổi theo tiểu nữ làm gì?

Lúc này, chàng không thể nào hình dung ra được một giai nhân tuyệt sắc phảng phất như tiên giáng trần này lại là hung thần lạnh lùng tàn nhẫn khi nãy. Trong lòng chàng hỗn loạn như có trăm mối tơ vò, nói không nên lời.

Phải biết rằng, tuy là người cực kỳ thông minh, nhưng rốt cục chàng cũng chỉ mới dần thân vào chốn hồng trần, ứng biến đối phó với nhân tình thế thái đương nhiên còn nhiều bỡ ngỡ, huống hồ biến cố này xảy ra vượt qua mọi dự đoán của chàng.

Lần thu ba của giai nhân lưu chuyển, khóe miệng xuất hiện một nụ cười cực kỳ xinh đẹp, ngân nga giọng hỏi:

— Trời tối thế này, các hạ và tiểu nữ vô oán vô cừu, làm sao mà lại đuổi theo gấp gáp như thế, phải chăng các hạ muốn làm gì?

Nói đoạn, giai nhân đưa tay lên che miệng.

Trác Trường Khanh liền thấy một cánh tay trắng muốt như ngọc bạch lộ ra khỏi ống tay áo, chàng định thần lại, ngậm hít một hơi dài rồi cất giọng sang sảng nói:

— Tuy tại hạ không có thù oán gì với cô nương cả, nhưng tại hạ lại muốn hỏi một câu: Các huynh đệ Khoái Dao Hội cùng với cô nương có cừu hận như thế nào mà cô nương lại nỡ đuổi tận giết tuyệt đến vậy?

Giai nhân tuyệt sắc kia bỗng bật cười một tiếng, tay hữu như nhẹ gỡ đám tóc mai đang bị gió thổi tung lên, khẽ nói:

— Các hạ nói gì? Ta không hiểu.

Trác Trường Khanh nhớ đến cảnh tượng thâm trầm của các tay chân trong Khoái Dao Hội khi nãy, một luồng lửa giận bùng bùng bốc lên, gần giọng:

— Vừa rồi, cô nương ẩn trốn trong bóng tối dưới hàng hiên, dùng ám khí bá đạo mà giết các đại hán không có lấy một chút lực phản kháng nào, lúc này cô nương lại còn nói ra mấy lời thế này, thật khiến cho tại hạ có chút khó hiểu.

Ngờ đâu giai nhân tuyệt mỹ kia tay đỡ má đào, đầu khẽ cúi, dáng điệu dường như không để ý gì đến lời chàng nói, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, cười duyên dáng:

— Tiểu nữ nghĩ ra rồi, khi trước cô cô tiểu nữ có nói qua về Khoái Dao Hội rằng, họ đều là những thứ mặt hạng xấu xa, chuyên đi cướp bóc và bức hiếp thiên hạ, chẳng lẽ mấy đại hán bị người ta đánh chết từng người một, lại chính là người trong Khoái Dao Hội?

Thiếu nữ nói xong lại giơ hai cánh tay xinh xắn ra, khẽ vỗ, lại nói:

— Tiểu nữ cảm thấy rất hài lòng đó! Té ra mấy người đó đều là bọn cường đạo cả, vốn tiểu nữ còn đang tiếc thay cho bọn họ đấy.

Dáng điệu của giai nhân trông lại tựa như một đồng tử ngây thơ trong sáng, không vương chút bụi trần.

Trác Trường Khanh cười nhạt nói:

— Không sai, mấy người vừa nãy bị cô nương xuống tay dùng ám khí giết chết chính là những hảo hán trong Khoái Dao Hội.

Giai nhân tuyệt sắc bèn “ồ” lên một tiếng kinh ngạc, thò một ngón tay trắng muốt ra, chỉ vào cái mũi thon mà thẳng tắp của mình, nói với giọng sửng sốt:

— Cái gì, các hạ nói ta giết họ à?

Nàng khẽ giơ cổ tay lên, lấy tay bịt chặt lấy tai mình, mắt mũi nhắm tịt cả lại, hàng lông mi cong vút, che phủ cặp mắt đen láy lại nói tiếp:

— Lời này tiểu nữ không dám nghe, từ nhỏ tới lớn, tiểu nữ không nỡ giết một con kiến, vậy mà các hạ lại nói tiểu nữ là giết người.

Giai nhân bỗng nhiên xòe hai bàn tay nõn nà ra trước mặt Trác Trường Khanh mà nói:

— Các hạ nhìn đi, xem có giống bàn tay sát nhân không?

Trác Trường Khanh không tự chủ được, chàng khẽ liếc mắt nhìn thì thấy mười ngón tay búp măng thon nhỏ, trắng muốt rũ xuống, hòa với cánh tay thon thả, tạo thành đường cong tuyệt vời, móng tay đỏ tươi như sắc hoa hồng, càng làm nổi bật màu trắng như ngọc ngà của bàn tay. Chàng không khỏi than thầm một tiếng, thực tại chàng cũng không tin hai cánh tay ngọc này đã giết người, nhưng việc vừa mới xảy ra chính mắt trông thấy, lại không thể không tin.

Khi nãy, chàng đứng bên đường lặng im quan sát khắp nơi thì thấy từ dưới mái hiên một vật tròn nhỏ màu đen mắt người khó thấy bắn ra, cho nên chàng đã tung mình phát ra một chưởng.

Chàng lại định thần, điểm lại tình huống xảy ra khi nãy một lượt, đoạn cất cao giọng:

— Thực tại, hai bàn tay này không giống bàn tay sát nhân, nhưng tại sao cô nương lại lẫn trốn kỹ càng dưới mái hiên nhà kia? Nếu cô nương nói từ nhỏ đến lớn cô nương không nỡ giết cả con kiến nhỏ, thế thì tại sao khi nhìn thấy quá nhiều người chết trước mắt, cô nương lại chẳng sợ hãi chút nào?

Tuyệt sắc giai nhân bèn cười hì hì, đem hai bàn tay mà rút vào trong ống tay áo cười nói:

— Ai da, thật không ngờ với cái bộ mặt khờ khạo của các hạ mà lại có thể nói được những lời như thế, đây thật là nhìn người không thể nhìn qua diện mạo được.

Trác Trường Khanh sầm mặt lại cười nhạt:

— Tại hạ đã nói cái gì thì lời lời đều cực kỳ nghiêm trọng, nếu cô nương còn hý vọng tại hạ như thế thì đừng trách tại hạ không khách sáo.

Thiếu nữ này luôn tự phụ là tuyệt sắc vô song, tất cả nam nhân mà nàng đã gặp vừa thấy mặt nàng thì đã điên đảo thần phách, lúc này khi thấy Trác Trường Khanh mặt mày sắt lại, lạnh như tiền, nói ra mấy lời tựa hồ chẳng coi nàng là cái thá gì cả, khiến nàng không khỏi có chút sửng sờ, cơ hồ cho rằng, thiếu niên anh tuấn đứng trước mặt này là một người mù, có mắt không trông. Nhưng sau khi hơi sửng sốt, thiếu nữ đã lập tức lấy lại dáng vẻ vốn có của mình, khẽ cười nói rằng:

— Lời của tiểu nữ nói, từng câu từng câu đều là thật cả! Nếu các hạ không tin thì các hạ khám người tiểu nữ thử coi trên người tiểu nữ có mang ám khí nào không?

Khi nàng phát ống tay áo, hai tay giơ lên cao, áo quần lụa là trên người đều nâng lên theo.

Một trận gió thổi qua khiến bộ hồng y tha thướt kia dán chặt vào người

thiếu nữ, chỉ thấy thân mình mềm mại, nét ong gợn cảm, vóc liễu thon thon, quả khiến rung động lòng người.

Trác Trường Khanh là người thiên tư tuyệt đỉnh, há phải là kẻ thô lỗ không biết gì đến cái đẹp? Chỉ là chàng thừa hưởng ở phụ thân tính tình nóng nảy, là một nam nhi chí cương chí mãnh, xem trọng việc phân biệt thiện ác hơn chuyện phân biệt đẹp xấu. Tuy chàng biết người thiếu nữ đang đứng kia là một mỹ nhân hiếm thấy trên thế gian, nhưng chỉ cần nghĩ đến cảnh thê thảm của mấy người trong Khoái Dao Hội thì sắc đẹp vô song trước mắt cũng biến thành cực kỳ xấu xa đê tiện. Cách nhìn của chàng đối với xấu đẹp có lẽ có chút khác người, nhưng nếu là người có bản lĩnh thì đều xem trọng vẻ đẹp bên trong hơn sắc đẹp bên ngoài.

Chàng “hừm” một tiếng lạnh lẽo, ánh mắt dán chặt vào thân hình mỹ nữ, lạnh lùng nói:

— Tại hạ không biết cô nương có phải là xem thường nhân mạng không mà sao sau khi giết bao nhiêu người như thế lại còn có thể cười đùa cợt như...

Giai nhân tuyệt sắc khẽ chau mày liễu, buồn bã than lên một tiếng, khẽ nói:

— Huynh đài này sao lại vẫn không tin tiểu nữ nhỉ. Ôi, các hạ có biết không, bình sinh tiểu nữ chưa từng cười đùa với bất cứ người đàn ông nào.

Đôi lần thu ba của nàng nhìn Trác Trường Khanh như oán như hờn.

Trác Trường Khanh chỉ thấy tim mình thót lên một cái, một luồng cảm giác khó tả từ trong đáy lòng nổi lên, cái cảm giác khó nói này, chàng chưa từng trải qua bao giờ. Do đó, chàng thở dài một tiếng, trong thoáng chốc, chàng lại cảm thấy người thiếu nữ nhỏ nhắn trước mặt không thể nào có thể gây ra được một thảm kịch đẫm máu vừa qua.

Lúc này, phương Đông đã lộ sắc hồng nhạt. Mặt đất đang một màu tối thăm cũng từ từ chuyển sáng, những hàng quán trong thành qua một đêm náo loạn đã lục đục mở cửa, một ngày mới bắt đầu với tiếng gà gáy, tiếng chó sủa vu vơ, đâu đó những làn khói mỏng bốc lên.

Trên tường thành, hai người vẫn đứng nhìn nhau không nói nửa lời.

Lần thu ba của giai nhân khẽ chuyển, thì thấy đằng xa xa dưới chân thành có hai bóng hồng y đang lướt tới nhanh như chớp, khóe miệng thiếu nữ đột nhiên khẽ nở một nét cười lạnh lẽo, vẻ u oán trong chớp mắt bỗng biến đâu mất, nhường vào đó là một tiếng cười như băng đá:

— Nếu các hạ không tin lời ta nói, thì các hạ cứ coi như ta đã giết mấy người kia cũng được.

Cùng với lời là một chưởng vung lên, ngọc chỉ đột nhiên phóng thẳng tới trước Trác Trường Khanh.

Trác Trường Khanh còn đang ngạc nhiên không hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy chưởng kia đã đánh tới huyệt Trâm hương cạnh mũi mình rồi.

Chiêu này phát ra nhanh khó tả, chẳng những Trác Trường Khanh không thể đoán trước được mà chàng cũng không ngờ được vị cô nương nói cười ngọt ngào, mi thanh mục tú, liễu yếu đào tơ này lại ra tay ác độc như vậy.

Trong lúc kinh hoảng, thân hình chàng cũng theo phản ứng mà thối lui hai bước, lại thấy giai nhân tuyệt sắc kia cười nhạt một tiếng, ống tay áo gấp lớp trên cổ tay đột nhiên bung ra mang theo một luồng lãnh phong lạnh thấu xương, lại cung tới trước mặt Trác Trường Khanh, mũi chân thoăn thoắt điểm nhẹ, thân hình thiếu nữ đã từ ụ đất mới đứng khi nãy, lướt nhẹ đến chỗ Trác Trường Khanh.

Một chiêu này lại càng vượt ra khỏi dự đoán của Trác Trường Khanh,

hiện tại chàng đã lâm vào thế cùng, hết đường thoái lui.

Trong mắt của thiếu nữ xinh đẹp kia dường như đang lộ vẻ rất đặc ý.

Nào ngờ Trác Trường Khanh đột nhiên vọt lên không, khẽ vịn người đảo tay ra một chiêu “Huy Phong Thủ” mạnh bạo phóng tới tay áo lụa đang phấp phới trong gió kia. Chưởng phong như đao, chưởng thanh rít lên veo veo.

Mục quang thiếu nữ biến đổi đột ngột, lắc cổ tay cuộn ống tay áo lại, trong khi vóc liễu khẽ vịn lại, đã dùng tay kia phóng ra hai chưởng, gót sen điểm lên đầu thành, bỗng tự nghiêng người đá thốc ra một cước.

Chẳng những thân pháp của thiếu nữ xinh đẹp này rất quý dị mà chiêu thức lại biến hóa cực nhanh, lưỡng chưởng nhất cước này tựa hồ như cùng phát ra một lúc vậy. Hơn nữa, tuy chưởng thế có vẻ mềm mại nhu nhuyển, song chưởng phong lại ào ào đổ tới, như sóng gầm bể cả, rõ ràng trong từng chiêu thức đều hàm chứa nội lực kinh người.

Trác Trường Khanh khẽ nhướng mày, lắc mình chuyển nhẹ, thủ chưởng đột nhiên rút lại, nhanh như gió thổi, thân hình chàng từ trong chưởng phong cước ảnh của thiếu nữ kia, chênh chếch lướt ra ngoài. Chỉ mới lướt nhẹ, thân hình chàng đã vọt ra ngoài hai trượng.

Giai nhân tuyệt sắc kia tựa hồ có chút kinh ngạc, bỗng nhiên dừng tay, quay người lại nhìn đã thấy thiếu niên tuấn tú khôi ngô này đã đứng trên ụ đất đầu thành đằng sau mình từ hồi nào rồi. Nàng bèn bĩu môi cười khẩy nói:

— Có phải các hạ muốn bắt tiểu nữ để báo thù thay cho Khoái Dao Hội chăng? Hiện tại giờ, tại sao các hạ không...

Nào ngờ Trác Trường Khanh bỗng gầm lên một tiếng:

— Chính thế.

Tả chưởng vung mạnh, lưỡng chỉ trở giữa cong cong, ra một chiêu “Thám lệ thủ châu” điểm tới song mục của giai nhân, cạnh chưởng của hữu chưởng kích tới vai tả.

Lời thiếu nữ xinh đẹp còn chưa dứt, nàng không ngờ đối phương nói đánh thì đã đánh rồi, tuy nàng còn nhỏ tuổi, nhưng lại xảo quyết hơn Trác Trường Khanh nhiều. Khi nãy, lúc Trác Trường Khanh cuống cuống đuổi theo, tuy nàng không muốn gặp mặt người khác, nhưng ý vào khinh công cao tuyệt của mình, bèn cho rằng, đương nhiên người ta không thể đuổi kịp mình, cho nên cũng không thêm để tâm, nàng chỉ muốn bỏ xa người kia mà thôi.

Ngờ đâu Trác Trường Khanh đuổi tới bên gót, nàng khẽ liếc nhìn mới phát hiện khinh công người đuổi theo mình cực kỳ ảo diệu, chẳng kém mình chút nào, thực đáng để có thể gọi là tuyệt đỉnh. Nàng vốn là người thông minh nhanh trí, sau một hồi suy nghĩ phán đoán thì biết mình không thể bỏ rơi người ta dễ dàng được, nên đã dừng chân đứng chờ trên tường thành.

Nguyên nàng còn muốn thừa lúc người này bay lên đầu thành đột nhiên kích ra một chưởng, ắt hẳn người đó sẽ táng tại chân thành, nhưng khi nàng vừa thấy thân pháp của người này thì bèn đổi ý.

Đến khi nói chuyện với Trác Trường Khanh nàng vẫn còn ngạc nhiên về võ công cao tuyệt của chàng, nên còn chưa xuất thủ, nhưng lòng đã ngầm ngầm ẩn tàng sát cơ. Sau đó, nàng thấy có hai người là tay chân của mình từ đằng xa đi đến, bèn không chút chậm trễ, đột ngột kích ra một chưởng.

Nhưng lúc này, khi vừa thấy Trác Trường Khanh xuất thủ, trong lòng ngầm ngầm kinh sợ, chỉ thấy trong chưởng thế đang kích tới của đối phương, hàm súc tiềm lực cương mãnh, vượt ra ngoài mọi suy tính của nàng. Lúc đó, nàng mới biết tuy khinh công của Trác Trường Khanh vô

cùng ảo diệu, nhưng lại chưa phải là sở trường của chàng, nếu nói riêng về khinh công thì chàng không hơn gì mấy, nhưng nếu luận về nội lực thì nàng còn xa mới đuổi kịp Trác Trường Khanh.

Trác Trường Khanh dùng toàn lực phát ra hai chưởng, ào ào đánh tới thân hình kiều diễm của thiếu nữ kia, nhưng nàng lại vẫn đứng ngớ ra đó không né tránh, cũng chẳng phản công, dường như trong lòng Trác Trường Khanh đang có chút hối hận, e rằng một chưởng một chỉ của chàng dùng lực quá mạnh mà đánh chết thiếu nữ này.

Phải biết diện mạo của chàng, tuy vì nổi bất hạnh của mình, cùng với nhiều năm khổ luyện trên hoang sơn mà biến đổi ra vẻ tàn nhẫn lạnh lùng, kỳ thực chàng lại là người rất đa cảm. Lúc này, mặc dù cảm thấy thiếu nữ cười nói vô thường, tính tình dường như rất độc hiểm, nhưng thủy chung chàng lại không nỡ hạ thương một thiếu nữ mới lần đầu gặp mặt.

Ý nghĩ vừa phát, chàng còn đang muốn thu hồi chưởng lực, nào ngờ đột nhiên thân hình thiếu nữ bỗng ngửa ra, hai ống tay áo đang cuộn lại cũng đột nhiên tung ra.

Chớp mắt chỉ thấy hồng ảnh đầy trời, hai ống tay áo mang theo hàn phong đã từ bốn phía tràn về phía chàng.

Nơi họ đang đứng là trên đầu thành, chu vi ụ đất lớn không quá ba thước, tuy đứng theo thế cài răng lược, nhưng khoảng cách giữa hai người cũng cách nhau không quá ba thước. Cho nên, trong lúc họ động thủ, lúc nào cũng để ý tới hạ bàn, chỉ cần khinh suất một chút, cho dù thân pháp và võ công có cao diệu đến đâu chẳng nữa, nhất thời cũng khó tránh khỏi thọ thương.

Nhưng lúc này, hai ống tay áo của thiếu nữ cũng đã thi triển rồi và chúng chẳng khác nào đao kiếm, khi động thủ liền đã chiếm rất nhiều thuận lợi.

HỒI MƯỜI MỘT

Tuyệt kỹ Vô Song La Tụ

Y thương hại của Trác Trường Khanh mới nảy sinh thì đã thấy hai ống tay áo như đao kiếm của nàng đánh tới, kiếm mi của chàng khẽ nhướn, song chưởng đảo ngược, chưởng phong cuốn ào lên trời, thổi dạt mấy ống tay áo kia lại. Nhưng hai ống tay áo của thiếu nữ xinh đẹp đã dài gần trượng, trong khi pháp phối tung bay chẳng những phát ra những chiêu thức quý dị mà lúc thu chiêu biến chiêu cũng cực kỳ nhanh chóng, tuyệt kỹ này thật hiếm thấy trong thiên hạ võ lâm.

Lúc này, Trác Trường Khanh đã thi triển thân thủ, hai chân bộ tấn vững như núi, tuy chiêu thức chuyển động tương đối chậm chạp, nhưng chưởng phong từ trong tay của chàng phát ra lại như tường đồng vách sắt, dựng phía trước bóng tay áo đầy trời của giai nhân tuyệt sắc kia. Nhưng trong nhất thời vẫn thủ nhiều công ít.

Lúc này, hai bóng hồng y đã lướt tới dưới chân thành, đột nhiên ánh mắt thiếu nữ xinh đẹp bỗng lóe lên một tia độc ác, ống tay áo của tay hữu “vù” lên một tiếng nhanh tựa chớp phóng ra, cuốn tới tay hữu của Trác Trường Khanh.

Thân pháp của thiếu nữ rõ ràng biến đổi, phải biết tay tả của nàng đã phát xa, hữu thủ công gần, một xa một gần, khoảng cách tuy còn quá xa, nhưng trong khi xuất thủ thì lại không vì thế mà có chút bất tiện nào cả, chỉ thấy thân hình nàng uyển chuyển, chọt công xa, thoát thủ gần, thân pháp quý dị, diệu kỳ.

Trác Trường Khanh từ lúc sinh ra đã được dạy dỗ và truyền thụ một căn cơ võ công tối cao của phụ thân, sau đó lại được một nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng trong võ lâm, được võ lâm xưng là “Thái sơn Bắc đầu”, phá lệ thu làm đệ tử, mười năm khổ luyện, nay đã thành tài.

Bảy mươi năm trước, võ lâm giang hồ rơi vào tình trạng hỗn loạn vô cùng, khi đó chính tà hai phái, các cao thủ lần lượt xuất hiện, chẳng những các danh môn chính phái như: Võ Đang, Thiếu Lâm, Côn Lôn đã nổi tiếng trong võ lâm từ xưa, nhân tài rất nhiều, mà trong tà phái cũng xuất hiện mấy ma đầu náo động giang hồ, khuấy đảo các môn các phái, khiến thiên hạ phải lắc đầu ngán ngẩm, ai nấy đều nơm nớp lo sợ. Chính vào lúc này, Tư Không Nghiên Nhật xuất đạo giang hồ, trong thời gian không đầy vài năm, đã tác chủ không biết bao nhiêu chuyện kinh thiên động địa, chưởng chết Đại Hán Tam Hung, xả đôi Nam Hoang Nhất Quái, đả thương Thập Nhị Liên Hoàn Ô Trung, đơn thương độc mã quét sạch quần ma khiến ông ta cùng Cổ Côn – một vị cao thủ trong võ lâm đương thời, sư phụ của Trác Hạo Nhiên – được võ lâm tôn làm Thiên Địa Song Tiên.

Thiên Tiên Tư Không Nghiên Nhật vì hồi trẻ phạm vào sát nghiệp quá nặng nên văn niên đã quy ẩn nơi hoang sơn, không muốn dính líu vào chuyện giang hồ nữa. Lại nữa, vì bẩm tính thanh cao, cô độc, suốt đời độc lai quá vắng, về già chẳng những vợ con không có mà cả đồ đệ cũng chẳng thu nạp.

Nhưng khi vì chậm một bước mà khiến cho vợ chồng Trác Hạo Nhiên – đệ tử của Địa Tiên Cổ Côn là cố nhân của Tư Không Nghiên Nhật – phải bỏ mạng dưới ngọn Thủy Tín Hoàng Sơn. Hơn nữa, trong lòng có chút tự phụ, lại thêm Trác Trường Khanh thiên tư khác hẳn người thường, dung mạo khôi ngô tuấn tú, rốt cục đã lọt vào mắt xanh của kỳ nhân võ lâm Tư Không Nghiên Nhật. Do vậy, ông mới động lòng thu làm đồ đệ và võ công

độc bá võ lâm của Thiên Tiên Tư Không lão nhân không bị tuyệt truyền.

Phải biết kiến thức võ công của Tư Không lão nhân cực kỳ uyên thâm, võ công của các môn các phái trong thiên hạ ông đều tinh tường. Văn niên thu nhận đệ tử, tự nhiên yêu mến bội phần, cũng vì thế mà Trác Trường Khanh chẳng những võ công của các môn phái đều biết, mà lại còn hơn người một bậc.

Nhưng lúc này, dù Trác Trường Khanh lục tung trí nhớ lên, moi óc mà tìm kiếm cũng không nhìn ra được thân pháp quý dị, kỳ ảo của thiếu nữ kia là thuộc về môn phái nào trong võ lâm.

Vầng thái dương đã chiếu những tia sáng đầu tiên trên mặt đất, khiến cho thân hình của thiếu nữ trông như một ngọn đuốc sống, Trác Trường Khanh bỗng cất một tiếng hú dài, thân hình đã vọt lên như thần long thăng thiên.

Thiếu nữ khẽ ngược mái đầu kiều diễm, chỉ thấy thân hình chàng đã vọt lên không gần ba trượng, chiếc áo chàng vận đang phát phối trên cao tuy có một màu đen huyền khiến cho nàng thấy chàng giống như một con hạc đen^[5], nhưng đôi hài mà chàng mang nơi chân, dưới đó lại vân trắng tinh, chỉ dính một ít bụi mờ, rõ ràng trong khi đi, chân chàng rất ít khi chạm đất, dường như lúc nào cũng chỉ là lướt đi mà thôi. Nàng thầm lo sợ, không biết trong cử động của đối phương, có tàng ẩn một điều gì khôn lường, thân hình nàng không khỏi nghiêng đi, thối lui năm bước, toàn thân ngưng trọng, quan sát đối phương.

Ngờ đâu thân hình trong không trung của Trác Trường Khanh không thay đổi tư thế, uyển chuyển đáp xuống nhẹ hơn một chiếc lá rụng, thiếu nữ kia thoáng sửng sốt, lúc này nhìn thấy vẻ mặt anh tuấn của chàng đã biến đổi lộ ra sắc lạnh như tiền.

Giờ này, hai bóng người vận hồng y từ đằng xa lướt tới cũng đã đến dưới

chân thành, hai người này chính là hai hồng y cô nương đã đến chúc thọ cho Đa Tỷ Thần Kiếm khi ông tổ chúc tiệc mừng thọ thất tuần và tại đó đã khiến cho quần hào phải một phen run sợ.

Hai hồng y cô nương này cùng đuổi đến đây, họ đã tìm kiếm khắp nơi, rốt cuộc đã kiếm ra được người mà họ muốn tìm. Trong ánh nắng vàng nhạt buổi sớm, hai má của hồng y cô nương đã đỏ hồng lên tựa hoa đào, bàn tay ngọc ngà khẽ đặt hờ trên ngực nhô lên hạ xuống không ngớt, hiển nhiên là đã đi quá vội vàng, gấp gáp. Nhưng vừa dừng chân, họ đã quay ngay trở lại, ngược mắt nhìn lên bức tường thành cao vút, đứng đứng, hai cô cùng nhìn nhau rồi đột nhiên nhất tề nhảy lên.

Trong không trung, áo quần bằng lụa mỏng của hai cô nương này tung bay phấp phới, trông xa tựa như hai cánh bướm dập dờn trong nắng ban mai.

Hai cô cùng vọt lên chừng hai trượng, thấy sắp hết đà, thiếu nữ bên tả đột nhiên giơ hữu thủ đặt hờ lên vai thiếu nữ bên hữu, thân hình kiêu diễm của nàng liền mượn thế này mà tiếp tục bay lên, còn thiếu nữ bên hữu thì rớt trở lại xuống đất.

Thiếu nữ bên tả mượn thế mà lẳng không bay lên tường thành, làn thu ba khẽ chuyển thì thấy chủ nhân đang giơ tay lên ra hiệu cho mình, bèn khẽ gật đầu, một mặt cho tay vào trong bọc lấy ra một cuộn dây màu hồng rất lớn, rũ thẳng xuống một đoạn.

Thân hình thiếu nữ dưới chân thành khẽ búng lên không, nắm chặt lấy sợi vải hồng mà nhẹ nhàng bay lên đầu thành.

Trác Trường Khanh cất tiếng nhảy vọt lên, lại đáp xuống hú dài, ánh mắt lạnh lẽo lướt nhìn thiếu nữ tuyệt sắc kia, rồi lạnh lùng nói:

– Ôn Như Ngọc là gì của các hạ?

Nguyên lai, chàng vừa lục lợi trong óc, lại vẫn nhìn không rõ thân pháp của giai nhân mỹ lệ này lai lịch ra sao, trong lòng ngấm ngấm kinh hãi. Chàng biết rõ kiến thức võ công uyên bác của sư phụ, thế nên sự việc này chỉ có một cách giải thích, đó là cái thứ thân pháp quý dị của thiếu nữ kia, có lẽ là do một cao thủ võ lâm trong mấy năm gần đây đã sáng chế ra.

Sau khi cố gắng suy nghĩ tìm hiểu, chàng lại thấy thiếu nữ vận y phục màu đỏ tươi từ trên xuống dưới, thì bỗng trong lòng chàng chợt hiện ra cảnh tượng thê thảm dưới ngọn Thủy Tín núi Hoàng Sơn cách đây mười năm. Chàng phảng phất nhìn thấy người đàn bà xấu xí quái gở bận hồng y kia. Sau đó, chàng đã biết mục đích chính là Xú Nhân Ôn Như Ngọc, đang thò cánh tay như cành cây khô, giết chết song thân của chàng một cách tàn khốc, vì thế trong khoảnh khắc, chàng cảm thấy một bầu nhiệt huyết đang dâng trào cuộn cuộn trong lòng, bèn cất tiếng hú rừng rợn cất mình lên cao.

Khi nghe chàng nói như thế, thiếu nữ tuyệt sắc cũng không khỏi có chút sửng sốt, làn thu ba khế liếc thì thấy thủ hạ của mình đều đã trèo lên tường thành cả rồi, bèn nhẹ nhàng đưa tay ngọc lên sửa mớ tóc mai và nhân đó mà ra hiệu cho hai người kia rồi chợt cất tiếng cười dịu dàng.

Trác Trường Khanh nhìn đắm đắm vào thiếu nữ, tuy trong lòng đầy nổi oán hận, cừu thù, thần trí có phần hỗn loạn, nhưng một cao thủ võ lâm như chàng, nội công, ngoại công đều rèn luyện đến mức thượng thừa, thính giác cùng các giác quan khác cũng đã tới chỗ phi phàm, trong tình hình này, chàng vẫn cảm thấy được đằng sau có người đang tới. Nhưng mục quang của chàng vẫn dán chặt, quan sát nhất cử nhất động của thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời kia mà chưa đưa mắt nhìn về sau, chỉ thấy trên khuôn mặt thanh tú của nàng chợt xuất hiện một nụ cười tươi như hoa, ngọt ngào nói:

– Các hạ quen biết Ôn Như Ngọc chẳng?

Cánh tay nõn nà thông thả buông nhẹ xuống rồi tiếp:

– Các hạ hỏi thế để làm gì?

Trác Trường Khanh mày kiếm dựng ngược, gầm lên:

– Lờn tại hạ vừa hỏi, nếu các hạ không trả lời cho rõ thì đừng trách tại hạ không khách sáo.

Thiếu nữ khẽ phát tay áo, cất tiếng cười khe khẽ, chỉ vào Trác Trường Khanh mà nói:

– Cái người này thế mà lại hung ác quá, lờn các hạ nói, ta không trả lời thì sao nào...

Lời nói vừa ngưng, trên khuôn mặt vốn đang tươi như hoa kia đột nhiên lộ vẻ độc hiểm, lạnh lùng hét lên:

– Tiểu Quỳnh, Tiểu Linh, các người mau bắt lấy hãn cho ta.

Trác Trường Khanh chỉ cười nhạt một tiếng, thân hình chợt vút lên cao. Phải biết rằng, tuy chàng chưa lịch duyệt giang hồ, kiến thức nông cạn, nhưng lại là người thông minh tuyệt đỉnh, nên đã biết được người đến từ đằng sau mình hẳn là cùng phe với thiếu nữ kia, cho nên tuy mặt không để lộ ra vẻ gì cả, nhưng kỳ thực đã ngấm ngầm phòng bị từ trước. Mục quang của chàng nhìn xuống, quả nhiên đã thấy hai bóng áo hồng từ đằng sau lướt đến, nhưng thân hình chàng lúc này đã ở trên không trung, hai thiếu nữ kia tự nhiên một chưởng lạc không, đâm bổ về chỗ không người.

Thiếu nữ xinh đẹp khẽ cau mày, cười nhạt nói:

– Các hạ đã lên được, chẳng lẽ người khác không lên được sao?

Nói đoạn, nàng khẽ nhún mình bay vọt lên cao, “vù vù” hai tiếng, hai ống tay áo đã bung ra.

Thứ võ công quý dị này, tuy thoát thai từ tuyệt kỹ “Lưu Vân Phát Tự” của Võ Đang, nhưng lại có chút bất đồng với tuyệt kỹ chính tông nội gia. Tuyệt kỹ này chính là “Vô Song La Tự” do Hồng y Tiên Tử Ôn Như Ngọc khổ luyện mà thành.

Do đó, Trác Trường Khanh không thể biết lai lịch của loại thân pháp này. Nhưng lúc đó chàng cũng biết rằng, ba hồng y thiếu nữ kia chắc chắn có quan hệ mật thiết với cừu nhân giết cha của mình.

Trong không trung, thân hình chàng khê ngoặt, song chưởng đột ngột cùng phát, ngũ chỉ như những móc câu nhanh như chớp bắt lấy hai ống tay áo, miệng gầm lên giận dữ, cổ tay bẻ mạnh.

Chỉ nghe “soạt” một tiếng, hai ống tay áo rách toạc ra, để lộ nửa cánh tay.

Thiếu nữ xinh đẹp kêu lên một tiếng, sắc ngọc biến đổi, thân hình nàng rơi xuống một ụ đất trên thành.

Trác Trường Khanh vung tay vứt hai mảnh áo ra, lập tức thân hình cũng nhẹ nhàng đáp xuống. Chàng dùng toàn lực, một chiêu đắc thủ, không để cho nàng có cơ hội phản công, trong chớp mắt liền công ra mấy chiêu, chẳng những chưởng chưởng hàm súc nội lực mà thế công cực kỳ hiểm ác.

Sắc mặt thiếu nữ lúc này chuyển sang màu trắng bệch, liên tiếp thối lui để tránh khỏi mấy chưởng của Trác Trường Khanh, trong lòng sợ hãi, giận dữ cũng trào dâng, từ bé đến giờ nàng chưa từng phải chịu nhục như thế và cũng không biết tại sao thiếu niên này lại đối phó với mình như vậy. Nàng đã quen được nâng niu chiều chuộng, chỉ biết có mình, không cần quan tâm xem người khác ra sao, lúc này bị người ta làm nhục, trong lòng lửa giận cuộn cuộn bốc lên, miệng hét liên thanh, chưởng vung loạn xạ, trong chớp mắt đã cùng Trác Trường Khanh chiết mười mấy chiêu.

Hai hồng y thiếu nữ Tiểu Quỳnh, Tiểu Linh, trong mắt cũng lộ rõ vẻ kinh sợ, họ luôn cho rằng, võ công của tiểu thư của họ là vô địch thiên hạ, họ không ngờ được võ công của thiếu niên anh tuấn nọ lại cao đến thế, có thể chỉ một trảo đã xé rách “Vô Song La Tụ” của chủ nhân. Sau khi sửng sốt, mỗi người đều tự thi triển tuyệt kỹ, hò hét vang trời, liên tiếp vung ngọc chuông nhằm Trác Trường Khanh đánh tới.

Thoáng chốc, chỉ thấy bóng hình của ba vị cô nương như những ngọn đuốc sống, bay lên đầy trời, y phục của họ cũng tung bay phấp phới mỗi khi phát chuông.

Trong khi thân hình của họ chuyển động như mây bay nước chảy thì Trác Trường Khanh lại tĩnh như Thái Sơn, giống như một tòa huyền băng sừng sững đứng giữa biển lửa.

Tất cả bọn họ từ trước vốn còn ỷ vào thân thủ của mình, ai nấy đều có ý khinh thường đối phương, nhưng sau khi giao thủ xong, người nào người nấy đều tự cảnh giới, thiếu nữ xinh đẹp tuy mới bị Trác Trường Khanh xé rách tay áo, nhưng chỉ bất quá là vì trong khi nàng xuất thủ, có chút khinh xuất và cũng không thể ngờ được là trong không trung Trác Trường Khanh lại có thể thi xuất nội lực.

Lúc này, nàng đã phòng bị vững vàng, xuất thủ tuy vẫn nguy dị độc hiểm, nhưng hiển nhiên đã có cẩn thận hơn so với khi trước. Lại thêm hai hồng y cô nương Tiểu Linh, Tiểu Quỳnh tiếp tay, công lực của họ tuy không sâu, nhưng chiêu thức lại cực kỳ biến ảo, thâm diệu.

Võ công của Trác Trường Khanh rất cao, tuy đã đạt đến xuất thần nhập hóa, lô hỏa thuần thanh, nhưng lúc này lấy một chọi ba, chàng vẫn chưa chiếm được thượng phong.

Sương sớm long lanh dưới ánh mặt trời, từng đạo dương quang như

những mũi tên vàng, từ trong những khoảng trống của các đám mây mà chiếu ra. Một ngày mới đã đến, nhưng trong cái ngày mới này, trong võ lâm lại sắp xảy ra biến cố nào mới nữa đây?

Thân hình Trác Trường Khanh sừng sững như Thái Sơn, tuy bị vây trong chưởng phong đầy trời của ba hồng y thiếu nữ, lại chẳng có chút nào gọi là nao núng cả. Nhưng, giao thủ đã lâu, trong lòng Trác Trường Khanh không khỏi thất vọng, buồn rầu, thâm nghĩ:

“Nếu mấy cô gái này đều là đệ tử của Xú Nhân Ôn Như Ngọc, lúc này ta không thể thủ thắng thì còn có hy vọng gì thủ thắng được sư phụ của họ, còn nói gì đến báo cừu nữa?”

Lòng nghĩ đến đây thì không khỏi lại tự trách mình:

“Ôi, sư phụ khuyên ta phải ba năm nữa mới có thể hạ sơn, ta vì quá nóng nảy, giờ hối hận vì đã không nghe lời ông nói...”

Trong lòng Trác Trường Khanh tự oán tự trách, hiển nhiên thân thủ cũng chậm lại, giai nhân tuyệt sắc kia hô lên một tiếng, đôi ngọc chưởng từ trong ống tay áo bị rách, tung liên năm chưởng, lúc phát chưởng tuy có trước có sau, nhưng chưởng phát ra cực nhanh nên khi chưởng đến lại như cùng lúc phát chưởng vậy.

Trong nháy mắt, Trác Trường Khanh đã thấy chưởng ảnh đang bủa tới trước ngực và hai vai mình, trước giờ chàng chưa hề thấy chiêu số nào vừa hung hiểm xảo quyệt lại vừa quỷ dị đến vậy. Chàng không khỏi toát mồ hôi lạnh, khuỵu chân nghiêng người né tránh, nào ngờ trước mặt chưởng phong lại ào ào rít lên, hai cặp ngọc chưởng của Tiểu Quỳnh, Tiểu Linh cũng đang đánh tới, thế chưởng cực kỳ vũ bão, cơ hồ như muốn chỉ trong vài chưởng này là có thể rửa nhục cho tiểu thư của họ.

Cao thủ trong khi động thủ quá chiêu, sai một ly là đi một dặm, thần trí

của Trác Trường Khanh mới rồi có chút phân tán, liền đó bị đối phương thừa cơ áp đảo, chiếm lấy tiên cơ. Hiện tại, từ bốn phương tám hướng chưởng thanh rít lên veo veo, chưởng ảnh chập chùng như thiên la địa võng bủa vây lấy Trác Trường Khanh.

Trên khóe miệng của giai nhân tuyệt mỹ lại lộ ra nụ cười có vẻ đắc ý, ngờ đầu hai vai của Trác Trường Khanh bỗng thụt xuống, cổ tay lắc mạnh, hai ống tay áo chột khua lên một vòng mang theo phong thanh ghê rợn. Nụ cười của giai nhân bỗng tắt ngúm, thân hình lắc mạnh, thoái lui ba bước, lại nghe Tiểu Linh, Tiểu Quỳnh đồng thanh la lên, hóa ra họ hồi chiêu không kịp, cổ tay bị ống tay áo quét phải liền cảm thấy cánh tay tê chồn, đau thấu tâm can.

Trác Trường Khanh cười nhạt một tiếng, hai tay từ trong ống tay áo rộng thùng thình chột phóng ra, chàng đem một chiêu “Lưu Vân Phi Tự” chính tông để chiếm lại tiên cơ, cước bộ khẽ chuyển dịch, đang chuẩn bị đánh tới giai nhân tuyệt sắc kia thì đột nhiên dưới thành có tiếng reo hò ầm ĩ truyền tới, một giọng nói già cả từ trong đám đông hét lên:

– Trường Khanh, hảo công phu.

Trác Trường Khanh không ngăn nổi ngạc nhiên, song chưởng chênh chếch phát ra một chiêu “Khổng tước khai bình” đánh về phía ba hồng y thiếu nữ, thân hình chàng khẽ nghiêng, mắt liếc xuống dưới thì thấy ở dưới có một đám người rất đông đang nghênh cổ xem, người đang đứng trước đám đông râu tóc đều bạc phơ chính là Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm.

Hóa ra, khi Trác Trường Khanh đang đứng trên đầu thành kịch chiến với ba thiếu nữ kia, chưởng phong hồng ảnh cực kỳ đẹp mắt, có người trông thấy bèn chạy đến xem cuộc nhiệt náo này. Cha con Vân Khiêm sau khi giúp đỡ khoái đao Đinh Thất chu đáo cho các huynh đệ Khoái Đao Hội xong, vốn còn đang lo lắng cho nơi ăn chốn ở của Trác Trường Khanh thì

lại nghe thấy có người đang kịch đấu trên thành, bèn chạy đến như bay, quả nhiên nhìn thấy Trác Trường Khanh đứng trên một ụ đất đầu thành, đang động thủ với ba hồng y thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần kia.

Lúc này, khi Trác Trường Khanh đang trong thế công đẩy lùi ba hồng y cô nương, Vân Khiêm thấy đứa con của cố nhân có võ công cao siêu đến vậy liền ngăn không nổi mà hét to lên, hào sĩ võ lâm trong thành Lâm An lúc bấy giờ đều đến xem rất đông, mấy người này cũng đều là con nhà võ, cho nên tự nhiên cũng biết chiêu “Lưu Vân Phi Tụ” này của Trác Trường Khanh.

Tiếng reo hò cổ vũ khiến tinh thần Trác Trường Khanh phấn chấn hẳn lên, trên khuôn mặt lạnh lùng đã lộ ra một nét cười duyên dáng, thủ chưởng khoa nửa vòng từ ngoài vào trong, hợp lại trước ngực, đột nhiên lại cùng vung ra đúng vào lúc thiếu nữ xinh đẹp kia hồi thủ.

Hồng y thiếu nữ “hừ” một tiếng, lão đảo thoái lui năm thước, đến trên một ụ đất khác nơi đầu thành.

Một chiêu này của Trác Trường Khanh, chẳng những tư thế ung dung đỉnh đặc, mà trong công có thủ, trong thủ có công, tuyệt diệu vô cùng, hơn nữa song chưởng của chàng hợp nhất, có thể thấy rõ là chàng thi lễ với đám đông anh hùng hào kiệt ở dưới chân thành.

Quần hào thấy trong tình huống đó mà chàng lại có thể thi xuất chiêu thức này, lại vận dụng kịp thời, đúng lúc, đúng chỗ, cũng không tự chủ được mà reo hò âm ỉ cả lên.

Đa Tỷ Thần Kiếm vuốt chòm râu dài, cười ha hả, rồi quay qua Vân Trung Trình mà nói lớn:

– Trung Trình, con xem xem, đây mới gọi là hổ phụ sinh hổ tử, chỉ có đứa con trai như thế mới xứng với Trác Hạo Nhiên lão đệ, một chiêu “Lưu

Vân Phi Tụ” này của Trác hiền diệt, Bạch Thanh đạo nhân trên núi Võ Đang vị tất có thể hơn được chăng? Ôi, thật khó mà tưởng tượng nổi làm sao mà Khanh nhi lại học được tuyệt kỹ này và sử dụng tuyệt vời đến thế.

Vị lão anh hùng này khi thấy cổ nhân có đưa con tuyệt vời, trong lòng vui mừng khôn xiết mà lớn tiếng tán tụng khen ngợi. Anh hùng hào kiệt đứng một bên vừa nghe thiếu niên đang động thủ trên thành chính là con trai của Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên năm xưa từng uy chấn giang hồ, được giới võ lâm tôn là Đệ nhất cao thủ, quần hào võ lâm đều bàn tán xôn xao khi biết được thiếu niên này là ai.

Lúc này, thiếu nữ xinh đẹp dồn hết tâm trí vào cuộc đấu, mặt hoa da phấn đã lấm tấm mồ hôi, cho nên những lời nói ở phía dưới căn bản là nàng không có nghe thấy.

Tiểu Quỳnh, Tiểu Linh lướt đến trên một ụ đất xa xa, đưa cổ tay lên xem, chỉ thấy trên da thịt ngọc ngà lúc này đã nổi lên một vết xanh tái thì trong lòng không khỏi ngấm ngầm kinh sợ, bất quá họ chỉ mới bị ống tay áo kia quệt phải mà đã như thế, nếu như lãnh trọn một chiêu “Lưu Vân Phi Tụ”, e rằng cổ tay đã gãy lìa từ lâu rồi. Họ cùng nhìn nhau, mặt hoa da phấn đều đã thất sắc.

Nhưng giai nhân tuyệt sắc kia lại chẳng có chút nào nhụt chí, ra chiêu càng lúc càng dữ dội, ghê gớm. Tuy trong lòng các cô nương này đã có chút sợ hãi, nhưng cũng không thể không tiếp tục động thủ được, cho nên lại đã thi nhau phát chiêu, chiêu ảnh đầy trời, chiêu phong veo veo, thân hình tựa những ngọn lửa chập chờn, bay lượn trên nền trời xanh nhạt tạo nên một bức họa vô cùng sống động.

Quần hào dưới thành chỉ chỉ trỏ trỏ, tuy trong lòng đều tán dương khen ngợi Trác Trường Khanh, nhưng cũng không khỏi kinh hãi trước võ công cao siêu của ba cô nương kia, ai nấy đều ngấm ngầm kỳ quái, không biết tại

sao trong võ lâm lúc này lại xuất hiện nhiều thiếu niên cao thủ đến thế. Mọi người ngẩng đầu nhìn xem thì thấy bóng người trên thành thân pháp mỗi lúc một nhanh hơn.

Tiểu Quỳnh, Tiểu Linh đã cố nén đau, cùng tiểu thư của họ thi triển chưởng pháp như cuồng phong bão tố, dường như đã giam chặt Trác Trường Khanh dưới uy lực chưởng phong kinh thiên động địa của họ.

Nhưng, Trác Trường Khanh vẫn sừng sững như núi, song chưởng vung ra, ung dung thông thả, dáng vẻ điềm nhiên như không. Tuy chưởng pháp của mấy nàng hồng y thiếu nữ cực kỳ quý dị, chưởng lực kinh nhân, nhưng lại đều bị Trác Trường Khanh với dáng điệu qua loa cầu thả mà nhất nhất giải khai.

Đa Tỷ Thần Kiếm nhiều năm xông pha giang hồ, tuy võ công chưa đến mức đẳng phong tạo cực, nhưng trong mấy chục năm qua đã kinh qua trăm trận, sự lịch duyệt từng trải đã nhiều, kiến thức giang hồ cực kỳ phong phú. Lúc này, khi thấy mấy người kia đang kịch chiến, biết rằng Trác Trường Khanh đã chiếm được thượng phong, ông cũng có ý muốn đề cao Trác Trường Khanh, để cho người thiếu niên mới ra giang hồ này được giương oai diễu võ trước quần hùng thiên hạ, nên cười ha hả:

– Trung Trình, con xem thử võ công của ba thiếu nữ kia như thế nào?

Vân Trung Trình hơi ngớ ra, còn chưa kịp trả lời cha thì Vân Khiêm lại cười lớn nói:

– Con có biết họ chính là đệ tử của nữ ma đầu Hồng Y Nương Nương năm xưa không? Con xem chiêu “Phát Vân Thủ” của thiếu nữ kia kìa, cô nương đó sử chiêu này thật cao siêu. May là Trường Khanh ở trên đó, chứ nếu là người khác thì...

Tiếng ông vừa dứt, Vân Trung Trình cười thâm trong bụng, biết phụ

thân cố ý nói ra võ công của ba cô nương này chỉ là để đề cao võ công của Trác Trường Khanh, nên cũng phụ họa theo:

– Nếu để cho con lên trên ấy thay Trác Trường Khanh, chẳng đến mười chiêu thì bị họ đánh rớt xuống rồi.

Vân Trung Trình vừa nói tới đây, quần hùng đều không khỏi thất sắc, phải biết Vu Hồ Vân Môn có địa vị chí cao trong võ lâm mà Nhân Nghĩa Kiếm Khách Vân Trung Trình lại là một lãnh tụ tài ba trong võ lâm Giang Nam, lúc này ông ta vừa nói như thế, xem ra quần hùng phải nể phục Trác Trường Khanh.

Giọng nói của Đa Tỹ Thần Kiếm sang sảng như hồng chung, lời của ông nói từng câu từng chữ như rót vào tai Trác Trường Khanh, chàng vừa nghe được ba thiếu nữ kia quả nhiên là đệ tử của kẻ thù không đội trời chung, bất giác máu huyết chảy ngược, trào sôi giận dữ, thần trí có chút phân tán.

Giai nhân tuyệt đẹp kia hô lên một tiếng nho nhỏ, Tiểu Quỳnh, Tiểu Linh nhất tề phát áo, công liền bốn chiêu, còn giai nhân kia lại lướt tới bên tả Trác Trường Khanh.

Trác Trường Khanh thân tùy ý chuyển, tránh khỏi bốn chiêu của Tiểu Quỳnh và Tiểu Linh, nào ngờ lại di chuyển đến ngay trước mặt giai nhân.

Giai nhân tả chương đẩy tới, năm ngón tay hữu khoằm khoằm điểm tới bốn đại huyệt lớn trước ngực Trác Trường Khanh. Dưới ánh mặt trời, chỉ thấy mười ngón tay đỏ hồng, trên những ngón tay ngà ngọc thon thon lấp lánh tia sáng.

Nhưng Trác Trường Khanh đã có tính toán, biết rằng chỉ cần nhường ngũ chỉ của nàng kia thì nàng sẽ lại giành được thế quân bình. Phải biết, chàng phán đoán suy xét tình thế khá tinh tường, đã thấy rõ Tiểu Quỳnh và

Tiểu Linh bất quá chỉ là a hoàn của thiếu nữ xinh đẹp mà thôi, cho nên lúc xuất thủ cũng có vài phân lưu tình với hai thiếu nữ này. Nhưng lúc này, chàng lại vì sợ áp chế của họ mà gặp phải hiểm chiêu, mảy kiếm nhướng cao, bỗng hét lớn một tiếng, tả chưởng kích ra một luồng chưởng phong kịch liệt đẩy lui Tiểu Quỳnh và Tiểu Linh ra xa năm bước, hữu chưởng vừa trầm xuống vừa lắt, ngũ chỉ như câu móc, vũ bão chụp tới cổ tay hữu của thiếu nữ xinh đẹp kia.

Thiếu nữ xinh đẹp biết công lực của Trác Trường Khanh hơn mình rất nhiều, nên không dám đối chưởng với chàng, bèn rút tay hữu về, tả chưởng vẫn nguyên thức đánh ra. Ngờ đâu chỗ hữu của Trác Trường Khanh đột ngột gấp lại, đánh tới tả chưởng của thiếu nữ. Giai nhân hốt hoảng vội thu chiêu, lại thấy ngũ chỉ từ thiết chưởng của Trác Trường Khanh bung ra, chưởng lực “Tiểu Thiên Tinh” của nội gia từ trong chưởng tâm kích tới trước ngực nàng.

Trác Trường Khanh chỉ với một chiêu mà đã chiết thành ba thức: một trảo, một đẩy, một kích, sự tinh diệu của chiêu thức có thể nói là đã đến chỗ tuyệt đỉnh, tốc độ ra chiêu nhanh hơn chớp giạt, một chiêu này chính là “Thiên long hành không” trong “Thần Long Bát Thức” đã từng chấn động thiên hạ võ lâm giang hồ năm nào của Thiên Tiên Tư Không lão nhân.

Khi phát chưởng nửa chừng, hốt nhiên ánh mắt Trường Khanh chạm phải bờ ngực mềm mại đang nhấp nhô trong làn lụa mỏng của giai nhân tuyệt sắc kia, lúc này nàng bị hoa mắt động tâm, thần trí hỗn loạn, chân tay luống cuống trước một chiêu “Thiên long hành không” đang đánh tới trước ngực nàng. Tuy lực của chàng đã thấu đến chưởng chỉ, nhưng vừa thấy tình hình đó, lòng chàng lại bỗng xao xuyến, miệng “hừ” một tiếng náo nê rồi bèn dừng phát ngay chưởng này lại.

Giai nhân tuyệt đẹp khẽ cười nhạt, ngọc chuông nhanh như chớp kích ra, Tiểu Linh và Tiểu Quỳnh vừa bị tả chuông của chàng quét tới buộc phải thôi lui năm bước, lúc này thân hình lại đã như mây bay nước chảy mà lướt tới, công liền bốn chuông.

Trác Trường Khanh quát lớn một tiếng, thân hình vặn ngược, nhưng huyết Khúc Trì nơi chỗ hữu đã bị cạnh chuông của giai nhân quét trúng. Trong nhất thời, tay hữu chàng cảm thấy tê dại, mấy thiếu nữ kia không dám để chàng có cơ hội nghỉ ngơi, bèn vội vàng tung liền mấy chuông. Trác Trường Khanh lắc mạnh thân hình, thoái liền bốn bước, nào ngờ, một chân bỗng đập hụt vào khoảng không, cùng lúc vai hữu lại bị trúng một chuông của Tiểu Quỳnh, không giữ được thế quân bình cho thân hình, ngã lộn cổ từ trên thành xuống.

Quần hùng ở dưới thành đều kinh hoàng mà nhất tề la lên một tiếng. Mặt mày Đa Tỷ Thần Kiếm thất sắc, vén tà áo dài tung mình tới đón lấy, ngờ đâu thân hình Trác Trường Khanh đang rơi xuống như điều đứt dây, vừa đến lưng chừng thì bỗng từ từ chậm lại, đầu trên chân dưới nhẹ nhàng rớt xuống như lá rụng mùa thu.

Đa Tỷ Thần Kiếm giọng lộ vẻ khẩn trương:

– Làm sao mà đến nông nổi này?

Trác Trường Khanh mặt mày cau có, giơ tả chuông ra vỗ nhanh hai cái vào vai hữu và dưới sườn mình vừa nói:

– Chỉ là không phòng bị cẩn thận mà thôi.

Ngước mắt trông lên, chỉ thấy bóng hồng thấp thoáng trên đầu thành, vì nơi chàng đứng là ở góc tường, nên không nhìn thấy lúc này mấy cô nương kia đang làm gì.

Đa Tỷ Thần Kiếm hạ giọng nói:

– Ba cô nương này đều là môn hạ của Hồng y nương nương, con phải cẩn thận một chút mới được, nếu không có thù oán gì sâu xa, cũng bất tất phải khổ đấu với họ, tránh được mỗi hiềm khích của người ta.

Căn bản ông không biết chân tướng của việc này, do vậy mới thốt ra mấy lời khuyên giải này.

Trác Trường Khanh nhướng mày, bỗng kêu khẽ một tiếng, hai tay xòe ra bay vút lên trên đầu thành. Một chiêu không đánh ra khi này, tuy vì chàng có lòng nhân đạo không nỡ xuống tay, nhưng lại bị người ta bức chế rơi xuống thành trước mắt thiên hạ, nên trong lòng uất ức không chịu nổi, lúc này dường như muốn khoe khoang thân pháp một chút, do vậy trong cú tung mình lên này, chàng đã sử dụng tuyệt kỹ khinh công “Thần Long Thăng Thiên” bay vọt lên hơn ba trượng.

Chàng vốn có căn cơ vững chắc lại thêm khổ luyện mười năm nội lực huyền môn chính tông nên lúc này tuy đã kịch chiến, nhưng nội lực lại chẳng có chút tổn hao, thân hình lẳng không mà lên, tai lại nghe thấy quần hùng dưới thành hò reo cổ vũ.

Đa Tỷ Thần Kiếm cũng hét lớn:

– Trường Khanh, hãy thận trọng.

Chàng lại thở dài một tiếng, đôi ống tay áo phát mạnh ra ngoài, thân hình chuyển ngoặt, song chưởng bám lấy bờ tường, mượn thế bay vọt lên lần nữa.

Nào ngờ trên đầu thành bỗng truyền xuống một trận cười âm ỉ, tiếng cười lạnh lạnh như xoáy vào óc...

HỒI MUỖI HAI

Nhất hùng độc lang

Tiếng cười vừa truyền đến tai Trác Trường Khanh thì thân hình chàng cũng đã lên đến đầu thành, mắt quét loang loáng, chỉ thấy giai nhân tuyệt sắc đang đứng ôm lấy đôi ống tay áo đã bị mình xé rách một nửa, Tiểu Quỳnh và Tiểu Linh đang đứng ngay cạnh nàng, sáu lần thu ba của ba cô đều ngưng chú vào một thiếu niên vận hoàng y không biết đã lên đến đầu thành khi nào.

Hoàng y thiếu niên này còn chưa dứt tiếng cười, lại quay lưng về phía Trác Trường Khanh mà đứng, Trác Trường Khanh chỉ thấy thân hình y cao lớn, tà áo đang phấp phới trong gió, nhưng lại chưa nhìn thấy diện mạo của y.

Tiếng cười của hoàng y thiếu niên bỗng ngưng lại, quay đầu qua nhìn Trác Trường Khanh từ đầu đến chân với ánh mắt lạnh lẽo, mục quang hai người chạm nhau, Trác Trường Khanh không khỏi khen thầm:

“Ồ, một thiếu niên đẹp như thiên thần.”

Lòng yêu mến trong lòng chàng cũng vì thế mà phát sinh.

Nào ngờ hoàng y thiếu niên kia chỉ lạnh lùng nhìn Trác Trường Khanh, chớp mắt một cái rồi quay đầu qua cất giọng sang sảng:

– Hai vị cô nương vội vã mà đi, tại hạ lúc nào cũng mơ tưởng đến hai cô nương, không ngờ hôm nay, lại gặp ở đây, khiến tại hạ cao hứng vô cùng, cao hứng vô cùng. Ha ha ha...

Y nói liền câu cao hứng vô cùng, tiếng cười chói tai lại nổi lên, Trác Trường Khanh mày kiếm khế chau lại, thầm nghĩ:

“Thiếu niên này thực là ngông cuồng.”

Đoạn chàng khế bước lên một bước, cùng lướt đến ụ đất y đứng, lạnh lùng nói:

– Huynh đài hãy khoan ôn lại chuyện cũ, tại hạ và ba vị cô nương này còn có chút việc cần làm, mời huynh đài hãy tránh ra một chút.

Hoàng y thiếu niên khế chớp mắt, chẳng thềm để ý đến Trác Trường Khanh, lại cười oang oang nói:

– Vừa rồi, tại hạ từ đằng xa ngoài thành đi đến, thì thấy hồng y pháp phối trên đầu thành, tại hạ liền nghĩ đây hẳn là các cô nương rồi, bèn chạy đến xem, quả nhiên là đúng như dự đoán.

Y cười ha hả, mục quang lại chạm phải giai nhân tuyệt sắc đứng giữa, bèn dán mắt vào thiếu nữ này, mặt lộ vẻ sửng sốt, mồm há hốc, mắt trợn ngược, hồi lâu lại cất tiếng:

– Vị cô nương này làm sao mà lại xinh đẹp...

Đột nhiên, y giơ hữu chưởng vỗ đánh bốp vào trán mình một cái, cười nói:

– Hóa ra cô nương này chính là người đẹp trong bức họa, từ lúc tại hạ thấy cô nương trong bức họa đẹp đẽ kia đến nay, đêm ngày đều thầm thương trộm nhớ, nhưng lại cũng không khỏi có chút nghi hoặc, thế gian sao lại có người đẹp đến thế, chỉ e rằng bức họa đó là do một họa sĩ tài ba cố ý vẽ ra như vậy. Nhưng hôm nay, gặp mặt cô nương mới biết rằng, kẻ vẽ bức họa kia chỉ là một họa sĩ vụng về, bức họa kia làm sao có thể thể hiện, miêu tả hết vẻ đẹp của cô nương, lần sau nếu tại hạ gặp hẳn... hừ!

Hoàng y thiếu niên kia khoa chân múa tay, chỉ chỉ trỏ trỏ, thao thao bất tuyệt mà nói ra những lời nịnh nọt khó nghe, không thèm để ý đến lời nói của Trác Trường Khanh, đôi mày kiếm của chàng cũng đang cau lại.

Khi mới thấy khuôn mặt tuấn tú của hoàng y thiếu niên, chàng vốn cũng có chút hảo cảm, nhưng lúc này thì lại căm ghét vạn phần, thầm nghĩ:

“Khuôn mặt thiếu niên này thật đẹp đẽ, ngờ đâu lại phàm tục, ngạo cuồng đến thế, thật là xét người chẳng nên nhìn tướng mạo.”

Chàng lại nghĩ đến thái độ của y đối với mình, mày liền nhướng lên, đang định nói thì đã thấy sau khi hoàng y thiếu niên dứt lời, giai nhân kia mày liễu khẽ cong, má lúm đồng tiền, giơ tay lên vuốt tóc đột nhiên cười duyên nói:

– Nếu các hạ thấy hấn thì thế nào?

Hoàng y thiếu niên hơi sửng sốt trước câu hỏi của nàng, bèn ngửa mặt lên trời cười lớn nói:

– Nếu ngày sau, tại hạ gặp kẻ bắt tài kia, trước tiên là sẽ chặt đứt hai tay hấn, để hấn vĩnh viễn...

Giai nhân bỗng bật cười khanh khách, cắt lời y đang nói, rồi lại giơ thẳng hai cánh tay ngà ngọc ra, làn thu ba nhìn khắp nơi, mỉm cười nói:

– Thế thì các hạ hãy mau đến chặt đi, bức họa kia chẳng phải ai khác mà chính là tiểu nữ vẽ ra đó!

Tiểu Quỳnh Tiểu Linh vẫn che miệng đứng nhìn, lúc này cũng không chịu nổi phải phì cười. Trác Trường Khanh tuy lửa giận bốc lên, lúc đó cũng không khỏi cười thầm, lòng nghĩ thiếu nữ này là người có điều đáng để chàng học tập, ác cảm vốn có với nàng cũng giảm đi mấy phần. Kỳ thực thiếu nữ này là đệ tử của cừu nhân, vừa thừa cơ đánh chàng một chưởng, chàng vốn chẳng quen biết gì hoàng y thiếu niên, ác cảm của chàng đối với

thiếu nữ vốn còn gặp nhiều lần ác cảm đối với hoàng y thiếu niên, nhưng tình cảm của con người lại rất kỳ quái, Trác Trường Khanh chỉ thấy sự cừu hận giữa mình với nàng lại là một chuyện khác, còn bản thân của nàng lại hoàn toàn không đáng ghét chút nào, mà hoàng y thiếu niên kia, hiện giờ chàng lại cảm thấy mặt mày y thật đáng ghét nên khi thiếu nữ dùng lời nói mà làm nhục y, chàng lại cảm thấy cực kỳ vui thích.

Sự yêu ghét của con người, vốn xuất phát từ bản tính, và hoàn toàn vượt ra ngoài mọi phán đoán của lý trí, mà tính chất của yêu ghét cùng với ân cừu tuyệt nhiên khác nhau, vì sự phân biệt giữa ân và cừu hoàn toàn xuất phát từ lý trí, tuy quan hệ của chúng rất vi diệu, nhưng vẫn có thể giải thích được.

Trác Trường Khanh cười thầm, liếc mắt trông thì thấy nụ cười trên mặt hoàng y thiếu niên đứng cạnh đã tắt, y tròn tròn mắt nhìn vào đôi tay xinh xắn của giai nhân, trong nhất thời, chẳng thốt ra được câu nào.

Thiếu nữ xinh đẹp nheo mắt, làn thu ba lại đảo sang nhìn Trác Trường Khanh rồi cười nói:

– Các hạ gấp làm gì, nếu vị này có thể chặt tay tiểu nữ, thì chẳng phải các hạ cũng thấy hài lòng sao?

Đa Tỷ Thần Kiếm đứng ở dưới chân thành, thấy thiếu niên cuồng ngạo kia đột nhiên xuất hiện trên đầu thành, lại cùng đàm tiếu nói cười với hồng y thiếu nữ, tuy ông có thể nghe rõ được tiếng cười của thiếu niên Sầm Xán, nhưng lại không rõ họ đang nói gì với nhau.

Phải biết Sầm Xán đang đứng ở trên cao, giọng nói lại không cao lắm, rất dễ bị gió mạnh thổi đi, cho nên nếu hai người đứng nói chuyện ở trên cao như thế thì người ở dưới cũng không thể nghe rõ được.

Đa Tỷ Thần Kiếm lòng lo như lửa đốt, thầm đoán:

“Nếu Sầm Xán cùng liên thủ với ba cô nương kia, e rằng Trác Trường Khanh không đối phó nổi.”

Ý nghĩ còn chưa dứt, đã thấy Sầm Xán đã động thủ với Trác Trường Khanh.

Nguyên là hoàng y thiếu niên Sầm Xán tự cho là mình nói ra những lời vô cùng êm dịu dễ nghe, kết quả lại chẳng thu hoạch được chút hứng thú nào. Hắn là người vô cùng tự cao tự đại, lúc này trong lòng lẫn lộn vừa giận vừa thẹn, nhưng lại chẳng làm gì được thiếu nữ kia, bèn quay qua, thì mục quang chạm phải thiếu niên đứng cạnh bên đang như không cười mà tựa cười nhìn mình, không ngăn được lửa giận chứa đầy bụng phát tác, y bèn gầm lên:

– Người cười cái gì?

Mày kiếm của Trác Trường Khanh dựng ngược, lạnh lùng nói:

– Nếu các hạ nói năng thận trọng một chút, tự nhiên sẽ chẳng có ai dám cười các hạ.

Sầm Xán quát to một tiếng, lao tới vung tay tát vào mặt Trác Trường Khanh.

Trác Trường Khanh nổi cơn thịnh nộ, cổ tay đảo ngược chụp lấy cổ tay Sầm Xán, tả chưởng lại xuyên ra từ dưới chỗ hữu, tịnh chỉ như kiếm, kích thẳng vào hông của y.

Thân hình chàng chưa động mà đã nhanh như chớp phát ra hai chiêu, chính là dĩ công phản công, trong công có thủ, trong thủ có công. Hoàng y thiếu niên Sầm Xán tựa hồ có vẻ ngạc nhiên không ngờ địch thủ võ công lại cao như vậy, lòng chẳng dám khinh địch, rút mạnh hữu chưởng lại rồi đánh tiếp ra hai chưởng.

Hai người cùng đứng trên ụ đất đầu thành, chân chưa chuyển bộ, trong

chớp mắt đã chiết mũi mấy chiêu, thiếu nữ xinh đẹp khẽ cười cùng với Tiểu Quỳnh và Tiểu Linh đứng ra xa, luôn miệng cười khanh khách mà xem hai thiếu niên động thủ. Tuy ngoài mặt cười tươi như hoa, nhưng trong lòng nàng lại không khỏi kinh hãi.

Phải biết, lúc này Sầm Xán cùng Trác Trường Khanh động thủ, xem ra tuy cực kỳ tầm thường, kỳ thực loại võ công cận chiến này lại vô cùng nguy hiểm, trong lúc hai người tay nắm chân đá, đều là sử dụng công phu tối thượng, nếu có chút sơ suất, thì sẽ thọ thương dưới chiêu thức của đối phương ngay lập tức. Vị giai nhân diễm lệ này, thân mang đầy tuyệt kỹ, lúc này lẽ nào lại chẳng nhìn ra cảnh tượng. Làn thu ba chuyển khắp bốn phía, mục quang lúc thì chăm chú vào trận đấu, lúc thì lướt xuống dưới chân thành, bỗng nàng khẽ nói:

– Hai vị cứ ở đây mà làm trò, Tiểu Quỳnh, Tiểu Linh, chúng ta có thể đi được rồi.

Nói đoạn, vốc liễu khẽ nhún, tung mình nhảy xuống, Tiểu Quỳnh Tiểu Linh thò đầu nhìn xuống dưới, khẽ chau mày rồi cũng lập tức nhảy xuống, một mặt kêu lên:

– Cầm cô, thư thư có thể tiếp chúng muội một chút được không?

Mục quang Trác Trường Khanh lướt đi, quát to lên:

– Hãy khoan.

Chàng vội đẩy ra một chiêu, buộc Sầm Xán phải rời xa một bước đoạn búng mạnh đôi chân, cũng tự nhảy ra ngoài thành.

Hoàng y thiếu niên sững sốt quay ngược lại thì thấy ba bóng áo hồng đang lướt như sao xẹt ngang trời về phía rừng tùng ở ngoại thành, đằng sau lại có một bóng áo đen đuổi theo như hình với bóng, chớp mắt, chỉ thấy bốn bóng người thấp thoáng rồi mất hút. Y than thầm một tiếng, ngạo khí

trong lòng cũng vì thế mà giảm đi một chút, rồi cũng tự mình nhảy xuống.

Đa Tỷ Thần Kiếm vốn lo lắng quan tâm đến sự an nguy của Trác Trường Khanh, đang tìm cách lên thành để giúp chàng một tay, nào ngờ trong thoáng chốc, cục diện bỗng thay đổi như vậy. Tình hình sau khi Trác Trường Khanh tung mình nhảy ra ngoài thành xảy ra như thế nào, ông ở trong thành đương nhiên cũng không thể nhìn thấy được.

Vân Trung Trình cũng cau mày đứng cạnh cha mình, quay đầu nhìn tứ phía thì thấy quần hùng cũng đã lục đục tản đi, ai nấy đều đang kinh ngạc, nhỏ to thì thầm, không biết trận kịch đấu này, rốt cuộc là vì cái gì, một số người lại đang đoán già đoán non về lai lịch mấy thiếu nữ kia.

Đa Tỷ Thần Kiếm vuốt chòm râu dài, cất bước, hạ giọng nói:

– Trung Trình, mau ra ngoài thành xem sao.

Đoạn ông vén tà áo dài, xông ra phía cửa thành.

Lúc này, chợ sáng đã họp, trong ngoài cửa thành, người ra kẻ vào tấp nập, Vân Khiêm chạy vội chạy vàng, tuy ông chưa thi triển khinh công, nhưng cũng khiến người đi đường chú mục mà trông, trong lòng kỳ quái, cho rằng lão già này điên rồi.

Một người đàn ông đang gánh gánh hàng, bị ông đẩy nhẹ một cái loạng choạng lùi lại mấy bước, thiếu chút nữa là ngã lăn ra, người này vội buột miệng:

– Cái lão điên này...

Nào ngờ có một hảo hán mặt trắng chạy qua vỗ vai hấn ta và nói:

– Đừng có chửi bậy.

Người gánh hàng ngược mắt trông lên thì thấy trong mắt người đụng mình uy quang ẩn hiện, bèn phải nuốt những lời muốn chửi lại.

Vân Trung Trình thò tay vào trong bọc lấy ra nửa đỉnh bạc bỏ xuống dưới chân người đó rồi quay mình chạy ra ngoài thành, thì thấy Đa Tỷ Thần Kiếm đang đứng trên một đồng đá mắt dơi nhìn khắp xung quanh, nhưng lúc này trên con đường cái quan, ngoài những chiếc xe bò chở rau trái và những lái buôn qua lại tấp nập, lại chẳng thấy bóng dáng Trác Trường Khanh cùng các hồng y thiếu nữ đâu cả.

Sự tàn sát cùng những ân oán trong võ lâm khiến cho các cư dân an phận phía ngoại vi thành Lâm An ai nấy đều có chút kinh sợ, đối với những người vận đồ võ phục, họ đều ngoảnh mặt quay lưng coi như không thấy, binh lính ở cửa thành nhiều người cũng đã đứng lên, đeo gươm vác giáo, đi tuần tra tứ phía, kỳ thực trong lòng họ cũng đang phát hoảng, nhìn thấy cha con họ Vân thì ai nấy đều cố ý lảng tránh chỉ sợ tai họa lại giáng xuống đầu mình.

Đa Tỷ Thần Kiếm dơi mắt nhìn, chỉ thấy bốn bề là một màu xanh lục, người qua kẻ lại tấp nập trên đường, cùng chen vai thích cánh mà ngược xuôi, lão anh hùng trong lòng cũng không khỏi thầm than thở, biết rằng lúc này trời tuy đã giữa mùa hạ, nhưng cũng chẳng còn bao lâu nữa thì sẽ sang mùa thu. Cho nên, có nhiều việc mà Vân Khiêm vốn coi trọng, trong khoảnh khắc, lại tựa hồ đều vứt bỏ hết rồi, ông thở dài một tiếng hạ thấp giọng nói:

– Trung Trình, ta thấy... hay là chúng ta hãy trở vào trong thành, còn về Trác Trường Khanh, nó... nó chắc là sẽ không gặp phải chuyện gì xấu.

Vân Trung Trình sững sốt ngẩng đầu lên, đứng vào ánh mặt trời mùa hạ soi lên mặt Vân Khiêm, những nếp nhăn trên mặt lão nhân lại càng thêm rõ ràng.

Trong phút giây này, Vân Trung Trình cảm thấy phụ thân dường như đã già đi rất nhiều. Ông nhớ đến những năm xưa khi ông hãy còn rất nhỏ, rất

nhiều lần ông ngẩng đầu nhìn cha, khuôn mặt cha ông lúc đó hệt như một thiên thần. Thế mà lúc này, những nét huy hoàng xưa đã vĩnh viễn không còn nữa. Ông thở dài một tiếng, nói:

– Gia gia, hay là chúng ta trở về đi...

Biến cố phát sinh trong mấy ngày qua, khiến vị lão nhân quật cường này, lý lẽ tuy cứng cỏi, nhưng hào khí trong lòng đã giảm đi không ít.

Ông đưa mắt nhìn Vân Trung Trình, ánh mắt đột nhiên xuất hiện một vẻ lạ, than thở mà ngâm rằng:

- Tráng sĩ mạc niên Hùng tâm vị dĩ. Ôi, Trung Trình, trở về cũng được.

Dịch nghĩa: Tráng sĩ đã về già Hùng tâm còn chưa tận...

Ông đưa tay gân guốc của tuổi già, khẽ đặt lên vai con trai ông, rồi chậm rãi đi vào thành.

Tiết trời tuy đang giữa mùa hạ, nhưng lòng cha con Vu Hồ Vân Môn, danh nghiêng thiên hạ, lại buồn hiu hắt tựa cảnh tàn thu, ánh mặt trời nóng bỏng chiếu trên thân người họ, lại như chẳng có chút ấm áp nào.

Vân Khiêm không ngăn được, lại tự than rằng:

– Trung Trình, Trường Giang sóng sau đê sóng trước, ta nghĩ... con nên sớm rửa tay gác kiếm đi thôi, giang hồ hôm nay, ôi... cũng không còn là...

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên đằng sau có tiếng hô lớn:

– Người ở phía trước có phải là Vân lão gia không?

Tiếng hét cùng tiếng vó ngựa dồn dập theo gió đưa lại.

Đa Tỷ Thân Kiêm dừng bước ngoảnh lại, đã thấy ba con ngựa đang phóng tới như tên bắn. Trong thoáng chốc, những con ngựa đã phi đến trước mặt ông.

Lũ ngựa cất vó, hí lên một tràng dài, kỵ sĩ trên mình ngựa vội vàng nhảy

xuống mặc cho con ngựa đang chỉ đứng trên hai chân sau.

Vân Khiêm đang chau mày ngạc nhiên, nào ngờ người kỵ sĩ nọ đã quỳ mọp xuống trước mặt mình. Ông không khỏi sửng sốt đưa mắt nhìn, thấy hán tử này y phục tả tơi, mặt lấm bụi đường, ánh mắt vẫn còn đầy vẻ kinh hoàng, dường như vừa gặp phải tai họa, lòng còn khiếp sợ.

Hán tử dập đầu nói:

– Vân lão gia, chắc lão gia còn nhớ tiểu nhân là ai. Tiểu nhân đã diện kiến lão gia một lần tại Thái Hồ tổng trại...

Đa Tỷ Thần Kiếm “ồ” lên một tiếng, tiếp lời:

– Té ra huynh đài là môn hạ của Hạ Tam Gia, hãy mau đứng dậy, Hạ Tam Gia vẫn khỏe chứ? Ôi! Thái Hồ cách biệt, cách biệt lâu năm, lão phu cũng đã lâu lắm rồi chưa gặp Hạ Tam Gia.

Hán tử vẫn quỳ trên đường, mặt mày bỗng lộ sắc kinh khủng bi thương, thở dài mà rằng:

– E rằng lão gia không còn được gặp Hạ lão gia của tại hạ rồi.

Sắc diện Đa Tỷ Thần Kiếm thay đổi đột ngột, vội hỏi:

– Làm sao?

Hán tử giơ tay lau quệt mồ hôi trên mặt, tiếp lời:

– Hạ lão gia bị hạ độc trong thành Dư Hàng, tiểu nhân bất tài, chẳng biết ai đã hại chết Hạ lão gia.

Vân Trung Trình đảo mắt khắp bốn phía, chỉ thấy người qua kẻ lại đều không ngớt nhìn mình bằng ánh mắt kinh ngạc, ông khẽ chau mày, đưa tay đỡ lấy hán tử đang quỳ dưới đường lên, nói:

– Huynh đài hãy định thần lại đi, nếu có lời bất tiện, xin vào thành hãy nói...

Hán tử vẫn quỳ dưới đất không dám đứng lên, một mặt luôn miệng nói:

– Vân lão gia, lão gia cùng Tổng đà chủ chúng tôi là đạo nghĩa chi giao, việc này trăm sự đều nhờ lão gia tác chủ.

Đa Tỷ Thần Kiếm thở dài một tiếng, giậm chân mấy cái, Vân Trung Trình thi xuất một chút kinh lực, kéo hán tử kia đứng dậy, rồi cùng đi vào thành, lúc này quần hùng võ lâm trong thành Lâm An, ai nấy đều thần trí bất an, chỉ sợ có tai họa bỗng nhiên đổ xuống đầu mình mà thôi.

Đến nơi ăn nghỉ của cha con họ Vân, hán tử kia bèn đem tất cả mọi chuyện xảy ra trong thành Dư Hàng mà kể không sót một lời nào, lúc này cha con họ Vân mới biết rằng, các thành lân cận Thiên Mục Sơn mấy ngày nay, đều phát sinh thảm biến, tai họa bên đó chẳng khác nào tai họa của Khoái Dao Hội và Hồng Cân Hội trong thành Lâm An.

Phong ba giang hồ vốn hiểm ác, nhưng trong vòng một trăm năm trở lại đây, trong võ lâm chưa từng có cuộc tàn sát thảm khốc nào dữ dội như vậy, vì sau cuộc tàn sát không một người nào biết được chân tướng của hung thủ.

Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm xông pha giang hồ nhiều năm, có thể nói là có kinh nghiệm, kiến thức võ lâm cực kỳ phong phú, lúc này hẳn nhiên chú ý đến sự kiện này. Ông tuy có lòng giữ vững công đạo giang hồ, nhưng không phải là nhờ vào võ lâm mà có thể đề cao sức mạnh của chính nghĩa, hướng hồ, với lực lượng hiện có, ông cũng không có cách nào tìm được hung thủ tàn khốc và bí mật kia. Ông hy vọng khi Trác Trường Khanh trở lại, có thể mang về một số tin tức mới.

Nhưng, từ sáng sớm đến chiều tà, từ chiều tà đến đêm khuya... Cho đến khi đêm đã rất khuya rồi, Trác Trường Khanh vẫn chưa trở lại. Thế là, Đa Tỷ Thần Kiếm ngoài những ưu tư này ra, lại phải lo lắng đến sự an nguy

của Trác Trường Khanh.

Sau một ngày dài chờ đợi đến sốt ruột, ông mới phát giác ra câu chuyện này từ lúc bắt đầu, đã có rất nhiều chỗ đáng nghi ngờ. Việc này vốn từ khi xuất hiện ba bức họa trên tay cự phú giang hồ võ lâm Thần Thâu Kiều Thiên mà ra, cho đến tận lúc này, lại chẳng thấy bóng dáng Kiều Thiên đâu cả. Cho nên, ông bắt đầu hoài nghi mục đích chân thực của sự việc này. Có lẽ ba bức họa này chỉ là một thứ bánh vẽ của nữ ma đầu Xú Nhân Ôn Như Ngọc, với mục đích chiêu dụ quần hùng võ lâm thiên hạ tụ tập tại Thiên Mục Sơn, sau đó lại tùy ý mà chém giết. Do đó, hai hồng y thiếu nữ kia mới cầm tất cả quần hùng không được lên núi trước khi mở hội, không được tự ý mà đi.

Ông ngấm ngầm suy đoán, cố gắng nhắm bắt chân tướng của sự việc:

“Nhưng dù là như thế, thì người nào đã ra lệnh cho huynh đệ của Khoái Dao Hội trong vòng hai ngày phải rời khỏi Lâm An?”

Ông lại bắt đầu rơi vào luồng nghi vấn hỗn tạp vì từ đầu đến cuối, sự việc này đem ra lại không phải tầm thường, tự nhiên không phải bất kỳ người nào cũng có thể đoán được chân tướng. Đa Tỷ Thần Kiếm thở dài một tiếng, nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ, cất giọng não nê:

– Xem ra, chúng ta chỉ có thể chờ đợi cho đến khi phát sinh một biến cố tằm máu mới, ngoài thế ra... Ôi!

Ông vừa kết thúc lời nói não nê của mình, lại trầm ngâm suy nghĩ.

Chờ đợi, hoàn toàn không giống với truy tầm, đối với một việc chưa thể biết, có một số người chỉ ngồi đợi, số khác lại vội vã truy tầm.

Đa Tỷ Thần Kiếm lừng danh giang hồ, hoàn toàn không phải loại người ngồi chờ đợi, chỉ là lúc này, ông chẳng có mục tiêu nào để truy tìm cả, ông chẳng cách nào hơn là chờ đợi.

Còn Trác Trường Khanh thì sao?

Cao thủ võ lâm mới bước chân vào chốn giang hồ này, lại đang tích cực tìm kiếm lời giải đáp mà chàng đang rất muốn biết... Những cuộc tàn sát đẫm máu kia phải chăng do ba hồng y thiếu nữ gây ra? Tại sao ba vị cô nương này lại làm ra chuyện đó? Có phải họ hạn lệnh cho huynh đệ Khoái Dao Hội nội trong hai ngày phải rời khỏi Lâm An không? Thế thì làm sao lại cấm họ không được rời khỏi Lâm An? Mà điều quan trọng nhất là chàng còn muốn biết ngay lập tức, ba hồng y thiếu nữ kia có quan hệ gì với Ôn Như Ngọc, cừu nhân của chàng, nếu họ chính là đệ tử của Ôn Như Ngọc, thế thì bí mật nơi ẩn náu của cừu nhân không đội trời chung của mình chẳng phải nằm nơi ba thiếu nữ kia sao?

Mấy vấn đề phức tạp này, khiến cho thần trí chàng có chút phân tán, không tập trung vào việc truy đuổi ba thiếu nữ kia, lúc đó trời vẫn còn quá sớm, mặt trời mùa hạ thậm chí còn chưa lên hẳn.

HỒI MƯỜI BA

Đa Sự Đầu Đà

Trác Trường Khanh nhìn hết tầm mắt, chỉ thấy hai hồng y thiếu nữ một tả một hữu kèm sát giai nhân tuyệt sắc kia mà lướt đi như bay về phía rừng cây ngoài thành.

Trông xa xa thì thấy bóng dáng ba nàng cơ hồ biến thành một hồng đạo quang, đang lướt đi như sao xẹt trên thảm cỏ xanh rờn đồng nội.

Khi Trác Trường Khanh nhảy xuống khỏi tường thành, thì đã cách họ quá xa, lúc này còn cách họ hơn mười trượng, khoảng cách này nếu nói dài thì không dài, nhưng nói ngắn thì cũng chẳng ngắn. Trác Trường Khanh không chút chậm trễ, thi triển khinh công, lao vút theo họ mà chẳng quay đầu nhìn hoàng y thiếu niên kia nữa.

Trong chớp mắt, ba hồng y cô nương kia đều lẫn vào trong rừng cây, bất giác Trác Trường Khanh xoè rộng hai tay, bay phát lên như một cánh nhạn, tức khắc đã vọt vào trong rừng...

Ngờ đâu thân hình chàng vừa đáp xuống, một làn sáng xanh lè mang theo tiếng gió rít ghê rợn, bỗng từ đâu bổ xuống đầu chàng, một giọng nói sang sảng tiếng đồng gầm lên:

– Mau dừng bước.

Trác Trường Khanh không ngăn nổi kinh hoàng, chỉ thấy thân hình nhanh như tên bắn đã bị luồng sáng xanh lè kia quán lấy, chàng hú dài một tiếng thân người bỗng sụp xuống, vận chân khí dừng phát luồng lực đạo đang tiến tới, bỗng người lướt nhanh về phía sau ba bước.

Sự chuyển biến đột ngột của thân hình chàng lúc này, có thể nói là thân tùy ý niệm, ý tới đâu hình tới đó, kinh nhân hải thế, trong lần quang ảnh xanh lè kia cũng không ngăn nổi sự kinh ngạc, có người phát ra tiếng khe khẽ.

Trác Trường Khanh khẽ phất tay áo, thoát nhiên thân hình chàng cũng dừng ngay lại, chỉ có tà áo dài trên người vẫn còn phấp phới phập phồng mãi không thôi, xem ra dường như muốn theo gió mà bay đi vậy.

Chân khí toàn thân chàng cũng tùy theo cái phất tay mà tụ lại tràn đầy trên hai cánh tay, nhưng vệt sáng xanh kia lại chưa đuổi theo mà đánh, trong lòng chàng không khỏi có chút sửng sốt, liếc mắt mà nhìn thấy một hòa thượng với thân hình cao to, đang đứng trước một cây cổ thụ cành lá sum suê, hai tay hòa thượng giơ ra, trong tay hoành ngay một cây Như ý phương tiện sản, một loại vũ khí lợi hại của Phật môn, cây sản này phát ra tinh quang sáng lòa, những khoen đồng trên thân sản, hãy còn phát ra tiếng kêu leng keng.

Trác Trường Khanh lại ngớ ra lần nữa, không biết vị tăng nhân cao lớn này vì sao lại đột ngột ra tay với mình, ánh mắt đảo qua một lượt, thì thấy trên mặt hòa thượng khôi vĩ này lộ đầy vẻ tức giận, một đôi hổ mục, uy quang rùng rợn đang dán mắt theo dõi nhất cử nhất động của chàng.

Đàng sau thân cây cổ thụ cao, cành lá sum suê, thấp thoáng một bóng hồng bước ra, tóc vấn cao, gương mặt lên nhìn Trác Trường Khanh, đó chính là thiếu nữ xinh đẹp kia.

Trác Trường Khanh không ngăn được vừa buồn cười vừa tức lại vừa thấy kỳ quái, nào ngờ vị tăng nhân khôi vĩ kia sau khi nhìn trừng trừng vào chàng hồi lâu, đột nhiên bỗng hét lên một tiếng, vung cây Như ý phương tiện sản trong tay lên loang loáng, vừa múa vừa gầm lên:

– Thằng nhóc con này, xem ra rất giống người, ngờ đâu lại là kẻ đội lốt cầm thú.

Chớp mắt đã thấy cây phương tiện sản tinh quang sáng loá đâm thẳng tới.

Vị tăng nhân lại lớn tiếng quát tháo:

– Hôm nay, lão hòa thượng này phải giáo huấn ngươi mới được.

Trác Trường Khanh khẽ xê dịch cước bộ, thoát đã nhảy ngoài năm bước, trong lòng lại càng thấy kinh ngạc kỳ quái, không biết làm sao vị tăng nhân cao lớn này lại chửi mình là kẻ “đội lốt cầm thú”.

Chàng vừa nghĩ vừa nhướng cao mày kiêu to giọng hỏi:

– Tại hạ chẳng quen biết gì với đại sư, không biết căn cứ vào đâu mà đại sư lại chửi rủa tại hạ như thế... Nếu đại sư cùng các cô nương kia thông đồng với nhau...

Lời còn chưa dứt, vị hòa thượng đã lại hét lên trợn tròn đôi hổ mục, to giọng quát tháo:

– Tiểu tử này thật đang chọc tức ta rồi, ta muốn hỏi mi, giữa thanh thiên bạch nhật mà ngươi dám vô lễ, giở trò sàm sỡ với thiếu nữ người ta, chẳng phải ngươi đội lốt cầm thú là gì?

Vừa dứt tiếng nói, đã vung múa tít cây phương tiện sản, quét ngang hông Trác Trường Khanh.

Trác Trường Khanh vừa sợ vừa giận, khẽ lắc người né tránh, cây phương tiện sản đã quét qua sát sạt bên người.

Mấy hồng y thiếu nữ đằng sau thân cổ thụ đều bụm miệng nín cười, rồi lại lộ đầu ra mà xem, Trác Trường Khanh lúc này đã đoán được rằng vị đầu đà lỗ mãng này, chắc hẳn đã bị mấy hồng y thiếu nữ giáo hoạt bốn cột, cho

nên không phân rõ trắng đen liền ra tay đối phó với chàng.

Chàng không khỏi chửi thầm vị hòa thượng lỗ mãng:

“Nếu là người khác, há chẳng phải đã bị chặt vụn đầu rồi sao?”

Chàng lại phát tay, thừa lúc luồng lực đạo của cây phương tiện sản đã tận, bèn búng người lướt tới cây cổ thụ.

Nào ngờ vị hòa thượng cao lớn tuy lỗ mãng, nhưng võ công lại cao tuyệt, cổ tay hạ xuống rút phát cây phương tiện sản lại, hào quang lấp lánh, đã chặn tới trước ngực Trác Trường Khanh.

Tuy Trác Trường Khanh không muốn vướng bận vào Đa Sự đầu đà này, nhưng vì lúc này chàng không kiếm chế được lửa giận đang bốc lên cuộn cuộn, nên hét lớn:

– Làm sao mà hòa thượng ngươi lại lỗ mãng đến thế, không thêm hỏi rõ đầu đuôi ngọn ngành thì đã...

Hòa thượng cao lớn đã găm lên cát ngang lời chàng đang nói, chấp hai tay làm một, huy động cây phương tiện sản nặng gần trăm cân kích ra mấy chiêu nhanh như chớp, tiếng khoen đồng rung lên từng chập.

Trong nháy mắt, khắp rừng ào ào tiếng gió, giữa ánh hàn quang lay động, lá cây rụng rơi lả tả, lại bị chưởng phong của Trác Trường Khanh phóng tới cuốn bay ra xa tựa như lá đổ giữa gió thu vậy.

Tà áo Trác Trường Khanh pháp phối, dáng điệu ung dung, uyển chuyển, thân hình thấp thoáng giữa ánh hàn quang đầy trời đổ xuống, mục quang không lúc nào rời khỏi cây cổ thụ, chỉ sợ ba hồng y thiếu nữ thừa cơ mà trốn thoát...

Nhưng gốc cổ thụ kia lại quá lớn, chu vi thân cây ba người ôm chẳng xuể, rốt cục ba thiếu nữ ẩn đằng sau có đi hay không, chàng chẳng thể nào biết được, do vậy chàng từ từ di chuyển thân hình về sau cây cổ thụ, nhưng

chỉ vì hàn quang của tăng nhân đang huy vũ kia lại như một bức tường thành chắn lấy trước mặt không cho chàng tiến tới.

Mấy chục chiêu qua đi, Trác Trường Khanh đã nhìn ra chiêu thức mà vị tăng nhân này thi xuất, chẳng những công lực cực kỳ thâm hậu mà còn là chân truyền Thiếu Lâm tâm pháp Giáng Long La Hán Sảo.

Loại võ khí nặng nề của ngoại môn này, phối hợp với võ công thượng thừa của ngoại gia mà thi triển, thì uy lực cực kỳ ghê gớm, khủng khiếp. Loại võ công cương mãnh này giống như một hán tử phương cương, giữ gãy mà không cong, Trác Trường Khanh biết rằng, trừ phi chàng đem công lực tuyệt đỉnh của nội gia mà đả thương, nếu không thì chỉ có thủ mà không công, muốn dùng chiêu thức để phá giải cũng chẳng phải là chuyện dễ.

Tuy chàng tức giận đầu đà lỗ mãng đa sự này, nhưng lại cũng không muốn đả thương một người vốn chẳng có thù oán gì với chàng, tiếp thêm mười mấy chiêu nữa, lòng chàng càng thêm sốt ruột trong khi thi triển chiêu thức, lại bất giác gia thêm mấy phần lực đạo, có lúc cây như ý phương tiện sản còn chưa kịp thi triển tiếp một chiêu thì đã bị chàng đánh bật ra ngoài.

Nhưng tăng nhân to cao gầm lớn một tiếng, giữa lúc thu trở về đó, lập tức phóng tiếp mấy chiêu nữa, lúc này ống tay áo cà sa của ông đã xắn cao lên đến chỗ, để lộ ra hai cánh tay cuộn cuộn. Hiển nhiên, công lực ngoại gia của hòa thượng đã đạt đến thượng đỉnh.

Lại thêm mấy chiêu nữa qua đi, bỗng Trác Trường Khanh phát tay, thân hình trường ra xa bảy thước, đầu đà lỗ mãng kia ngớ ra, hoành ngang thân sản, vừa định truy kích, đã thấy Trác Trường Khanh cười nhạt, dùng một ngón tay chỉ vào ông mà cười nói:

– Tại hạ biết đại sư là ai rồi, có phải đại sư là đệ tử của Đạt Ma viện

trưởng? Đấng đại sư trên núi Thiếu Lâm không?

Quả nhiên, nét mặt hòa thượng lộ vẻ ngạc nhiên, nói:

– Làm sao mà ngươi biết được sư phụ của ta?

Trác Trường Khanh cười, nói tiếp:

– Thế đại sư có biết tại hạ là ai không?

Tăng nhân kia lại ngó người ra, hồi lâu chẳng nói nên lời, Trác Trường Khanh cười nói:

– Đương nhiên đại sư không biết tại hạ là ai, vậy mà sao dám động thủ cùng tại hạ.

Mục quang tăng nhân chờ đợi, uy quang đã tận, thâm nghĩ:

“Phải à! Cái tay này tuy tuổi còn nhỏ, mà võ công lại cao siêu, hẳn là phải có lai lịch đặc biệt...”

Trác Trường Khanh đã lại cười nhạt nói:

– Đại sư có biết ba hồng y thiếu nữ kia là ai không?

Tăng nhân đưa bàn tay thô kệch lên xoa xoa cằm, lại nghe Trác Trường Khanh cất giọng lạnh lùng:

– Đến cả tên tuổi lai lịch của họ đại sư cũng chẳng rõ, vậy sao dám hồ đồ giúp họ, ngài có biết ba hồng y thiếu nữ vừa rồi kỳ thực là ba nữ đạo tặc không?

Tăng nhân khẽ than thầm một tiếng, nghĩ:

“Phải à! Đến cả danh tánh lai lịch của họ ta cũng chẳng biết, sao lại dám tin lời nói bậy bạ của họ, xem ra thiếu niên này cũng chẳng phải quân đạo tặc a!”

Đoạn ông ngược mắt lên, ngập ngừng nói:

– Các hạ là ai, lời nói vừa rồi quả nhiên là thật chứ? Khoé miệng Trác Trường Khanh hiện lên một nét cười, dường như là cười nhạo sự hồ đồ của tăng nhân này, nhưng vẻ mặt lại cố ý lạnh lùng, đoạn nói:

– Đại sư hãy mau cùng tại hạ bắt lại ba nữ tặc kia rồi hãy nói, nếu không... hừm.

Tiếng “hừm” còn chưa dứt, thân hình chàng đã vút đi như tên bắn, lao bỏ đến phía sau cây cổ thụ, mục quang loang loáng, thì thấy trống không, không biết ba cô nương kia đã đi đường nào rồi.

Chàng ngấm ngầm đạp mạnh, chẳng để ý gì đến đầu đà kia nữa, thân hình lao vút vào trong rừng sâu.

Vị tăng nhân đa sự kia sửng sốt hồi lâu, nhìn theo bóng dáng Trác Trường Khanh đã mất hút trong rừng sâu, trong lòng cũng không khỏi rửa thầm mình, làm sao hôm nay, lại làm những việc hồ đồ chẳng có đầu đuôi gì cả.

Nguyên lai ông hành cước tới đây, thấy có gió mát, lại chỉ có một mình, chẳng vướng bận việc gì, bèn lăn ra ngủ, sáng nay tỉnh dậy, đã thấy ba hồng y thiếu nữ hoảng hốt chạy vào rừng, nét mặt trắng bệch, ánh mắt sợ hãi, dường như đang trốn tránh cái gì đó.

Ba thiếu nữ kia khi mới vào rừng, vì nhìn thấy một vị tăng nhân cao to đang nằm dưới gốc đại thụ, bên người đặt một thanh phượng tiện sản tinh quang sáng loè thì tựa hồ cũng có chút kinh hãi, sáu lần thu ba dán chặt vào thanh phượng tiện sản đặt bên mình ông.

Một hồng y thiếu nữ khẽ chau mày, ngồi phục xuống trước mặt ông, giọng khẩn thiết:

– Đại sư cứu mệnh, đằng sau có người muốn... muốn làm hại tỳ nữ, đã đuổi tới nơi rồi.

Hòa thượng khôi vĩ này vốn tính đa đoan, rất thích việc không có quan hệ tới mình, từ lúc xuất gia đến nay không biết là làm bao nhiêu việc như thế rồi, lúc này vừa nghe thấy thế, lập tức vùng dậy, chop lấy cây phương tiện sản, vỗ ngực nói:

– Có ta ở đây, các cô nương còn sợ cái gì, có chuyện gì, lão gia hoàn toàn làm chủ.

Ba hồng y thiếu nữ đảo mắt trông, đã thấy Trác Trường Khanh đang đuổi tới như bay, liền vội trốn ra đằng sau đại thụ, rồi lại khiến cho tăng nhân hồ đồ này đánh nhau với Trác Trường Khanh.

Lúc này, ông đang thần thờ đứng dưới gốc cây, trong đầu lại lẫn lộn trăm mối, không biết giữa huyền y thiếu niên và mấy cô nàng kia rốt cục có mối quan hệ gì.

Tuy ông đã không hoàn toàn tin vào lời của ba hồng y thiếu nữ, nhưng đối với Trác Trường Khanh vừa nói, ông cũng có chút nghi hoặc. Có rất nhiều người trong giang hồ biết, tuy ông có võ công cao siêu, nhưng khi lâm sự lại rất khờ khạo, hồ đồ, cho nên người ta đã cố ý trêu chọc ông, ông bị bốn cợt, rồi lại cũng chẳng hay biết gì cả.

Ông ta thờ thần hồi lâu, vút thanh phương tiện sản xuống đất, tả chưởng lại đưa lên xoa xoa cằm, đầu lắc lắc nói lẩm nhẩm:

– Thật kỳ quái, làm sao thiếu niên kia biết sư thừa của ta mà hắn lại không nhận ra ta nhỉ?

Đoạn ông lại cúi xuống cầm lấy thanh phương tiện sản, vừa định đi, nào ngờ trong đám lá cây rậm rạp xum xuê, đột nhiên có tiếng cười khúc khích truyền tới, tiếng cười trong trẻo thánh thót như hoàng oanh đang hót vậy.

Ông hơi sững người, giơ cây phương tiện sản lên, ngẩng đầu trông thì thấy một giai nhân tuyệt sắc vận y phục đỏ rực, một cánh tay xinh xinh

nắm lấy cành cây, toàn thân buông thõng xuống, dùng cánh tay kia vuốt tóc và sửa mớ tóc mai gió thổi tung, lúc này cô nương đang mỉm cười nhìn ông.

Thấp thoáng trong bóng lá cây xum xuê, chỉ thấy hồng y thiếu nữ đẹp như tiên giáng trần kia giống như một đoá hoa hồng kiều diễm ẩn hiện trong thảm lá màu xanh.

Lá cây trong rừng gió thổi phát lên những tiếng rì rào, vi vu, y phục bằng lụa mỏng của thiếu nữ cũng phấp phới lay động trong gió nhẹ buổi sớm.

Ông tay áo rủ xuống, cánh tay trắng muốt nõn nà, dường như trong lá xanh hoa hồng kia lại có thêm một đoạn xuân ngẫu đôi làn thu ba trong vắt, sâu thẳm, khiến người ta khi thấy, ai nấy đều muốn chết đuối trong cặp mắt ấy. Hòa thượng lỗ mãng ngược nhìn, không ngăn được cũng phải dãn mắt hồi lâu, mới thốt lên lời:

– Tiểu cô nương cười ta cái gì?

Thiếu nữ xinh đẹp lại bật cười khúc khích, buông tay nhẹ nhàng rơi xuống tà áo hồng bọc gió khẽ phồng lên, lại đưa tay lên sửa mớ tóc mai, nở nụ cười mê hồn nhỏ nhẹ nói:

– Tiểu nữ cười đại sư thật là có chút hồ đồ.

Sắc diện hòa thượng sa sầm, tròn tròn đôi hổ mục, gầm lên:

– Ta vừa mới giúp ngươi thoát nạn thế mà ngươi lại nói ta hồ đồ, chẳng lẽ ta còn chưa giúp xong hay sao?

– Đại sư vừa rồi đã vì nghĩa hành hiệp, tệ nữ xin tạ trước, chẳng qua là...

Nàng hơi ngập ngừng rồi lại cười nói:

– Thực sự đại sư có chút hồ đồ, lòng dạ hiểm ác của tên đạo tặc mặc đồ đen hồi nãy, đã đoán được sư thừa của đại sư thì có gì đáng lấy làm kỳ quái, chẳng những tỳ nữ biết được sư thừa của đại sư, lại còn biết cả danh tự của đại sư nữa kìa.

Giọng nói nhỏ nhẹ vừa ngừng, đôi làn thu ba đã ngược lên nhìn hòa thượng lỗ măng, che miệng cười nói:

– Đại sư chính là đa sư đầu đà Thượng Vô Hạ Căn, Vô Căn đại sư đã từng vang danh thiên hạ mấy chục năm qua.

Đa sư đầu đà Vô Căn lắc lắc thanh phương tiện sản, luôn miệng nói:

– Đây mới thật kỳ quái hơn nữa, làm sao các tiểu cô nương nhận ra ta mà ta lại không nhận ra họ được nhỉ?

Giai nhân bật cười khanh khách:

– Tỳ nữ làm sao biết được đại sư, chẳng qua là thấy thân pháp và chiêu thức đại sư thi xuất mà đoán ra thôi, chẳng có gì kỳ quái cả.

Nàng thông thả giơ ba ngón tay nỏ lên, lại cười nói tiếp:

– Người trong võ lâm thiên hạ, còn có ai lại không biết Thiếu Lâm tam lão của Thiếu Thất Sơn, ba vị lão nhân này tuy ẩn cư nơi chốn thâm sơn cùng cốc, nhưng thiên hạ đều biết rằng, trong tam lão nếu luận đến nội lực tu vi, tự nhiên phải tính đến Không Linh đại sư nơi Tàng Kinh Các, nếu luận đến quyền chưởng khinh công lại phải kể đến Không Huệ đại sư thủ tọa La Hán đường, nhưng nếu luận tới Trấn Sơn Đẳng Ma Như Ý phương tiện sản pháp của Thiếu Lâm, thì nhất thiết phải tính đến Không Đẳng đại sư viện trưởng Đạt Ma viện... đại sư nghe mấy lời tỳ nữ nói có đúng không?

Đa sư đầu đà Vô Căn gật gật đầu, đã lại nghe thấy thiếu nữ xinh đẹp như thiên tiên kia cất giọng oanh vàng:

– Đại sư vừa sử dụng chiêu Giáng Long La Hán sản, người có võ công sơ đẳng đến mấy cũng có thể nhìn ra được, thế thì có gì là cao diệu, ngoài Không Đẳng đại sư ra, còn có ai dạy dỗ được một đệ tử giống như đại sư. Đại sư thấy lời tỳ nữ nói có đúng không?

Trong mắt Đa sự đầu đà lộ vẻ thích chí, bỗng lại hỏi

– Nhưng làm sao mà cô nương biết được ta chính là Đa sự đầu đà Vô Căn?

Thiếu nữ kia che miệng cười nói:

– Ngoài Đa sự đầu đà Vô Căn đại sư ra, trong thiên hạ có mấy ai giữa đường thấy sự bất bình mà tha?

Đa sự đầu đà vỗ tay lên trán, ngửa ra cười lớn ha hả, nói:

– Những người trẻ tuổi các cô quả là thông minh, điều này làm sao mà ta lại không biết được.

Vừa dứt lời, bỗng nhiên lại hét một tiếng, đưa tay chỉ vào mặt thiếu nữ kia nói:

– Cô nương, chẳng phải cô nương đang lừa gạt ta sao?

Thiếu nữ xinh đẹp hơi sửng sốt, lại thấy Đa sự đầu đà lỗ măng hoành ngang thanh phương tiện sản tinh quang sáng ngời, những chiếc khoen đồng rung lên leng keng.

Nhưng thiếu nữ xinh đẹp lại nở một nụ cười tươi như hoa, nhẹ nhẹ nói: Đại sư, chẳng lẽ ngài lại muốn hiếp đáp một thiếu nữ chân yếu tay mềm hay sao?

Ánh mắt Đa sự đầu đà như hơi khựng lại, nhưng sau đó lại găm lên:

– Cái gì là chân yếu tay mềm, chẳng lẽ cô nương coi ta là một kẻ ngốc hay sao mà không nhìn ra được võ công của cô nương, cứ căn cứ vào thứ võ

công của cô, thiên hạ còn có ai có thể hiếp đáp được. Hừ, võ công của tiểu tử kia e rằng cũng chưa cao bằng, chẳng trách hắn nói cô là nữ cường tặc.

Ông hừ liền hai tiếng, nhưng giọng nói càng lúc càng nhỏ đi, cho đến khi nói ra ba chữ nữ cường tặc thì âm lượng đã giảm đến mức khó nghe thấy. Tuy lỗ mãng, nhưng Vô Căn đại sư cũng biết được trong lời nói của thiếu nữ này có nhiều điểm giả dối, châm chọc, chỉ hiềm không biết tại sao ông lại không nỡ nói ra mấy lời khiến thiếu nữ buồn lòng, nhất là lúc nàng đang cười tươi như hoa.

Quả nhiên, giai nhân diễm tuyệt kia đã đưa tay lên chậm chậm mí mắt, sau đó lại than khẽ một tiếng, nói:

– Đại sư, không giấu gì ông, tệ nữ thực sự có chút ít võ công, nhưng cũng không đủ thủ đoạn để bì kịp với thiếu niên vận y phục đen tuyền kia. Đương nhiên làm sao bì kịp được với đại sư.

Đa sư đầu đà từ từ buông cánh tay đang cầm thanh Như Ý phương tiện sản, nét mặt hiện lên vẻ hối hận, làn thu ba của mỹ nhân khẽ chuyển, vén nhẹ tà áo rồi uyển chuyển mềm mại bước đến sát giọng khe khẽ:

– Kỳ thực, đại sư cũng nên xem rằng tệ nữ... hoàn toàn chẳng giống cường tặc chút nào cả.

Lúc này, đôi hồ mục với ánh thần quang rùng rục của Đa sư đầu đà cũng đã nhú lại, vỗ trán một cái, cuối cùng đem nỗi hoài nghi duy nhất còn lại trong lòng mà hỏi:

– Nhưng cô nương vừa ẩn mình trên cây, hòa thượng này cùng tên tiểu tử lại hoàn toàn chẳng biết gì cả, cái thân pháp này của cô nương...

Lời còn chưa dứt, mỹ nhân đã lại bật cười khanh khách, che miệng nói:

– Đại sư, ông lại hồ đồ nữa rồi, ông xem, trong cánh rừng lá xum xuê như thế này, gió lại rất to, thổi tới khiến lá cây xào xạc không ngừng, đừng

nói là tị nữ, ngay cả người chẳng biết võ công, lúc đó có trèo lên cây, e rằng đại sư chưa chắc đã nghe thấy.

Mặt nàng tươi như hoa, giọng nói oanh vàng thổ thổ, nói năng dịu dàng uyển chuyển, Đa sự đầu đà vừa nghe lại đã tin ngay không chút nghi hoặc, ánh mắt không khỏi lộ vẻ đắc ý, nhưng nàng cũng không ngờ rằng, khi nàng đang đắc ý với mấy lời này, thì có một người đang trèo lên cây, chính như lời nàng vừa nói, lúc này gió thổi trong rừng, nàng cũng chẳng thể nghe thấy được.

Nguyên là sau khi Trác Trường Khanh vội vội vàng vàng đâm bổ vào trong rừng, nhưng đi được một quãng, chàng bỗng giật mình thầm nghĩ, người ta đã đi không biết bao lâu rồi, mình chắc gì đuổi kịp, hơn nữa trong rừng cây rậm rạp này, cho dù mình có đuổi kịp chẳng nữa, chắc chắn cũng bị người ta ám toán mà thôi. Lòng nghĩ như thế, chàng bèn dừng chân, nào ngờ bỗng nghe thấy một tiếng quát lớn, dường như là của Đa sự đầu đà lỗ mãng kia, trong lòng lo lắng, liền quay phắt ngay lại.

Khi đến gần cây đại thụ này, chàng lại nghe thấy tiếng cười dịu dàng của thiếu nữ, cũng câu này đang nói với đầu đà lỗ mãng:

– Đương nhiên làm sao mà bì kịp với đại sư được...

Trác Trường Khanh chau mày, trầm ngâm hồi lâu rồi trèo nhanh lên cây, đừng nói có tiếng gió thổi ào ào, đến cả không có gió thổi cũng chẳng có ai có thể nghe thấy một tiếng động nào khi chàng trèo lên cây đại thụ.

– Đại sư nên xem tị nữ... chẳng giống nữ cường tặc chút nào cả.

Trác Trường Khanh nghe thấy thế, nên nhớ ngay đến câu nói tương tự mà khi đứng trên tường thành nàng đã nói:

–... Huynh đài xem, đôi tay của tiểu nữ có giống sát nhân không?

Trong lòng chàng không biết giận hay là mừng.

Lại nghe thấy thiếu nữ kia nói:

– Ngay cả người không biết võ công, lúc đó có trèo lên cây...

Chàng cơ hồ như muốn nhảy ngay xuống, nhưng lòng lại nghĩ, lúc này đầu đà lỗ mãng hãn đã mắc lõm thiếu nữ, nếu mình nhảy xuống, nhất định ông ta sẽ cùng với nàng liên thủ đối phó với mình, chàng bèn ngồi im không nhúc nhích, ẩn kỹ vào trong cành xum xuê, xem thiếu nữ kia còn giở trò gì lừa bịp Đa sự đầu đà nữa không.

Đa sự đầu đà một tay chống thanh phương tiện sản xuống đất, nghiêng tấm thân khôi vĩ dựa vào thanh phương tiện sản, dáng điệu như đang suy nghĩ điều gì.

Mỹ nhân lại khẽ đưa tay sửa lần tóc rối, đột nhiên cười nói:

– Lần này, đại sư đến đây, có phải là thịnh hội trên Thiên Mục sơn chăng?

Đa sự đầu đà trợn tròn hai mắt lên nói:

– Làm sao mà cô nương biết được?

Thiếu nữ lại bật cười khanh khách, nói:

– Đại sư đến đây muốn kiếm bảo đao, hay là muốn lọt vào mắt xanh của mỹ nhân kia?

Bỗng Đa sự đầu đà bật cười ha hả, một mặt dùng tay vỗ vỗ vào trán, luôn miệng nói:

– Ai nấy đều biết ta “nhiều chuyện”, xem ra tiểu cô nương này còn nhiều chuyện hơn đây, đến cả chuyện của ta mà cũng lo giùm, ta đây chẳng phải vì kiếm, cũng chẳng phải vì mỹ nhân, mà là muốn kiếm mấy lượng bạc.

Lần này, đến lượt cô nương kia sửng sốt, lại nghe Đa sự đầu đà nói tiếp:

– Lần này, ta đến Giang Nam, lại lo rất nhiều chuyện chẳng có đầu đuôi

gì cả, đừng bảo là không nói, ta còn đang nợ của người ta một vạn lượng bạc. Tiểu cô nương, cô nghĩ thử xem, trên mình ta ngoài mấy đồng xu và thanh phương tiện sản ra còn có thứ gì đáng giá không, làm sao lại còn thiếu nợ người ta, sở dĩ thế... ha ha, nghe thấy trên Thiên Mục sơn có sự việc này, ta tìm đến ngay.

Thiếu nữ có gương mặt như tiên giáng trần kia, lại đảo mắt cất giọng trong trẻo nói:

– Nếu là chuyện tốt, ta chẳng cần bạc vàng gì cũng làm ngay, nhưng nếu cô nương muốn ta làm những chuyện bất nhân bất nghĩa... ta đây sẽ cho cô nương nếm thử sự lợi hại của thanh phương tiện sản này trước đã.

Trác Trường Khanh ẩn mình trong tàn lá xum xuê không khỏi thầm khen một tiếng:

“Tuy Đa sự đầu đà này lỗ mãng, thô kệch, nhưng lại không mất đi chí khí của một hán tử đỉnh thiên lập địa.”

Ánh mắt trông xuống thì thấy thiếu nữ đã mỉm cười nói:

– Tệ nữ làm sao dám nhờ đại sư làm chuyện bất nhân bất nghĩa.

Làn thu ba lóng lánh, thướt tha bước tới hai bước, nói tiếp:

– Đại sư đã có xem qua ba bức họa kia rồi chứ... đó chính là ba bức họa trên đó có vẽ bảo kiếm, vàng bạc châu báu và một nữ nhân.

Đa sự đầu đà giương mắt lên nhìn vào thiếu nữ đứng trước mặt rồi bỗng cất giọng cười lớn, nói liền mấy câu:

– Ta thật là hồ đồ, ta thật là hồ đồ... chẳng trách nhìn cô nương thấy rất quen thuộc, té ra cô nương chính là người con gái trong bức họa, thế thì tốt, tốt lắm, ta đang muốn hỏi cô nương rốt cục trên Thiên Mục sơn cô nương muốn giở trò gì, mà lại chiêu dụ quần hùng võ lâm từ khắp thiên hạ đến đây? Cô nương cùng bảo kiếm, vàng bạc châu báu rốt cục là từ đâu đến,

có lai lịch gì? Còn nữa, cuối cùng vì cái gì mà cô nương lại bày ra như vậy?

Mấy câu hỏi mà ông đồn dập tuôn ra lại cũng chính là nỗi quan tâm, nghi hoặc từ lâu của Trác Trường Khanh và quần hùng võ lâm khắp thiên hạ. Làn thu ba của mỹ nhân lại lúng liếng, bỗng bật tiếng cười khanh khách, thông thả nói:

– Đại sư hỏi liền một lúc nhiều vấn đề như vậy, làm sao tỳ nữ có thể trả lời ngay được... vậy thì được rồi, tỳ nữ dứt khoát sẽ đưa đại sư đi xem thử, rồi sẽ biết ngay thôi mà.

Trác Trường Khanh ở trên cao nhìn xuống chỉ thấy thiếu nữ nói cười như hoa đang nở rộ trên cành, mái tóc mây cũng bồng bênh theo từng trận gió thổi qua, chàng không khỏi trầm tư nghĩ:

– Ta thường thấy trên họa quyển có viết hai chữ “vưu vật” nhưng trước sau lại không biết phải là người như thế nào mới xứng đáng với hai chữ “vưu vật” cho đến khi thấy nàng, mới biết rằng, vưu vật là như thế nào, ôi... xem ra trong khắp gầm trời này ngoài nàng ra, e rằng cũng khó kiếm một người như thế.

Vừa nghĩ thế, chàng chợt nhớ những lời bảo ban dạy dỗ khi phụ thân lúc còn sinh tiền dạy chàng học.

Trong phút chốc, trước mắt chàng như còn thấy rõ gương mặt của phụ thân với dáng vẻ thân thiết, hiền từ, tay cầm một quyển sách, đang chăm chú dạy từng câu từng chữ cho chàng, mỗi lần đọc đến “Khổng viết thành nhân. Mạnh viết thủ nghĩa duy kỳ nghĩa tận sở dĩ nhân chí... nhi kim nhi hậu, thứ kị vô hối”.

(Dịch nghĩa: Khổng tử nói: diệt thân thành nhân, Mạnh Tử nói thủ nghĩa, chính là vì nghĩa tận, cho nên nhân mới đến... từ nay về sau, ngõ hầu không phải hối hận.).

Lúc đọc đến đây, cha chàng bèn gấp sách lại mà than thở:

“Cuối cùng đã thành nhân thủ nghĩa rồi.”

Đời gia phụ, người chưa làm một chuyện gì để hối hận về sau cả. Nhưng tại sao người lại chết một cách oan khuất đến vậy? Gia phụ than thở nuôi tiếc cho cái chết của người khác, nhưng trong đông đảo thiên hạ lúc này, còn có ai vì cái chết của gia phụ mà tiếc nuôi than thở không?

Trong lòng chàng như có trăm mối tơ vò, lúc thì chợt nhớ đến song thân, khi thì chợt nhớ đến thời ấu thơ vàng son của mình, nhưng sự vàng son của tuổi thơ đã một đi không trở lại, phụ mẫu đã chết cũng không bao giờ có thể sống lại được nữa. Trong dòng tư tưởng hỗn loạn này lại tựa hồ có một bóng nhỏ màu đỏ hiện ra mỗi lúc một lớn, cuối cùng đọng lại thành thân hình của giai nhân tuyệt sắc, dường như đang mỉm cười, giơ hai cánh tay ngà ngọc ra, dịu dàng nói: “Đôi tay này có giống như đôi bàn tay sát nhân chăng?”

“Đôi tay này có giống bàn tay sát nhân... này có giống bàn tay sát nhân... sát nhân... nhân...”.

Câu nói này tựa hồ đang khuếch tán, dội vang vang trong óc Trác Trường Khanh, chàng vội vàng nhắm mắt lại, nào ngờ bóng dáng của phụ thân lại đang chập chờn trước mắt chàng, toàn thân đầy máu, đang chỉ vào mặt máng:

– Ta chết rồi, đứa con bất hiếu này không báo cừu cho ta, mà lòng lại nhớ đến đệ tử của cừu nhân, lại đang nghĩ nó là vu vật, ta thấy đứa con bất hiếu nhà ngươi còn có gì là hữu dụng.

Nói đoạn, ông hung dữ vung quyền lên, đánh vào mặt chàng.

Chàng hét lớn một tiếng, rồi lăn từ trên chạc cây xuống đất, giương mắt nhìn tứ phía, chỉ thấy bốn bề tĩnh mịch, không những bóng dáng cha chàng

đã biến mất, mà thiếu nữ và Đa sự đầu đà kia cũng không còn. Nắm tay lại thì thấy lòng bàn tay nhớp nháp đầy mồ hôi lạnh, mới hay là mình đã ngủ quên trên cây và mơ thấy một cơn ác mộng.

Ác mộng đã hết, lúc này chàng không ngăn được bèn rửa thềm mình làm không sao mà trong khi khẩn cấp như vậy lại ngủ quên đi, chẳng biết lúc này thiếu nữ kia đã đi đâu rồi, làm mình phải uống công khó nhọc tìm kiếm.

Chàng lại nhớ rằng, thiếu nữ kia còn nhờ Đa sự đầu đà một việc, nhưng không biết là chuyện gì, ba câu hỏi mà Đa sự đầu đà hỏi ra cũng chẳng biết cô nương đó trả lời như thế nào.

Tuy Trác Trường Khanh là người thông minh phi phàm, nhưng cuối cùng vì tuổi còn nhỏ, lại mới bước chân vào chốn hồng trần, lúc này gặp phải nhiều việc quá phức tạp nan giải, không khỏi có những hành động thất thế, sai lầm.

HỒI MƯỜI BỐN

Hương Xa Bảo Cái

Trác Trường Khanh thần thờ hồi lâu, chàng vốn muốn đi lên Thiên Mục Sơn để tìm kiếm thiếu nữ xinh đẹp kia, nhưng lại còn do dự trù trù vì không biết khi kiếm được nàng thì chàng sẽ phải xử trí ra sao, huống hồ toà Thiên Mục Sơn vô cùng rộng lớn, biết thiếu nữ ở đâu mà tìm, hơn nữa chàng chưa tới đây lần nào, nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi chau mày nhăn mặt nghĩ:

– Hay là trước tiên ta hãy đi tìm cha con Vân lão bá, rồi sau sẽ tính.

Lúc này, chàng tựa như một người lạc lối, không biết phải đi về hướng nào thì được, chàng đang mong mỗi ai đó có thể gỡ được mối tơ vò trong lòng mình. Bản tính chàng vốn kiên nghị, mười năm luyện tập nơi rừng sâu núi thẳm càng khiến cho chàng có được trí tuệ sáng suốt phi phàm, nhưng lúc này, trong lòng đang rối loạn, kinh nghiệm xử thế vẫn còn kém, khi lâm sự khó tránh khỏi sai lầm, lại không biết thế nào giải thích được mối cảm tình chàng dành cho thiếu nữ kia, thứ tình cảm mà chàng có nằm mơ cũng chẳng bao giờ nghĩ tới.

Nên biết rằng, khi người ta đem chôn vùi tình cảm của mình đi thì nó vẫn âm ỉ mãi trong cõi sâu tâm linh và đến một lúc nào đó không ngờ đến, nó lại chợt xuất hiện, cho đến khi ta phát giác được thì nó đã như cơn hồng thủy cuốn phăng ta đi rồi.

Trác Trường Khanh thở dài một tiếng, thông thả đi ra phía bìa rừng, nào ngờ đằng sau bỗng nhiên nổi lên một tràng cười lạnh lẽo. Quay đầu lại nhìn

thì thấy hoàng y thiếu niên khi nãy vừa động thủ với chàng, tay tả ôm lấy cằm, tay hữu nắm lấy chỗ tay tả đang chăm chú nhìn chàng, khoé miệng vẫn động lại nụ cười lạnh lẽo, tàn khốc.

Vốn chàng và hoàng y thiếu niên kia chẳng quen biết nhau, tuy vừa rồi có động thủ, nhưng giữa họ không có thù hằn gì, lúc này trong lòng đang rối loạn vì có quá nhiều phiền não, chẳng thiết đến sự gì khác, chàng bèn quay người bước đi, vừa trầm tư suy nghĩ xem làm thế nào để tìm ra tung tích cừu nhân Ôn Như Ngọc.

– Đúng là đồ giá áo túi cơm, đến một đứa con gái mà không đuổi kịp.

Trác Trường Khanh ngạc nhiên quay lại nghĩ bụng:

“Ta và người này vốn chẳng quen biết, tại sao hắn lại làm phiền ta nhỉ?”

Hoàng y thiếu niên thấy chàng quay lại bèn lạnh lùng nói:

– Các hạ tuy còn trẻ, nhưng võ công lại cao siêu, thật là hiếm thấy.

Trác Trường Khanh lại ngớ ra, không hiểu người này sao mà kỳ quái như thế, vừa mới nói lời đả kích mình, lúc này lại tăng bốc mình lên, nhưng giọng nói chứa đầy vẻ xác xược và chẳng có chút nào là khen ngợi tán dương cả.

Vừa nghĩ đến đó, đã thấy thiếu niên kia chấp tay sau lưng, ngược mắt nhìn lên trời, cười nhạt nói:

– Nhưng, nếu các hạ muốn dựa vào điểm thân thủ này độc chiếm ngôi cao, xưng hùng xưng bá thì e rằng hơi khó đấy.

Trác Trường Khanh đến lúc này không kiềm được lửa giận đang cuộn cuộn bốc lên, gằn giọng nói:

– Tại hạ vốn chẳng quen biết gì với huynh đài, huynh đài lấy lời mà làm nhục tại hạ như vậy là có ý gì?

Hoàng y thiếu niên chẳng thềm đếm xỉa gì đến lời chàng, lạnh lùng nói tiếp:

– Ý của tại hạ chính là muốn làm phiền các hạ một chút, các hạ đến từ nơi nào thì hãy mau trở về nơi đó, không thế thì... hừ hừ, thì sẽ... hừ hừ.

Y hừ liên bốn tiếng, tuy nói hết lời, nhưng ý tứ thì khiến cho Trác Trường Khanh nếu có là thằng ngốc thì cũng phải hiểu ra. Chàng bèn dựng ngược đôi mày, quắc mắt cười nhạt đáp:

– Thực là kỳ quái, tại hạ từ nơi nào đến muốn đi đến đâu, các hạ chẳng cần bận lòng, còn như tại hạ có nhận lời các hạ hay không thì đó là chuyện của tại hạ.

Đôi mắt hoàng y thiếu niên trợn trừng, ánh mắt sắc bén như đao kiếm, nhìn thẳng vào mặt Trác Trường Khanh cất giọng lạnh lẽo:

– Nội trong hai ngày nếu các hạ không rời khỏi thành Lâm An, hừm... chỉ sợ khi muốn đi thì đã quá muộn.

Y phát mạnh tay áo, quay đầu bỏ đi, nào ngờ trước mắt bỗng hoa lên một cái, thân hình Trác Trường Khanh đã chặn ở trước mặt, dáng điệu như muốn sinh sự. Điều này khiến hoàng y thiếu niên Sầm Xán sửng sồ, chỉ thấy vẻ mặt Trác Trường Khanh lạnh như tiền, mắt sắc như dao, gầm lên:

– Người vừa nói gì?

Hoàng y thiếu niên tuy thấy đối phương thần thái giận dữ, nhưng y lại dựa vào võ công của mình, hơn nữa y là người cực kỳ cuồng ngạo, tự cao tự đại, hai mắt nheo lại, hừ một tiếng lạnh lẽo, nhắc lại:

– Nội trong hai ngày, nếu các hạ không rời khỏi thành Lâm An, thì...

Ngờ đâu hán chưa nói hết lời, Trác Trường Khanh bỗng gầm lên một tiếng, tay hữu phóng ra, nhanh như chớp chớp lấy vạt áo của y quất lớn:

– Hai ngày trước, có phải là người đã lưu mấy chữ này trong phòng của Khoái Dao hội và Hồng Cân hội không?

Hoàng y thiếu niên Sầm Xán cũng không ngờ chàng đột nhiên ra tay. Lúc này, bị chàng nắm chặt vạt áo, thì sửng người ra. Lập tức dựng ngược cặp lông mày rậm, cổ tay hữu trở ngược nắm lấy mạch môn của Trác Trường Khanh, ngũ chỉ tay trái như kiếm đao xua tới điểm vào Thiên Trì đại huyệt của Trác Trường Khanh, miệng hét lớn:

– Phải ta thì sao? Không phải ta thì sao?

Trác Trường Khanh thu tay hữu lại, cánh tay luôn giữa một chưởng một chỉ của y. Chỉ nghe bộp một tiếng khô khan, Hoàng y thiếu niên đã loạng choạng thối lui ba bước, thân hình Trác Trường Khanh cũng không ngớt lắc lư. Nguyên khi chàng co tay hữu, lại liền tức khắc vỗ một chưởng vào vai tả của y, Hoàng y thiếu niên không kịp biến chiêu, chỉ giơ tay hữu lên thẳng mặt đối chưởng với Trác Trường Khanh.

Hoàng y thiếu niên Sầm Xán nội lực hơi thua kém lại dùng tả chưởng để đối địch, y thối lui liền ba bước, đang tự ổn trọng thân hình, mặt mũi biến sắc, vừa định mở miệng nói thì Trác Trường Khanh đã gầm lên:

– Thế thì hơn một trăm huynh đệ của Khoái Dao hội và Hồng Cân hội bị tàn sát cũng do chính tay người làm ra?

Dáng điệu Sầm Xán lộ vẻ sửng sốt, liền hét lên một tiếng, thân hình lao tới tung liền ba chưởng, một mặt nói:

– Phải ta giết thì sao? Không phải ta giết thì sao?

Trác Trường Khanh gần giọng:

– Thế thì được!

Đã thấy song chưởng của Hoàng y thiếu niên đang đánh tới mãnh liệt,

đột nhiên thân trên của Trác Trường Khanh bỗng thối lui nửa bước, mà bộ tấn vẫn vững như núi, chỉ nghe một tiếng bộp khô khan, song chưởng của Trác Trường Khanh và Sầm Xán lại chạm nhau. Chàng lúc này đã nhận định Hoàng y thiếu niên chính là hung thủ đêm qua, trong lòng không khỏi có chút áy náy đối với giai nhân tuyệt sắc vì chàng đã trách lầm nàng, cho nên đối với Sầm Xán, chàng càng thêm oán hận, đã dùng toàn lực khi xuất thủ, song chưởng vừa chạm nhau, Hoàng y thiếu niên Sầm Xán liền bị chưởng lực của chàng đẩy lùi một bước, thân hình không ngớt bốc lửa, song chưởng của Trác Trường Khanh lại đả kích liên mấy chưởng, chưởng phong cuộn cuộn, dữ dội lạ thường.

Sầm Xán vừa đối chưởng với Trác Trường Khanh, thì biết ngay rằng chưởng lực của đối phương hơn hẳn mình, lúc này y khai triển chưởng pháp cũng không dám dùng đến những chiêu cương mãnh như đâm, xía, chặt chém, kích các loại chưởng, mà chỉ dùng những chiêu thức linh xảo, ẩn hiện chớp nhoáng để thủ thắng, thân pháp của y vốn lấy khinh linh làm sở trường nên lúc này, khi thân thủ vừa khai triển ra, chỉ thấy đằng trước đằng sau, bên tả bên hữu bốn phương tám hướng quanh Trác Trường Khanh đều thấp thoáng bóng dáng của y, mỗi lần y xuất thủ đều đánh tới những yếu huyệt trên người Trác Trường Khanh, cách nhận huyệt cực kỳ chuẩn xác, hiểm độc đến rợn người.

Mới rồi khi Trác Trường Khanh động thủ với Sầm Xán trên đầu thành, chàng đã biết võ công của y rất cao, nhưng trên đầu thành quá hẹp, thân thủ của hai người đều chưa thi triển hết, lúc này khi chàng thấy khinh công của Sầm Xán ảo diệu như vậy, lòng cũng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, lại càng chắc chắn vụ thảm sát các huynh đệ trong Khoái Dao hội và Hồng Cân hội do chính y gây ra. Chỉ là võ công của hai người không hơn kém nhau lắm nên trong nhất thời, chàng cũng chưa thể đả thương Hoàng y thiếu niên Sầm Xán được.

Hai người đã trao đổi với nhau hơn bốn chục chiêu, nào ngờ bỗng có tiếng nhạc trầm bổng du dương từ xa truyền tới, họ đang chú tâm vào trận kịch chiến, nên không chú ý đến tiếng nhạc kia, nhưng tiếng nhạc mỗi lúc một gần, hơn nữa thanh âm cực kỳ lạ lùng, không phải tiếng tiêu cũng không phải tiếng địch, chỉ nghe tiếng nhạc cao vút lại cực kỳ dễ nghe, cả hai đều lấy làm kỳ quái, đều không biết tiếng nhạc này được tấu ra từ nhạc khí gì.

Là cao thủ quá chiêu, tâm trí đều tập trung cao độ, tuy đều cảm thấy kỳ quái, nhưng cả hai người chẳng ai dám nhìn về phía tiếng nhạc phát ra lấy một lần, nào ngờ khi mới hơn chục chiêu, tiếng nhạc bỗng dừng tất hẵn, và một giọng nói nhẹ nhàng yêu kiều vang lên:

– Người nào dám động thủ ở đây, còn chưa mau dừng tay, các người có mấy cái đầu mà sao dám cả gan kinh động đến phụng giá của nương nương.

Giọng nói yêu kiều, nhưng từng câu từng chữ lại cực kỳ trong trẻo rõ ràng, Trác Trường Khanh và Sầm Xán vừa nghe, ai nấy đều ngấm ngấm suy đoán:

“Phụng giá của nương nương, chắc là của Hoàng đế nương nương đi ngự tuần, không nên đánh tiếp nữa.”

Cả hai đều cùng nghĩ thế, bèn hô lớn một tiếng, thối lui năm bước. Đưa mắt nhìn ra, thấy một hàng thiếu nữ vận áo lụa hồng thướt tha tiến đến, mỗi người đều cầm một đoạn trúc, nhưng có cái dài cái ngắn, cũng không có lỗ. Tuy hai người vừa xuất thủ chí mạng, nhưng lúc này cùng nhìn nhau ngạc nhiên:

– Đây là thứ nhạc khí gì mà phát ra âm thanh dễ nghe đến thế?

Nguyên hai người mới bước chân vào chốn giang hồ, chưa ra khỏi Trung Nguyên, không biết đoạn trúc bình thường mà mấy thiếu nữ kia đang cầm

là thứ nhạc khí của người Miêu, đoạn trúc này dài ngắn khác nhau, khi thổi lên các cung điệu cũng tự nhiên khác biệt, lại thêm các thiếu nữ này sống nhiều năm tại Miêu Cương, đều đã đạt được kỹ xảo thổi trúc của Miêu nhân, sự phối hợp rất tinh diệu nên tiếng nhạc phát ra cực kỳ dị thường mà dễ nghe.

Hai người nhìn nhau, bỗng nhiên hai mắt Sầm Xán nhướng lên, bĩu môi tỏ vẻ bất cần ngạo mạn, quay đầu chẳng thèm đếm xỉa gì tới Trác Trường Khanh. Trác Trường Khanh hơi sửng sốt, trong lòng không biết là mừng hay là giận, cũng tự quay đi, lại thấy đằng sau mấy hồng y thiếu nữ kia là một cỗ xe lộng lẫy, trên mui chạm hình long phụng, trên xe có lót một vuông gấm đỏ rực, màu sắc rực rỡ, rõ là của chốn cung đình.

Xe lăn bánh rất chậm, hai bên thành xe lại có bốn hồng y thiếu nữ, một tay đẩy xe, một tay cầm quạt lông ngỗng phe phẩy quạt nhẹ. Mấy hồng y thiếu nữ thấy Trác Trường Khanh và Sầm Xán đang đứng ngó ra ở bên đường thì trên gương mặt xinh đẹp đều xuất hiện nụ cười, nhưng không có một ai dám cười ra thành tiếng, nhẹ nâng tay ngọc, đưa ống trúc lên mà thổi, chớp mắt tiếng nhạc quyến rũ đã nổi lên, mấy hồng y thiếu nữ này từ từ nhàn tản đi tới, mấy mươi lần thu ba cùng đổ dồn về phía Trác Trường Khanh và Sầm Xán.

Sầm Xán vốn tính kiêu ngạo ngông cuồng, ngày thường luôn tự cho mình là phong lưu hào phóng, nhưng lúc này không biết vì sao, lại như bị cái cung cách lạ lùng này hớp hồn, hai mắt nhìn đắm đắm vào thân hình mấy thiếu nữ kia, nhưng lại không dám để lộ ý khinh mạn. Trác Trường Khanh, vốn tính kiên nghị đứng đắn, chẳng thèm nhìn họ lấy một thoáng, đứng im lìm bên đường, nhưng trong lòng lại ngấm ngấm suy tính, không biết lai lịch của mấy thiếu nữ này ra sao. Trong chốc lát, hàng thiếu nữ kỳ dị này đã từ tốn tới trước mặt họ.

Trác Trường Khanh đang tự hoài nghi suy đoán, hốt nhiên một ý tưởng thoáng qua như chớp trong lòng, chàng bèn ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy trên cỗ hương xa có một lão bà toàn thân vận hồng y đang ngồi, thân hình khô quắt của bà ta vùi sâu vào trong lớp gấm mềm rũ, y phục đỏ tươi, vuông khăn cũng đỏ rực, nếu đứng xa mà nhìn, thật khó phân biệt được đâu là gấm đâu là người.

Bốn thiếu nữ vận hồng y chậm chậm đẩy xe, phe phẩy chiếc quạt lông ngỗng cũng không dán mắt vào hai người đứng bên đường, nhưng vẫn cất bước đều đều, đẩy cỗ hương xa đi qua. Bốn cô nương này dường như lớn hơn những thiếu nữ đang thổi trúc phía trước, bộ mặt cực kỳ xinh đẹp, phong thái uyển chuyển, cái phong vận thành thực của mấy thiếu nữ kia khiến bất cứ thiếu niên nào nhìn thấy cũng phải động lòng.

Nhưng mục quang của Trác Trường Khanh lại không dừng trên khuôn mặt tươi như hoa của mấy người này, mà lưu lại trên thân thể khô quắt đang vận hồng y của lão bà kia.

Lão bà ngồi trên hương xa chẳng những toàn thân đỏ rực, tóc trên đầu chải theo kiểu thịnh hành nhất của các thiếu phụ khuê các hiện thời, tóc mai lò xo, vén lên chênh chếch, tóc vẫn đen mun, trên đầu cài trâm ngọc, ánh mắt ẩn hiện vẻ xa xăm, u sầu.

Nhưng phía dưới mái đầu điểm lệ ấy lại là một dung mạo xú ác vô tỉ, hai mắt đang khép hờ lại dưỡng thần, dáng điệu già nua đó, cùng cách thức vận y phục, chải bới tóc tạo thành một đối cảnh vừa xấu xa vừa buồn cười.

Trác Trường Khanh trầm tư mặc tưởng hồi lâu, cỗ hương xa đã từ từ đi qua hai người đang đứng bên đường, ánh mắt Sầm Xán vẫn còn lưu luyến nhìn vào bóng hình các hồng y thiếu nữ kia, từng trận từng trận gió thổi qua, khiến những tấm áo lụa trên người họ phát phới, hòa vào trong nền cỏ xanh trên mặt đất, tạo nên một bức họa đẹp mắt.

Sầm Xán quay đầu lại, cười nhạt một tiếng rồi thông thả tiến về phía Trác Trường Khanh, nào ngờ Trác Trường Khanh bỗng quát to:

– Dừng bước.

Tiếng như sóng gầm, sét đánh. Sầm Xán không khỏi vì thế mà hơi sững sờ, lại thấy sau khi tiếng quát vừa dứt, thân hình Trác Trường Khanh đã như hổ đói vô môi, lao thẳng đến cổ hương xa. mấy thiếu nữ kia đều kinh ngạc, nhất tề quay lại, ai nấy đều ngớ hết cả ra, Sầm Xán nghĩ thầm:

“Không biết thằng ngốc này lại sắp giở trò gì nữa?”

Đoạn Sầm Xán cũng lướt theo sau Trác Trường Khanh thì thấy chàng đã đứng sững trước cổ xe, hai mắt phát ra hàn quang dữ tợn, đang dán vào lão bà ngồi trên xe. Nguyên chàng vốn tính cương trực, ánh mắt ngay thẳng, thấy mấy thiếu nữ này, ai nấy đều mặt tươi như hoa, mắt long lanh trong vắt như nước hồ thu, hơn nữa còn rất nhỏ tuổi thì chàng chẳng dám nhìn sàm sỡ, nhưng trong lòng lại ngấm ngấm nghi hoặc:

“Tại sao mấy thiếu nữ này lại vận toàn y phục đỏ rực.”

Liên ngược mắt nhìn thì bắt gặp thân hình với lối trang sức kỳ dị của lão bà trên xe, hốt nhiên nhớ đến xú nhân nơi Hoàng Sơn mười năm trước, trong lòng không khỏi xúc động:

“Chẳng lẽ mục chính là Xú Nhân Ôn Như Ngọc.”

Nhưng khi nhìn thấy lão bà vận hồng y này quá già nua, dường như đã đến tuổi cổ lai hy, thì chàng cũng có chút hoài nghi:

“Mười năm tuy là khoảng thời gian dài, nhưng Xú Nhân Ôn Như Ngọc có nội công thâm hậu, làm sao lại già đi nhanh như vậy?”

Do dự hồi lâu, chợt chàng nhớ lại giọng nói yêu kiều vang lên khi nãy... Phụng giá của nương nương... Ôn Như Ngọc chẳng phải được gọi là Hồng

y nương nương sao? Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, chàng bèn hét lớn một tiếng, thân hình lao vọt tới chắn lấy trước cỗ xe, gần giọng:

– Các hạ có phải họ Ôn không?

Nào ngờ, Hồng y lão bà hai mắt vẫn nhắm nghiền, ngoài tà áo khẽ lay động theo gió, dường như bà ta đang ngủ say, mi mắt vẫn khép hờ, vẻ mặt vẫn bình thản như không. Sầm Xán cũng không khỏi lấy làm ngạc nhiên:

“Chẳng lẽ lão quái bà xấu xí kinh người này lại chính là Hồng y nương nương đã từng một thời khiến võ lâm thiên hạ bạt vía kinh hồn sao?”

Mắt y vừa thấy mấy thiếu nữ xinh như mộng vừa rồi, thần trí cơ hồ tán loạn, trong lòng nảy sinh ham muốn tà dâm. Nhưng khi y nhìn thấy thần thái của Trác Trường Khanh cũng không ngăn được ánh mắt nhìn về phía lão bà xấu xí khủng khiếp kia.

Hai hồng y thiếu nữ đi đầu bèn quay phát lại, đứng mỗi người một bên Trác Trường Khanh, cả hai cùng vung ngọc chưởng kích tới vai Trác Trường Khanh, tay còn lại dùng đoạn trúc xanh nhanh tựa chớp điểm vào Ủng song đại huyết, miệng cùng thốt lên khe khẽ:

– Nương nương ngủ rồi, ngươi muốn gì?

Trác Trường Khanh lạnh lùng hừm một tiếng, song chưởng kích tới, hai thiếu nữ kia chịu không nổi chưởng lực của chàng phải thối lui ba bước, mặt ngọc thất sắc. Nhưng lão bà trên xe vẫn im lìm bất động, Trác Trường Khanh lại hừm một tiếng, bước tới nửa bước, hai tay chênh chếch khoa lên nửa vòng, một luồng lực đạo từ song chưởng của chàng đổ ra âm âm, miệng hét:

– Họ Ôn kia, chẳng lẽ chuyện xảy ra mười năm trước, dưới ngọn Thủy Tín Hoàng Sơn, ngươi đã quên rồi sao?

Chưởng phong ù ù, phong thanh rít lên rợn người, mấy hồng y thiếu nữ

đứng bên đường không khỏi run sợ, tà áo mỏng trên mình họ cũng bị chưởng lực lay động không ngớt. Hai mắt hồng y lão bà vẫn nhắm nghiền, thân hình im lìm bất động, nhưng hai tay vốn đặt hờ trên làn gấm lót, dường như có mắt, đã hất ngược lên vù một tiếng. Trác Trường Khanh quát lớn, giương song thủ lên đẩy ra một chưởng ngũ chi xoè rộng như chớp, chộp tới ống tay áo lão quái bà.

Song chưởng của chàng một chỉ một trảo, xem ra rất tầm thường, kỳ thực chiêu thức cực nhanh, kinh lực thâm chưởng chỉ. Thủ pháp này chính là Vân Nam Ứng trảo công, một môn võ công thượng thừa, có lẽ chỉ có đương kim chưởng môn nhân của Vân Nam Ứng trảo công tự thi xuất chiêu này, vị tất đã hơn được chàng. Mới rồi trên đầu thành, chàng cũng đã dùng thủ pháp tương tự xé rách hai tay áo lụa của giai nhân tuyệt sắc.

Lúc này, chàng đang đứng dưới đất dùng toàn lực phát ra, kinh lực so với lúc trên thành mạnh hơn gấp bội, vốn chàng muốn chỉ một chiêu này có thể xé rách hai tay áo của lão quái bà. Nào ngờ hai ống tay áo của quái bà dường như có mắt, đột nhiên một co một duỗi xuyên qua song chưởng của chàng, đầu ống tay áo quét thẳng tới huyệt Nhũ tuyến trước ngực chàng.

Trác Trường Khanh lạnh cả người vội xê thân dịch bộ, soạt một tiếng thối lui năm bước, lại thấy lão quái bà cười nhạt nói:

– Các người còn chưa mau bắt lấy tiểu tử đó cho ta.

Nói xong, tay rút về đặt trên làn đệm lót, bốn thiếu nữ đứng hai bên thành xe liền lướt về phía Trác Trường Khanh, bốn cây quạt lông chia ra, từ bốn hướng khác nhau cùng đánh tới. Hai mắt Trác Trường Khanh đỏ ngầu, vì đã biết rằng, kẻ thù bất cộng đái thiên của chàng đang an nhàn ngồi trước mặt, cừu hận dồn nén trong lòng hơn mười năm, lúc này bùng lên như hỏa diệm sơn, bèn khua hai tay lên một vòng, đã phát liền bốn chưởng đánh tới cổ tay của các hồng y thiếu nữ đang giữ quạt lông ngỗng kia.

Bốn cô thiếu nữ hoàn toàn không ngờ chiêu thức của thiếu niên này lại nhanh đến vậy, bèn thu hết tay lại cùng thối lui một bước. Trác Trường Khanh không truy kích mà hét lớn một tiếng rồi bỏ nhào đến cổ hương xa. Ngờ đâu thân hình vừa mới lay động, đã thấy năm cây trúc xanh cùng điểm tới, ba cây ở giữa điểm vào các huyệt Hoa cái, Tuyền cực, hai thanh hai bên bộ Xuất thủ còn hiểm ác hơn, tuy là đánh vào chỗ không người, lại như muốn chờ thân hình của chàng tự động tiến vào thế đánh.

Trác Trường Khanh cất tiếng cười lạnh lẽo, rõ ràng là chàng chẳng đếm xỉa gì tới năm đoạn trúc này, giờ khế song chưởng, vù một tiếng, đã đánh dạt ba thanh về sau. Chàng còn chưa dùng hết toàn lực, khi chưởng lực chưa hết thì đằng sau đã nghe thấy hai tiếng vút vút, không quay đầu lại, trở tay ra sau phát một chưởng, nào ngờ hai chiêu trúc xanh vừa điểm tới khi nãy đã khua một vòng mềm mại uyển chuyển như thanh xà, vút một cái đã kích tới hai bên sườn chàng.

Lòng chàng hơi xao xuyến, biết rằng lúc này mình đã rơi vào trận thức với sự phối hợp vô cùng xảo diệu, võ công của mấy thiếu nữ này tuy không đáng sợ lắm, nhưng nếu bị vây khốn trong trận thức này, muốn thoát thân ra ngoài cũng chẳng phải chuyện dễ, tuy chàng có ít kinh nghiệm chiến đấu, nhưng với sự dạy dỗ tận tình của Tư Không lão nhân, giúp chàng phán đoán tình huống khi lâm trận cực kỳ nhạy bén.

Nhưng đây không phải là lúc để chàng trầm tư mặc tưởng, bèn lắc mình, tránh khỏi hai con thanh xà bên mình, bốn cây quạt lông trắng tựa tuyết kia đã đánh tới từ bốn phương tám hướng. Trong bóng quạt lông đầy trời, lại thêm mấy thanh trúc xanh, chỉ cần thân pháp của chàng có chút sơ hở, mấy thanh trúc kia sẽ thừa cơ hội mà điểm vào các huyệt trọng yếu trên người chàng.

Sầm Xán đứng ngoài nhìn thấy thân thủ của các hồng y thiếu nữ, lúc

này đã xác định chắc chắn lão quái bà ngồi trên xe chính là Hồng y nương nương Ôn Như Ngọc. Vì trong gầm trời này, ngoài nữ ma đầu quỷ dị hiểm độc ra, còn ai có thể luyện thành công phu Vô song La tu đến chỗ thượng thừa như vậy.

Y thấy Trác Trường Khanh bị mấy hồng y thiếu nữ kia bao vây trong trận thức trong lòng rất đặc ý, hơn nữa y cũng nhìn ra thân pháp mà các hồng y thiếu nữ đang thi triển, tuy có chỗ tương đồng với mấy cô nương mà y đã gặp tại Vu Hồ Vân Môn, nhưng sự ảo diệu của thân thủ khi phối hợp lại vượt trội một bậc. Vì vậy, y không ngăn được, bật lên tiếng cười khoái trá.

Lúc đầu, y cho rằng, Nghê Thường tiên vũ trận đã từng chấn động thiên hạ một thời của Hồng y nương nương Ôn Như Ngọc bất quá chẳng hơn gì mình lắm, hôm nay chứng kiến mới biết rằng, chẳng qua lần đó y may mắn mà thôi. Mấy thiếu nữ kia thân thủ đã kém lại quá ít người, hiển nhiên chưa thể phát huy hết uy lực của Nghê Thường tiên vũ trận được, cho nên mới bị y phá giải dễ như trở bàn tay. Y ngấm ngấm kinh hãi:

“Hôm đó, nếu ta gặp phải mấy người này e rằng đã bị bại dưới tay họ rồi.”

Tuy con người y vốn rất ngông cuồng tự phụ, nhưng đó chỉ là ngoài mặt mà thôi. Nên biết rằng, bất cứ một người kiêu ngạo, hống hách nào, trong lòng cũng đều có uẩn khúc hoàn toàn trái ngược với những gì họ thể hiện ngoài mặt, điều này là một chân lý, ai cũng như ai, từ kẻ vinh hoa phú quý tột bậc đến những kẻ bần cùng khổ rách áo ôm, đương nhiên Sâm Xán cũng chẳng phải là một ngoại lệ.

Y định thần nhìn lại, thì thấy Nghê Thường tiên vũ trận biến hóa phức tạp, phối hợp xảo diệu, thực khiến đối phương không còn đường thoát thân, trong lòng không khỏi mừng thầm:

“Thằng tiểu quỷ bị vây khốn trong trận thức, dù võ công của hắn có cao

siêu cỡ nào, e rằng không có cách nào thủ thắng được.”

Lòng mừng vui trước tai họa của người khác khiến y không kèm được mà bước thêm mấy bước nữa, muốn được xem kỹ hơn một chút.

Nào ngờ, Trác Trường Khanh bị vây trong Nghê Thường tiên vũ trận, tình hình xảy ra ngoài sự suy đoán của y, lúc này tuy Trác Trường Khanh đã rút về thế thủ, nhưng với bộ pháp tinh diệu, chưởng phong dữ dội đã khiến cho bốn cây quạt lông cùng mười bốn đoạn thanh trúc đang trút tới ào ào như thác đổ cũng không thể bức chàng lui nửa bước. Nhưng trong nhất thời, chàng cũng không có cách nào thoát ra khỏi trận thức này được.

Trong lúc chăm chú theo dõi, không biết từ lúc nào, Sầm Xán đã đến bên cạnh cổ hương xa kia, nào ngờ bên mình y chợt cất lên một giọng nói lạnh lạnh chói tai:

– Dừng tay.

Âm lượng tuy không cao lắm, nhưng Sầm Xán cảm thấy thần trí tán loạn, giống như có người cầm cây kim nhọn mà đâm vào lỗ tai y vậy. Thân hình mấy hồng y thiếu nữ kia đang bay lượn không ngừng, nhưng tiếng quát vừa dứt, Sầm Xán thấy trước mắt hoa lên một cái, bóng hồng đang chấp chờn đầy trời bỗng biến đâu mất, nhường vào đó là các hồng y thiếu nữ từ từ đáp xuống, tạo thành một vòng tròn vây lấy chỗ Trác Trường Khanh đang đứng.

Quay lại nhìn thì thấy Hồng y lão quái bà kia đang chậm rãi đứng lên, hai mắt mở lớn, thần quang rùng rục, thần thái vốn có vẻ già nua trên mặt mũi đã biến đâu mất hết.

Trác Trường Khanh hơi sửng sốt, thấy lão quái bà này thông thả tiến về phía mình, thân hình khô đét trong y phục rộng lớn tựa hồ như một cây trúc khô, lại rất uyển chuyển theo từng bước chân. Lão quái bà từ từ cất

bước, tà áo dài phủ quét đất, khiến người ta có cảm giác bà ta đi mà chân không chạm đất. Trác Trường Khanh tự đứng trong lòng nổi lên cảm giác ghê rợn khó tả, định thần lại vừa định nói, chợt lão quái bà đã cất giọng lạnh lẽo:

– Khi này, ngươi mới nói gì?

Trác Trường Khanh ưỡn ngực, quát lớn:

– Ta hỏi ngươi cuộc thảm sát dưới ngọn Thủy Tín Hoàng Sơn mười năm trước, ngươi đã quên rồi sao?

Lão quái bà nhìn Trác Trường Khanh từ đầu đến chân một lượt với ánh mắt như ưng đói vồ mồi rồi lạnh lùng nói tiếp:

– Thế thì ngươi chính là hậu bối của họ Trác kia.

– Chính thế.

Nào ngờ lão quái bà chợt cất tiếng cười quỷ dị, tiếng cười như tiếng quạ kêu trong đêm, khiến người ta khó có thể tin rằng, lão quái bà khô quắt già nua này làm sao phát ra tiếng cười lạnh lạnh như vậy.

Tiếng cười vừa dứt, lá cây trong rừng bị tiếng cười chấn động lay động không ngừng, cơ hồ muốn rơi xuống, cùng chợt im phăng phắc, lại nghe lão quái bà cất giọng thông thả:

– Mấy chục năm nay, không biết đã có mấy ngàn người chết dưới tay ta, ta đang lấy làm kỳ quái, tại sao hậu bối của mấy kẻ đó lại chẳng có một ai kiếm ta mà phục cừu, nào hay... hi hi. Hôm nay đã để cho ta thấy một người.

Ánh mắt lại đảo qua nhìn Sầm Xán gần giọng:

– Ngươi là ai? Phải chăng là trợ thủ đến phục cừu với hấn?

Sầm Xán kinh hoảng, vội bước tới khom mình chào, nói:

– Văn bối và người này chẳng những không quen biết mà còn...

Lão hồng y quái bà hừm một tiếng, mục quang phát ra tia lạnh lẽo xạ trên mặt Sầm Xán, nói tiếp:

– Nói như thế thì người đứng ở bên đường là muốn xem tuồng nhiệt náo này hử?

Giọng nói tuy rất bình thản, nhưng Sầm Xán nghe như có luồng băng hàn chạy dọc sống lưng, vẻ kiêu ngạo ngông cuồng biến đâu mất, sững sờ hồi lâu mới cất giọng run rẩy khiếp sợ:

– Văn bối và người này còn có chút hiềm khích, nên...

Ngờ đâu hồng y lão quái bà chẳng đợi y nói hết lời, đã nói tiếp:

– Phải chăng người chờ sau khi ta và hắn xong việc lại tìm đến hắn để giải quyết nốt hiềm khích hử?

Sầm Xán khẽ gật, lại thấy lão quái bà cười như cuồng như điên, một mặt nói:

– Tốt lắm, tốt lắm, không thể ngờ được còn quá nhỏ tuổi mà tiểu tử này lại thông minh đến thế...

Tuy lão quái bà chỉ nói có một nửa câu, nhưng Sầm Xán là kẻ có đầu óc, đương nhiên đã hiểu rõ hàm ý trong lời nói này, là chẳng cần mình phải động thủ một lần nữa thì Trác Trường Khanh đã bị lão quái bà kia đưa đi gặp thần chết rồi, há chẳng phải mình chẳng chút khó nhọc mà đã thu lợi sao, chuyển mắt nhìn thì thấy Hồng y lão quái bà đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Trác Trường Khanh, đưa cánh tay khẳng khiu lên sửa lại mớ tóc mai trên đầu rồi thông thả tiến đến gần chàng.

Một trận gió ào ào thổi qua, Sầm Xán tuy không lạnh mà run, y biết rằng, trong thoáng chốc tới đây, nơi này lập tức sẽ diễn ra một tấn thảm

kịch đầy máu.

Trác Trường Khanh lúc này cảm thấy khí huyết sôi lên sùng sục, kích động ghê gớm. Mười năm qua, không lúc nào chàng không mong mỗi có cơ hội được đối đầu với cừu nhân, do vậy sự uất hận và thống khổ tích tụ trong mười năm qua, giờ đây bùng nổ như hỏa diệm sơn phun lửa. Nhưng nhờ sự rèn luyện trong nhiều năm nơi hoang sơn đã khiến cho chàng có thể trấn tĩnh được những hận thù, hờn oán vì chàng biết rằng, đây chính là thời khắc quyết định sự sinh tử tồn vong. Nếu chàng có thể thủ thắng kẻ thù không đội trời chung này thì mới có hy vọng sống sót, nên trong lòng đã hoàn hui, gác bỏ tất cả mọi sự, dồn hết tâm trí vào nhất cử nhất động của hồng y lão quái bà. Giờ đây, chàng ngược mắt trông lên thì thấy Xú Nhân Ôn Như Ngọc đang chăm chú nhìn mình gật gật đầu nói:

– Tiểu tử nhà ngươi cũng có vài phần giống họ Trác xưa kia, chỉ là so với ông ta...

Trác Trường Khanh thấy dáng điệu của Xú Nhân Ôn Như Ngọc lúc này dường như đang nghĩ đâu đâu, không chú ý gì đến chàng nữa, khi đề cập đến phụ thân chàng. Lúc nói, dáng điệu như đang nói về một người tri kỷ của mình chứ không phải nói về một người bị mù tàn sát. Chàng càng thêm đau đớn oán hận, ngấm ngấm điều tức chân khí, đợi đến lúc ra tay là có thể đả thương mù ngay.

HỒI MƯỜI LĂM

Con Tào An Bài

Nào ngờ Hồng y nương nương Ôn Như Ngọc mới nói mấy câu đã im bật, thân hình vẫn im lìm bất động, chỉ thấy ống tay áo dài rộng lung thụng vung lên, nhanh như chớp phát về phía Sầm Xán đang đứng bên hữu, hữu chưởng thò ra, đột nhiên trao tới trước ngực Sầm Xán.

Sầm Xán đang đứng yên một bên chờ xem tấm thảm kịch lưu huyết của Trác Trường Khanh, nào ngờ Ôn Như Ngọc bỗng nhiên lướt về phía y, trong lòng không khỏi kinh hoàng, đang tính chuyển mình thối lui, tránh khỏi cú trao tới của Ôn Như Ngọc, nhưng Ôn Như Ngọc tuy có vẻ già nua yếu đuối, nhưng thân pháp lại cực kỳ ảo diệu, lúc xuất thủ hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Sầm Xán, thân hình y còn chưa kịp thi triển thì tà áo trước ngực đã bị quái bà trao trúng rồi.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà y liên tiếp hai lần bị người khác nắm lấy tà áo trước ngực, tuy nói hai lần này đều là sự bất ngờ, vượt xa dự đoán, cho nên không kịp phòng bị, nhưng rốt cuộc đó là chuyện khiến y mất thể diện, trong lòng y giận dữ, hoảng sợ lẫn lộn, mắt thấy mục quang của Hồng y nương nương đang lạnh lẽo nhìn mình, vừa khiếp vớ công, vừa sợ thanh danh của mộ, nên không dám mạo muội ra tay, chỉ hốt hoảng vội hỏi:

– Lão tiên bối làm cái gì thế này?

Hồng y nương nương Ôn Như Ngọc cười khàn khạch âm hiểm, chậm rãi nói:

– Mười năm trước, dưới ngọn Thủy Tín tại Hoàng Sơn, có phải ngươi là một trong số ba đứa đồng tử có mặt lúc đó không?

Sầm Xán rung mình kinh sợ, cuộc thăm sát mười năm về trước vụt thoáng qua trong óc...

Lúc đó, hắn còn là một đồng tử thơ dại, tuy sinh ra trong gia đình hào phú, nhưng không được hưởng sự quan tâm của phụ mẫu, vốn tính ngang bướng vì thế mà càng lúc y càng bướng bỉnh, lúc phải đi học thì y lại luôn lén trốn ra ngoài đồng nội chơi một mình.

Nào hay một ngày kia, có một đạo nhân cao to, ăn vận đẹp đẽ, đột nhiên từ trên trời đáp xuống như thần tiên trong truyện cổ tích, người đạo sĩ này hỏi y có muốn rời khỏi gia đình đi học võ công, khi đó y nghĩ rằng, phụ mẫu đối với mình vốn chẳng tình cảm, nếu mình ở nhà thì cũng chẳng có chút ý nghĩa nào đối với họ, chi bằng học được võ công cao siêu, giống như đạo nhân kia, có thể bay lượn trong không trung, như thế thì thú vị hơn nhiều, liền chẳng chút do dự gật đầu đồng ý ngay.

Sau đó, Sầm Xán mới hay đạo nhân kia chính là Vạn Diệu Chân Quân uy chấn võ lâm, bèn cùng hai đứa nhỏ trạc tuổi y theo đạo nhân đến Hoàng Sơn.

Vì vậy, toàn cảnh cuộc tàn sát kinh tâm động phách dưới ngọn Thủy Tín Hoàng Sơn mười năm trước, giờ đây như đang hiện ra rõ mồn một trước mắt y.

Cát bụi bốc mờ trời, tiếng rú rít của dã thú, người đàn ông trung niên khí phách ngang tàng, thiếu phụ trung niên đẹp như tiên giáng trần, ấu đồng đi bên cạnh hai người, cùng dáng vẻ thần thái hiện ra trên mặt sư phụ của y lúc gặp mặt họ, đang từng cảnh từng cảnh hiện ra trước mắt y.

Y lại nhớ đến Hồng y quái phụ gầy khô như que củi, nữ đồng ngây thơ,

mặt tươi như hoa và thậm kịch đầm máu kia, lại thấy đáng điệu, sắc thái đối với Hồng y nương nương của Hắc y thiếu niên kia thì trong lòng bỗng chợt tỉnh ngộ, thâm nghĩ:

“Hóa ra Hắc y thiếu niên này chính là đứa trẻ đi bên cạnh thiếu phụ xinh đẹp cách đây mười năm, còn Hồng y nương nương Ôn Như Ngọc chính là cừu nhân giết phụ mẫu y.”

Y lại nghĩ tiếp:

“Mỹ nhân tuyệt sắc trong ba họa quyển kia, mới rồi y đã gặp trên thành, chắc hẳn chính là nữ đồng đẹp như thiên tiên mười năm trước đây, chẳng trách khi nhìn bức họa lại cảm thấy rất quen thuộc, nào ngờ hóa ra chính vì việc này đây.”

Trác Trường Khanh vừa thấy Xú Nhân Ôn Như Ngọc bỏ qua mình mà xuất thủ với Hoàng y thiếu niên thì trong lòng còn đang sửng sốt ngạc nhiên pha lẫn kỳ quái, lại sau khi nghe thấy Ôn Như Ngọc lạnh lẽo cất giọng hỏi hoàng y thiếu niên kia mấy câu thì trong lòng cũng đã đoán rằng:

“Té ra hoàng y thiếu niên này lại chính là đồng tử dưới ngọn Thủy Tín mười năm trước.”

Chàng bèn cũng nhớ đến thiếu nữ tuyệt sắc mình vừa mới gặp, chắc hẳn chính là nữ đồng xinh đẹp kia thì không khỏi than thầm một tiếng rồi nghĩ:

“Tạo hóa an bài, thật là trêu người, mười năm trước, mấy đứa nhỏ đứng trên sườn dốc, nay lại cũng xuất hiện ở một chỗ.”

Chàng cũng không biết tạo hóa trêu người không chỉ như thế thôi, chẳng những an bài họ cùng về một nơi, mà còn đem tình cừu ân oán của họ mà quấn chặt lấy nhau khiến cho tự mình họ cũng cơ hồ không thể hóa giải được.

Hồng y nương nương chỉ một chiêu đã nắm được Sầm Xán, lại thấy y dờ

đẫn cả người, mất mớ đi, rốt cuộc không biết y đang nghĩ gì, mụ cũng cảm thấy rất kỳ lạ, lại lạnh lẽo hừng một tiếng rồi quát hỏi:

– Người có phải là đệ tử của Vạn Diệu Chân Quân không, hừm, sư phụ người một đời gian trá xảo quyệt, không ngờ thâm một đồ đệ, cũng giống hần như đúc từ một khuôn vậy.

Sầm Xán khẽ định thần, cao giọng nói:

– Gia sư chính là Vạn Diệu Chân Quân, văn bối thường nghe gia sư nói rằng, lão tiền bối cùng gia sư là chỗ thâm giao lâu năm, giờ đây lão tiền bối lại đối đãi với văn bối như thế, thật khiến tiểu sinh này lấy làm kỳ lạ khó hiểu.

Xú Nhân Ôn Như Ngọc đột nhiên cất giọng cười lạnh lạnh, vừa cười vừa luôn miệng nói:

– Thâm giao nhiều năm, thâm giao nhiều năm.

Tiếng cười đột ngột im bặt, chỉ còn giọng nói nghe ớn lạnh:

– Lâu năm thâm giao mười mấy năm nay, bao nhiêu sự thuận lợi đều nhường y chiếm hết, mười năm trước, ta cùng họ Trác kia vô oán vô cừu, đều là vì mối thâm giao lâu năm này mới...

Giọng nói của lão quái bà bỗng dừng lại, quay đầu về phía Trác Trường Khanh, cất giọng khô khan nói:

– Ta nói chuyện của ta, không quan hệ gì tới việc của người, cha của người chính là ta giết, người muốn báo thù, chỉ cần kiếm ta là được rồi.

Ánh mắt lại nhìn Sầm Xán rồi nói tiếp:

– Từ sau ngày đó, sư phụ người đã không biết lừa phỉnh ta bao nhiêu lần, ta chỉ biết là người gian xảo nhất thiên hạ cũng chẳng bằng một nửa Vạn Diệu Chân Quân kia, ta nào ngờ thằng tiểu quỷ nhà người

cũng chẳng kém gì lão bao nhiêu, ta hỏi ngươi, mới rồi ngươi vừa nói rằng, ngươi và tên kia vốn không quen biết, làm sao lại nói rằng, có hiềm thù với nhau, rốt cục ngươi và kẻ vốn không quen biết này có oán cừu gì, hãy nói cho ta nghe thử.

Sầm Xán bắt giác hơi sửng sốt, ngẫm tự hỏi mình:

“Ta cùng họ Trác này có cừu hận gì nhỉ?”

Sầm Xán cũng chẳng biết mình có hận gì với Trác Trường Khanh, chỉ biết rằng, y cực kỳ ghen ghét Trác Trường Khanh, nhưng cái thứ ghen ghét này há có thể nói ra trước mặt người khác, làm sao có thể coi là hiềm thù được?

Hồng y nương nương Ôn Như Ngọc thấy sự thay đổi trên nét mặt của y, cười khẩy một tiếng nói:

– Trong lòng ngươi đang suy tính điều gì, hãy mau nói thực ra cho ta biết, nếu không... hì hì...

Cổ tay lão quái bà xoắn lại, cơ hồ muốn nhắc bổng Sầm Xán lên.

Đôi mày kiếm của Sầm Xán dựng đứng cao giọng nói:

– Những lời văn bối đã nói, đều là lời chân thật cả, văn bối vốn ngưỡng mộ thanh danh của lão tiền bối từ lâu, thì làm sao lại dám có lòng hiềm ác với lão tiền bối...

Nói chưa hết lời, bỗng tiến tới một bước, ngũ chỉ thì xĩa, chõ tay thì thúc, song thủ kích liền hai chưởng, tảo ngang đầu gối bên hữu của Ôn Như Ngọc.

Ôn Như Ngọc không khỏi kinh hoàng, lại cũng không ngờ thiếu niên này lại dám cả gan động thủ với mụ. Hơn nữa, mỗi chiêu đều độc hiểm, hoàn toàn chẳng phải muốn đả thương mụ sao, võ công của mụ tuy cao siêu, nhưng cũng không thể không buông tay dịch bộ chuyển thân, trường

ra ngoài mấy bước.

Sầm Xán thấy vạt áo trước ngực được thả ra, vội lắc mình thối lui năm bước, nên biết hẳn đã là kẻ cực kỳ cuồng ngạo, tuy đã có khiếp sợ trước oai danh của Hồng y nương nương, nhưng trong lòng cũng rất bức tức, giờ đây thấy mình vừa ra tay, liền khiến Ôn Như Ngọc phải một phen khốn đốn thì không ngăn được, cười khẩy thâm nghĩ:

“Té ra võ công của mụ cũng chỉ đến thế thôi.”

Vì thế, lòng sợ hãi cũng giảm đi rất nhiều, hai tay chỉnh đốn lại y trang rồi nói:

– Lão tiên bối mỗi lời nói ra đều là nhục mạ vãn bối, thực không biết có ý gì, cho dù gia sư có chỗ không phải với lão tiên bối, nhưng gia sư còn chưa chết đi, lão tiên bối cũng chẳng cần phải đem kẻ tiểu nhân hèn mọn này ra mà tính sổ.

Ý tứ của lời này chính là ngầm chửi Ôn Như Ngọc chỉ biết lấy trên đè dưới, lấy mạnh hiếp yếu, lại cũng không dám đi kiếm sư phụ mình mà tính nợ.

Lời nói trắng ra như thế, lẽ nào Ôn Như Ngọc lại không hiểu, Sầm Xán ngưng thần chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của mụ, lòng nghĩ chắc hẳn mụ sẽ cất lên tràng cười điên dại, hoặc cũng gầm lên giận dữ, nào ngờ nhìn mụ hồi lâu, trên mặt nữ ma đầu quỷ dị độc hiểm này, chẳng những vẻ mặt lạnh như tiền mà ánh mắt lại âm đạm, cơ hồ trong lòng đang có tâm sự gì, lại dường như không nghe thấy mấy lời này.

Chuyện xảy ra hoàn toàn trái ngược với mọi suy đoán của Sầm Xán, y đưa mắt nhìn xung quanh, lại thấy Hắc y thiếu niên Trác Trường Khanh cũng đang cúi đầu trầm tư thì trong lòng không ngăn được, lấy làm lạ nghĩ:

“Thằng tiểu quỷ này sao kỳ quái đến thế, lúc đầu. thanh thế bạo liệt,

hùng hùnh hổ hổ, cặp mắt đỏ ngầu như muốn ăn tươi nuốt sống mụ kia, giờ đây lại đứng đờ ra ở đây.”

Đưa mắt nhìn sang phía Ôn Như Ngọc thì thấy mụ vẫn im lìm bất động.

“Ôn Như Ngọc này sao đứng đờ đẫn thế kia, thật chẳng khác nào cô nương mười bảy mười tám đang nhớ tới tình lang”

Sầm Xán đưa mắt ra chung quanh, chỉ thấy còn lại các hồng y thiếu nữ, người cầm đoạn thanh trúc, kẻ khẽ phẩy quạt lông, đứng vây thành một vòng tròn, ở xa xa ai nấy cũng đang hớp hờ cặp mắt, có dáng vẻ như chờ đợi một chuyện gì.

Con người Sầm Xán tuy ngông cuồng, nhưng cơ trí lại sâu sắc, lúc này ngầm cười khẩy nghĩ:

“Mấy người này dường như ai nấy đều dại ra cả rồi, ta còn lưu lại nơi đây làm cái gì.”

Nên biết giữa y và Hồng y nương nương, Trác Trường Khanh, chẳng có hận thù gì sâu sắc, tuy có chút hiềm khích với Trác Trường Khanh, nhưng suy đoán cục thế trước mắt, biết rằng nếu hấn còn lưu lại ở nơi đây, chẳng những không được gì, mà lại còn chuốc phiền não vào thân, lại thấy mấy người này đang xuất thần, cơ hồ như chẳng để ý tới mình, bèn chẳng chút chậm trễ, do dự, quay người bỏ đi liền, chỉ hy vọng Hồng y nương nương kia đừng có bỗng dưng chặn mình lại mà thôi.

Đi được vài bước, đằng sau không có phản ứng, y lại không nén nổi bèn quay đầu nhìn lại, nào ngờ trong khi quay đầu lại, Hồng y nương nương đã đang ở trước mặt y, lạnh lẽo cất tiếng hỏi:

– Hiện tại, sư phụ ngươi ở đâu?

Tim Sầm Xán đập loạn, vội phóng tới bảy thước nữa mới dám quay đầu

lại, đã nghe Hồng y nương nương cất giọng lạnh lẽo:

– Hiện nay, sư phụ người ở đâu?

Sầm Xán than thầm một tiếng, biết rằng sư phụ mình chắc hẳn gây ra một việc sai lầm với Hồng y nương nương, trong lòng hồi hộp, chợt nhớ tới thần sắc của mục khi nãy, bèn nghĩ:

“Chẳng lẽ sư phụ cùng quái vật xấu xí này có tình cảm gì chăng?”

Nghĩ đến đó, cũng không khỏi nhìn kỹ lại Xú Nhân Ôn Như Ngọc, chỉ thấy mục chẳng những xấu xa khủng khiếp mà còn vô cùng già nua, e rằng trên thế gian chẳng có người đàn ông nào dám yêu cái thứ có hình dáng đàn bà này.

Lòng nghĩ vài điều, thiếu niên giáo hoạt này cũng không khỏi nghi hoặc, trầm ngâm hồi lâu, rồi nói:

– Gia sư hiện giờ ở nơi nào, văn bối cũng chẳng biết, lão tiên bối vốn là thâm giao bằng hữu với gia sư, lẽ nào lúc này lại hỏi văn bối như thế.

Thần sắc Ôn Như Ngọc vốn cực kỳ lạnh lẽo, khô khan, đột nhiên biến ra vẻ rất lạ lùng, uy quang trong mắt vụt biến đâu mất, cất giọng u sầu rầu rĩ nói:

– Đã gần năm năm nay, ta chưa gặp y, ôi... không hiểu tại sao y lại không muốn gặp ta.

Ánh mắt của mục lại mờ đi như chìm đắm trong suy tư, dường như đang nhớ lại chuyện gì.

Sự biến đổi tình cảm đột ngột này khiến Sầm Xán bất giác cười thầm, biết rằng những điều mình vừa đoán đều là sự thật cả, kỳ lạ nhất là sư phụ của y tuy già như thế rồi, mà vẫn còn phong độ, không biết làm thế nào lại thu phục được lão quái bà này.

Y cũng không biết rằng, sự âm hiểm gian tà của Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm kia thực thể gian hiểm thấy, quả là có vì một việc mà đã lừa gạt tình cảm của Xú Nhân Ôn Như Ngọc, nguyên là Ôn Như Ngọc từ nhỏ đến lớn, chưa từng được một người đàn ông nào để ý, tuy ngoài mặt thì mù độc hiểm vô cùng, nhưng trong lòng lại luôn mơ tưởng đến tình cảm ấm áp của một người đàn ông.

Doãn Phàm đã lợi dụng nhược điểm này của mù, khiến mù hết lòng yêu mến y, cho đến khi y thấy mù chẳng còn giá trị gì để mình lợi dụng nữa bèn ruồng bỏ mù.

Đương nhiên điều này khiến cho Ôn Như Ngọc vô cùng đau khổ, tuy mù oán hận y đến cùng cực, nhưng lại vẫn không thể quên được y, chỉ hy vọng y hồi tâm chuyển ý mà quay lại với mù.

Chỉ có thứ tình cảm phức tạp và uy diệu đến thế mới có thể khiến thần sắc vừa rồi của mù thay đổi nhiều đến vậy, tuy Sầm Xán là đệ tử của Doãn Phàm, nhưng lại không biết gì về chuyện này cả.

Hai người đứng đối diện nhau, ai nấy đều đang theo đuổi ý nghĩ của mình, nào ngờ Trác Trường Khanh đang đứng xa một bên, lúc này đột nhiên bừng tỉnh, dường như trong suy nghĩ đã có quyết định, ngược mắt nhìn lên, lướt tới hai bên hai người quát lớn:

– Họ Ôn kia, cho dù ngươi có vì cái gì đi nữa, thì cha của ta cũng đã bị ngươi sát hại, hôm nay nếu võ công của ngươi mạnh hơn ta, thế thì ngươi hãy đánh chết ta đi, bằng không, ta sẽ lấy đầu ngươi để tể cho vong linh dưới cửu tuyền của song thân.

Ôn Như Ngọc bỗng nhiên bừng tỉnh giấc mộng kê vàng, nghe lời chàng nói, trên mặt bất giác nổi lên nụ cười âm hiểm, đưa mắt nhìn Sầm Xán, lạnh lùng nói:

– Người không được rời khỏi đây!

Đoạn mù quay qua nói với Trác Trường Khanh:

– Nếu ta giết người thì họ Trác há chẳng phải tuyệt tự, đại cừu của cha người chẳng đã chìm sâu xuống đáy bể... Mới đầu ta còn cho người là một tiểu tử, nào ngờ người chỉ là một kẻ phạm phu tục tử.

Trác Trường Khanh đỡ người ra, chàng vừa thấy thân pháp của Xú Nhân Ôn Như Ngọc, biết rằng mình khó nắm được phần thắng, hôm nay muốn báo thù, thật còn khó hơn lên trời, chàng vốn muốn nhân cơ hội khi mục cùng hoàng y thiếu niên kia nói chuyện mà bỏ đi, quay về Vương Ốc Sơn khổ luyện lại võ công, sau đó hãy tính tới chuyện báo thù.

Nhưng vừa nghĩ như thế, thì lại gạt đi, vì lúc này cừu nhân đang ở trước mặt, nếu mình bỏ đi làm sao có thể xưng là nam hán tử được, nên biết chàng là người chí cương chí mãnh, có tính cách thà chết còn hơn sống nhục, lòng nghĩ hôm nay, nếu có mệnh hệ gì đi nữa, cũng phải cùng với Hồng y nương nương liều một phen. Trong lòng chàng chỉ còn duy nhất một điều, đó là nếu chàng chết đi thì ai sẽ báo thù cho phụ thân.

Lúc này, Ôn Như Ngọc đã nói thấu tim đen chàng, sau khi hơi ngó ra một chút, chàng gần giọng nói:

– Nếu ta chết, những người quen biết song ta trong khắp gầm trời này, tự nhiên có người sẽ thay ta mà báo thù, nhưng nếu hôm nay, ta giết được người, e rằng chẳng có một ai vì người mà báo thù đâu.

Hai mắt Xú Nhân Ôn Như Ngọc trợn trừng, uy quang bạo lộ, nhưng lại cười khanh khách nói:

– Bằng hữu khắp thiên hạ, ta lại muốn hỏi tiểu tử nhà người, ta đã giết cha người mười mấy năm nay rồi, làm sao lại chẳng có một ai kiếm ta báo thù cho hấn hủ?

Trác Trường Khanh lại ngớ ra, không biết bà ta nói thế là có dụng ý gì, trầm ngâm hồi lâu lại cất giọng sang sảng:

– Họ Trác chúng ta đời đời tương truyền, hành sự chỉ cần tâm an mà thôi, hôm nay nếu như ta bỏ qua cho người, thì ăn chẳng ngon, ngủ không yên, người nói nhiều cũng vô dụng, hưởng hồ... hừm, võ công của người tuy cao siêu, nhưng ta đâu có ngán sợ.

Xú Nhân Ôn Như Ngọc lại cười ha hả rồi tiếp:

– Tốt lắm tốt lắm, bằng vào cái khẩu khí này của người, ta đây cũng muốn cho người hưởng chút ân huệ.

Mụ cố ý ngừng lại, vẻ mặt lạnh như băng, cất giọng:

– Hôm nay, nếu người thắng nổi ta, cho dù chỉ một chiêu, thì người cứ việc cắt đầu ta mà tể cho vong linh phụ thân, họ Ôn này quyết chẳng thối than nửa lời.

Trác Trường Khanh cười lạnh lùng rồi nói:

– Các hạ danh vang võ lâm, đương nhiên sẽ không thất tín với hậu sinh văn bối này, thế thì ta yên tâm, nhưng mục quang của chàng đảo một lượt về phía các hồng y thiếu nữ đang vây quanh.

Ôn Như Ngọc đã tự cười nhạt nói:

– Người định xem ta là cái thứ đồ gì, chẳng lẽ lại cần mấy con nha hoàn này giúp sức sao, hôm nay hai người chúng ta động thủ, ai nấy đều không có viện thủ, nếu người thắng, thì đại cừ thù được báo, cũng...

Mụ ngập ngừng, dường như khẽ thở dài một tiếng rồi tiếp:

– Cũng chẳng có ai tìm người mà báo thù.

Trác Trường Khanh ưỡn ngực, cất giọng sang sảng:

– Nếu các hạ thắng, cũng cứ việc cắt đầu tại hạ này đi...

Ôn Như Ngọc khẽ phát tay, lạnh lùng cười nói:

– Nếu nói như thế, họ Ôn này còn kể gì đến cho người ân huệ nữa?

Trác Trường Khanh sửng sốt hỏi:

– Ân huệ thế nào?

Chàng không khỏi lấy làm vô cùng lạ lùng, chẳng lẽ lòng dạ của nữ ma đầu này đã thay đổi.

Lại nghe Ôn Như Ngọc cười nói tiếp:

– Nếu người bại dưới tay ta, chỉ cần thay ta làm cho xong một việc, ngày sau người có luyện lại võ công, nếu vẫn muốn tìm ta trả thù, họ Ôn này cũng chẳng oán hận gì người.

Lời này nói ra khiến chẳng những Trác Trường Khanh ngạc nhiên, mà Sầm Xán đứng bên cũng vô cùng kỳ quái, y thầm nghĩ:

“Ắt hẳn việc mà Hồng y nương nương muốn tiểu quý kia làm còn khó hơn là chết nữa, nếu như bà ta mà giao hẹn với ta như thế, ta cũng chẳng dám nhận lời, thà chết sướng hơn.”

Liếc mắt qua thì thấy Hắc y thiếu niên Trác Trường Khanh đang nắm chặt tay, mặt quang lộ vẻ như đang suy tính lợi hại.

Trác Trường Khanh thừa biết việc mà Ôn Như Ngọc đề ra ắt hẳn vạn phần khó khăn, nếu hôm nay, mình bại dưới tay mụ, cũng chỉ còn cách này mới có thể còn cơ hội báo thù, nên chàng khẽ nghiêng răng, ngẩng đầu lên nói lớn:

– Quân tử nhất ngôn...

Ôn Như Ngọc vẫn lạnh lùng nói tiếp:

– Chẳng lẽ người còn cho rằng, họ Ôn này hí lộng người hay sao?

Sầm Xán cười thâm nghĩ:

“Rõ ràng, họ Trác này bị lừa rồi.”

Bèn chấp tay trước ngực yên lặng mà nghe tiếp.

Trác Trường Khanh cất tiếng:

– Thế thì xin các hạ hãy mau nói ra.

Ôn Như Ngọc cười nhạt đáp:

– Nếu người không làm được việc này thì cần phải tính thế nào?

Sầm Xán lại cười thâm, lòng nghĩ Ôn Như Ngọc quả nhiên khó lường, nếu mụ nói ra một việc mà căn bản Trác Trường Khanh chẳng thể thực hiện được, há chẳng phải là kêu Trác Trường Khanh chết đi hay sao.

Trác Trường Khanh quả nhiên cũng sửng sốt, lên giọng:

– Việc các hạ muốn nói nếu là việc mà tại hạ không thể thực hiện mà là bức người làm khó, thì các hạ chẳng cần phải nói ra, Trác Trường Khanh này vốn coi chuyện sinh tử nhẹ tựa lông hồng.

Ôn Như Ngọc điềm nhiên nói:

– Chuyện này người có thể làm được.

Trác Trường Khanh ưỡn ngực nói:

– Nếu như tại hạ có thể làm được, lại không phải chuyện bất nhân bất nghĩa thì tuy bất tài, nhưng từ trước đến giờ, vẫn cho rằng, dù chuyện khó đến đâu họ Trác này vẫn làm được.

Trên khuôn mặt vốn lạnh lùng của Ôn Như Ngọc chợt xuất hiện nụ cười, gật đầu nói:

– Thế thì tốt lắm...

Tiếng nói còn chưa dứt, thì thân hình đã lướt tới trước mặt Trác Trường

Khanh, tả chưởng chém xuống, hữu chưởng phạt ngang, trong chớp mắt xuất liền hai chiêu.

Trác Trường Khanh kinh hoảng, hai chiêu này ra quá đột ngột, vượt ngoài mọi dự đoán của chàng, nhưng khi đối mặt với cừu nhân, chàng đã sớm phòng bị, nên lúc này cũng không bị hoảng loạn, hữu chưởng khẽ co lại, đẩy luồng chưởng lực chênh chếch ra ngoài, cước bộ chuyển dịch, trường ra ba bước miệng quát lớn:

– Ôn Như Ngọc quả nhiên không hổ danh là ác phụ, điều kiện gì ngươi chưa nói ra đã lo ra tay động thủ rồi.

Ôn Như Ngọc lạnh lùng nói:

– Nếu ngươi thắng ta, việc này căn bản chẳng cần nói ra, nếu ngươi bại, ta cũng chẳng giết ngươi, đến khi đó có nói cũng chẳng muộn.

Miệng tuy vẫn nói thế, nhưng thân thủ vẫn không chút ngưng nghỉ, trong thoát chốc, chưởng ảnh mờ trời, đã kích ra mười mấy chưởng.

Sầm Xán vốn đang yên lặng nghe xem rốt cuộc Ôn Như Ngọc sẽ nói ra chuyện gì, chợt thấy mục xuất thủ, cũng thấy quái lạ, nhưng sau lại nghĩ:

“Hong y nương nương này quả nhiên âm độc khó lường, lúc đầu bức Trác Trường Khanh phải động thủ, nếu Hắc y thiếu niên bại dưới tay mục, khi đó quân tử nhất ngôn cứ bằng vào cá tính của họ Trác kia, bất luận Ôn Như Ngọc có nói ra việc gì chẳng nữa, y cũng cúi đầu nhắm mắt làm theo, không hồi hận chút nào, nhưng Hong y nương nương tổn hao tâm lực thế, cuối cùng là muốn họ Trác kia làm việc gì chứ?”

Lòng nghĩ đến đó, tính hiếu kỳ lại nổi lên, nhưng y bỗng nhớ đến Hong y nương nương kia mới ra lệnh cho y phải lưu lại, không biết tính giở trò gì với y, chi bằng thừa lúc mục đang động thủ, mình chuồn đi thì được rồi. Hơn nữa, dù cho họ Trác có làm chuyện gì đi nữa thì cũng chẳng quan hệ

gì đến y, cần gì y phải khổ nhọc để biết chuyện đó là gì. Sầm Xán suy xét lợi hại hồi lâu, rồi quay mình bỏ đi không chút do dự, vừa định chuồn đi, nào ngờ bắt gặp phải mấy hồng y thiếu nữ không biết từ lúc nào đã vây quanh y rồi, y không khỏi than thầm một tiếng, rồi khoanh tay mà đứng xem cuộc tỉ đấu giữa Hồng y nương nương và Trác Trường Khanh, không dám suy nghĩ đến việc đào tẩu nữa.

Ôn Như Ngọc bỗng nhiên phát ra mười chưởng, tay thủ chưởng của mục quá khô, nhưng chưởng lực lại cực kỳ ghê gớm, dữ dội khiến cho chiếc khăn đội đầu của Trác Trường Khanh không ngớt bay phần phật, vừa rồi mục cùng thiếu niên này mới động thủ, thì đã biết rằng, tuy còn nhỏ tuổi, nhưng võ công của chàng lại rất cao siêu, cho nên mục ra chiêu cực kỳ hiểm độc, đều là những tuyệt chiêu từng vang danh thiên hạ, mười chiêu qua đi, mục đã chiếm được thế thượng phong, áp chế Trác Trường Khanh dưới chưởng đầy trời, cơ hồ không thể tìm ra kẽ hở nào mà trở tay phản công.

Nhưng chàng đã được đích thân Tư Không lão nhân, được thiên hạ võ lâm xưng là đệ nhất cao thủ, truyền thụ võ công lại thêm căn cơ vững chắc, thiên chất thông minh, mười năm khổ luyện giờ đây chưởng vung quyền đánh, thủ vững được mười mấy chiêu chột chàng hết lớn, song chưởng cùng vung lên phát ra một chưởng mãnh liệt. Một chiêu này quả nhiên rất liều mạng, toàn thân Trác Trường Khanh trên dưới đều bị chưởng của đối phương áp chế, nhưng Ôn Như Ngọc thoáng nhìn thì thấy ngũ chỉ của chàng như vuốt sắc, lòng bàn tay phát ra chưởng lực thượng thừa của nội gia, lòng không khỏi kinh hãi, biết rằng dù mình có đánh một chưởng khiến chàng trai kia chết ngay lập tức, nhưng nếu bị song chưởng của chàng đánh tới, thì chẳng phải lâm vào thế lưỡng bại câu thương sao?

Ôn Như Ngọc đảo mắt, thân hình đã tùy theo ngọn chưởng dũng mãnh này mà bay ra, nhưng khi chưởng thế của chàng đã tận, bèn lại lướt tới, tung ra hai ngọn chưởng vào chàng.

Trác Trường Khanh hừm một tiếng, thân hình lắc ngang, tránh khỏi ba chưởng, đột nhiên song chưởng cùng kích, nhưng lần này là một trên một dưới, hữu chưởng công phía tả, tả chưởng kích tới sườn hữu, chưởng phong ù ù, chẳng những còn mãnh liệt hơn hai chưởng mới rồi, mà chưởng thức lại vô cùng biến ảo, Ôn Như Ngọc danh chấn thiên hạ mấy chục năm qua, xông pha giang hồ, kiến thức quảng bác, vậy mà lúc này cũng không nhìn ra chiêu số của chiêu này, mục nghiêng thân hình hẳn ra sau, tung mình thối lui hai trượng, hồng ảnh loang loáng phong thanh rít lên phành phạch.

Trác Trường Khanh thấy thân hình mục trong chớp mắt đã tới lui mấy lần, lòng không khỏi kinh dị, bộ tấn vững như thanh trụ, song chưởng kích hết chiêu này tới chiêu khác khiến cho đất đá bị chưởng phong cuốn ào ào, Sầm Xán đứng quan sát một bên thấy chưởng lực của chàng mãnh liệt như thế, lòng vừa sợ vừa tức, ngấm ngấm suy nghĩ:

“Cứ xem thân thủ của hắn, võ lâm ngoài mấy người ra, còn có ai là địch thủ? Thịnh hội trên Thiên Mục Sơn lần này chắc hắn sẽ bị hắn độc chiếm.”

Tức giận hồi lâu, suy đi tính lại, y càng muốn lập tâm trừ khử Trác Trường Khanh hơn nữa.

Trong thế công liên tiếp này, dường như Ôn Như Ngọc đã bị Trác Trường Khanh bức bách phải thối lui mà chiếm lấy thượng phong. Nhưng chỉ cần chàng có chút sơ hở, Ôn Như Ngọc đã nhanh như chớp lướt tới, nếu chàng chẳng phải có võ công cao siêu, nội lực thâm hậu thì đã bại từ lâu rồi.

Nhưng dù là thế nào đi nữa, chưởng lực với căn cơ chân lực nội gia rốt cuộc cũng bị hao tổn, càng về sau, chàng càng cảm thấy chưởng lực yếu dần. Ôn Như Ngọc hồng y phát phối, thân hình vẫn nhẹ lướt, thấp thoáng trong chưởng ảnh của chàng, hơn nữa mỗi lúc mỗi gần, sau vài chục chiêu,

Trác Trường Khanh đã rút về thế thủ, mà lần này nội lực của chàng sắp cạn kiệt, thân pháp chậm lại, quyền cước trở nên nặng nề.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng lúc này đã chiếu khắp nơi tạo nên một bầu không khí nóng nực, trên mặt Trác Trường Khanh biết rằng, chỉ vài chục chiêu nữa thôi thì chàng sẽ bị bại.

Lúc này, tuy đang động thủ, nhưng trong lòng lại ngổn ngang suy nghĩ uất hận khắp người, biết rằng mình chẳng còn chút hy vọng nào báo cừu nữa rồi.

Lại thêm mười mấy chiêu nữa, Trác Trường Khanh than thầm một tiếng “Thôi rồi”.

Đoạn chàng ào ào công ra hai chiêu, tung người nhảy ra vòng ngoài, xuôi tay mà đứng, cất giọng u buồn:

– Chuyện của các hạ như thế nào, hãy nói ra đi.

Ôn Như Ngọc phát tay áo, ngửa mặt cười nói:

– Thắng là thắng, bại là bại, tiểu tử nhà ngươi đích xác là một nam nhi đại trượng phu lỗi lạc.

Quay mình nhìn Sầm Xán, nụ cười trên mặt bỗng biến mất, nói:

– Thiếu niên này so với ngươi và sư phụ ngươi còn quân từ gấp trăm lần.

Sầm Xán ngấm ngầm hừm một tiếng, quay đầu đi, cố ý mỉm cười với mấy hồng y thiếu nữ trước mặt.

Ôn Như Ngọc đảo mắt, trong mắt phát ra ánh hàn quang lạnh lẽo, giọng oán hận nói:

– Quả thật, giống sư phụ hần như đúc.

Đoạn bà võ song chiêu một tiếng, mười mấy hồng y thiếu nữ kia bỗng cùng lúc bật cười, Sầm Xán chỉ thấy hoa lên một cái, trúc xanh, quạt lông

đã đầy trời bổ xuống, y chẳng cần phải suy nghĩ gì cũng biết rằng, mình đã bị hãm trong Nghê Thường tiên vũ trận kia rồi.

Ôn Như Ngọc cười nhạt một tiếng, lại vỗ một tiếng nữa, đột nhiên bỗng có tiếng hát êm dịu nổi lên, thân hình của các hồng y thiếu nữ càng múa càng nhanh hơn, Sầm Xán chỉ thấy một đạo hồng quang dày đặc đổ tới, vừa đẩy lui đạo này, thì đạo khác lại theo chân mà tới. Tuy y đã lãnh giáo qua Nghê Thường tiên vũ trận, nhưng lúc này cũng không ngăn được sự kinh hoảng.

Trác Trường Khanh đưa mắt nhìn thì thấy tiếng ca của mấy thiếu nữ này vừa cất lên, sự biến ảo của trận thức càng nhanh chóng huyền diệu, mới biết rằng, lúc mình rơi vào trận khi nãy, người ta còn chưa dùng toàn lực, lòng không khỏi càng khiếp sợ, biết rằng sự báo thù của mình chỉ sợ khó có thể thực hiện được.

Lại thấy Ôn Như Ngọc đang nhìn Sầm Xán bị hãm trong trận, nét mặt lại lộ vẻ kỳ kỳ lạ lạ, cúi đầu trầm tư hồi lâu rồi mới quay qua nói với Trác Trường Khanh:

– Việc mà ta nói ra chẳng những không có hại cho ngươi mà lại là một sự người khác có cầu cũng chẳng được, nếu người giống hần....

Hồng y lão quái bà đưa tay lên chỉ Sầm Xán nói tiếp:

– E rằng ngươi có quỳ xuống van xin, ta cũng chẳng thêm đếm xỉa.

Trác Trường Khanh cảm thấy ngạc nhiên, nhưng diện sắc vẫn lạnh lùng, phải biết giờ đây chàng đã bại dưới tay cừu nhân, lại phải nghe lệnh của mụ, trong lòng hỗn loạn rối bời, vừa nhục nhã vừa tức giận, nếu chẳng phải vì thù cha chưa báo, đến chết cũng không thể chết thì chàng đã sớm tự quyết định lấy.

Còn việc mà Ôn Như Ngọc buộc chàng phải thực hiện tốt hay là xấu,

chàng cũng chẳng bận lòng.

Chàng lạnh lùng đưa mắt nhìn, thấy Hồng y nương nương Ôn Như Ngọc bỗng thở dài, thông thả nói:

– Mấy chục năm qua, ta đã phí biết bao nhiêu lực, gom góp hết các kỳ trân dị bảo trong thiên hạ, vì những vật báu đó mà tạo ra không biết bao nhiêu sát nghiệt, ôi... cho đến bây giờ, năm tháng qua đi, mấy thứ đồ kia giá trị tuy cao, nhưng làm sao có thể đánh đổi lấy tuổi xuân đã mất...

Bỗng mục dừng lời, hai mắt trợn lên phát ra những tia hàn quang chiếu thẳng vào mặt Trác Trường Khanh, soi mói hồi lâu rồi lạnh lùng nói tiếp:

– Nhưng mấy thứ đồ kia vẫn là vật báu vô giá, người đời có nằm mơ cũng chẳng thấy, gần đây tuy ta bị một người lừa lấy đi không ít, nhưng những vật còn lại cũng chẳng phải kém giá trị. Đừng nói gì nhiều, chỉ cần đơn giản lấy thanh bảo kiếm ra thôi thì nó đã là bảo vật mà hết thấy các nhân vật võ lâm đều mơ ước, người có biết không?

Trác Trường Khanh vội gật gật đầu, mục lại nói tiếp:

– Cả một đời ta, đơn côi chiếc bóng, người nào chỉ cần trái ý, ta liền giết ngay, cho nên người trong võ lâm trước mặt ta thì xưng là Hồng y nương nương, Hồng y tiên tử, nhưng lại không có một ai là không chửi rửa thậm tệ sau lưng ta, hừ, chỉ là mấy đứa đó đều là lũ chó lợn cả, bất luận chúng có chửi rửa thế nào, ta cũng chẳng bận tâm.

Trác Trường Khanh thấy mục càng nói càng lùi về quá khứ, thì chàng cũng lấy làm khó chịu, lại nghe mục than vãn:

– Mấy lời nói này từ xưa đến giờ ta chưa từng nói với một ai, hôm nay không biết làm sao lại nói ra hết với người, có lẽ khi ta còn trẻ, tính tình cũng giống người vậy, ta thà chết vinh còn hơn sống nhục, vì thế vừa thấy người liền thấy yêu mến ngay, thật là vô cùng kỳ lạ.

Mụ thở dài một tiếng, chậm rãi bước về cổ hương xa. Trác Trường Khanh thấy nữ ma đầu vốn giết người không chớp mắt, hiện giờ lại đem mấy lời tâm sự ra mà nói với chàng thì chàng cũng đang sững sờ nhìn vào bóng dáng khô quắt của mụ, lòng nghĩ đến cảnh cả đời mụ sống trong cô quạnh thì lòng thương cảm cũng tự nhiên nảy sinh, cơ hồ đã quên hết chính mụ là kẻ thù bất cộng đái thiên của mình.

Chàng là người có tình cảm rất phong phú, nên lúc này mới sinh ra thứ tình cảm kia, bèn cùng cất bước chậm chậm đi theo, chỉ thấy mụ nặng nề leo lên cổ hương xa, dường như năm tháng sống trong cảnh tịch liêu suốt cả cuộc đời đã khiến mụ lúc này cực kỳ đau đớn, khổ ải.

Nào ngờ khi mụ mới ngồi vào xe, mục quang đột nhiên sắc lại, cất giọng lạnh lẽo như từ dưới mồ vang lên:

– Nếu ngươi không tuân lệnh ta, ta sẽ lấy mạng của ngươi, hừm, ngươi còn nghi ngờ lòng tốt của ta...

Trác Trường Khanh không khỏi bàng hoàng, lòng nghi Hồng y nương nương này tính tình thật là khó lường khó đoán, chàng lại thấy thân hình mụ đã dựa hẳn vào thành xe, trong chớp mắt như già đi rất nhiều, già tới mức khiến người ta không thể tin rằng, đây chính là một ma đầu từng uy chấn võ lâm.

Chỉ thấy hai mắt mụ khép hờ, trầm tư hồi lâu rồi tiếp:

– Cả một đời ta, ta hận hết người trong thiên hạ, người trong thiên hạ cũng căm ghét ta chẳng kém, nhưng chỉ có một người là ta thật lòng yêu thương, vì người đó, có thể nhảy vào lửa ta cũng không trù trừ...

Nói đến đây, nét mặt mụ hiện đầy vẻ hiền từ, Trác Trường Khanh than thầm một tiếng, cảm thấy rất kỳ quái, người có thể được nữ ma đầu yêu thương kia lại là ai? Chàng nghĩ:

– Cho dù người này là ai chẳng nữa, thì có quan hệ gì với ta?

Đoạn chàng lại rửa thầm mình tại sao lại có lòng thương cảm đối với cừu nhân giết cha.

Vì thế, chàng nghiêm mặt, hạ giọng nói:

– Các hạ, rốt cục có chuyện gì...

Nào ngờ Ôn Như Ngọc như không nghe thấy lời chàng, vẫn cất giọng đều đều:

– Người là tiểu tử chính trực mà quật cường, nên ta mới nói cho người hay, người mà ta vô cùng yêu thương kia, chính là đồ đệ duy nhất của ta, ngày đó dưới ngọn Thủy Tín, ắt hẳn người đã thấy nó đẹp như thế nào, cả đời ta không biết bao nhiêu mỹ nhân, nhưng cũng chưa gặp một người nào đẹp như nó.

Mụ khẽ thở dài, lại tiếp:

– Nhưng đứa nhỏ này ngoài mặt dịu dàng, trong lòng lại ngang tàng cứng cỏi, giống ta vậy, là trời sinh ra tính xấu, người có tính nết này, cho dù võ công rất cao, nhưng cả đời lại khổ, ta biết mình đã già rồi, chẳng sống được bao lâu nữa, nên đã thấy lo lắng, không biết trong tương lai nó sẽ ra sao.

Ôn Như Ngọc lúc này đã gần như nằm xuống xe, lại nói với Trác Trường Khanh những chuyện đầu đầu, chẳng đề cập tới chuyện mà mụ muốn Trác Trường Khanh phải làm.

Trác Trường Khanh càng nghe càng sốt ruột, nhưng lại càng không nỡ ngắt lời mụ.

Chàng lại không biết Sầm Xán đang bị hãm trong Nghê Thường tiên vũ trận kia cũng đang rất nóng lòng, y chỉ hận là không thể thoát ngay ra khỏi

trận, mà bay tới để xem Ôn Như Ngọc nói gì.

Nhưng khinh công của y tuy cao, lúc này lại bị mấy thiếu nữ bức cho đến nỗi không rời được nửa bước, y liếc mắt nhìn thấy Hồng y nương nương rử rử nói, còn Trác Trường Khanh đang cúi đầu lắng nghe, lòng cảm thấy rất kỳ quái, không biết cuối cùng mục nói gì, trong lúc nóng lòng y ra tay mãnh liệt, nhưng giờ đây nội lực đã cạn kiệt, Sầm Xán đành chịu bó tay chờ chết.

Sau một khoảng thời gian nữa, Sầm Xán phát hiện ra thân hình của các Hồng y thiếu nữ tuy lưu chuyển không ngừng, nhưng hoàn toàn không có ý đả thương y, chỉ cố vây lấy y, cho nên trong lúc y xuất thủ liên chỉ công mà không thủ, cứ thế một hồi, uy lực tăng gấp bội, lại vẫn không thể đả thương được những kẻ bao vây.

Võ công của y tuy không kém, giờ đây khí lực đã sắp hết, bèn nhớ tới việc Trác Trường Khanh xuôi tay chịu thua khi nãy, y cũng than thầm một tiếng “Thôi rồi”.

Đoạn y ngưng trụ thân hình, không xuất thủ tiếp nữa.

Nào ngờ đằng trước đằng sau, bên hữu, bên tả, trong cùng lúc y ngưng trụ thân hình lại đã phát ra mười mấy chưởng, lại nghe thấy thiếu nữ kia cười nói:

– Xem ngươi còn cứng đầu thế kia, làm sao lại đã đầu hàng rồi?

Chưởng kích tuy nhẹ, giọng cười tuy ngọt, nhưng chưởng đánh tới phong thanh lẫm liệt, kinh lực ào ào, dù giờ đây y đã mệt gần chết rồi, nhưng y lại cũng không dám dừng tay, rống lên một tiếng, công ra mấy chiêu. Tuy rằng, có ý liều mạng, nhưng cũng vô dụng mà thôi.

HỒI MƯỜI SÁU

Thiện Ác Khó Phân

Tiếng rống của Sầm Xán vang tới khiến Trác Trường Khanh khẽ giật mình, vừa định quay đầu lại nhìn, thì nghe Hồng y nương nương Ôn Như Ngọc cất giọng lạnh lẽo hỏi:

– Người có nghe rõ lời ta nói không?

Trác Trường Khanh than thầm một tiếng, hạ giọng nói:

– Tại hạ đang nghe đây.

Tuy trong lòng chàng cực kỳ khó chịu với giọng nói lạnh lẽo của Ôn Như Ngọc, nhưng chàng là người có tính cương trực, nhớ rằng mình đã bại trận, lại có lời giao ước lúc trước nên giờ đây phải nghe lệnh của mụ, do đó chàng cố gắng kềm chế lửa giận đang bốc lên. Ôn Như Ngọc lạnh lùng hừm một tiếng, và nói:

– Khi đồ đệ của ta còn rất nhỏ, cha mẹ của nó đã chết cả rồi, nó...

Tiếng bà ta bỗng im bặt. Trác Trường Khanh ngược nhìn thấy trong ánh mắt của nữ ma đầu này, chớp mắt đã thay đổi đột ngột, giờ đây ánh lên vẻ tự trách, u oán, Trác Trường Khanh không khỏi lấy làm lạ:

“Chẳng lẽ năm xưa ma đầu này cũng có chuyện thương tâm sao?”

Lại thấy mụ thở dài, nói tiếp:

– Thậm chí, đến cả tên họ của cha mẹ, nó cũng không biết, ta bèn đặt tên cho nó là Ôn Cần, người xem, ta đặt cái tên này có đẹp không?

Trác Trường Khanh vội gạt đầu, trên khuôn mặt xấu xí của quái bà thoáng ẩn một nét cười, lại nói:

– Mấy năm gần đây, Cần nhi mỗi lúc một lớn thêm, nhưng nụ cười trên gương mặt thiên thần của nó lại cũng giảm theo, tuổi của nó, chưa đến tuổi phải lo buồn, nhưng lại u sầu quá nhiều, ta hỏi nó vì sao, nó không nói ra, nhưng ta biết nó đang thương cho thân phận của mình. Người thử nghĩ xem, một đứa trẻ còn nhỏ, chưa sống bao nhiêu năm mà cả tên họ của cha mẹ mình cũng không biết, thì đau khổ đến chừng nào!

Trác Trường Khanh than thầm, đoạn nghĩ:

“Hóa cô gái tính nết điêu ngoa kia, thân thể lại thể lương đáng thương đến vậy!”

Lòng chàng không ngăn được có chút thương cảm với nàng, lòng lại nghĩ tới thân phận của mình, một đứa trẻ cô độc không cha mẹ, mà kẻ thù bất cộng đái thiên lại đang đứng trước mặt... Trong nhất thời, luồng suy nghĩ của chàng biến chuyển liên tục, bất giác như đã mê đi. Mục quang Ôn Như Ngọc đột nhiên sắc lạnh như kiếm, soi mói Trác Trường Khanh một lượt, lạnh lùng nói:

– Người đang nghĩ cái gì thế?

Trác Trường Khanh hơi bàng hoàng, Ôn Như Ngọc lại nói:

– Chẳng lẽ người cho rằng, ta không biết hay sao? Hừ, hừ... ta đây bình sinh đã giết bao nhiêu người mà chưa từng có một ai dám đến báo thù, dù người có lòng hiếu thảo như thế, có hào khí như thế, sẽ có một ngày ta giúp người đạt được mục đích của mình.

Trác Trường Khanh lại ngớ ra, nghĩ thầm:

“Lời này có ý gì?”

Lại thấy nụ cười nhạt nói:

– Hiện tại, người cần phải nghe lời ta, chẳng những mắt không được nhìn quanh quất, mà lòng cũng không được loạn tưởng, nếu không thể thì... hừm hừm!

Kiểm mi Trác Trường Khanh dựng ngược, nộ khí phát tác, nhưng nghĩ lại rồi thở dài:

– Thân thể của Ôn Cần chẳng liên quan gì đến tại hạ, các hạ cứ nói những lời dằn dò trước đi rồi...

Ôn Như Ngọc chột nở nụ cười kỳ quái, nói tiếp:

– Tuy lúc này thân thể và tính cách của Cần nhi không quan hệ với người, nhưng ngày sau, lại có liên quan rất lớn.

Trường Khanh kinh ngạc thốt lên:

– Lời này có ý gì?

Nào ngờ Ôn Như Ngọc đã giơ bàn tay khô héo lên sửa lại mớ tóc bị gió thổi tung, không đáp lại lời chàng, chỉ lẩm bẩm nói:

– Ta ở Miêu Cương đã lâu, đến Giang Nam rất ít, Cần nhi theo ta không rời nửa bước, ta thấy nó mỗi lúc một u buồn, bèn nghĩ ra đủ mọi cách để khiến nó vui vẻ, nào ngờ ngoài mặt thì tươi cười, mà lòng nó lại chẳng thích thú gì!

Trác Trường Khanh trầm than

– Xú Nhân Ôn Như Ngọc cả đời độc hiểm, tính nết thất thường, không ngờ lại yêu mến thiếu nữ này như thế, sư phụ thường nói. Trên thế gian bất kỳ người nào có hung tàn hiểm độc đến đâu, thì trong họ cũng có một mặt nào đó thiện lương. Trước ta còn không tin, giờ đây mới thấy lời đó quả nhiên là đúng. Đoạn lại nghĩ:

“Tuy thân thể của Ôn Cần thô thảm, nhưng có được một sư phụ tốt như thế, cũng có thể nói nàng là người hạnh phúc vậy.”

Lúc này, trước mắt chàng dường như vẫn thấy nụ cười tươi như hoa của Hồng y thiếu nữ Ôn Cần, tuy Ôn Như Ngọc chưa đi vào chuyện chính, chàng không thấy khó chịu nữa. Ánh mắt Ôn Như Ngọc ngược lên, nói:

– Một ngày kia, bổng Cần nhi chạy tới xin ta, nói rằng nó rất muốn gặp thiên hạ anh hùng, nhưng nó lại đặt ra một yêu cầu khiến ta ngạc nhiên, thiết tưởng cả đời Ôn Như Ngọc này, khắp cả gầm trời đều là những người hận ta sợ ta, làm sao ta có thể tìm ra anh hùng thiên hạ cho nó được? Nhưng từ xưa đến giờ nó chưa từng xin ta điều gì, giờ đây nó đã nói như thế, làm sao ta có thể cự tuyệt. Lúc đó, ta nghĩ rất lâu cũng không tìm ra được cách nào cả.

Ôn Như Ngọc lại đưa mắt nhìn xa xăm, rồi tiếp:

– Có một ngày, trong khi tĩnh tọa nhớ lại chuyện cũ, bổng ta chợt nhớ đến chuyện lần đó dưới ngọn Thủy Tín Hoàng Sơn... Chuyện ngày đó, người còn nhớ rõ chớ?

Trác Trường Khanh hừ một tiếng, cao giọng nói:

– Chuyện xảy ra ngày đó, dù thịt nát xương tan, tại hạ cũng còn nhớ rõ như in.

Ánh mắt Ôn Như Ngọc lạnh lẽo, sau khi nhìn Trác Trường Khanh hồi lâu, bỗng nhiên gật đầu cười nói:

– Ta rất thích cái tính chính trực này của người, ôi... cha người tuy đã chết, nhưng nếu ông ta biết được con trai ông như thế này thì cũng ngậm cười nơi chín suối.

Lời nói lộ vẻ cảm khái khâm phục, lại tựa hồ như thương cảm.

Trác Trường Khanh ngược mắt nhìn thì thấy ánh mắt vốn lạnh lẽo của mẹ giờ đây đã biến mất, nhường chỗ cho vẻ hiền từ của một người mẹ, đang dịu dàng nhìn chàng, trong nhất thời lòng chàng trăm mối tơ bời, cũng không biết là giận là sợ hay là hận là sầu.

Lại nghe Ôn Như Ngọc nói:

– Ngày đó, trong Thiết Thuyền Đầu dưới ngọn Thủy Tín Hoàng Sơn xảy ra chuyện kỳ lạ. Xà trùng dã thú trong vòng hơn một trăm dặm ở Hoàng Sơn đều chạy như điên cuồng đến Thiết Thuyền Đầu, chúng biết rõ rằng ở nơi đó có khắc tinh của chúng, nếu đến chúng sẽ bỏ mạng, nhưng chúng lại không thể khắc chế được thú tính, biết chết mà vẫn lao vào. Võ công của người cao siêu, đương nhiên có danh sư truyền thụ, vậy người có biết vì sao như vậy không?

Trầm ngâm hồi lâu, tuy Trác Trường Khanh không muốn trả lời mẹ, nhưng vẫn buột miệng:

– Quái vật tiềm phục trong Thiết Thuyền Đầu kia là vật tối độc trong thiên hạ, hơn nữa lại có thể phát ra một mùi hương vô cùng kỳ dị khiến cho bất kỳ một loại xà trùng dã thú nào cũng không thể kháng cự nổi.

Ôn Như Ngọc mỉm cười:

– Đúng vậy! Lúc đó, ta nghĩ, nếu ta triệu tập quần hùng võ lâm, người ta nhất định sẽ không tới, nhưng nếu ta cũng như quái vật kia khiến cho quần hùng không thể kháng cự được, thì cho dù có hận ta, sợ ta, họ lại cũng không thể không đến.

Mẹ đắc ý cười cười một lúc, rồi nói:

– Tuy ta không thể như quái vật kia, phát ra hương thơm kỳ dị, nhưng ta có kỳ trân dị bảo mà khắp gầm trời này không ai không mơ tưởng tới. Mấy thứ bảo vật này tự phát ra hương thơm, ta có thể dụ tất cả quần hùng thiên

hạ võ lâm đến trước mặt Cần nhi.

Trác Trường Khanh chau mày, thâm nói:

– Hóa là như thế.

Lúc trước, chàng còn thấy kỳ lạ, trên Thiên Mục Sơn làm sao mà có thịnh hội như thế, lúc này mới biết rõ chân tướng. Ôn Như Ngọc không cười nữa, nói tiếp:

– Nào ngờ Cần Nhi nghe kế hoạch của ta xong bèn nói: “Kỳ trận dị thảo của sư phụ tuy là vật báu hiếm có, nhưng vậy chưa thể chiêu dụ được tất cả quần hùng võ lâm được, nếu những kẻ tới đây đều là bất tài vô dụng, thì chẳng bằng không thấy thì hơn”.

Ta phải mất bao tâm lực mới nghĩ ra được một kế hoạch như thế, vốn đã cho rằng, tuyệt hảo rồi, không ngờ lại bị nó bác hết cả đi, nhưng nếu nghĩ kỹ, ta không thể không thừa nhận lời nó nói có lý.

Trác Trường Khanh khẽ gật đầu, nghĩ:

“Xem ra, Ôn Cần cũng là người thông minh tuyệt đỉnh.”

Lại nghe Ôn Như Ngọc nói:

– Mấy ngày sau, bỗng nó vẽ ra ba bức họa, đem tới cho ta xem, nói với ta rằng. Lần này, một số kẻ tham lam, cố nhiên không thể không đến, một số thiếu niên hào kiệt chưa thành hôn nhất định cũng có mặt, có thể sẽ có vài người chẳng ham cầu mấy thứ này, nhưng chỉ cần họ là người trong võ lâm thì ai nấy đều có lòng hiếu thắng cả, vừa nghe có thịnh hội như thế trên Thiên Mục Sơn thì sẽ đến ngay thôi. Nó lại còn nói: “Hiếu lợi, hiếu đoạt, hiếu sắc, hiếu kỳ vốn là tính của con người, làm như thế này, Cần nhi không tin trong thế nhân có người không ham danh lợi, lại cũng không màng tới sắc đẹp và hiếu kỳ”.

Trác Trường Khanh than thầm:

– Đáng hổ thẹn.

Tuy chàng không thích danh lợi, tài sắc, nhưng cũng không thể kèm chế tính hiếu kỳ, Ôn Cần làm như thế, thật đem người ta ra mà vét sạch một mẻ. Ôn Như Ngọc lại thông thả nói:

– Lúc ta nghe, lòng cảm thấy có chút kỳ quái, bèn hỏi nó: “Giả như trong thịnh hội trên Thiên Mục Sơn này, người có võ công cao nhất lại là kẻ điên, thế thì con vẫn muốn lấy hấn chứ?” Nó chỉ mỉm cười mà không trả lời ta, chỉ hỏi ta có đồng ý không, ta nghĩ đi nghĩ lại, hay là đáp ứng yêu cầu của nó, chỉ là sau khi ưng thuận, lại có chút hối hận, lòng nghĩ trong khắp gầm trời này, người có võ công thắng được Cần nhi của ta cũng không nhiều lắm, mà dù có chẳng đi nữa, tuổi tác chắc hẳn đã lớn rồi, diện mạo ắt là xấu xí lắm. Cần nhi mà gả cho loại người này, há chẳng phải đem công mà gán cho ác sao?

Mục quang của mục lại chăm chú nhìn Trác Trường Khanh, rồi tiếp:

– Nhưng nay trông thấy người mới biết rằng, trong thiên hạ quả nhiên có kỳ nhân xuất hiện, người có thể truyền thụ cho người võ công thượng thừa này, thì võ công của người đó cũng cực kỳ cao siêu, xuất thần nhập cảnh, đăng phong tạo cấp, tuy ta không biết ông ta là ai, người cũng nhất quyết không nói cho ta biết, nhưng ta lại rất khâm phục ông ta, vì chẳng những ông ta đã dạy cho người võ công đạt tới thượng thừa, mà còn khiến người trở thành một đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, hừ! Trên đời tuy có một số người võ công cao siêu, nhưng hành vi lại rất thô鄙.

Mục đưa tay chỉ Sầm Xán đang bị khốn đốn trong Nghê Thường tiên vũ trận, lúc này thân pháp của y mỗi lúc một chậm lại, thể lực đã cạn kiệt hoàn toàn, rồi nói tiếp:

– Hấn và sư phụ hấn toàn là đồ thô lậu cả.

Trong lời nói, vẻ oán độc nổi lên, lòng Trác Trường Khanh khẽ động. Chàng nghe Ôn Như Ngọc nói mấy lời vừa rồi, luồng suy nghĩ lại dồn dập tràn tới, cơ hồ đã quên mất việc giao kèo kia rồi. Giờ đây, chàng thấy Ôn Như Ngọc đối với Hoàng y thiếu niên tựa hồ rất oán hận, trong lòng thấy có chút kỳ lạ, nghĩ Ôn Như Ngọc cùng sư phụ hẳn vốn là đồng bọn với nhau, mà bây giờ, mụ lại nói thế, há chẳng kỳ quái lắm sao? Chàng không biết rằng, Ôn Như Ngọc còn hận Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm kia gấp mấy lần chàng hận mụ.

Trác Trường Khanh tăng háng ho một tiếng, thấy mụ vẫn đắm chìm trong suy tưởng, lòng nghĩ mấy lượt, muốn hỏi mụ cần chàng làm những việc gì, đảo mắt đã thấy giờ đây sắc mặt của mụ đã thay đổi ra vẻ ôn hòa hiền dịu. Vẻ tàn độc lạnh lẽo đã biến mất trên khuôn mặt xấu xa khủng khiếp của mụ, xem ra dường như mụ cũng không xấu quá.

Trác Trường Khanh than thầm:

“Lúc này, lão quái bà kia đang suy nghĩ, có lẽ là việc rất hợp nhân tâm. Trong cả đời hành ác của mụ, có lẽ chẳng khi nào trên mặt hiện ra vẻ ôn hòa như vậy.”

Vừa nghĩ đến đó, bèn cố nén những lời muốn nói, đưa mắt về phía hoàng y thiếu niên đang bị vây quanh bởi hồng ảnh rợp trời. Dáng điệu của mấy hồng y thiếu nữ vẫn ung dung nhẹ nhàng, tà áo hồng phất phới, thân thể mềm mại uyển chuyển, tiếng hát cực kỳ trong trẻo, nhưng thân hình họ chuyển động lại nhanh vô cùng. Trác Trường Khanh đứng coi, nhưng không thể thấy rõ thân hình của Sầm Xán, mà chỉ thấy một bóng màu vàng nhạt, chuyển động càng lúc càng chậm hơn, xem ra chẳng chịu nổi được bao lâu nữa.

Trác Trường Khanh đã từng giao thủ với Hoàng y thiếu niên Sầm Xán, chàng cũng biết, hẳn ta tuy cuồng ngạo, mà võ công lại cực cao, trong võ

lâm có thể coi hấn là cao thủ, nhưng giờ đây bị những thiếu nữ có võ công bình thường vây hãm khôn đốn. Nghê Thường tiên vũ trận quả là có uy lực phi thường.

Chàng định thần ngưng mục nhìn, lưu ý quan sát thân pháp của mấy thiếu nữ đã thi triển, chỉ thấy sự phối hợp thân pháp cực kỳ ảo diệu tuyệt vời, trong nhất thời không thể thấy được thân hình của họ đã chuyển động như thế nào. Chàng dán mắt vào sự biến hóa ảo diệu của trận pháp, thấy Nghê Thường tiên vũ trận và trấn sơn Cửu cung Bát quái trận của phái Võ Đang tựa hồ tương tự như nhau, nhưng những biến hóa thì thấy phức tạp và ảo diệu hơn nhiều, tuy chàng là người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng đứng xem hồi lâu vẫn chưa rõ hết được sự ảo diệu trong đó, trong lòng cảm thấy hẫ hẫ, ngần ngừ, nghĩ rằng:

“Xem ra, tài trí của Xú Nhân Ôn Như Ngọc quả là xuất chúng, ôi... ngày sau nếu ta muốn báo mối thâm thù này, e rằng cũng khó mà thực hiện nổi.”

Lòng chàng còn đang hỗn tạp không an, nào ngờ bên tai có tiếng cười và nghe Ôn Như Ngọc lạnh lùng nói:

– Nghê Thường tiên vũ trận của ta tuy chưa phải là vô địch thiên hạ, nhưng người không thể chỉ xem sơ qua là có thể tường tỏ sự huyền diệu của nó được.

Trác Trường Khanh giật mình kinh hoảng, lại nghe Ôn Như Ngọc nói tiếp:

– Điểm then chốt trong trận pháp này chủ yếu đặt tại cước bộ, nếu người chỉ nhìn thân hình và chiêu pháp của chúng, đừng nói là nhất thời nửa khấc, e rằng người có xem một năm cũng chả thấy gì.

Trác Trường Khanh lại than thầm:

– Hổ then.

Lại thấy Ôn Như Ngọc giơ hai tay lên vỗ nhẹ hai tiếng giòn giã. Các hồng y thiếu nữ vừa nghe tiếng vỗ tay thì thân hình chuyển động chậm hẳn lại. Trác Trường Khanh cảm thấy kỳ quái, nghĩ chẳng lẽ Ôn Như Ngọc có ý muốn đem sự ảo diệu của trận pháp ra cho mình tham khảo chăng? Ý tưởng này xem ra bất hợp lý mà còn tuyệt không thể được. Một ma đầu có tâm địa xấu xa hiểm ác, làm sao dám đem điều bí mật mà mình đã khổ công tu luyện bao nhiêu năm, truyền thụ một cách dễ dàng cho một người mà mình biết rõ là con trai của cừu nhân, muốn báo thù mình?

Nhưng khi nhìn ra, Trác Trường Khanh thấy chẳng những thân hình của mấy thiếu nữ vừa chậm lại, mà cả những động tác đưa tay cất chân, bộ pháp, thân pháp thấy đều rõ ràng dễ xem. Tuy mới rồi Trác Trường Khanh còn nghi hoặc, nhưng khi thấy cảnh tượng này, lại không thể không tin được.

Nghê Thường tiên vũ trận vừa hiện ra, dĩ nhiên Trác Trường Khanh kinh dị vô cùng. Hoàng y thiếu niên Sầm Xán giờ đây sức tàn, lực kiệt, võ công chẳng khác nào một người tầm thường, nay có cơ hội được nghỉ tay, thì tinh thần đột nhiên phấn chấn, thu hết sức tàn, ào ào tung ra hai chưởng, cầu sao cho thoát khỏi trận pháp này. Nào ngờ trận pháp chỉ chậm lại vài lượt, Ôn Như Ngọc lại giơ tay vỗ một tiếng, tiếng vỗ vừa dứt, thân hình các thiếu nữ kia đã chuyển động nhanh như chớp rồi.

Ôn Như Ngọc liếc mắt nhìn, thấy Trác Trường Khanh xem trận pháp xong bèn tăng hắng một tiếng, hỏi:

– Người đã xem rõ chưa?

Trác Trường Khanh quay lại cười nói:

– Đa tạ đã chỉ giáo.

Chàng vốn thiên tư tuyệt đỉnh, trong nhất thời bao nhiêu sự huyền vi ảo diệu của Nghê Thường tiên vũ trận chàng xem đã quá nửa, trong lòng chợt nghĩ:

“Ôn Như Ngọc đem trận pháp này truyền cho ta, chẳng lẽ cái việc mà mụ kêu ta làm có liên quan tới trận pháp này sao?”

Suy nghĩ còn vẩn vương chưa dứt, đã nghe Ôn Như Ngọc lạnh lẽo cất giọng:

– Từ nay đến Trung Thu, chẳng còn mấy ngày nữa, trong mấy ngày đó, ngươi phải cố gắng tìm cách phá trận này, đến rằm tháng Tám hãy đi lên Thiên Mục Sơn.

Trác Trường Khanh hơi sửng sốt, buột miệng hỏi:

– Chẳng lẽ đây là việc mà các hạ muốn tại hạ làm?

Sắc mặt Ôn Như Ngọc vẫn lạnh như băng, dường như không nghe mấy lời này, nói tiếp:

– Lần thịnh hội này trên Thiên Mục Sơn, tả hữu ngàn Đại Hà, các anh hùng hào kiệt của Giang Nam, Giang Bắc, nghe tin mà tới cơ hồ đã chiếm quá nửa quần hùng cả thiên hạ, trong đó tự nhiên không ít cao thủ võ công tinh thâm. Ngày mười lăm tháng tám tới đây, ngươi phải đánh bại hết những người đó!

Ôn Như Ngọc mỉm cười nói tiếp:

– Dựa vào võ công của ngươi, nếu không có chuyện gì lạ xảy ra, việc này đã nắm chắc tám phần.

Trác Trường Khanh càng nghe qua càng thấy kỳ lạ, không biết rốt cuộc vì chuyện gì mà Ôn Như Ngọc lại làm như thế. Ôn Như Ngọc khẽ đảo mắt, nụ cười lại xuất hiện trên mặt, thông thả nói:

– Sau đó, người hóa giải Nghê Thường tiên vũ trận, cuối cùng sẽ cùng Cần nhi giao thủ, chỉ cần người có thể đánh bại nó, thế thì...

Mụ lại cười, đột nhiên không nói nữa, Trác Trường Khanh nghe tim đập loạn xạ, mồm há hốc, hồi lâu không nói nên lời. Ôn Như Ngọc nhìn Trác Trường Khanh nói:

– Cần nhi mà gả cho người thì ta mới an tâm, tính tình nó hơi ngang ngạnh, phạm sự gì người cũng nên nhường nó một chút...

Đột nhiên, bà ta gần giọng nói:

– Nếu người đối xử không tốt với nó, cho dù ta có chết đi, cũng sẽ làm quỷ mà tính sổ với người.

Trác Trường Khanh ngạc nhiên đến độ chờ người ra hồi lâu rồi vội nói:

– Chẳng lẽ đây chính là việc mà các hạ muốn tại hạ làm chăng?

Tuy chàng rất thông minh, nhưng cũng không ngờ đây là việc mà Ôn Như Ngọc muốn chàng làm. Ôn Như Ngọc mỉm cười, nói:

– Chính là việc này... nếu không vì người là người thông minh chính trực, thì dù người có quỳ dưới chân ta ba ngày ba đêm mà cầu xin, ta cũng khước từ.

Trác Trường Khanh định thần lại, nói:

– Khi này, tại hạ đã bại dưới tay các hạ, các hạ muốn tại hạ xông vào nước sôi lửa bỏng, tại hạ chẳng dám từ, nhưng việc này...

Ôn Như Ngọc cười nhạt một tiếng, nói:

– Việc này thì thế nào, chẳng lẽ là bất nhân bất nghĩa? Chẳng lẽ sức người không thể làm được hay sao?

Trác Trường Khanh cứng họng, cúi đầu, hồi lâu không nói ra lời, suy đi nghĩ lại đủ điều cũng không biết phải trả lời như thế nào. Cho dù Ôn Như

Ngọc có giao cho chàng một việc bất nhân bất nghĩa, năng lực con người không thể làm được thì chàng vẫn phải tuân thủ mệnh lệnh, đành này... Nhưng Ôn Cần lại là đồ đệ của cừu nhân giết cha chàng.

Trong khoảnh khắc, lòng chàng đầy mâu thuẫn, không biết phải làm sao cho đúng, lại nghe Xú Nhân Ôn Như Ngọc cười nhạt nói:

– Việc này tự miệng người nói ra, đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy cũng là do người nói ra, ta chỉ xem người là đại trượng phu đã nói là làm, nào ngờ... hừ hừ, bây giờ người lại làm ra vẻ như thế, khiến lão bà này vô cùng thất vọng!

Chàng ngược mắt lên nhìn, thấy trong ánh mắt Ôn Như Ngọc chứa đầy vẻ châm biếm, nhiệt huyết sôi trào, nghĩ:

“Vĩ Sinh khi xưa hẹn với cô gái dưới chân cầu, cô gái chưa đến mà thủy triều đã lên, Vĩ Sinh thà chết mà không thất tín, ôm trụ cầu mà chết, người tuy chết đi, nhưng danh lưu thiên cổ. Trác Trường Khanh này không thể tận trung với nước, lại cũng không thể làm đau lòng cha mẹ, một chữ tín này bất luận thế nào cũng phải giữ vững. Năm xưa, cha ta là anh hùng thế nào, dưới cửu tuyền nếu có biết, ắt hẳn không muốn ta làm một kẻ vũ phu thất tín, khiến Ôn Như Ngọc kia cười nhạo ta được.”

Nghĩ thế, bất giác hào khí nổi dậy trong lòng, chàng cao giọng nói:

– Việc này chính là ta đã từng nói, tự nhiên ta sẽ không hối hận, nhưng dù ta có lấy đồ đệ của người thì trong vòng ba năm, ta sẽ đi tìm người phục thù, nếu người cho rằng, ta sẽ quên chuyện phục thù thì người đã lầm to rồi.

Ôn Như Ngọc cười lạnh lẽo nói:

– Đừng nói ba năm, cho dù ba mươi năm, ta vẫn chờ người đến báo thù, chỉ e rằng... hừ hừ.

Mụ hừ liền hai tiếng, đột nhiên không nói tiếp, nhưng ý tứ là cả đời người muốn kiếm ta mà báo thù, chỉ e rằng quá muộn và vô vọng mà thôi. Trác Trường Khanh làm sao mà không hiểu rõ ý này, mày kiếm dựng lên, vừa định mở miệng châm chọc lại thì thấy Hồng y nương nương phát đạo bào đứng lên, nhìn Trác Trường Khanh một lượt nói:

– Ngày rằm Trung Thu, bất luận người có việc gì, cũng phải gác bỏ mà đến Thiên Mục Sơn ngay.

Trác Trường Khanh ưỡn ngực, cao giọng đáp:

– Dù Trác Trường Khanh này có thịt nát xương tan, thì ngày rằm tháng Tám nhất định sẽ đến Thiên Mục Sơn, các hạ cứ an tâm, họ Trác đời đời nổi tiếng, chưa từng có một ai bất tín.

Ôn Như Ngọc cười nhạt rồi hạ giọng:

– Như thế thì tốt.

Đoạn mụ đưa mắt nhìn Hoàng y thiếu niên Sầm Xán đang bị hãm trong bóng hồng y đầy trời, ánh mắt trở nên lạnh lùng, lộ vẻ tàn ác, chậm bước đến bên cỗ xe, vỗ nhẹ một tiếng. Bất giác Trác Trường Khanh đưa mắt nhìn ra, khi tiếng vỗ tay dứt thì các hồng y thiếu nữ bèn dừng cả lại, động tác mềm mại uyển chuyển.

Còn Sầm Xán lúc này đầu tóc rối loạn, mặt đầy mồ hôi, đang đứng thở hồng hộc ở giữa, vẻ cuồng ngạo lúc đầu đã biến đâu mất, hai mắt thất thần nhìn Ôn Như Ngọc hét lên:

– Dù gia sư có lầm lỗi với người, hà tất người phải làm nhục ta.

Lời còn chưa dứt, thân hình đã ngã lăn ra đất, rõ ràng nội lực toàn thân đã cạn kiệt, lúc này chỉ cần một người bình thường đánh y một quyền, chỉ sợ y cũng chẳng còn sức lực trở tay được nữa.

Trác Trường Khanh và hấn tuy là hai người xa lạ, nhưng giờ thấy tình trạng bi đát của hấn, trong lòng cũng thấy bất nhẫn, bèn quay đi mà không nhìn y nữa. Ôn Như Ngọc cười nhạt, đưa tay khẽ ra hiệu, rồi quay người trèo lên xe. Mấy hồng y thiếu nữ đỡ thân hình mềm oặt của Sầm Xán dậy, một người khẽ phẩy tay điểm huyết toàn cơ của y. Trong thoáng chốc, hàng thiếu nữ đã đẩy xe đi, chỉ nghe tiếng Ôn Như Ngọc văng vẳng:

– Ngày rằm tháng tám đã gần kề rồi, người mau tìm một nơi yên tĩnh mà luyện lại công phu đi, dựa vào thân thủ của người lúc này... hừ, e còn chưa khá lắm đâu.

Trác Trường Khanh sửng người nhìn theo bóng dáng của Ôn Như Ngọc đã từ từ nhạt nhòa trong màu xanh của rừng cây đầu thu, thầm thở dài một tiếng, nghĩ rằng từ xưa đến nay, chưa ai gặp phải chuyện kỳ lạ như chuyện mình và Ôn Như Ngọc giao hẹn vừa rồi. Tuy chàng cực kỳ thông minh, nhưng cũng không ngờ kẻ thù không đội trời chung của mình, không tiếc sinh mạng đem ra cá cược, rốt cục lại buộc mình phải lấy đồ đệ của mẹ làm vợ.

Chàng không dám nghĩ tới chuyện này mai sau sẽ có hậu quả thế nào, vì chuyện này vốn bất khả tư nghị, đứng ngó ra hồi lâu dưới ánh nắng gay gắt. Chàng chợt nghĩ:

“Việc thảm tử của Khoái Dao hội đêm qua, rốt cục không biết là ai làm ra. Không lẽ Ôn Cần nghe câu chuyện quái vật Tinh Thù trong Thiết Thuyền Đầu ở Hoàng Sơn, rồi cũng muốn giống như con Tinh Thù kia, chiêu dụ võ lâm hào kiệt đến Thiên Mục Sơn, rồi giết từng người một sao?”

Nghĩ đến đây toàn thân không ngăn được, run lên từng hồi. Cảnh tượng dã thú tranh nhau xông về phía Thiết Thuyền Đầu dưới ngọn Thủy Tín mười năm trước, như hiện rõ trước mắt. Chàng không ngăn được tiếng thở

dài, nghĩ:

“Mấy con trùng thú kia làm sao lại chẳng biết mình đi vào chỗ chết, nhưng lại không thể kháng cự được mùi hương do quái vật phát ra. Biết rõ sẽ chết vẫn cứ lao vào. Giờ đây hào kiệt võ lâm đều đến từ ngoài ngàn dặm, làm sao có thể tránh được cạm bẫy trùng trùng do Ôn Cần đặt trên Thiên Mục Sơn? Chỉ sợ họ cũng giống như đám trùng thú kia, biết mình đi vào cõi chết, nhưng không cưỡng lại được.”

Chàng suy nghĩ không ngừng, càng nghĩ càng thấy thịnh hội võ lâm trên Thiên Mục Sơn là một cạm bẫy cực lớn, mình đã biết rõ sự việc này thì bất luận thế nào, phải cố gắng tiêu trừ cái hung kiếp võ lâm này, nhưng chàng mù mịt không biết hiện tại phải làm gì.

Lúc đó, trong rừng cây phía sau lưng chàng đột ngột xuất hiện một lão già râu dài mặc huyền y, chân tuy mang đôi ủng kiêu nhà quan dày ba tấc, nhưng khi đi lại hầu như không phát ra tiếng động. Sự xuất hiện đột ngột như vậy mà không khiến chim chóc trong rừng kinh động, tựa hồ ông ta đã ở trong rừng này rất lâu rồi, đến lúc này mới hiện thân. Lão thông thả đến bên Trác Trường Khanh đang cúi đầu trầm tư, đột nhiên cười lớn nói:

– Huynh dài hăn có sự gì u buồn lắm nên mặt ủ mày chau thế kia?

Trác Trường Khanh giật mình kinh hãi khi thấy bên cạnh mình bỗng nhiên có một ông già râu dài, ánh mắt sáng rực, đang đứng nhìn mình mà cười. Chàng nhìn kỹ thì thấy người này tuy tuổi tác đã cao, nhưng thần thái có vẻ ung dung vô cùng, hiển nhiên mang theo mấy phần tiên khí.

Vừa rồi, tuy chàng ngưng thần suy nghĩ, nhưng tự tin thánh lực vượt bậc, giờ thấy lão già đã tới bên cạnh mà mình chưa phát giác ra, trong lòng có chút kinh hãi, ngớ ra một lúc. Lại nghe lão già cười nói:

– Từ xưa đến nay, người trẻ tuổi, quá nửa chưa nếm mùi đau khổ,

huynh đài tuy trông trang nhã thư sinh, nhưng trong mắt có hào khí hơn người. Lão này tự hỏi hai mắt chưa mù, cứ nhìn thì biết, huynh đài chắc hẳn là một thiếu niên anh hùng võ nghệ cao siêu, vậy mà cứ sao lúc này lại ưu tư buồn bã thế kia?

Lão già chẳng những tinh thần sáng suốt, ngôn ngữ trong sáng khiến người nghe không thể không sinh lòng yêu mến. Tuy Trác Trường Khanh có chút kinh dị đối với lão già đột nhiên xuất hiện như ma quỷ này, nhưng lại không khỏi bị mê hoặc bởi thần thái an nhiên khoáng đạt, ngôn từ trong sáng, bèn mỉm cười cung tay chào rồi cất giọng sang sảng:

– Đa tạ tiền bối hỏi thăm, trong lòng hậu bối thực có đôi chút ưu phiền.

Lão già cười lớn, đưa tay vuốt râu nói:

– Nếu huynh đài không hiềm lão phu mạo muội, không biết có thể đem chuyện ưu phiền ra nói cho lão phu nghe, lão phu tuy bất tài, nhưng cũng lớn hơn vài tuổi, có lẽ có thể phân ưu cùng huynh đài cũng không chừng.

Trác Trường Khanh ngược mắt nhìn thì thấy trong ánh mắt của lão già dường như có một uy lực khiến người ta không thể kháng cự bèn thở dài một tiếng nói:

– Đã được tiền bối quan tâm, hậu bối đâu dám không tuân lệnh...

Lòng chàng lại chuyển, đột nhiên nghĩ đến việc mà mình không thể hóa giải, chẳng những có quan hệ đến vận mệnh cả đời mình, hơn nữa lại là bí mật tuyệt đối trong võ lâm, lời nói của lão già, tuy rất quan tâm đến mình, nhưng mình làm sao có thể đem việc có liên hệ đến kiếp vận sinh tử của võ lâm mà tùy tiện nói ra? Nghĩ đến đó, bèn ngưng không nói tiếp, nhìn lão già hình tung quỷ dị, võ công ắt hẳn tuyệt cao, hồi lâu không nói lời nào.

Nào ngờ lão nhân lại cười lớn nói:

– Nếu huynh đài không muốn nói, lão phu thật lấy làm...

Trác Trường Khanh khẽ kêu một tiếng, đáp:

– Không phải tiểu bối không muốn nói cho tiền bối biết, nhưng vì chuyện này có quan hệ rất lớn, nếu chỉ là chuyện riêng của tiểu bối, đã được tiền bối quan tâm, lẽ nào tiểu bối lại khước từ.

Lão già mỉm cười nói:

– Huynh đài đã nói như thế, lão phu cũng không dám hỏi nữa, nhưng nếu huynh đài cứ giấu mãi chuyện này trong lòng mà không tìm người chia sẻ, e rằng không phải là thượng sách.

Lão lại vuốt chòm râu nói tiếp:

– Phải biết con người ta trí tuệ có hạn, dù huynh đài thông minh tuyệt đỉnh, sợ rằng cũng không thể nghĩ ra một đối sách tốt, cứ đứng đây mà buồn bã, chi bằng tìm người tri kỷ mà bàn bạc. Lão phu và huynh đài chỉ mới sơ giao, mong huynh đài đừng bận lòng.

Lão lại cười ha hả, mục quang sáng ngời nhìn thẳng vào chàng. Trác Trường Khanh thấy lời nói của lão già rất có lý, nhưng chàng vốn tính thận trọng, tuy trong lòng có cảm mến lão, nhưng cũng không thể tùy tiện mà nói ra việc này. Đang còn cúi đầu trầm ngâm, lại nghe lão già cười nói:

– Huynh đài bất tất phải nghĩ nhiều, lão phu không muốn biết chuyện riêng của huynh đài đâu, huynh đài không muốn nói thì lão phu không ép.

Giờ đây, Trác Trường Khanh cảm thấy tuy lão già không quen biết với mình, nhưng luôn có ý tốt với mình, mà mình lại không thể báo đáp ý tốt này được, nên cũng thấy áy náy không yên. Lão già kia thấy vẻ mặt chàng như vậy thì không khỏi nở nụ cười đắc ý, nhưng nụ cười này đã bị chòm râu rậm của lão che mất, nên Trác Trường Khanh không thấy được.

Chàng ngó người ra hồi lâu, chịu không nổi muốn nói ra ngay, nhưng lại cố gắng kềm chế, trầm ngâm hồi lâu mới nói:

– Lão trượng quan tâm tới hậu sinh như thế, tiểu bối lại phụ tâm thịnh tình này, thực rất lấy làm buồn lòng...

Lão già lại vuốt râu, mỉm cười cắt ngang lời chàng:

– Huynh đài đã nói như thế, lại đã nghĩ làm rồi. Lão phu với huynh đài tuy bèo nước gặp nhau, nhưng lão phu rất hâm mộ huynh đài, nếu không hiềm lão mạo muội, không biết huynh đài có thể cùng lão phu uống vài chén rượu, một là để huynh đài tiêu sầu, hai là lão phu có chuyện muốn thỉnh giáo huynh đài.

Trác Trường Khanh vái tạ mà rằng:

– Cung kính tuân mệnh lão tiên bối, chỉ e rằng làm phiền lão tiên bối quá đi thôi.

Lòng chàng vốn đã áy náy trước hảo ý của lão già, lúc này tự nhiên nói ra ngay không suy tính. Hai người sánh vai nhau mà đi, lão già kia ngôn từ phong nhã, giọng nói rõ ràng, vừa đi vừa rủ rỉ nói chuyện, tuyệt không đá động gì tới việc vừa hỏi kia cả.

Tường thành Lâm An chẳng mấy chốc hiện ra trước mặt. Trong lúc vừa đi vừa nói chuyện, bất giác Trác Trường Khanh đem lòng yêu mến lão già, chàng thầm nghĩ.

“Vị tiên bối này chẳng những cốt cách thanh cao, lời lẽ trong sáng, hơn nữa võ công dường như cũng cao tuyệt, khinh công hình như hơn ta một bậc, chắc hẳn ông ta phải là một nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm.”

Nghĩ đến đó, chàng bèn quay đầu mỉm cười nói:

– Tại hạ Trác Trường Khanh, chưa biết cao danh quý tánh của lão trượng, có thể kiến cáo được không?

Lão già kia mỉm cười nói:

– Lão phu phiêu bạt giang hồ nhiều năm rồi, đã quên cả tên họ, người trong giang hồ biết lão phu, đa phần xưng là Cao Quan Vũ Sĩ. Hai chữ Vũ Sĩ lão phu không dám nhận. Còn hai chữ Cao Quan lại là danh phò kỳ thực^[6], cho nên lão phu cũng không thêm bớt, tự xưng là Cao Quan Vũ Sĩ.

Ông ta cười lớn, đưa tay chỉ về phía trước nói:

– Trước mặt có treo màn xanh, ắt hẳn là tửu điểm, cái loại tửu phổ nơi hoang dã này, tuy có chút thô lậu, nhưng lão phu và huynh đài có thể dừng chân làm vài chén giải sầu được đó.

Trác Trường Khanh luôn miệng nói phải, trong lòng lại lấy làm vô cùng quái lạ. Bốn chữ Cao Quan Vũ Sĩ này tuy rất thanh nhã, nhưng chẳng phải là cái tên rõ ràng. Tư Không lão nhân tuy mai danh ẩn tích đã lâu, nhưng biết tường tận các kỳ nhân dị sĩ của các môn phái trong thiên hạ, và thường nói tử mỉa cho Trác Trường Khanh nghe.

Nhưng giờ đây, dù cố moi trí nhớ, chàng cũng không thể nào nhớ được nhân vật nào là Cao Quan Vũ Sĩ. Nếu như là Hoàng y thiếu niên thì chàng chẳng lấy làm lạ vì Sầm Xán còn nhỏ tuổi, mới bôn tẩu giang hồ, võ công tuy cao, nhưng thanh danh chưa vang dội. Hơn nữa khi nãy, lão già kia đã xuất hiện như ma quỷ hiện hình khiến Trác Trường Khanh kinh hãi, sau đó lúc cùng sánh vai đi với Trác Trường Khanh, thì vai không động, eo không gãy, đầu mũi chân điểm nhẹ, tuy không đi nhanh lắm, nhưng Trác Trường Khanh vừa nhìn thì biết rằng, khinh công lão già cực kỳ cao siêu.

Tính danh của lão lại là một cái tên rất lạ trong võ lâm. Trác Trường Khanh cảm thấy kỳ dị. Trong khi đang suy nghĩ đã thấy lão già mỉm cười mời ngồi. Chàng ngồi xuống, thẩm nghĩ:

“Bất luận tính danh của người này ra sao, y đối với ta luôn có hảo ý. Có lẽ ông ta không muốn thiên hạ biết thân phận mình, nên không nói ra tên

thật. Ta cần gì hao tổn tâm lực để suy đoán bí mật của người khác.”

Vừa nghĩ đến đó, trong lòng lại bình thản như không.

HỒI MƯỜI BAY

Ân Oản Truyền Kiếp

Lúc này, trời đã sẩm tối, trong gian tửu điểm mà hai người ngồi, cơm trưa đã qua lâu, mà cơm tối thì chưa tới lúc, nên không mấy người ngồi, tửu điểm vắng ngắt.

Trong gian này chỉ bày tám cái bàn rượu nho nhỏ làm bằng gỗ bạch dương, khách giờ chẳng còn ai khác ngoài Trác Trường Khanh và Cao Quan Vũ Sĩ, vì thế đồ nhắm cũng chỉ qua loa cho có mà thôi.

Uống vài ba chén, nhắm nháp vài miếng, Cao Quan Vũ Sĩ giờ đôi đưa lên mà cười nói:

– Ở đây rượu nhạt, đồ nhắm không ngon, cái tiệc này của lão phu, há chẳng phải quá khiếm tốn sao?

Trác Trường Khanh cười mỉm, vừa định nói, lại nghe Cao Quan Vũ Sĩ tiếp:

– Nhưng chỉ là lão phu muốn kể một câu chuyện cho huynh đài nghe thử, huynh đài cứ tự nhiên dùng rượu và đồ nhắm.

Trác Trường Khanh hạ chén cười nói:

– Như thế, tức là lộc ăn của tại hạ hôm nay, tuy kém một chút, nhưng lại được nghe chuyện hay.

Cao Quan Vũ Sĩ cười ha hả:

– Tuy câu chuyện này không kỳ lạ lắm, nhưng huynh đài nghe rồi, chắc hẳn sẽ rất hứng thú.

Trác Trường Khanh ngạc nhiên, dừng đưa hỏi:

– Chẳng lẽ câu chuyện này có quan hệ tới tại hạ hay sao?

Ánh mắt Cao Quan Vũ Sĩ bỗng ẩn hiện sắc vẻ khiến người ta khó đoán được là ý gì, lão thông thả nói tiếp:

– Việc này chẳng những có liên quan tới huynh đài, mà còn có ảnh hưởng rất lớn nữa.

Trác Trường Khanh lại ngó người ra, thầm nhủ:

“Cao Quan Vũ Sĩ vốn chẳng quen biết gì với ta, làm sao lại biết chuyện có liên quan với ta, huống hồ ta mới bôn tẩu giang hồ, chuyện của giới võ lâm có liên quan tới ta lại càng ít...”

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng bất giác cảm thấy kỳ quặc, lúc đầu tuy còn bình thản với lai lịch của Cao Quan Vũ Sĩ, nhưng giờ đây không khỏi bắt đầu có sự ngờ vực.

Cao Quan Vũ Sĩ đảo mắt, khoé miệng thoáng nở nụ cười đắc ý, chậm rãi nói:

– Ba mươi năm trước, trong võ lâm có một đôi hiệp khách nổi tiếng, lúc đó huynh đài... ha ha, huynh đài còn khá nhỏ tuổi, đương nhiên không thể biết đại danh của hai vị này, nhưng người trong võ lâm ba mươi năm trước, đều tôn họ là Lương Mạnh song hiệp, nhắc đến tên hai người, chẳng ai là không biết rõ.

Lão ngừng lại, vừa vận lúc tiểu nhị mang đồ nhắm tới, lão đưa đưa gấp một miếng, bỏ vào miệng nhai, hồi lâu ngừng lại cười nói:

– Cái quán này làm đồ khác thì không ngon lắm, nhưng món cá trộn đậu hũ này lại ngon tuyệt, huynh đài hãy nếm thử vài miếng.

Trác Trường Khanh miễn cưỡng gấp mấy miếng, luồng suy nghĩ trong

lòng lẫn lộn, lại cảm thấy kỳ dị, còn bụng nào mà để ý tới món cá trộn đậu hũ của cái quán tồi tàn này.

Chàng vừa nhai món cá trộn đậu hũ, vừa thâm nghĩ:

“Lương Mạnh song hiệp tuy uy danh chấn động thiên hạ, thì nào có liên quan gì tới ta.”

Lại thấy Cao Quan Vũ Sĩ đã nâng chén rượu lên uống cạn, rồi nói tiếp:

– Mạnh Lương song hiệp trong chốn võ lâm, thanh danh vang dội, võ công lại không cao lắm, sở dĩ họ hưởng thịnh danh trong thiên hạ chỉ vì là hai vợ chồng người này xinh đẹp tuyệt trần, người đàn bà thì cố nhiên là sắc nước hương trời, chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường, người đàn ông phong tư tài mạo khác vời, thanh nhã vô cùng, trong võ lâm trước còn có mấy kẻ đàng điếm, làm mọi cách để hai người phải chú ý tới chúng, nhưng hai vợ chồng chẳng những tình thâm tựa bể, mà còn tương kính như thường.

Mười mấy năm phiêu bạt giang hồ, người trong võ lâm chưa bao giờ thấy Lương Đồng Hồng nặng lời với Mạnh Như Quang, lại cũng chưa khi nào thấy Mạnh Như Quang hờn dỗi với Lương Đồng Hồng.

Trác Trường Khanh thâm khen:

– Được vợ như thế, chồng còn ân hận gì nữa.

Đoạn chàng lại nghĩ:

“Hai người này có quan hệ thế nào với ta?”

Nghĩ đi nghĩ lại cũng không thể nào đoán ra chân ý trong câu chuyện mà Cao Quan Vũ Sĩ kể, chỉ thấy lão hơi ngừng lại, hít một hơi dài rồi tiếp:

– Trong võ lâm, một số hiệp sĩ chính phái thấy trong giới giang hồ mênh mông hỗn tạp, lại còn có một đôi phu phụ như thế thì cũng rất lấy làm yêu

mến, còn mấy phượng dâm đồ kia thấy mối quan hệ của hai người tốt như thế bèn cùng cố gắng nhấn chìm lòng tà tâm của mình lại.

Trác Trường Khanh khẽ chau mày, nghĩ thầm cho đến lúc này câu chuyện mà Cao Quan Vũ Sĩ kể, tuy nghe thì hay, nhưng lại chẳng có quan hệ gì tới chàng, trong lòng cảm thấy rất lạ lùng.

Chàng ngược mắt lên đã thấy đôi mắt sáng rực của Cao Quan Vũ Sĩ đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt như cười mà không phải là cười, rồi nói:

– Sau khi phu phụ hai người đi khắp tả hữu Đại Hà, Trường Giang Nam Bắc một lượt, dấu chân đã đến Miêu Cương, đôi phu phụ cả đời không gặp sóng gió trắc trở nào không ngờ rằng, lần lãng du tới Miêu Cương, lại gặp phải một ma đầu khiến cho cả hai phải hồn qui ly hận.

Nghe tới đây, bất giác Trác Trường Khanh run bần bật, buột miệng nói:

– Chẳng lẽ ma đầu ấy chính là Xú Nhân Ôn Như Ngọc!

Cao Quan Vũ Sĩ cười ha hả, ngửa cổ uống cạn chung rượu nói:

– Không sai, Đại ma đầu ấy được võ lâm thiên hạ đồng đạo gọi là Hồng y nương nương, lại tự xưng là Xú Nhân Ôn Như Ngọc.

Trong chốc lát, Trác Trường Khanh chỉ thấy lửa hận trong lòng bốc lên ngùn ngụt, cơ hồ quên mất tại sao Cao Quan Vũ Sĩ lại biết Ôn Như Ngọc kia là cừu nhân của mình, bật lên tiếng hỏi:

– Xú Nhân Ôn Như Ngọc chẳng lẽ đã hại chết đôi thần tiên lữ hiệp này rồi sao?

Cao Quan Vũ Sĩ mỉm cười, gạt đầu nói:

– Ôn Như Ngọc tự xưng là xú nhân, kỳ thực chữ xú kia không đủ hình dung ra người của mụ, nào ngờ khi mụ thấy Lương Đồng Hồng đẹp đẽ đến

như thế thì động tà tâm, thử nghĩ Lương Đồng Hồng có vợ đẹp như thế, lại dịu dàng hiền thực thì làm sao y có thể động lòng trước Xú Nhân Ôn Như Ngọc kia chứ?

Lão thở dài một tiếng, mục quang nhìn xa xăm, lại nói:

– Do thế, Ôn Như Ngọc vì yêu mà sinh lòng ghen tức, vì ghen tức mà sinh thù hận, mụ bèn đánh ngay một chưởng giết chết Lương Đồng Hồng trước mặt ái thiếp.

Trác Trường Khanh cảm thấy bên tai như có sét đánh, toàn thân chấn động, trong lồng ngực dường như có ai đánh cho một chưởng rất nặng, mắt nhìn thẳng, lòng thầm nghĩ:

“Cha ta, trong một đời của ông, chẳng những là một quân tử luôn khiêm tốn giữ mình, hơn nữa lại là một hiệp sĩ chuyên cứu khổ phò nguy, nhưng... cũng bị ma đầu vạn ác đánh cho một chưởng chết ngay trước mặt ái thiếp của ông.”

Vừa nghĩ tới đó, hai hàng lệ long lanh trào ra, theo gò má cương nghị từ từ lăn xuống, chiếc hắc y mà chàng mặc trên người thì từng giọt, từng giọt rớt dài xuống đất.

Ánh mắt của Cao Quan Vũ Sĩ đắm đắm nhìn Trác Trường Khanh, rồi ánh mắt này cũng nhìn theo giọt ngọc đang từ từ lăn xuống, một tia bí ẩn nhanh như chớp thoáng qua trong mắt lão.

Nhưng cho đến khi ánh mắt của lão chuyển xuống chiếc hắc y có hai hàng lệ đang lăn xuống, thì sự ngạc nhiên, kinh khủng đã hiện rõ trong hai mắt lão.

Đây là một việc tưởng chừng không thể nào lý giải nổi, vì giọt châu giọt vắn giọt dài kia, không bị thấm vào chiếc áo mà lại lăn xuống đất, thế thì, cần phải có chất liệu gì mới may được chiếc áo kỳ dị này.

Do vậy, lão không tự chủ được, cứ nhìn chiếc áo hồi lâu không chớp mắt, cặp mày chau lại, dường như đang nhớ tới chuyện gì, đoạn như nhớ được rồi, lão bèn cất tiếng nói tiếp:

– Lương Đồng Hồng vừa chết, Mạnh Như Quang tất nhiên đau khổ vô cùng, muốn quyên sinh theo chồng, nhưng người goá phụ đáng thương lúc ấy lại đang có mang năm tháng, vì cốt nhục của Lương Đồng Hồng, Mạnh Như Quang dù muốn chết, nhưng trong tình trạng đó, lại không thể chết ngay được.

Lão thở dài nãy nê, song nếu tinh ý, thì sẽ phát hiện được tiếng thở dài nặng nề này chẳng có chút luyến tiếc, bi thương.

Nhưng Trác Trường Khanh giờ đây đang đau khổ cực điểm, nghe chuyện người mà nghĩ đến chuyện mình, lệ tuôn như mưa, làm sao phát giác được chân ý tiếng thở dài của lão ta.

Cao Quan Vũ Sĩ khẽ vuốt râu, rồi nói:

– Chuyện sinh tử, tuy là chuyện người ta khó mà tránh được, nhưng muốn chết cũng không thể, thì còn đau khổ gấp vạn lần cầu sống.

Lão lại tự than thở, nói tiếp:

– Huynh đài, huynh đài còn nhỏ tuổi, tuy là tuyệt thế kỳ tài, nhưng đối với việc thâm trầm trong nhân thế, rốt cục lại không thể lĩnh hội những chuyện bể dâu thương tâm nhiều bằng lão phu, thử nghĩ Lương Đồng Hồng và Mạnh Như Quang vốn được người trong võ lâm tôn là quyền thuộc với thần tiên, nhưng nay uyên ương lẻ bạn, đau đớn không thiết sống, nếu có thể chết cùng ngày chôn cùng huyệt thì còn có thể ngậm cười nơi chín suối, nhưng nếu muốn chết mà không thể chết, ôi... e rằng việc thâm trầm nhất trong nhân thế này cũng không sánh nổi.

Hai mắt lão khẽ nhắm lại, mặt lộ vẻ rất đau khổ và thương tâm, giây lát

nói tiếp:

– Đường như đó là một ngày mùa đông, trong Miêu Sơn khí trời tuy còn ấm áp, nhưng gió lạnh găm rú, lá vàng rơi đầy núi, chỉ là thiếu tuyết nữa mà thôi, Mạnh Như Quang vật vã khóc lóc thê thảm bên xác Lương Đồng Hồng, tiếng gào khóc hòa với tiếng gió, khiến người ta nghe thấy phải rùng mình kinh sợ.

Nhưng Xú Nhân Ôn Như Ngọc lại muốn phân ly đôi uyên ương này bèn đem xác Lương Đồng Hồng mà táng tại mé hữu Cống Lê Sơn, đem Mạnh Như Quang đến giam lỏng ở một nơi bên sườn núi phía tả, cũng không giết chết Mạnh Như Quang, bởi vì mục ma đầu hiểm độc này biết rõ rằng, cứ để Mạnh Như Quang sống mà chẳng bằng chết thì mục cảm thấy mát lòng hơn!

Lão đập bàn một cái, lại nói:

– Chẳng những thế, Xú Nhân Ôn Như Ngọc còn nghĩ ra trăm phương ngàn kế để hành hạ người goá phụ kia, nhưng Mạnh Như Quang đều nhắm mắt chịu đựng.

Lão Cao Quan Vũ Sĩ này khi nói, giọng trong sáng, lại thêm cử chỉ đầy thuyết phục, càng khiến cho câu chuyện vốn đã thê thảm, lại càng thê thảm hơn.

Trác Trường Khanh vốn là người đa cảm, nghe những chuyện thương tâm tự nhiên như điên như dại, trong nhất thời đã thấy trong cơn mê loạn, không thể tự chủ, đã quên mất không nghĩ câu chuyện này có quan hệ gì tới mình. Ánh mắt Cao Quan Vũ Sĩ lại đảo rồi tiếp:

– Cho đến khi cốt nhục của Lương Đồng Hồng chào đời, Mạnh Như Quang bèn đem đứa con gái mới sinh của mình trao lại cho một người tri kỷ tại Miêu Cương mà nàng đã quen trong vòng mấy tháng sống tại đây, sau

khi dặn dò kỹ lưỡng, liền đi tìm Xú Nhân Ôn Như Ngọc để báo mối thâm cừu bất cộng đái thiên.

Nhưng võ công của nàng làm sao so được với võ công tuyệt thế của Ôn Như Ngọc? Không quá ba chiêu, người goá phụ oán hận ngút trời cũng đã phải bỏ mạng.

Kiểm mào của Trác Trường Khanh dựng ngược, không kiểm được lửa giận vỡ “bộp” một tiếng, bao nhiêu ly tách trên bàn đều nảy lên cả. Cao Quan Vũ Sĩ lại thở than:

– Trong nhân thế, có quá nhiều bi kịch, huynh đài bất tất phải vì thế mà quá khổ đau, ôi... việc không như ý đã tám chín phần mười rồi, người đời xử thế, được đây bỏ đấy, nếu sống quá thận trọng, e rằng chẳng có ai muốn sống thêm một ngày nào nữa.

Trác Trường Khanh cất giọng sang sảng:

– Nếu ai cũng nghĩ như thế, trong thế gian này, quần ma há chẳng càng hoành hành, bạo ngược, người chân chính an phận thủ thường còn có chỗ nào để dung thân nữa?

Cao Quan Vũ Sĩ cười lớn nói:

– Huynh đài đã có lòng nhân nghĩa hào hiệp như thế, tất nhiên lão phu lấy làm khâm phục lắm.

Nụ cười vừa tắt, lão lại than:

– Chỉ là lão phu tuy nói thế, nhưng lòng phẫn nộ với Ôn Như Ngọc còn kém huynh đài nhiều.

Sau khi Ôn Như Ngọc giết Mạnh Như Quang rồi, liền đem thi thể của nàng mà hỏa táng thành tro bụi, rải khắp sườn núi mé tả Cống Lê Sơn cho gió mang đi, vĩnh viễn không thể cùng với Lương Đồng Hồng quần tụ một nơi được.

Trác Trường Khanh chợt nảy ra ý nghĩ, không nhịn được buột miệng hỏi:

– Chẳng lẽ nữ ma đầu kia nhỏ cổ mà không muốn trừ tận gốc, lại dễ dàng bỏ qua giọt máu của Lương Đồng Hồng sao?

Cao Quan Vũ Sĩ mỉm cười nhìn Trác Trường Khanh nói:

– Huynh dài hỏi câu này, e rằng đánh giá Ôn Như Ngọc kia quá đơn giản.

Trác Trường Khanh cúi đầu trầm ngâm hồi lâu, rồi đột nhiên bỗng hỏi:

– Chẳng lẽ người mà Mạnh Như Quang tự nhận là tri kỷ của mình lại là do Ôn Như Ngọc đã dự tính và sắp xếp từ trước sao?

Cao Quan Vũ Sĩ vỗ bàn mà cười nói:

– Lão phu đã nói huynh dài thông minh tuyệt đỉnh, tâm trí xảo diệu, quyền biến hơn người, Xú Nhân Ôn Như Ngọc quả nhiên đã an bài rất nhiều người tâm phúc xung quanh Mạnh Như Quang, cố ý tỏ vẻ đồng tình với thiếu phụ đáng thương Mạnh Như Quang, khi thân lẻ chiếc bóng, lâm vào tuyệt cảnh có người tốt vài phần, nàng liền cho là cực tốt, hướng hồ mấy người kia lại chăm sóc chu đáo thì nàng khó tránh khỏi không coi họ là hy vọng trong cơn hoạn nạn của mình.

Trác Trường Khanh thở dài não nuột nói:

– Đứa trẻ kia rơi vào tay Xú Nhân Ôn Như Ngọc, há chẳng phải lành ít dữ nhiều sao?

Cao Quan Vũ Sĩ lắc đầu cười nói:

– Lần này, huynh dài lại đoán sai rồi.

Trác Trường Khanh hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ:

“Chẳng lẽ đứa trẻ kia cũng được một dị nhân võ lâm cứu ra như ta sao?”

Lại nghe Cao Quan Vũ Sĩ nói:

– Ôn Như Ngọc chẳng những không giết đứa bé, mà ngược lại rất yêu mến nó.

Trác Trường Khanh lại buột miệng hỏi:

– Chẳng lẽ đứa trẻ này giống Lương Đồng Hồng như tặc, còn Ôn Như Ngọc lại đem mối tương tư của mình dồn hết vào đứa trẻ?

Cao Quan Vũ Sĩ hoa tay nói:

– Huynh đài đích thực là cao nhân, đầu tiên đoán trước mọi việc, lão phu thực khâm phục lắm...

Lão dừng một lát rồi tiếp:

– Cả đời Ôn Như Ngọc đều oán hận tất cả mọi người trong thiên hạ, nhưng lại cực kỳ yêu mến đứa nhỏ, nên đem hết tất cả võ công, tuyệt học của mình ra mà truyền thụ cho nó...

Kiểm mào Trác Trường Khanh dựng ngược, đột nhiên đứng bật dậy, buột miệng nói:

– Lẽ nào đứa trẻ này chính là Ôn Cần đệ tử của mụ?

Cao Quan Vũ Sĩ khẽ gật đầu, từ từ đưa mắt lên nhìn chàng, thấy thần sắc của chàng vừa lộ vẻ ngạc nhiên bàng hoàng, lại vừa có vẻ vui mừng, dường như chàng không ngờ rằng, chỉ trong thoáng chốc mối u uất trong lòng đã được giải khai hết rồi.

Cao Quan Vũ Sĩ liền cười nói:

– Không ngờ, huynh đài thông minh tài trí vượt bậc, lão phu thật là đã khẩu phục tâm phục.

Lão khẽ đưa tay lên, nghiêm mặt nói:

– Đứa cô nhi đáng thương này chính là Ôn Cần, đã bị Xú Nhân Ôn Như Ngọc gá duyên kết nghĩa chung thân với huynh đài...

Trác Trường Khanh thất sắc, hỏi:

– Chẳng lẽ lão trượng đã ở trong rừng từ đầu, nên đã nghe hết tất cả những điều mà tại hạ và xú nhân đã nói.

Cao Quan Vũ Sĩ cười ha hả, nói:

– Chẳng dẫu gì huynh đài, lão phu chu du thiên hạ, đâu đâu cũng là nhà, khi nãy đi đã mệt, liền vào trong rừng tìm một bụi cây rậm rạp mà nằm nghỉ, trong lúc vô ý nghe thấy hết cả lời nói chuyện của xú nhân và huynh đài, chỉ mong huynh đài bỏ qua cho lão phu.

Thân hình cao lớn của Trác Trường Khanh dường như đã mất hết sức lực, từ từ ngồi xuống, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Cao Quan Vũ Sĩ. Trong cùng một khoảnh khắc, lòng chàng lại nổi lên rất nhiều mối nghi ngờ và kinh dị.

Thậm chí, chàng còn bắt đầu hoài nghi ý nghĩa câu chuyện mà Cao Quan Vũ Sĩ đã kể, chàng thầm nghĩ:

“Việc này ân oán phức tạp, có thể nói là cực kỳ ẩn mật, Cao Quan Vũ Sĩ này làm sao lại biết được? Lão luôn miệng nói mình là ẩn sĩ phiêu bạt vô lâm giang hồ, nhưng với thân phận như lão, thì làm thế nào mà biết sự việc bí mật này của đại ma đầu Ôn Như Ngọc?”

Cho nên, thân thế và lai lịch của Cao Quan Vũ Sĩ lại thành việc mà lòng chàng nghi hoặc, trong nhất thời khó có thể giải toả.

“Kết cục lão là ai? Lão giao kết với ta là có dụng ý gì?”

Trác Trường Khanh tự hỏi thầm, chàng cũng tự biết rằng, mình không thể trả lời được những câu hỏi này ngay lập tức.

Trác Trường Khanh tuy có mối nghi hoặc lớn, nhưng cũng không thể quan sát thấy người này lộ vẻ gian hoạt chút nào, cúi đầu trầm ngâm hồi lâu, rồi trả lời:

– Lão trượng đã đem hết sự thực của việc này mà nói cùng tại hạ, tại hạ rất cảm kích, có đâu lại trách tội lão trượng được.

Cao Quan Vũ Sĩ khẽ hừm một tiếng, nghiêm giọng nói:

– Việc này chẳng những vô cùng bí mật, mà có quan hệ rất lớn, trong võ lâm hầu như không có ai biết chuyện này, đến cả mấy người Miêu tộc thân tín của Ôn Như Ngọc từng tham dự vào chuyện này, sau đó đều bị nữ ma đầu kia giết đi diệt khẩu, phải biết rằng, lúc còn sống Lương Mạnh song hiệp giao du rất rộng, Ôn Như Ngọc tuy hoành hành bạo ngược, hung hiểm vô cùng, lại cũng không dám để lộ chuyện ra, chỉ e rằng có người tìm đến mụ báo cừu.

Lão hơi ngừng một lát, đưa chung rượu lên uống cạn rồi nói tiếp:

– Người trong võ lâm tuy cũng lấy làm kỳ lạ sao mà Lương Mạnh song hiệp lại mất tích, nhưng ngày tháng trôi qua, ai nấy đều quên dần việc này, hơn nữa Xú Nhân Ôn Như Ngọc giấu kín sự việc, lại vì cô nhi Ôn Cần đã lớn rồi, Ôn Như Ngọc đương nhiên không muốn cho nàng biết mình đã sát hại phụ mẫu của nàng, ôi... Lương Mạnh song hiệp nơi tuổi vàng, nếu có biết ái nữ của họ rậm rạp cúi đầu tuân theo Ôn Như Ngọc, phụng thờ mụ như mẹ cha, ắt hẳn cũng khó nhắm mắt.

Lão lại thở dài một tiếng, dáng điệu có vẻ rất bi ai, Trác Trường Khanh dựng ngược lông mày, chợt hỏi:

– Việc này dù rất bí mật, nhưng sao lão trượng lại biết được?

Cao Quan Vũ Sĩ mỉm cười, thần sắc thoáng lộ vẻ hoang mang, chậm rãi nói:

– Lúc lão phu còn trẻ, từng vào Miêu Cương hái thuốc, thì gặp được một người Miêu sắp chết, người Miêu này đã từng tham dự vào câu chuyện thương tâm kia, lại bị Ôn Như Ngọc giết chết để diệt khẩu, lúc lâm chung, ông ta liền đem chuyện này mà kể hết cho lão phu nghe, còn nhờ lão phu báo thù cho ông, nhưng...

Lão dừng lời, than khẽ một tiếng, rồi nói tiếp:

– Ta tự nghĩ võ công của mình không thể bì kịp với Ôn Như Ngọc, lại không dám tùy tiện nói chuyện này cho người khác nghe, cho nên bèn giấu kín câu chuyện thâm này đi. Ôi... kỳ thực lão phu không ngờ không giờ khắc nào lại không nhớ tới chuyện này.

Lão ngược mắt lên nhìn thẳng vào Trác Trường Khanh, hạ giọng nói:

– Nay lão phu đã đem câu chuyện đã gần như mai một trong võ lâm này kể cho huynh đài biết, huynh đài có thể đoán là vì sao không?

Trác Trường Khanh đáp:

– Tại hạ đang muốn thỉnh giáo.

Cao Quan Vũ Sĩ khẽ đảo mắt, nghiêm mặt nói:

– Huynh đài thiếu niên anh tuấn chẳng những thông tuệ hơn người mà cốt cách phi phàm, lão phu tự nghĩ hai mắt chưa mù, hành tẩu giang hồ đã mấy chục năm, nhưng chưa từng thấy thiếu niên hiệp sĩ nào giống huynh đài, Ôn Như Ngọc kia cùng với huynh đài có mối thâm cừu, nhưng vẫn đem người mình yêu mến nhất mà phó thác cho huynh đài, vì vậy có thể biết, nữ ma đầu này tuy hung tàn bạo ngược, nhưng lại rất nể trọng huynh đài.

Trác Trường Khanh khẽ xua tay, vừa định nói vài câu, lại nghe Cao Quan Vũ Sĩ nói tiếp:

– Lão phu và huynh đài vốn bè nước gặp nhau, lão phu đem chuyện trọng đại này ra mà nói cho huynh đài hay, vì muốn xin huynh đài kết thúc vụ này, tránh cho nỗi oan của Mạnh Lương song hiệp bị người đời quên lãng, lão phu tuy đã già rồi, nhưng vì việc này, chỉ cần huynh đài cần tới lão phu, lão phu cũng nguyện dốc toàn lực mà viện trợ.

Trác Trường Khanh nhướng mày, giọng sang sảng:

– Việc thế thảm như vậy, đừng nói có quan hệ đến tại hạ, chỉ cần tại hạ biết thì cũng chẳng chịu bó tay đứng nhìn.

Chàng thở dài, ánh mắt nhìn xuống, lại nói tiếp:

– Võ công của Ôn Như Ngọc quả thực kinh nhân hãi thế, tại hạ cũng không phải là địch thủ của mụ, cho nên... Ôi, tại hạ đến thâm cừu giết cha của mình, cũng không báo nổi, làm sao mà kết thúc cho lão trượng được?

Cao Quan Vũ Sĩ vuốt râu cười nói:

– Điều này lão phu cũng biết, võ công của huynh đài tuy không bì kịp với Ôn Như Ngọc, nhưng cũng chẳng kém bao nhiêu, chỉ cần huynh đài thêm chút mưu kế, thì cũng có thể dễ dàng trừ được đại ma đầu kia.

Trác Trường Khanh khẽ chau mày, đột nhiên nói:

– Có phải lão trượng muốn tại hạ đem việc này nói cho Ôn Cần biết, thực hiện kế ly gián, khiến họ có xung đột với nhau, sau đó thì...

Cao Quan Vũ Sĩ đập bàn mà rằng:

– Quả thực, huynh đài vô cùng sáng suốt, vạn sự đều có thể tiên đoán, nếu Ôn Cần biết rõ ân sư mà nàng phụng dưỡng như cha mẹ, lại là kẻ thù không đội trời chung của mình, lẽ nào không lý gì đến chuyện báo thù cho song thân, còn Ôn Như Ngọc kia cả đời tàn bạo hung hãn, lại có lòng yêu mến nàng, dù Ôn Cần có động thủ với mụ đi nữa, chắc chắn mụ sẽ không

sát hại Ôn Cần, thậm chí còn cam tâm tình nguyện để cho Ôn Cần giết chết cũng không chừng...

Trác Trường Khanh đưa mắt nhìn thấy trong ánh mắt của Cao Quan Vũ Sĩ có vẻ cực kỳ đặc ý, tưởng chừng lão và Xú Nhân Ôn Như Ngọc có mối thâm cừ đại hận vậy, trong lòng xao xuyến, bèn cất tiếng nói:

– Đã là như thế, vì cớ gì lão trượng không đem chuyện này nói thẳng cho Ôn Cần biết?

Cao Quan Vũ Sĩ nâng chung rượu lên uống cạn, nét mặt không chút biến đổi, nói:

– Nếu lão phu trực tiếp nói ra chuyện này, nếu Ôn Như Ngọc mà biết được, sẽ không bỏ qua cho ta. Ôi... lão phu già rồi, hào khí năm xưa cũng đã mất hết cả, hiện tại cũng có chút ham sống sợ chết, ôi... nói ra thực lấy làm hổ thẹn vô cùng.

Lão đặt chung rượu xuống, không đợi Trác Trường Khanh trả lời, lại nói tiếp:

– Mới rồi lão phu ở trong rừng, thấy huynh đài đứng than thở một mình, liền biết trong lòng của huynh đài, nhất định vì chuyện này mà ưu phiền, không thể tự giải.

Lão mỉm cười, nói tiếp:

– Huynh đài buồn rầu chuyện đầu tiên là vì Ôn Như Ngọc, muốn các hạ phải lấy Ôn Cần làm vợ, lúc đó huynh đài còn chưa rõ nội tình bên trong, trong lòng rất không muốn cùng với đồ đệ của kẻ thù bất cộng đái thiên kết làm phu phụ, nhưng lại phải đồng ý với Ôn Như Ngọc, vì thế trong lòng phiền não, nhưng không thể nói cho người khác nghe, cũng không thể cầu người giúp đỡ, nếu lão phu đoán không sai, thì chuyện u buồn thứ nhất trong huynh đài, lúc này ắt hẳn đã được hóa giải rồi.

Trác Trường Khanh nhướng mày than khẽ, rồi cao giọng nói:

– Nếu luận sự gì cũng có thể tiên đoán, chỉ sợ tại hạ không sánh với lão trượng được.

Chàng lại ngăm ngăm suy đoán:

“Khi nãy, trong rừng ta chỉ than có một tiếng, Cao Quan Vũ Sĩ liền đoán được tâm sự của ta, nhưng lão hiển nhiên cũng biết vì sự gì mà ta thở than, sao lại còn hỏi đi hỏi lại mấy lượt? Xem ra, người này ngoài mặt tuy quang minh lỗi lạc, nhưng tâm địa lại rất sâu xa, không biết có ẩn chứa mưu kế gì với ta không.”

Ngước mắt lên, thì thấy Cao Quan Vũ Sĩ vuốt râu, chậm rãi nói tiếp:

– Lão phu gặp sự, tuy cũng có thể thấy trước vài phần, gặp người cũng có thể đoán trúng đôi điều tâm sự, nhưng những cái đó bất quá chỉ dựa vào mấy chục năm phiêu bạt giang hồ, tích lũy được chút ít lịch duyệt giang hồ mà thôi, làm sao dám sánh với huynh đài tuổi trẻ anh hùng, tuyệt thế kỳ tài! Ôi, nếu huynh đài đến độ tuổi lão phu, e rằng trong gầm trời này, bất luận là tâm trí hay võ công, chỉ sợ chẳng thể thấy được người nào như huynh đài vậy.

Trác Trường Khanh mỉm cười, miệng lại không ngớt khiêm tạ, trong lòng lại ngăm tự phán đoán:

– Cao Quan Vũ Sĩ này vừa mới gặp ta, mỗi một câu nói ít nhất có hai lời đề cao tăng bốc ta, hiển nhiên võ công của lão hơn ta một chút, tuổi tác lại hơn ta rất nhiều, rốt cục là vì cái gì mà lão khách sáo với ta như vậy?

Tuy chàng lịch duyệt chưa nhiều, nhưng đã cảm thấy Cao Quan Vũ Sĩ có đôi chút khả nghi, giờ đây chàng cảm thấy lão kết giao với mình như thế chắc hẳn là có dụng ý sâu xa.

Cao Quan Vũ Sĩ thấy chàng mở mắt xuất thần, bèn cười mà nói:

– Trong lòng huynh đài còn mang nặng một chuyện nữa? Lúc này, lão phu đã đoán được rồi, nếu lão phu đoán đúng, thì thế nào?

Trác Trường Khanh mỉm cười nói tiếp:

– Chẳng phải lão trượng có phương pháp để hóa giải chuyện trong lòng tại hạ này sao?

Nụ cười của Cao Quan Vũ Sĩ đã tắt, lão nghiêm giọng nói:

– Lão phu và huynh đài tuy là duyên bè nước, biết nhau còn quá ít, nhưng lão cũng đã nhìn ra huynh đài thiên tư tuyệt đỉnh, thông tuệ siêu phàm, hơn nữa lại là nam nhi hữu tình, chuyện thứ hai mà huynh đài đang canh cánh bên lòng, lại không phải vì chuyện cá nhân huynh mà là vì hàng trăm hàng ngàn hào kiệt anh hùng võ lâm từ khắp nơi đổ đến đây.

Lão ngừng lại một chút, ánh mắt chiếu thẳng vào mặt Trác Trường Khanh, chậm chậm nói:

– Lời lão phu đã nói vừa rồi, tuyệt chẳng phải tăng bốc, thực sự từng câu từng chữ đều là tim óc, mà lão phu tự tin hai mắt chưa mù, với những người như huynh đài cũng không thể nhìn lầm, cho nên...

Lão mỉm cười nói:

– Lão phu tự tin câu chuyện thứ hai này, lão phu đã đoán trúng hoàn toàn rồi.

Lão đảo mắt, lại thấy Trác Trường Khanh đang mỉm cười chăm chú lắng nghe, còn chưa trả lời, lão bèn nói tiếp:

– Hồng y nương nương Ôn Như Ngọc ẩn cư nơi Miêu Cương bốn mươi năm, không ngó ngang gì đến sự thế võ lâm, hoàn toàn không phải vì mục có tính cô độc, không màng danh lợi, mà là vì mục sợ một số tiền bối dị nhân, nên không dám lộ diện hành ác mà thôi.

Nhưng mấy năm gần đây, mấy vị tiền bối dị nhân, nếu không phải đã qui tiên thì cũng đã rửa tay gác kiếm, không quan tâm tới thế sự, Hồng y nương nương nhân cơ hội này muốn gây ra phong ba trong giang hồ, “Thịnh hội Thiên Mục” danh tuy là vì muốn kén chồng cho đồ đệ, kỳ thực lại là muốn thừa cơ quét sạch hào kiệt võ lâm, điểm này chắc hẳn huynh đài cũng đã thấy được trong lời nói của mụ, cho nên huynh đài vì thế mà buồn rầu, không biết cách nào mới có thể khiến cho võ lâm tránh khỏi kiếp nạn này.

Lão dừng lại hít thở vài hơi, Trác Trường Khanh bèn hỏi:

– Chẳng hay lão trưởng còn có diệu kế có thể khiến cho việc mà tại hạ đang lo lắng này được giải khai?

Cao Quan Vũ Sĩ mỉm cười, trong ánh mắt, thoáng lộ đắc ý, đoạn cất chung rượu lên mà uống cạn, nói:

– Lão phu đoán không sai chuyện thứ hai này chứ?

Kỳ thực câu mà Trác Trường Khanh vừa hỏi, đã gián tiếp nói cho lão biết nỗi ưu tư trong lòng chàng chính là việc này, cho nên lão không đợi chàng phải trả lời, châm thêm một chung rượu, nói tiếp:

– Việc này không dễ dàng chút nào, chẳng trách huynh đài phải lo lắng, nghĩ tới phần thưởng mà Hồng y nương nương đặt ra tại thịnh hội Thiên Mục sơn, đều là những vật mà người trong võ lâm có nằm mơ cũng không thấy, mấy người này chẳng quản đường xa lặn lội tới đây, nếu lúc này huynh đài có ý ngăn trở, làm sao họ cam tâm tình nguyện mà bỏ qua, lại làm sao tin lời huynh đài được, e rằng họ còn nghĩ huynh đài muốn một mình chiếm hết mấy bảo vật này!

Trác Trường Khanh chau mày nói:

– Phải rồi, họ làm sao có thể nghe lời tại hạ mà dứt bỏ lòng tham muốn

mấy vật báu kia đây? Ôi... Không biết Xú Nhân Ôn Như Ngọc kia bày ra biết bao trò kỳ quái dị thường tại Thiên Mục sơn mà mấy kẻ đáng thương kia lại chẳng biết tí gì.

Người thiếu niên mới bước chân vào chốn phong trần, tuy trong lòng đã có sự nghi ngờ Cao Quan Vũ Sĩ, nhưng giờ đây lại không khỏi bị lời nói của lão mê hoặc, chàng liền đem suy nghĩ của mình mà nói ra.

Cao Quan Vũ Sĩ làm ra vẻ trầm ngâm, hồi lâu mới ngẩng đầu lên cười, từ từ nói:

– Lão phu vừa kể với huynh đài câu chuyện thương tâm kia, chẳng những có thể vui bớt nỗi ưu tư trong lòng, đối với việc thứ hai này, lão phu nghĩ huynh đài cũng cần phải dựa vào câu chuyện trên mới có thể giải khai được.

Trác Trường Khanh hơi sửng sốt nói:

– Thế thì cần phải làm những gì?

Cao Quan Vũ Sĩ mỉm cười nói:

– Nếu trước khi khai hội, huynh đài mau đến Thiên Mục sơn đi, mang câu chuyện mà lão phu vừa nói cho huynh đài kể hết cho Ôn Cần nghe, thế thì ha ha ha!

Lão cười khoái trá mấy tiếng, rồi nói:

– Nếu Ôn Cần còn có chút nhân tính, ắt hẳn sẽ không chậm trễ mà đi tìm nữ ma đầu báo thù ngay, nếu huynh đài đứng ở bên cạnh giúp một tay thì dù võ công của Ôn Như Ngọc có cao đến mấy đi nữa, cũng không thể thoát khỏi tay hai vị, ha ha... Mạnh Lương song hiệp năm xưa phu xướng phụ tùng, hôm nay huynh đài cùng vị Ôn cô nương kia đều rất xứng đôi, vừa lúc cùng nhau liên thủ trừ khử đại ma đầu, báo được thù sâu, và cũng vì thế tránh được cho võ lâm một kiếp nạn khủng khiếp.

Lão lại đưa chung rượu lên, cười lớn mà nói:

– Thế thì, căn hung đã trừ tận, thịnh hội Thiên Mục vẫn có thể cử hành đúng thời hạn, nhưng tất cả những mưu kế thâm hiểm mà ma đầu Ôn Như Ngọc bày ra, đều biến thành lễ nghênh tân hợp yến của huynh đài và Ôn cô nương, còn kiếp nạn của võ lâm cũng bị diệt trừ, nào hãy để lão phu kính trước huynh đài một chung.

Đoạn lão đưa chung rượu lên uống cạn, lão đưa mắt nhìn thì thấy hai mắt Trác Trường Khanh vẫn đang dán chặt vào chung rượu trước mặt, hai tay vẫn để yên bất động trên bàn, chưa đụng tới chung rượu.

Nét mặt Cao Quan Vũ Sĩ khế đối, chung rượu mà lão đã uống hết vẫn còn nằm trong tay, hồi lâu chưa đặt xuống, trong một thoáng này, nét mặt của lão đột nhiên hiện vẻ cực kỳ đanh ác, tất cả dáng hiên từ trung hậu đều biến đâu mất cả, chỉ là ánh mắt của Trác Trường Khanh đang chăm chú nhìn chung rượu, nên không thấy được vẻ mặt của lão mà thôi.

Cho đến khi chàng đưa cặp mắt chứa đầy nghi ngờ lên nhìn Cao Quan Vũ Sĩ, vẻ đanh ác trên mặt Cao Quan Vũ Sĩ mới biến mất trong nụ cười hiền hậu của lão.

Do vậy, cho đến rất lâu về sau, chàng cũng không thể đoán được rốt cục Cao Quan Vũ Sĩ là nhân vật thế nào? Cũng không thể biết được thâm ý của người này?

Trác Trường Khanh ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Cao Quan Vũ Sĩ, hai người nhìn nhau hồi lâu, đột nhiên Cao Quan Vũ Sĩ cất giọng cười nói:

– Chẳng qua là lão phu quên chưa nói cho huynh đài biết một việc, giờ đây trên Thiên Mục sơn, đúng như huynh đài đã đoán, sớm đã thiết lập rất nhiều trạm bẫy, tuy là để thử võ công của hào kiệt anh hùng, kỳ thực là ám

hại họ, trong mấy hệ thống này có ẩn chứa những gì thì lão phu không rõ lắm, nhưng lão phu lại biết rằng, ma đầu Ôn Như Ngọc kia, chẳng những trong các loại trận pháp như: Ngũ mang châu, La hán trận, Tuyền hương độ... dùng để thử võ công của quần hào, đã đặt rất nhiều quĩ kế, mà Ôn Như Ngọc lại còn có nhiều âm mưu khác nữa.

Trác Trường Khanh lộ vẻ ghê sợ, giận dữ, chàng gần giọng:

– Mụ lại còn âm mưu thế nào nữa?

Cao Quan Vũ Sĩ dường như không ngăn nổi bèn thở dài ra vẻ cảm khái, rồi nói tiếp:

– Nữ ma đầu này lại ngấm ngấm mời những tay lục lâm thảo khấu đã rửa tay gác kiếm từ lâu và một số yêu ma giang hồ bị võ lâm đẩy ra biên ngoại, mụ xếp đặt chúng làm người chủ trì những hệ thống cạm bẫy kia. Một số anh hùng hào kiệt có võ công cao siêu, dù có may mắn thoát khỏi những cạm bẫy hiểm độc mà mụ thiết lập, cũng khó có thể tránh khỏi độc thủ của mấy yêu ma, nếu họ có thể thoát khỏi độc thủ, thậm chí giết chết mấy yêu ma đi nữa, thì cho đến khi họ tới được phần thưởng cuối cùng do Ôn Như Ngọc thiết lập ra, tinh lực của họ cũng đã cạn kiệt, e rằng lúc đó mụ chỉ cần phẩy nhẹ, họ cũng chẳng có cách nào chống đỡ nổi.

Cao Quan Vũ Sĩ mở miệng nói liền một mạch, Trác Trường Khanh trong lòng vừa kinh sợ, đến nỗi cũng không nghĩ rằng, vì sao sự việc cực kỳ bí mật như vậy mà Cao Quan Vũ Sĩ có thể biết được?

Cao Quan Vũ Sĩ lại thở dài cảm khái nói:

– Liên hoàn độc kế này chẳng chỉ đơn giản là quét sạch hào sĩ võ lâm, mà mấy yêu ma thảo khấu được mời từ các nơi đến cũng bị mụ trừ đi tận gốc, đến lúc đó, trong võ lâm chỉ có một mình ma đầu Ôn Như Ngọc độc tôn, xưng hùng xưng bá, có thể mới vừa lòng hả dạ.

Trong khoảnh khắc, nét mặt Trác Trường Khanh thay đổi đột ngột khi kinh khi giận, lúc trắng bệch, lúc xanh rờn, bỗng chàng thở dài một tiếng, hạ giọng nói:

– Khi tại hạ rất nhỏ, đã từng gặp phải một chuyện khủng khiếp dưới ngọn Thủy Tín tại Hoàng Sơn, câu chuyện này cho đến nay tại hạ vẫn nhớ như in...

Chàng lại hạ thấp giọng thì thào:

– Sự việc đã xảy ra hơn mười năm rồi, tại hạ vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ, tại sao độc vật Tinh Thừ kia ngoài việc tàn sát các loại độc xà dã thú ra, lại còn muốn giết hết các loài dê, thỏ, tuần lộc, hươu nai nữa, điều đó chẳng khó lý giải lắm sao? Ôi... đến bây giờ, tại hạ mới rõ ràng, hóa ra trong nhân loại cũng có những kẻ tà ác như độc vật Tinh Thừ kia vậy.

Chàng rủ rủ mà nói, lời nói lại cực kỳ hỗn loạn, không đầu không đuôi gì cả, nhưng khi chàng nói ra mấy lời này, thì nét mặt của Cao Quan Vũ Sĩ kia lại vô cùng kích động.

Tên tiểu nhị trong tiệm đứng xa xa nhìn hai người khách với vẻ khó chịu, hắn thấy hai người này khi thì cười lớn, lúc thì thở dài, bỗng lại nói thao thao bất tuyệt, trong lòng hắn lấy làm kỳ lạ lắm, không hiểu hai người một già một trẻ này đang nói cái gì.

Cao Quan Vũ Sĩ đã định thần, phục hồi vẻ cũ lại rồi nói:

– Giờ đây lão phu chỉ muốn nói với huynh đài rằng, nếu như lần này huynh đài không ngại hiểm nguy, thì hãy đến Thiên Mục sơn, chỉ e rằng dù ma đầu Ôn Như Ngọc đã coi trọng huynh đài là trượng phu của ái đồ mà không sát hại huynh đài, nhưng mấy tên yêu ma thảo khấu kia chưa thấy huynh đài bao giờ, ắt sẽ không bỏ qua, tuy võ công của huynh đài cao siêu, nhưng lấy ít địch nhiều, ôi...

Lão cố ý thở dài một tiếng, sau đó mới nói tiếp:

– Lão phu và huynh đài vừa gặp mà như đã thân quen, lão phu cũng lo thay cho huynh đài, thế thì việc trên Thiên Mục sơn...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

– Không đi cũng được.

Lão liếc trộm Trác Trường Khanh thì thấy chàng quả đã dựng ngược đôi mày, khí giận đầy mặt, võ mạnh lên bàn một cái, cất giọng sang sảng nói:

– Lão trượng sao mà khinh thường tại hạ thế, trên Thiên Mục sơn kia, dù có rừng đao bể kiếm, tại hạ cũng phải lên đó xem thử, Trác Trường Khanh này tuy bất tài, nhưng giữa đường gặp sự bất bình, lẽ nào khoanh tay đứng nhìn, vì vận mệnh của các bằng hữu võ lâm trong thiên hạ, Trác Trường Khanh này lẽ nào lại tiếc rẻ mạng sống của mình, cho dù thịt có phải nát xương có phải tan, tại hạ cũng chẳng chau mày thở than.

Cao Quan Vũ cúi người xuống sắp xếp lại chén đĩa bị một chương của Trác Trường Khanh làm đổ vãi ra, cho nên Trác Trường Khanh không thể thấy được ánh mắt đắc ý và hiểm độc của lão.

* * *

Lại nói đến thành Lâm An...

Hai cha con Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm cùng đại hán chạy như điên như cuồng đến báo hung tin, cầu viện thủ kia cũng không biết Trác Trường Khanh người mà họ đang nóng lòng chờ đợi, chẳng những đã gặp cừu nhân bất cộng đái thiên của mình, mà còn gặp phải một vài chuyện vô cùng phức tạp dị kỳ nữa. Sự việc đã phát sinh trong một ngày này, chẳng những khiến cho sinh mệnh của Trác Trường Khanh bước vào khúc quanh mới, thậm chí vận mệnh của anh hùng võ lâm trong thiên hạ cũng bị ảnh hưởng, việc này cha con họ Vân trong thành Lâm An không thể dự liệu trước được...

Một trận gió thổi qua, khiến cho đám mây buổi hoàng hôn bay tản mát, trời tối dần, trăng đã mọc sao đầy trời.

Trác Trường Khanh từ trong tử điểm chậm chậm đi ra, vẻ ngoài của chàng tuy rất thung dung an nhàn, nhưng trong lòng lại đang rối như tơ vò. Mới rồi, khi mặt trời lặn, Cao Quan Vũ Sĩ kia đã đứng dậy xin cáo từ, trước lúc ra đi lão còn nói:

– Lão phu cùng với huynh đài đàm đạo hồi lâu, lão phu cũng cảm thấy trong số những trang thiếu niên hiệp sĩ gần một trăm năm nay, trong võ lâm, khó có người nào sánh nổi với huynh đài, đối với cái hào kiêu lần này của võ lâm, ắt hẳn huynh đài đã có sự sắp xếp thỏa đáng, những lời mà lão phu vừa mạn phép nói ra, bất quá là để cho huynh đài tham khảo mà thôi, nếu như huynh đài có thể ra tay cứu giúp khiến võ lâm thoát khỏi đầu rơi máu chảy, thì chẳng những là cái may lớn của lão phu, mà cũng là cái may của hàng trăm, hàng ngàn võ lâm đồng đạo.

Trác Trường Khanh lặng lẽ nghe lời lão nói, vái dài mà tiễn, còn chàng thì vẫn ngồi lại trong tử điểm kia suy tư. Buổi nói chuyện với Cao Quan Vũ Sĩ này, giúp chàng hiểu ra nhiều việc trước đó chàng không lý giải được, nhưng nó cũng lại khiến cho chàng nảy ra những mối nghi ngờ khác.

Trời đã tối, thực khách trong tử điểm đã nhiều hẳn lên, họ thấy chàng ngồi thừ người một mình, thì đều có vẻ lạ lùng, sau khi nghỉ xong, chàng cũng từ từ đi ra, gió mỗi lúc một lạnh, khí nóng trong ngày thịnh hạ đã tiêu tan, nhưng trong lòng chàng vẫn rất u sầu, không biết giờ đây mình cần phải làm gì.

Trong nửa ngày vừa rồi, lời mà Cao Quan Vũ Sĩ nói ra tuy khiến chàng đã không còn ngờ vực lão bao nhiêu nữa, nhưng sau khi trầm tư mặc tưởng, Trác Trường Khanh lại bắt đầu cảm thấy người này rất khả nghi, chàng thâm nhủ:

“Tuy người này có chỗ khả nghi, nhưng những lời lão nói lại rất hợp ý. Nếu ta có thể trừ khử Xú Nhân Ôn Như Ngọc trước khi đến hạn kỳ khai hội thì trường kiếp nạn này lại biến thành cuộc vui, thậm chí Ôn Cần.”

Nghĩ đến Ôn Cần, chàng không ngăn được tiếng than thở, dừng ngay luồng suy nghĩ lại, chàng ngược mắt lên thì thấy bóng dáng của tường thành đã ẩn hiện thấp thoáng trong cảnh sắc chiều tà, liền biết rằng, mình đã về tới Lâm An.

Xa xa mà trông, trong thành Lâm An mọi nhà đã thấp đèn đuốc sáng rực, trong sơn thành phồn hoa lúc này anh hùng hào kiệt từ khắp nơi đổ về, tạo nên cảnh náo nhiệt khác thường.

Trác Trường Khanh thông thả bước vào thành Lâm An thì thấy nhà nhà đèn đuốc rực rỡ, chốc lát lại có mấy đại hán cao lớn, lưng đeo đao đang vừa đi vừa hát rống lên, từ trên tỬ lầu cũng vọng xuống tiếng ồn ào huyền náo, thảm kịch lưu huyết đêm qua, tuy khiến cho mọi người một phen kinh sợ, nhưng mấy hào sĩ võ lâm trong thành vốn là những tay vào sinh ra tử đã quen, nên dường như đã quen đi cảnh tượng đầm máu đêm qua.

Trác Trường Khanh lại ngậm ngậm than thở:

“Mấy người này chẳng quản đường xa ngàn dặm mà tới đây, chỉ mong sao giành đoạt bảo kiếm, chiếm được mỹ nhân nếu không thì cũng muốn xem một trường võ lâm náo nhiệt, kiếm vài trăm lượng bạc mà về, có ai biết đâu rằng, đại họa sắp giáng xuống đầu?”

Lòng còn đang nghĩ thế, bỗng chàng chợt nhớ cha con Đa Tỹ Thần Kiếm Vân Khiêm, bèn nghĩ:

“Vân lão gia biết rộng hiểu nhiều, không biết có thể nhìn ra chân tướng của chuyện này không nhỉ?”

Chàng tuy là người cực kỳ thông minh, nhưng giờ đây trong lòng có quá

nhiều mối ưu phiền, chàng rất muốn đi tìm Đa Tỷ Thần Kiếm để bàn tính một chút, nhưng lại cảm thấy câu chuyện này có nhiều điều khó nói ra thành lời.

Trong nhất thời, luồng suy nghĩ của chàng lại tuôn trào, không thể tự quyết, chàng than thầm một tiếng, nghĩ bụng:

“Bất luận thế nào, ta cũng cần phải đi kiếm Vân lão gia trước đã, chỉ còn mấy ngày nữa là đến thịnh hội, lúc đó ta có lên Thiên Mục sơn cũng chưa quá trễ.”

Chàng bỗng kinh ngạc mà dừng ngay luồng suy nghĩ của mình lại, vì không rõ từ khi nào chàng đã tự cho rằng, muốn trừ được kiếp nạn này thì không thể không nghe theo lời Cao Quan Vũ Sĩ nói, nhưng trong thâm tâm chàng lại cảm thấy không thể dựa vào Cao Quan Vũ Sĩ kia được, thậm chí cái tên “Cao Quan Vũ Sĩ” có thể là sự giả mạo.

Cho nên, lúc này chàng cảm thấy có chút kinh hãi, thầm nghĩ:

“Sao mà ta lại hồ đồ thiếu thận trọng như vậy, khi nãy quên không hỏi lão, Xú Nhân Ôn Như Ngọc bố trí mấy cạm bẫy kia ở nơi nào, Thiên Mục sơn dài hàng trăm dặm, cho dù ta có kiếm ra được thì cũng quá kỳ khai hội rồi còn gì.”

Ô! Thậm chí đến cả chỗ dừng chân của Vân lão gia ở đâu, ta cũng chẳng biết, thành Lâm An rộng thế này, nếu muốn kiếm chỗ nghỉ ngơi của một người, e rằng cũng khó.

Chàng chau mày trầm ngâm hồi lâu, rồi bỗng không ngăn được mà bật cười một mình:

“Làm sao mà ta ngốc thế nhỉ, Vân lão gia là người có vai vế cao trong võ lâm, ta chỉ cần hỏi một ai đó thì biết ngay được Vân lão gia trú ở đâu ngay!”

Vừa nghĩ đến đó, chàng bèn dừng bước, vừa định kiếm một bằng hữu võ

lâm để hỏi xem cha con Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm hiện giờ đang ở đâu.

Nào ngờ...

Chàng đang còn đưa mắt tìm kiếm thì đã nghe thấy tiếng nhạc kỳ dị văng vẳng truyền tới, hiện giờ trong thành đang rất huyền não ồn ào, nhưng khi tiếng nhạc vừa truyền tới, Trác Trường Khanh chỉ thoáng nghe cũng biết ngay tiếng nhạc kỳ dị này phát ra từ những thanh trúc như tiêu mà chẳng phải tiêu, dường sáo mà chẳng phải sáo, của mấy nàng hồng y thiếu nữ chàng từng gặp hồi sáng.

Chàng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ Xú Nhân Ôn Như Ngọc đã đến thành Lâm An rồi sao?”

Lại nghe thấy tiếng nhạc kỳ dị từ xa truyền tới mỗi lúc một rõ ràng, chốc lát, không chỉ riêng Trác Trường Khanh, mà cả những khách bộ hành đang đi trên đường và đám người đang ăn uống ồn ào náo nhiệt trên tửu lầu cũng đều nghe thấy tiếng nhạc kỳ dị kia.

Tất cả hành nhân trên đường đều dừng bước, thực khách trong tửu lầu cũng thò đầu ra nghe ngóng, tuy xem ra mọi người đều lắng tai nghe tiếng nhạc, kỳ thực trong lòng ai nấy đã ngấm ngấm phòng bị. Trong thành Lâm An hiện tại, tai họa lúc nào cũng có thể đột ngột giáng xuống đầu mọi người, khí trời tuy đã vào đầu thu, gió mát trăng thanh, nhưng ai nấy đều cảm thấy ngọt ngào khó chịu.

HỒI MUỐI TÂM

Ngọc Nữ Kim Thiếp

Một ngọn đèn dầu đặt trên tràng kỷ dựa vào tường, toả ánh sáng dịu dịu khắp gian phòng khách.

Phía sau phòng khách là một gian phòng ngủ, cả hai phòng này đều không rộng lắm, nhưng Đa Tỷ Thần Kiếm có thể tìm được một chỗ nghỉ chân như thế này, quả thực không phải là một chuyện dễ dàng.

Bởi vì, hiện giờ thành Lâm An đã sắp vào lúc Phong Vân hội, thực đã rất đông người rồi, nếu không phải là những bậc tiền bối giang hồ đức cao vọng trọng uy danh chấn động võ lâm như Đa Tỷ Thần Kiếm và Vân Trung Trình, e rằng muốn kiếm được một nơi an thân là cực kỳ khó khăn, huống hồ đây lại là nơi có phòng khách, phòng ngủ.

Lúc này, Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm đang ngồi nhìn ra ngoài, bên chiếc cửa sổ lớn nơi phòng khách, bên ngoài là một khoảng sân nho nhỏ, khoảnh khắc bỗng đâu có tiếng cười nói vui vẻ vọng tới, khiến cho cảnh vật u tối nặng nề cũng có chút nào nhẹ đi. Sắc diện của vị lão tiền bối võ lâm tỏ vẻ u buồn trầm uất.

Vân Trung Trình đang ngồi trước mặt ông thấy nét u sầu trầm uất trên mặt phụ thân, bèn lo lắng hỏi:

– Gia gia, thời khắc lúc này chẳng còn sớm nữa, hay là cha con ta hãy ra ngoài ăn chút gì?

Vân Khiêm chậm chậm lắc đầu, ánh đèn chiếu lên mặt ông, khiến những nếp nhăn trên mặt càng rõ nét hơn, Vân Trung Trình thở dài náo nê,

rồi nói:

– Trường Khanh đệ tuy hãy còn nhỏ tuổi, nhưng võ công lại cực kỳ cao siêu, hơn nữa nó lại thông tuệ hơn người, bất luận trong tình hình nào đi nữa, cũng an toàn thoát hiểm, gia gia hà tất phải lo lắng làm gì?

Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm chau cặp mày rộng, rồi bỗng lên tiếng: Chuyện mà ta lo lắng không phải là vì Trác Trường Khanh, mà là...

Đột nhiên, ông quay qua hỏi:

– Trung Trình, con có biết mấy ngày nay, Kiều Thiên đã đi đường nào rồi không? Ta đang muốn hỏi xem hấn...

Còn chưa nói hết câu, ông đã dừng lại, Vân Trung Trình không khỏi lấy làm lạ kỳ, không hiểu tại sao hôm nay, gia phụ mình lại nói ra những lời như vậy, nào ngờ lại nghe thấy Vân Khiêm hạ giọng nói:

– Trung Trình, con nghe thử xem đây là tiếng gì vậy?

Gió đêm cuốn qua khoảng sân nhỏ, thổi vào cửa sổ. Tiếng nhạc kỳ dị kia cũng theo gió văng vẳng vọng tới.

Cha con họ Vân đều không khỏi biến sắc, Vân Trung Trình chăm chú lắng nghe hồi lâu, vừa định trả lời, thì Vân Khiêm đã nói:

– Dường như ta đã từng nghe qua tiếng nhạc này...

Ông bỗng vỗ trán một cái rồi nói:

– Đúng rồi, ba mươi năm trước, tại Miêu Cương, ta đã từng nghe tiếng nhạc này rồi, đó là tiếng thổi trúc của người Miêu, khi đó..., ta trạc tuổi con hiện giờ...

Những người lớn tuổi, trong lúc bất tri bất giác thường hay để lộ ra tâm trạng của họ.

Vân Trung Trình ngây người rồi bước nhanh ra cửa, bỗng ông dừng ngay

lại, quay về phía Vân Khiêm, nói:

– Gia gia, con ra ngoài xem thử trước, có lẽ là...

Ông kín đáo ngừng lời nói của mình lại, vì ông không muốn gọi cái tên Xú Nhân Ôn Như Ngọc ra.

Nhưng Đa Tỷ Thần Kiếm đã phiêu bạt giang hồ mấy chục năm nay, lẽ nào khi nghe thấy tiếng nhạc kỳ dị kia lại không liên tưởng ngay đến nữ ma đầu Hồng Y Nương Nương Ôn Như Ngọc ở Miêu Cương.

Vì thế, cả hai cùng sánh vai ra khỏi khách sạn.

Trên đường, ánh đèn đuốc rực rỡ, người đi đường rất đông, nhưng tiếng cười nói, tiếng hát và tiếng ồn ào trên tầu lầu đều đã ngưng bật, thay vào đó là tiếng nhạc kỳ dị đang vọng tới mỗi lúc mỗi rõ.

Cha con họ Vân bước nhanh về phía có tiếng nhạc vọng tới, các hào sĩ võ lâm quen biết tuy giờ đây đang kinh hãi lo lắng, nhưng nhìn thấy hai người, họ liền cúi chào.

Bước qua một con lộ khác, ánh mắt của Vân Trung Trình bỗng nhìn thấy Trác Trường Khanh mặc bộ huyền y đang đứng trong đám người trên đường trông tựa như một con huyền hạc đứng giữa bầy gà. Vân Trung Trình không khỏi mừng rỡ, thốt lên:

– Gia gia, Trường Khanh kia rồi!

Ánh mắt sắc bén của Trác Trường Khanh lại không nhìn thấy hai cha con họ Vân, vì lúc này chàng đang ngây người ra trầm ngâm suy tưởng.

Tiếng kêu mừng rỡ của Vân Trung Trình đã kéo chàng ra khỏi luồng suy nghĩ hỗn loạn, không đợi chàng bước lại, Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm đã mau chóng bước tới nắm lấy hai vai chàng mà hỏi:

– Trường Khanh, con không sao chứ?

Tuy chỉ là câu nói ngắn ngủi, nhưng trong lời nói đã bao hàm biết bao nhiêu tình cảm và sự quan tâm sâu sắc.

Trường Khanh lắc đầu, đoạn chàng vội nói:

– Lão bá, xin lão bá cứ an tâm, con... con không sao...

Chàng ngập ngừng nói, cơ hồ như đang rất xúc động, chàng chỉ cảm thấy một tình cảm dịu dàng trườn men từ hai bàn tay to lớn của Vân Khiêm đang truyền sang mình. Cái tình cảm ấm áp này, không có bất kỳ lời nói nào có thể miêu tả được cũng không có bất cứ thứ gì thay thế được.

Chàng mỉm cười cảm kích, rồi đưa tay ra nắm lấy tay Vân Trung Trình, trong nhất thời, giữa ba người nảy sinh một cảm giác ấm áp, tình bạn - là thứ tình cảm kỳ diệu và đáng trân trọng.

Họ cùng nắm tay nhau, ngây người ra hồi lâu, mấy người ở xung quanh họ không nói một lời nào, ánh mắt nhìn ba người đều không khỏi lộ vẻ kỳ lạ, hai hiệp sĩ giang hồ vang danh võ lâm này, giờ đây lại có những dáng điệu thế kia.

Nhưng...

Tiếng nhạc kỳ dị lại nổi lên.

Vì vậy, ánh mắt của mọi người lại dồn hết về phía con đường phía trước, nơi có tiếng nhạc phát ra.

Trác Trường Khanh định thần lại rồi nói:

– Lão bá, đại ca, tiếng nhạc này chính là do các hồng y thiếu nữ đệ tử của Xú Nhân Ôn Như Ngọc tấu ra, xem ra giờ khắc này, Ôn Như Ngọc đã vào thành Lâm An rồi.

Đa Tỷ Thần Kiếm dựng ngược đôi mày rậm, quay lại nhìn Vân Trung Trình một cái, hạ giọng nói:

– Quả nhiên là mụ.

Đoạn Vân Khiêm lại quay qua Trác Trường Khanh, nói:

– Khanh nhi, làm sao mà con biết được?

Trác Trường Khanh trầm ngâm một lúc không biết giờ đây mình có nên đem những gì đã gặp mà nói ra không, tuy chàng không cần phải giấu giếm cha con họ Vân, nhưng lại không muốn những người xung quanh nghe thấy.

Nào ngờ...

Chàng còn đang cân nhắc tính toán, lại nghe thấy đám người xung quanh đột nhiên phát ra những tiếng kêu hỗn loạn, người đứng trên lề đường đều đã tràn hết xuống lòng đường, người đứng trên lầu lầu tựa hồ cũng nhảy cả xuống, chàng đưa mắt ra nhìn, không ngăn được, thốt lên:

– Đến rồi.

Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm không khỏi bàng hoàng sửng sốt, mấy chục năm qua, danh tiếng của Hồng Y Nương Nương Ôn Như Ngọc đã chấn động giang hồ võ lâm, nhưng từ xưa đến giờ mụ chưa từng ra khỏi Miêu Cương một bước. Giờ đây, vị lão anh hùng võ lâm tuổi đã ngoài bảy mươi này vừa nghĩ tới mụ thì mụ đã xuất hiện ngay trước mặt ông ngay lập tức, Vân Khiêm không ngăn được cảm giác kinh sợ, thầm nghĩ:

“Chẳng lẽ nữ ma đầu kia lúc này đã đến Giang Nam và cũng đã vào thành Lâm An rồi sao?”

Ông đưa mắt nhìn thì thấy tận đầu con lộ, quả nhiên có một hàng hồng y thiếu nữ đang thông thả bước tới, đám người khi nãy tràn xuống lòng đường, nhìn thấy hàng thiếu nữ này, đều nhất tề lùi lại để nhường lối.

Ánh đèn đuốc sáng rực hai bên đường, chiếu lên người mấy thiếu nữ

này, chỉ thấy họ ai nấy đều xinh như mộng, da trắng như tuyết, hồng y trên người được ánh đèn chiếu tới càng ánh lên vẻ đẹp lộng lẫy của họ.

Trác Trường Khanh đưa mắt nhìn, lòng chàng không khỏi trầm nghĩ rằng:

“Quả nhiên là họ! Nhưng cổ hương xa của Xú Nhân Ôn Như Ngọc đâu rồi?”

Chàng định thần nhìn kỹ, mấy thiếu nữ tóc vấn cao, tay cầm ống trúc xanh, cùng với lối trang sức lúc ban ngày, nhưng bên tay tả mỗi người lại cầm một cái giỏ hoa hồng cực lớn. Cứ hai người một cặp, sánh vai mà đi, nhưng đằng sau họ, lại có một số người hiếu kỳ đang đi theo, không thấy bóng dáng cổ hương xa mà Hồng y Nương Nương Ôn Như Ngọc đã ngồi lúc ban sáng đâu cả.

Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm chăm chú nhìn hồi lâu, đột nhiên giật mình quay đầu nói với Vân Trung Trình:

– Trung Trình, con xem mấy người thiếu nữ này có quen không? Vân Trung Trình gật đầu nói:

– Mấy... thiếu nữ này bất luận phục sức trang điểm cùng dáng điệu nét mặt như thế nào, cũng đều tương tự như các thiếu nữ đã chúc thọ tại nhà chúng ta hôm trước, nhưng có vẻ lớn tuổi hơn một chút.

Vân Khiêm vuốt chòm râu dài, nói:

– Đúng vậy, hôm đó ta đã nhận ra, mấy thiếu nữ kia nhất định là đệ tử của Ôn Như Ngọc, bây giờ xem ra gia gia của người đoán không sai chút nào.

Ông khẽ ngừng lại, đoạn nói tiếp:

– Nhưng sao không thấy Hồng Y Nương Nương đâu cả? Mấy đứa tiểu nữ kia đến đây làm gì? Hừm... trong tay ai nấy đều cầm giỏ hoa, chẳng lẽ

là để tung hoa chăng?

Vị lão nhân già rồi mà còn cay nghiệt, câu nói đầu tiên là để nói với Vân Trừng Trình - ái tử của ông. Mấy câu sau là người đặc ý mình già rồi mà mắt chưa mờ, đầu óc còn tỉnh táo minh mẫn, mấy lời nói sau khi ngừng lại chính là hỏi Trác Trường Khanh, đến câu cuối cùng thì là ông ta tự nói một mình và cũng lại là mấy câu chửi ngầm người ta.

Trác Trường Khanh hiểu mấy lời ông nói, bèn khẽ mỉm cười, trong lòng cũng đang ngấm ngấm tự vấn:

“Xú Nhân Ôn Như Ngọc không tới, mấy nữ nhân kia lại đến làm gì nhỉ?”

Tiếng nhạc kỳ dị đột nhiên cũng dừng lại, chỉ thấy mấy hồng y thiếu nữ đang tùy theo tiếng nhạc vừa dứt mà nhất tề dừng bước, đem cây trúc mà gài vào thắt lưng màu hồng nơi eo của mình.

Đám người bên đường, cơ hồ toàn là người trong võ lâm, nhìn thấy hàng ngũ hồng y thiếu nữ, tuy có nẩy sinh lòng hiếu kỳ, nhưng nhớ lại sự việc đêm qua, ai nấy đều không khỏi giật mình run sợ.

Hiện tại, quần hùng đều đứng ngây cả người ra, họ biết việc này không rõ bằng Trác Trường Khanh và cha con họ Vân, tất nhiên họ không thể đoán được dụng ý của mấy hồng y thiếu nữ kia.

Tất cả mọi người lại thấy hai hồng y thiếu nữ đứng đầu hàng người đang cúi chào đám người ở hai bên, đoạn cùng cất tiếng:

– Tệ nữ phụng mệnh của gia chủ, tới đây thỉnh an chư vị, hơn nữa xin dâng thiếp mời xin chư vị xem qua.

Lời nói của hai vị cô nương này nhanh chậm như nhau, không sai một ly, hơn nữa giọng oanh thoả thễ, trong trẻo dịu dàng lại phối hợp với dung mạo tuyệt vời, cử chỉ đoan trang khiến quần chúng nghe thấy, nhìn thấy

đều ngắn cả ra.

Đa Tỷ Thần Kiếm chau cặp mày rậm, hạ giọng nói:

– Quả thực, Hồng Y Nương Nương ghê gớm. Không nói gì nhiều chỉ cần xem mục huấn luyện đồ đệ của mục, đủ thấy điều đó. Giọng điệu nhanh chậm trong câu nói của hai cô nương này được huấn luyện kỹ càng, tuy là lời hai người nói, nhưng khi nghe lại dường như chỉ có một người nói vậy.

Vân Trung Trình cũng tiếp lời ông:

– Hôm đưa lễ vật chúc thọ đến cho gia gia, chẳng phải cũng có hai thiếu nữ mà khi nói, lại dường như là một người nói ra đó sao, lúc đầu con còn cho rằng, họ là hai chị em song sinh.

Lời nói còn chưa dứt, đã thấy hai thiếu nữ này bỗng vung tay, lập tức cùng các thiếu nữ đằng sau tản ra, Trác Trường Khanh ngấm ngấm đưa mắt đếm, vừa vặn mười ba người.

Quần hùng tứ phía vốn đã mê mẩn tâm thần, giờ đây thấy mấy thiếu nữ này đang tản ra, yếu diệu thướt tha đi tới trước mặt mình, trên mặt họ đều nở nụ cười tươi như hoa thì quần hùng ai nấy đều đờ đẫn ngây người ra ngấm nhìn.

Trác Trường Khanh đưa mắt nhìn, đã thấy hai thiếu nữ đi đầu đang sánh vai nhau bước về phía chàng, làn thu ba lóng lánh, bỗng nhiên họ cùng cười mà nói rằng:

– Té ra các hạ cũng ở đây.

Đoạn họ bước thẳng đến trước mặt chàng.

Đa Tỷ Thần Kiếm chau mày rậm, hỏi:

– Con có quen họ à?

Trác Trường Khanh ngăn người ra, nào ngờ thiếu nữ bên hữu đã cười

nói:

– Làm sao mà không quen, sáng sớm nay, chúng tôi vừa gặp nhau mà.

Tiếng cười trong trẻo dịu dàng, đoạn nàng lấy từ trong giỏ hoa một tấm giấy màu đỏ, đưa cho Trác Trường Khanh rồi quay mình uyển chuyển bước đi.

Trác Trường Khanh tiếp lấy bức thiệp mời màu hồng từ tay hồng y cô nương kia, chàng nhìn xuống thì thấy trên bức thiệp có ghi mấy chữ rõ ràng:

“Ngày mỗ tháng mỗ giờ mỗ, ngoài thành Lâm An, nơi đình Nhất Lương, sứ giả nghênh tiếp”.

Bút tích chẳng phải hành cũng chẳng phải thảo, không là Triện cũng không là Lệ, nhìn kỹ một lượt thì thấy mấy chữ này đều là dùng sợi vàng dán lên trên tấm thiệp, ở dưới không ghi danh tính.

Chàng đưa mắt nhìn thì thấy thấp thoáng những bóng màu hồng yếu điệu của mấy hồng y thiếu nữ, các anh hùng hào kiệt đứng ở hai bên đường, ai nấy đều ngạc nhiên trợn mắt há miệng cúi đầu xem, trên tay cũng là một tấm thiệp mời xa xỉ tột bậc.

Thiệp mời sơn son thiếp vàng, cực kỳ sang trọng xa xỉ, quân hào tuy đã từng thấy qua không biết bao nhiêu loại thiệp mời rồi, nhưng chưa bức thiệp nào lại đẹp để như bức thiệp này.

Ánh mắt Đa Tỷ Thần Kiếm cũng chăm chú trên bức thiệp này, soi mới hồi lâu, đột nhiên ông quay qua hỏi:

– Trường Khanh, một ngày vừa rồi, con đã gặp phải chuyện gì, chẳng lẽ sáng sớm hôm nay, con đã gặp mặt Hồng Y Nương Nương rồi sao?

Vị lão anh hùng này tuy cũng có chút kinh ngạc với tấm thiệp mời, nhưng ông vẫn không quên lời mà hồng y thiếu nữ kia vừa nói, sau khi xem

xong hàng chữ trên tấm thiệp, ông bèn không ngần ngại, mới hỏi Trác Trường Khanh như thế.

Trác Trường Khanh than khẽ một tiếng.

– Hôm nay, tiểu diệt đã gặp phải rất nhiều chuyện kỳ dị, đợi khi nào rảnh rồi sẽ bẩm cáo tường tận cho lão bá...

Chàng còn chưa nói hết, đã lại thấy mấy hồng y thiếu nữ kia sắp thành một hàng, hai thiếu nữ đứng đầu đồng thanh cất tiếng:

– Tệ nữ chúng tôi vội đến vội đi, các anh hùng hảo hán trong thành Lâm An nhiều thế này, tệ nữ chúng tôi thật không thể thông tri cho từng người được, vì vậy tệ nữ hy vọng chư vị nào nhận được tấm thiệp này, hãy chuyển lời đến các anh hùng hào kiệt không nhận được thiệp mời rằng:

“Ngày mỗ tháng mỗ giờ mỗ, tệ nữ chúng tôi sẽ ở đình Nhất Lương cách thành Lâm An một dặm để nghênh tiếp đại giá của các vị”.

Nói rồi, cả hai cùng cúi mình chào, đoạn tất cả mười sáu vị cô nương nhất tề chuyển mình mà đi.

Quần hào tứ phía còn mãi ngấm nhìn bóng dáng yếu điệu của họ cho đến khi họ đã chìm hẳn vào trong bóng đêm mù mịt.

Đa Tỹ Thần Kiếm đằng hắng một tiếng, rồi than

– Hồng Y Nương Nương tốn hao bao nhiêu vật lực như vậy, cuối cùng là có ý gì? Chẳng lẽ muốn kén chồng cho đệ tử sao?

Ông ngừng lại một lát, rồi tiếp:

– E rằng vị tất đã là như thế!

Quần hào cũng đang thì thầm bàn tán, nên hầu như không nghe thấy lời Vân Khiêm nói, mấy người đứng bên đường xem cảnh tượng lạ lùng này, kẻ thì xuýt xoa đánh giá số vàng thiệp trên thiệp mời, kẻ thì cười nói luôn

miệng, đoạn ai thì về chỗ ấy.

Mấy hào sĩ võ lâm tuy không đếm xỉa gì đến số vàng thiếp trên thiếp mời, nhưng giờ đây cũng không khỏi mừng thầm:

“Hơ, quả là sang trọng, nếu không sớm lên Thiên Mục sơn, e rằng chẳng còn phần nào dành cho mình nữa.”

Vì vậy, họ càng quyết tâm muốn lên Thiên Mục sơn, đại đa số những quyết tâm trong nhân thế, đều chẳng phải vì ánh lấp lánh của vàng bạc kia sao?

Bóng hình yếu diệu thiết tha của mấy thiếu nữ đã chìm dần vào bóng tối, nhưng ánh mắt của quần hùng vẫn đắm đắm trông theo, chỉ có ánh mắt của Đa Tỷ Thần Kiếm là dừng lại nơi Trác Trường Khanh mà thôi.

Vậy lúc này Trác Trường Khanh thì sao?

Hiện giờ, chàng đang cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, không ai biết chàng đang nghĩ gì, Đa Tỷ Thần Kiếm tuy muốn hỏi, nhưng thấy dáng điệu của chàng như thế, tựa hồ như đang quyết định một việc trọng đại nào đó, nên ông cũng cố gắng kềm lại lời nói của mình, hy vọng Trác Trường Khanh mau kết thúc suy nghĩ của chàng.

Tiếng ồn ào huyên náo lại bắt đầu nổi lên...

Có ba đại hán mình mặc áo dài, chân mang hài cỏ, trang phục giản dị đang thông thả tiến tới trước mặt Vân Khiêm, rồi không hẹn mà cùng cung thân vái chào, đồng thanh nói:

– Vân lão gia, đạo này lão gia vẫn khoẻ chứ?

Đa Tỷ Thần Kiếm tuy có tâm sự, nhưng vừa thấy ba người này, ông cũng nở nụ cười tươi, nói:

– Tưởng là ai, hóa ra là cao đồ của Thạch lão gia. Vân Khiêm quay đầu

về phía Vân Trung Trình:

– Trung Trình, hãy mau qua đây, mấy vị này ta vẫn thường hay nhắc tới, chính là môn hạ của Thạch lão gia thuộc tiêu cục Yên Vũ ở thành Bắc Kinh, mười năm không gặp không ngờ các vị anh tuấn đẹp đẽ đến thế, Thạch lão gia đã lâu chưa xuất kinh, dạo này vẫn khỏe chứ?

Trên mặt ba vị đại hán cùng lộ vẻ ảm đạm, cúi đầu nói:

– Gia sư đã quy tiên cách đây ba năm rồi.

Đa Tỷ Thần Kiếm chau mày, vội hỏi:

– Thật à, ôi... không ngờ mới có mấy năm, các huynh đệ của ta lại mất đi một người. Ôi... tuổi già điêu linh năm xưa anh hùng, nay đi quá nửa, chẳng trách tai họa trên giang hồ ngày một nhiều thêm.

Vân Trung Trình đứng bên cạnh phụ thân nghe thấy vậy lẽ nào chẳng biết tâm sự của Vân Khiêm, nên ông cũng cúi đầu không nói gì.

Rất lâu sau.

Đa Tỷ Thần Kiếm chậm chậm ngẩng đầu lên, hạ giọng:

– Các hiền đệ lần này rời khỏi Bắc Kinh xuống Giang Nam, ắt hẳn cũng là vì thịnh hội Thiên Mục sơn chăng?

Ba đại hán cùng đồng thanh đáp phải. Vân Khiêm mỉm cười, đưa mắt nhìn, bỗng mặt biến sắc, quát lớn:

– Trường Khanh đâu?

Vân Trung Trình giật thót mình, đưa mắt tìm kiếm, chỉ thấy trên con lộ đầy ắp tiếng ồn ào huyên náo, người qua kẻ lại tấp nập mà Trác Trường Khanh lúc trước vẫn đứng cạnh mình, trong lúc Vân Khiêm đang hàn huyên với môn hạ của cố nhân, không biết Trác Trường Khanh đã bỏ đi đâu rồi.

Đa Tỷ Thần Kiếm chau mặt, nhẩy vọt ra giữa lòng đường dừng chân than rằng:

– Thằng bé này, không biết lại làm sao rồi?

Vân Khiêm vén tà áo dài, bước nhanh đến đầu đường, nhìn ngó khắp bốn phía, cũng chẳng thấy bóng dáng Trác Trường Khanh đâu cả. Vân Trung Trình cũng cảm thấy kỳ lạ:

“Trường Khanh đệ sao lại đi vội vã chẳng nói một lời nào thế nhỉ?”

Đoạn ông tự trả lời:

“Khanh đệ tuổi tuy còn nhỏ, tính tình rất kín đáo, chắc chắn là phát hiện một biến cố gì, nên mới bỏ đi như vậy.”

Vân Trung Trình bèn bước theo chân Vân Khiêm, được vài bước ông bỗng dừng lại, quay đầu về phía ba đại hán mà mỉm cười khiêm nhượng, ông còn chưa kịp nói, mấy đại hán kia đã cung tay chào rồi nói:

– Vân đại hiệp, nếu có việc xin cứ tự nhiên, huynh đệ chúng tôi đã biết nơi nghỉ chân của Vân đại hiệp, sáng mai sẽ đến thăm hỏi sau.

Ba đại hán này cũng là những nhân vật từng trải trong giang hồ khi thấy thần thái của cha con họ Vân, thì đều biết rằng, chắc hẳn có sự gì cần kíp, họ cũng liền cáo từ.

Hai cha con họ Vân rảo khắp một lượt tất cả đường to ngõ hẹp trong thành Lâm An, nhưng không thấy bóng dáng Trác Trường Khanh đâu cả. Trác Trường Khanh vừa mới vào thành, giờ đây đột nhiên không từ mà biệt, thế thì chàng ta đi đâu rồi?

Nguyên là khi nãy Trác Trường Khanh trông thấy bóng dáng của mấy hồng y thiếu nữ kia, chàng cúi đầu trầm ngâm hồi lâu thầm nghĩ:

“Xú Nhân Ôn Như Ngọc đã thiết lập biết bao nhiêu cạm bẫy trên Thiên

Mục sơn, nhưng ta lại không biết là đặt ở đâu, nếu đợi đến khi khai hội mới đi thì e rằng là quá muộn.”

Vừa nghĩ tới đó, chàng liền quyết định tức thời:

“Mấy thiếu nữ này ắt hẳn sẽ trở về nơi Ôn Như Ngọc giấu mình, chỉ bằng ta ngấm ngầm theo dõi họ, tìm đến đó rồi sẽ tùy cơ ứng biến.”

Chàng đưa mắt lên thì thấy bóng hình các hồng y thiếu nữ mỗi lúc một xa, thân hình thướt tha yếu điệu đã biến mất nơi khúc ngoặt đầu con lộ.

Do vậy, chàng liền lập tức không chút do dự mà phóng người đi, thân hình chàng nhanh như tên bắn, xuyên qua đám người đang thả bộ trên đường mà lướt về phía các hồng y thiếu nữ.

Lúc đám người đi đường còn đang ngạc nhiên vì bị cánh tay cứng như sắt của chàng xô thì chàng đã tới chân thành rồi, ở đây khách bộ hành đã thưa thớt, chàng liền dừng bước nhìn quanh một hồi rồi lại lướt đi.

Ngoài thành, bóng đêm phủ xuống một màu đen thăm thẳm, chỉ cách một bức tường thành mà dường như đã chia thành hai thế giới khác hẳn nhau, trong thành đèn đuốc rực rỡ, sáng như ban ngày, khắp nơi đều vang lên tiếng cười nói huyên náo, thời gian dường như vẫn còn rất sớm, phía ngoài thành thì trời tối như mực, cảnh vật tịch mịch cô liêu, đâu đây có tiếng côn trùng cất lên rả rích, tưởng chừng đêm đã khuya lắm rồi.

Trác Trường Khanh hít một hơi thật dài, đưa mắt tìm kiếm khắp nơi, chỉ thấy bốn phía tối đen như mực, tiếng cây cối xào xạc theo gió đêm, tuyệt không một bóng người, rõ ràng mấy hồng y thiếu nữ kia vừa mới ra khỏi thành, vậy mà lúc này không biết đã biến đâu mất cả, chỉ thấy trong tiếng gió đêm vi vu, có tiếng xe lộc cộc lăn từ đằng xa vắng tới, càng lúc tiếng xe càng nhỏ dần.

Trác Trường Khanh bèn không chút do dự, phóng người như bay về phía

phát ra tiếng xe.

Trong màn đêm đen thẳm, thân hình chàng như một làn khói mỏng, không chút chậm trễ lướt đi, gió táp vào mặt, những vật lướt qua bên cạnh mình, chàng cũng không nhìn rõ đó là vật gì nữa.

Trong khoảng thời gian chừng một tuần trà, Trác Trường Khanh đã trông thấy bóng chiếc xe ngựa trước mặt, thân hình chàng tựa hồ không cử động gì, nhưng tốc độ lại tăng thêm mấy phần, chớp mắt khoảng cách giữa chàng và chiếc xe ngựa phía trước chỉ còn khoảng mười mấy trượng, thậm chí chàng đã nhìn rõ thân hình cao lớn của tên phu xe đang ngồi đánh xe đằng trước nữa.

Cỗ xe có màu sơn đen bóng, bóng đến mức người ta có thể soi mặt trong đó được, trước mặt có thắt bốn con tuấn mã, thùng xe cũng được trang trí cực kỳ sang trọng.

Có ánh đèn màu vàng hắt ra qua khung cửa sổ trên xe, bóng người lúc ẩn lúc hiện, chợt lại có tiếng cười nói khe khẽ vang lên, tiếng cười giòn hòa lẫn với tiếng xe lăn rầm rập, theo gió vọng tới, thanh âm tuy không rõ lắm, nhưng với thính lực của Trác Trường Khanh thì chàng lại nghe rất rõ ràng.

Trác Trường Khanh khẽ nhướn cặp mày lộ vẻ vui mừng vì biết rằng, mục tiêu mình đang theo đuổi đã ở trước mặt, chàng bèn giơ hai tay, bỗng nhiên thân hình cao lớn của chàng bay vọt lên trời, trên không trung chàng khe vạn người, liền nhẹ nhàng đáp xuống đằng sau xe mà không gây ra một tiếng động nhỏ nào. Đừng nói gì tới trong xe chỉ là mấy thiếu nữ, cho dù có là cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm e rằng cũng chẳng có chút cảm giác gì, xem trong thiên hạ, đông đảo hào kiệt giang hồ, có mấy ai khinh công đạt đến bậc thượng thừa, xuất thần nhập hóa như Trác Trường Khanh?

HỒI MUỖI CHÍN

Câu Chuyện Lạ Kỳ

Chiếc xe vẫn phóng thẳng về phía trước, để lại đằng sau xe những đám bụi cuồn cuộn bốc lên, Trác Trường Khanh nhăn mặt khó chịu, chàng vừa định phẩy tay che bớt bụi, nhưng bỗng dừng lại, vì chuyện sinh tử của biết bao nhiêu hào sĩ võ lâm, vì thâm cừu bất cộng đái thiên của mình, thì cho dù có hít phải một ít bụi cũng chẳng đáng gì.

Đất đá trên đường rất nhiều, chiếc xe phóng như bay như thế, tất nhiên người ngồi trên xe cũng bị dẫn xuống xóc lên nhiều bận, nhưng Trác Trường Khanh chỉ khẽ vịn nhẹ vào thùng xe thì bao nhiêu sự dẫn xóc kia đều biến mất hết cả, ngoài thuật khinh công thượng thừa ra, nếu không có nội lực thâm hậu, thì cũng không thể làm như vậy được.

Bỗng nhiên, thùng xe như vỡ ra vì một trận cười lớn, một giọng nói trong trẻo vang lên:

– Tỷ tỷ nói có buồn cười không, chỉ dựa vào khuôn mặt điển trai của chàng ta mà tiểu thư đã chú ý rồi.

Trác Trường Khanh giật mình, chàng đây không muốn nghe lời cợt nhả của mấy thiếu nữ này, nhưng giờ tại đây, chàng không muốn nghe cũng không được, huống hồ lời nói này có hai tiếng “tiểu thư” thì chàng biết ngay đó là ai rồi, cho nên chàng không khỏi trong lòng có chút xao xuyến.

Lại nghe thấy một giọng nói khác cất lên:

– May người mà lần này tổ cô mời đến tuy không có ai có tiếng tăm, nhưng đều có chút khí phách, lại cũng chẳng có ai đáng ghét như thằng cha

kia, hi hi... chẳng tính tiểu thư đòi cắt mũi hấn đi.

Trác Trường Khanh cau mày nghĩ thầm:

“Thủ đoạn khinh người.”

Nhưng chàng lại không khỏi mừng thầm, vui mừng cái gì thì tự chàng cũng chẳng thể giải thích nổi...

Chàng lại nghe thấy một giọng nói khác cất lên:

– Tỷ tỷ đừng nói hấn ta khó ưa đáng ghét, nghe nói hai mươi năm trước, hấn cũng là một nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng, chúng ta hãy còn trẻ, đương nhiên không thể biết cái tên Hoa Lang Tất Ngũ đó rồi, đừng nói gì nhiều, tỷ đã thấy hấn có ngón khinh công Lăng Ba thập bát thức của Thiên Cương sơn rồi đấy, lần đó may là tiểu thư, nếu là người khác thì e rằng... rằng...

Nàng ta vừa nói vừa cười, nói đến câu cuối liền phá ra cười đến nỗi không nói được nữa, lập tức một giọng khác cười nói:

– Nếu mà thay tỷ vào thì chỉ sợ tỷ cũng bị hấn...

Mặt Trác Trường Khanh nóng ran lên, nghe thấy trong thùng xe là tiếng cười liên miên bất tuyệt, lẫn vào trong đó là một giọng trong trẻo nói lúc đầu tiên:

– Người nói lại xem ta có vẻ gãy răng người không?

Lại một số những tiếng lục đục nho nhỏ, một giọng nói chua ngoa cất lên:

– Tỷ tỷ... tỷ chính là tuồng phóng đảng, muội biết tỷ đã động lòng xuân rồi... Các tỷ tỷ xem, vừa thấy cái gã cao lớn mặc hắc y trước tiên, chẳng đợi mời đã bước ngay tới giao thiệp mời cho người ta, lại còn mặt dày đến mức nói chuyện với người ta nữa chứ... Ôi chao, tỷ tỷ đây, muội nói trắng ra

rằng tỷ tỷ để ý người ta, nhưng người ta chẳng để ý tới tỷ, cho nên nếu có Hoa Lang Tất Ngũ cũng chẳng đếm xỉa tới tỷ tỷ nữa à!

Nàng này vừa nói vừa cười khúc khích luôn miệng, hai má Trác Trường Khanh lại nóng bừng lên, chàng biết câu mà thiếu nữ kia nói cái gã cao mặc hắc y “đó chính là chàng”, nên vừa tức vừa buồn cười, nhưng cũng xuất hiện cảm giác vui mừng khó tả, bất luận một cậu thiếu niên nào khi nghe thấy một thiếu nữ khen ngợi mình thì cũng không thể không có cảm giác này!

Cô gái bị châm chọc hiển nhiên là e thẹn quá mà thành giận, kêu to lên:

– Được được, người cho rằng, ta không biết chuyện của người hử, này, các người có biết nó để ý tới ai không! Nó để mắt tới gã vận hoàng y bị tổ cô bắt về giam tại sơn động kia, đêm đó khi chúng ta vây hãm, gã đó phải luống cuống chân tay trong Nghê Thường Tiên Vũ Trận, nó đã để ý hấn ta rồi, vì thế khi hạ thủ đặc biệt còn lưu chút tình...

Nàng này đang thao thao bất tuyệt, bỗng nhiên ngưng lại không nói nữa, tựa hồ như bị ai chặn ngang vậy.

Trác Trường Khanh trầm nghĩ:

“Té ra hoàng y thiếu niên kia đã bị Ôn Như Ngọc cầm tù nơi sơn động.”

Vạn Diệu Chân Quân sư phụ của gã hoàng y thiếu niên là cùng một bọn với Ôn Như Ngọc, làm sao mà Ôn Như Ngọc lại cả gan đối đãi với hoàng y thiếu niên như vậy, việc này quả thực có chút kỳ dị...

Chàng còn đang trầm ngâm suy nghĩ, thì tai nghe thấy một giọng nói âm áp vang lên:

– Hai người các cô thật là đi tới đâu cũng muốn đầu khẩu, quả là đáng ghét quá, từ trước đến giờ ta chưa khi nào thấy qua một ai đáng ghét như

các cô, cứ chửi nhau đi, ta sẽ...

Tiếng nói của cô nương này nói chưa hết câu, thì đã nghe hai cô kia đồng thanh nói:

– Đại tỷ đừng mách chuyện chúng tôi, lần sau chúng tôi sẽ không dám đấu khẩu nữa đâu.

Trác Trường Khanh tuy vốn tính cương trực, giữ chính bỏ tà, nhưng khi nghe mấy lời châm chọc nhau của các thiếu nữ, chàng không khỏi cười thầm, mặt khác lại thầm than thở:

“Các thiếu nữ này vốn đều rất ngây thơ, nhưng đáng tiếc lại là bị nữ ma đầu kia dụ dỗ, ôi... Nếu như họ biết được những tấm thiệp mời mà họ vừa đưa cho các anh hùng hào kiệt là những tấm lệnh bài đưa người ta vào chỗ chết, thì không biết lúc đó họ sẽ nghĩ gì?”

Qua một khúc quanh gấp, mấy con tuấn mã hí lên một tràng dài, tiếng roi da quất vun vút trong đêm tối.

Luồng suy nghĩ của Trác Trường Khanh cũng bị cắt ngang một lát, sau đó chàng lại nghe thiếu nữ có giọng nói âm áp cất tiếng:

– Các người có biết không, ta cũng có một sự việc kỳ quái...

Cô nương này nói nửa chừng lại không nói tiếp nữa, tựa hồ chợt nhớ ra rằng mình không nên nói như vậy, mấy cô kia thấy vậy lập tức mồm năm miệng mười, nhao nhao lên:

– Đại thư thật là... luôn luôn như vậy, nói nửa chừng là không nói tiếp nữa, đại thư có biết rằng, như thế khiến người ta khó chịu lắm không?

Vị “Đại tỷ” này dường như không còn cách nào khác bèn miễn cưỡng nói tiếp:

– Các cô nương của tôi ơi, các cô đừng huyền não có được không? Ta

nói cho các cô hay, việc kỳ lạ của ta chính là...

Nàng lại ngập ngừng hồi lâu, Trác Trường Khanh không khỏi nghĩ thầm: “Cô nương này nói năng sao mà ấp a ấp úng thế!”

Chàng cũng không ngăn được tính hiếu kỳ, muốn nghe xem rốt cục cái gì khiến cô nương kia cảm thấy kỳ lạ.

Sau khi cô nương kia ngừng nói, dường như cũng sợ mấy thiếu nữ kia lại tranh nhau nói, bèn lập tức nói tiếp:

– Các cô biết hoàng y thiếu niên họ Sầm kia là đồ đệ của ai không?

Thiếu nữ lúc trước liền chồm nói leo:

– Điều này làm sao chúng tôi biết được, đại tỷ thử hỏi cô kia xem, nhất định cô ấy biết hẳn là đồ đệ của ai.

Trác Trường Khanh cười thầm:

“Thiếu nữ này xem ra thật là cứng đầu cứng cổ, vừa mới leo lên không dám đấu khẩu, giờ này lại không nhin nổi.”

“Đại tỷ” kia quả nhiên hạ giọng:

– Ta nói mi tồi tệ, quả nhiên không sai chút nào, người ta đang nói chuyện thực tế mà lại tuôn ra những lời lẽ đáng ghét, nói cho mi hay, nếu còn tái phạm, ta sẽ không nói một lời nào nữa.

Trong một câu nói của vị cô nương này, nhắc đi nhắc lại nào là “tồi tệ” nào là “đáng ghét”. Trác Trường Khanh phải cố gắng lắm mới không bật cười thành tiếng.

“Khắp gầm trời này, e rằng cũng khó kiếm được người nào thích dùng hai chữ “tồi tệ” hơn cô nương này.”

Chiếc xe vốn dĩ đã chòng chành nghiêng ngả, giờ đây lại càng lắc lư hơn nữa, lắng nghe thì thấy trong xe tựa như lại có tiếng hỗn tạp ồn ào, trong

tiếng huyền não lại có thêm tiếng cười nói lao xao của các thiếu nữ kia, giọng cô ta khẩn cầu:

– Đại tỷ, tỷ hãy nói nhanh đi, muội không nói những lời tồi tệ nữa đâu.

Rốt cục thiếu nữ này cũng bị nhiễm hai chữ “tồi tệ” của vị cô nương kia.

Chỉ nghe thấy “đại tỷ” kia dường như không nhin nổi phải phì cười, nói:

– Các muội có nhớ không, cách đây nhiều năm rồi, lúc các muội hãy nhỏ lắm, có một đạo nhân cao to, lớn tuổi, nhưng xem ra còn chưa quá già, lên núi tìm tổ cô cô.

Trác Trường Khanh ngẫm đoán:

“Người mà cô này nói chẳng lẽ lại là Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm?”

Vừa nghĩ đến đó, chàng bèn chăm chú lắng nghe, mấy tiếng nói nhỏ trong xe lại nổi lên, có người nói:

– Quên mất rồi.

Có người lại nói:

– Đúng là có một người như thế.

Nhưng trong giọng nói, mọi người đều tựa như đang kỳ lạ, không rõ đạo nhân kia có quan hệ gì với việc kỳ quái của “đại tỷ”, “đại tỷ” kia nói tiếp:

– Lúc đó, tỷ lớn hơn các muội hai tuổi, vì thế còn nhớ rất rõ, sau khi đạo nhân này lên núi, tỷ cảm thấy kỳ lạ không biết người nào dám to gan đi tìm tổ cô cô, chẳng lẽ không biết tổ cô cô ghét cay ghét đắng đàn ông sao? Nhưng thấy thái độ của lão lại rất hòa nhã, ăn nói rất dễ nghe, tỷ liền dẫn lão đến phòng của tổ cô cô.

Cô nương này dừng lại một lát, tựa hồ như đang nhớ lại cảnh tượng lúc đó, đoạn thông thả nói tiếp:

– Tổ cô cô vừa nhìn thấy lão quả nhiên liền lộ vẻ cực kỳ khó chịu, tỷ không dám bước vào, nhưng cũng không bỏ đi mà đứng ngoài cửa nghe lén một lát.

Thiếu nữ có tiếng cười khúc khích vừa nghe đến đây bèn lập tức xen vào:

– Tốt, hóa ra đại tỷ nghe trộm.

Trác Trường Khanh đang chăm chú lắng nghe, bỗng nhiên nghe thấy câu nói này bèn cười thầm rửa:

“Con bé này quả nhiên là tồi tệ.”

Nào ngờ lần này “đại tỷ” dường như không nghe thấy lời cô ta nói, bèn nói tiếp:

– Tỷ chỉ nghe được tổ cô cô rít lên: “Còn đến đây làm gì?”, tiếng trả lời của lão đạo nhân nhỏ quá khiến tỷ chẳng nghe thấy gì cả, giọng nói của tổ cô cô tựa như có vẻ cực kỳ phẫn uất, kêu lão ta hãy mau rút ra ngoài. Tỷ đứng bên ngoài, chờ một lúc khá lâu, cũng không thấy lão đi ra liền cũng lo lắng thay cho lão, chẳng lẽ lão đã bị tổ cô cô giết rồi chăng?

Tiếng cười khúc khích trong xe, giờ đây đã im bật, rõ ràng mấy thiếu nữ bướng bình kia đã bị hấp dẫn bởi lời nói của “đại tỷ”. Trác Trường Khanh càng nghe càng thấy hồi hộp, vì lời cô nương này nói ra chính là một điều bí mật vô cùng, mà cái điều bí mật này lại liên quan đến cừu nhân không đội trời chung của chàng.

“Đại tỷ” lại cất tiếng nói:

– Khi đó, tiểu thư đang ở đằng sau núi, không biết các muội đều đã đi chơi đâu hết cả, bên cạnh gian phòng của tổ cô cô chỉ còn lại có một mình đại tỷ, tỷ đứng ở ngoài chỉ nghe thấy tiếng chửi rửa không ngớt của tổ cô cô ở trong phòng, sau đó tất cả đều im ắng, mà lão đạo nhân kia thủy chung vẫn chưa “rút ra ngoài!”

Nàng nói đến đây, giọng nói bỗng trầm hẳn xuống:

– Việc này tử đã giấu kín trong lòng bao nhiêu năm nay, bây giờ tử đã nói ra rồi, các muội cho dù có làm sao đi nữa cũng đừng nói cho người khác nghe, nếu không... nếu không thì tử chết mất.

Trác Trường Khanh trầm than một tiếng:

– Để cho một người con gái giữ bí mật, thực là một việc cực kỳ khó vậy.

Chỉ nghe thấy trong xe, các thiếu nữ đồng thanh thề:

– Tuyệt đối không nói ra.

Trác Trường Khanh cười thầm:

“Đại tử này tựa như rất trầm tĩnh khôn ngoan, kỳ thực cô ta ngốc quá, tự nàng ta chẳng thể giữ được bí mật, thì làm sao có thể trông cậy người khác giữ bí mật đó được.”

Nào hay, vị “đại tử” này dường như rất hài lòng mãn ý trước lời thề của các thiếu nữ, đại tử nói tiếp:

– Lúc đó, tử rất muốn xem trộm một tý, nhưng thủy chung lại không dám to gan, một hồi lâu sau, tử mới nghe thấy tổ cô cô gọi tử, tử cảm thấy vô cùng khiếp sợ, e rằng tổ cô cô biết rằng, tử đứng ngoài nghe trộm, nhưng cũng không dám ở ngoài không vào.

Lúc này, giọng nói của nàng ta đã biến thành tiếng thì thầm sợ hãi, lại thêm tiếng xe chạy rầm rập. Trác Trường Khanh nếu không có thính lực tuyệt vời, lại chăm chú lắng nghe thì e rằng chẳng thể nghe thấy gì cả.

Các thiếu nữ trong xe đang kinh ngạc, có người không nhịn nổi bèn nói chỗ vào:

– Tổ cô cô kêu tử làm cái gì?

Có người còn nói với vẻ thông cảm:

Nếu muối là tử, ắt hẳn muối cũng chẳng dám vào, tổ cô cô mà phạt, thì thật khiến chỉ có nước chết mà thôi.

“Đại tử” buồn bã thở dài một tiếng, rồi tiếp:

– Lúc đó, tử làm sao dám nghĩ như muối được, tử bèn mạnh dạn bước vào xem, nào ngờ tổ cô cô lại đang đàm đạo với đạo nhân kia, dáng điệu không có vẻ gì là phẫn nộ cả, thậm chí trên mặt tổ cô cô còn xuất hiện nụ cười tươi nữa, khi tử bảy tuổi thì được tổ cô cô đem về núi, từ đó trở đi chưa bao giờ thấy tổ cô cô cười cả, càng không ngờ hơn nữa là tổ cô cô đang cười với một người đàn ông, tử thấy cảnh tượng đó, thì cảm thấy thật kỳ dị mà - không thốt được tiếng nào cả.

Khi nàng nói đến giữa chừng, thiếu nữ trong xe nhất tề ồ lên kinh ngạc, đến khi nàng nói xong, mấy thiếu nữ này ai nấy đều không ngăn nổi sự ngạc nhiên, tranh nhau hỏi:

– Thật không... thật vậy không?

“Đại tử” không đáp mà nói tiếp:

– Tử tuy lấy làm kỳ lạ lắm, nhưng không dám để lộ ra, tổ cô cô nhìn tử, rồi kêu tử đi chuẩn bị rượu thịt, tử càng cảm thấy kỳ quái! Tổ cô cô lại muốn, uống rượu với đàn ông.

Tử mang rượu thịt tới cho tổ cô cô, tổ cô cô còn dặn tử, kêu tử đứng ngoài cửa, bất kỳ người nào đến cũng phải giữ lại không cho họ vào. Đạo nhân kia nhìn tử, cười hí hí, dáng điệu dường như rất đắc ý, tử vốn rất có hảo cảm đối với đạo nhân này, nhưng lúc đó không biết tại sao tử lại ghét lão quá chừng.

Nàng ta hít một hơi dài rồi tiếp:

Khi đạo nhân kia tới là đúng vào lúc tiểu thư đang luyện tập võ công, tử đứng ngoài cửa cho đến khi trời đã tối hẳn, bụng đói lắm rồi mà đạo nhân

kia còn chưa đi ra, thỉnh thoảng trong phòng lại vọng ra tiếng cười, cùng tiếng nói nho nhỏ, tổ cô cô luôn miệng cười, nhưng tiếng cười mỗi lúc một nhỏ dần, sau đó trong phòng tuyệt nhiên không có tiếng động nào vọng ra nữa, tỷ nghĩ, không biết hai người đang làm cái gì trong đó?

Nói tới mấy chữ cuối cùng, nàng ta kéo dài giọng ra câu nói ngưng, trong xe hoàn toàn không có tiếng động nào, mấy thiếu nữ này ai nấy dường như đều đang nghĩ:

“Họ làm gì ở trong phòng nhỉ?”

Câu trả lời này có lẽ mọi người đều biết, nhưng không có ai nói ra cả.

Trác Trường Khanh đang ẩn thân phía sau xe, nghe lời nàng ta nói, luồng suy nghĩ của chàng không khỏi ào ào ập tới, cơ hồ như không tin vào tai mình nữa, chàng soát kỹ lại một lượt, chợt nhớ tới nét mặt của Ôn Như Ngọc hồi sáng khi nói tới Vạn Diệu Chân Quân thì chàng bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Chẳng lẽ Xú Nhân Ôn Như Ngọc sợ dĩ ghét cay ghét đắng đàn ông, là vì mặt quá xấu xa, biết rõ không có người đàn ông nào thích mình cả, mà Doãn Phàm thì nắm được nhược điểm này của mặt, do thế lão bèn dùng lời ngon lẽ ngọt mà quyến rũ mặt... Xem ra, sự ác độc của Vạn Diệu Chân Quân, thật khiến người ta ghê rợn, lão làm như vậy quả là bỉ ổi không còn chút nhân tính nào nữa... nhưng lão làm thế nhằm mục đích gì?”

Cái ý nghĩ này vừa lướt qua trong đầu chàng, thì đã nghe thấy “đại tỷ” nói tiếp:

– Cho đến khi trời tối hẳn rồi, tiểu thư từ phía sau viện chạy tới, tỷ bèn vội vàng giữ tiểu thư lại, kêu tiểu thư đừng vào, nhưng các muội đã biết tính nết của tiểu thư rồi đó, tỷ làm sao giữ tiểu thư lại được, tỷ thấy tiểu thư muốn xông vào phòng tổ cô cô, lúc đó tỷ sợ hãi vô cùng, e rằng... chỉ

sợ... trong phòng...

Nàng ta nói liền hai câu “e rằng, chỉ sợ”, nhưng e sợ cái gì thì nàng lại không nói ra, nhưng dù nàng ta không nói ra thì mọi người đều biết rõ nàng sợ cái gì.

Không khí trong xe lặng ngắt, tựa hồ mọi người đều đang lo lắng:

“Tiểu thư sẽ nhìn thấy một vài việc không nên nhìn.”

Xe đi rất lâu, đã cách thành Lâm An rất xa, sắp tới chân núi Thiên Mục.

Chiếc xe tứ mã tuy chạy rất nhanh, nhưng con đường núi thì gồ ghề, lại rất nhiều khúc quanh uốn lượn, nên chiếc xe khó đi, nếu chỉ một người một ngựa thì đã tới Thiên Mục Sơn từ lâu rồi.

Im lặng một lúc lâu, “Đại tỷ” lại thở dài sườn sượt rồi thông thả nói tiếp:

– Tỷ vừa lo vừa sợ, muốn kéo tiểu thư lại, nào ngờ chẳng những không kéo lại được mà còn bị tiểu thư lôi vào trong phòng, khi bước vào phòng, tỷ thì muốn nhắm chặt hai mắt lại, không dám nhìn, đang lúc như thế thì nghe thấy tổ cô cô hỏi:

– Lôi lôi kéo kéo cái gì thế? Mau buông tay ra.

Tỷ điếng người, nhưng cũng không dám trái lệnh bèn mở mắt ra nhìn...

Nói đến đây thì nàng ngập ngừng. Trác Trường Khanh giật thót người, cơ hồ không ngăn được mà buột miệng hỏi:

– Rồi sao nữa?

Đương nhiên chàng đã kìm lại được, chỉ nghe thiếu nữ trong xe nhao nhao lên hỏi:

– Sao nữa... sao nữa...

“Đại tỷ” hít một hơi dài, nói:

– Ngờ đâu trong gian phòng chỉ còn lại một mình tổ cô cô đang nằm dựa vào thành giường, còn đạo nhân kia không biết đã đi từ lúc nào rồi.

Mọi người trong xe đều thở phào nhẹ nhõm, “đại tỷ” chậm rãi nói:

– Từ đó về sau, có lẽ các muội không hay biết, chứ tỷ thì thấy tính nết của tổ cô cô rất thất thường, còn quái lạ nhiều so với trước đó, có lúc tổ cô cô cực kỳ dịu dàng, có lúc lại rất dữ tợn, tỷ biết ngay đó là vì nguyên nhân gì, nhưng, tỷ làm sao dám nói ra cơ chứ?

Nói tới đây, Trác Trường Khanh dù có là người ngu nhất thế gian, cũng thấy được giữa Xú Nhân Ôn Như Ngọc và Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm có quan hệ cực kỳ sâu sắc. Nhưng nếu không phải chính tai chàng nghe thấy, thì chẳng bao giờ chàng có thể tin nổi trong cuộc đời nữ ma đầu tàn khốc Xú Nhân Ôn Như Ngọc lại có câu chuyện lạ lùng đến thế.

Có rất nhiều điều mà khi sáng được nghe Ôn Như Ngọc nói mà chàng còn chưa hiểu thì giờ đây bỗng nhiên chàng bừng tỉnh.

Đã nghe thấy tiếng của “đại tỷ”:

– Vài năm nay, tỷ vẫn ngấm ngấm để ý, đạo nhân kia không lâu sau lại quay lại, lão lên núi, các muội có lẽ có lúc cũng thấy lão, nhưng tỷ biết, các muội không bao giờ ngờ tới giữa lão và tổ cô cô. Ôi, lúc lão hạ sơn, tỷ có nhìn trộm mấy lần, lần nào lão cũng mang theo một tay nải, mà bảo vật trong kho báu của tổ cô cô mỗi ngày một vơi đi, có khi tổ cô cô hạ sơn có một mình, nhiều ngày sau, mới trở về, tổ cô cô tuy không nói ra, nhưng tỷ cũng biết rằng, tổ cô cô hạ sơn đi tìm ai.

Tiếng cười khúc khích sau khi im bật hồi lâu, giờ đây lại nổi lên, thiếu nữ cứng đầu cứng cổ kia cười nói:

– Đại tỷ, muội đoán được rồi, đạo nhân này chính là Vạn Diệu Chân Quân chứ gì?

HỒI HAI MƯƠI

Đường Vào Hồ Huyết

Chiếc xe tứ mã từ từ tiến vào vùng núi, đường núi trắc trở, gập ghềnh, ngoằn ngoèo uốn lượn, dốc dựng đứng, người đánh xe hiển nhiên thân thủ cũng chẳng phải tầm thường, trên con đường núi khó đi như thế mà gã xa phu vẫn có thể đánh xe đi, tuy xe đi chậm lại đôi chút, nhưng thế cũng là một việc rất đổi khó nhọc rồi.

Trác Trường Khanh tuy đã đoán ra đạo nhân mà “đại tỷ” kia nói là ai rồi, nhưng giờ đây khi thiếu nữ “tồi tệ” kia hỏi như vậy, chàng không khỏi vì thế mà hồi hộp.

Đã nghe thấy “đại tỷ” lạnh lùng hừm một tiếng, nói:

– Muội thật sáng dạ, chẳng lẽ ngoài muội ra, thì chẳng còn ai khác đoán được sao? Hừ, tỷ thật chưa thấy qua người nào tồi tệ hơn muội, tỷ nói cho mà biết, nếu muội đem câu chuyện ngày hôm nay mà nói ra thì...

Thiếu nữ cứng đầu kia lập tức vội nói:

– Đại tỷ, tỷ cứ an tâm, muội tuyệt đối không nói cho ai biết, dù có người giết muội đi nữa, muội cũng không nói đâu.

Đại tỷ lại hừ một tiếng, đã nghe một giọng nói buồn buồn của một thiếu nữ khác than:

– Điều này khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, tổ cô cô lại xem trọng đàn ông à, muội đã biết từ lâu rằng đàn ông đều là những thứ, những đồ chẳng ra gì, muội ấy à, chỉ bất đắc dĩ lắm muội mới gặp mặt với đàn ông

thôi.

Giọng nói này rất lạ, tựa như từ đầu tới giờ chỉ ngồi nghe mà không nói năng gì cả, giọng nói vừa dịu dàng, lại khoan thai, “đại tỹ” nghe xong bèn lộ vẻ đồng cảm mà nói rằng:

– Lẽ nào tỹ lại không biết họ Doãn kia đích thị là muốn lừa gạt tổ cô cô, nhưng tỹ lại nghĩ, cả đời tổ cô cô sống trong cảnh cô độc hiu quạnh, có người đàn ông an ủi, chăm sóc tổ cô cô thì cũng hay.

Bây giờ đây, thiếu nữ cứng đầu kia tựa hồ lại không nhận được, lạnh lùng hừ một tiếng nói:

– Muội thì chẳng thấy lạ lùng gì, nhưng... đại tỹ, cái việc mà tỹ biết tường tận như thế, có chỗ nào là lạ kỳ đâu?

Đại tỹ thông thả nói:

– Các muội có biết, Hoàng y thiếu niên Sầm Xán là đệ tử của ai không? Nàng ta lại hỏi câu hỏi ban đầu, thiếu nữ trong xe cũng ồ cả lên, nói:

- Chẳng lẽ hấn chính là đồ đệ của họ Doãn kia? Âm lượng của đại tỹ càng lúc càng nhỏ đi:

– Phải rồi, hấn chính là đồ đệ của họ Doãn kia, mà họ Doãn có quan hệ với tổ cô cô... các muội nghĩ xem, vì sao mà tổ cô cô lại bắt giam họ Sầm lại? Đó chẳng phải quái lạ lắm ư?

Trong xe lại nổi lên những tiếng rì rầm bàn tán, tựa hồ đang tìm lời giải đáp cho vấn đề này, nhưng Trác Trường Khanh ẩn thân đằng sau xe, giờ này đã biết rõ ràng tất cả.

Chàng biết rằng, sau khi Vạn Diệu Chân Quân đạt được mục đích, lão liền dứt bỏ Xú Nhân Ôn Như Ngọc, từ đó về sau tránh không gặp mặt nhau nữa. Mà cả đời Xú Nhân Ôn Như Ngọc sống cảnh cô quạnh, đương nhiên khi mắc vào cạm bẫy tình cảm thì cũng không thể tự thoát ra được.

Tình cảm của một người giống như nước lũ trong núi vậy, không bao phát thì thôi, mà đã bùng nổ, bộc phát thì kinh người, hơn nữa áp chế càng lâu, thì khi bùng nổ, thứ tình cảm này càng có sức công phá mãnh liệt.

Xú Nhân Ôn Như Ngọc đã động đến nhân tình, đương nhiên hết lòng hết ý yêu thương Doãn Phàm, đến khi mục biết được Doãn Phàm lừa gạt mình, sự yêu thương cuồng nhiệt sẽ biến ra lòng hận thù mãnh liệt.

Chàng cảm thấy thương hại thay cho Ôn Như Ngọc, đưa mắt ra xa, cây cối hai bên đường núi chỉ một màu xanh thẫm, sườn núi mỗi lúc mỗi dốc hơn, Trác Trường Khanh biết rằng, chẳng còn bao xa nữa là đã tới chỗ ẩn náu của Ôn Như Ngọc.

Tất cả mọi dự tính, mọi chờ đợi đã sắp kết thúc, giờ phút kết thúc tất cả mọi việc sắp đến, càng đến gần chàng càng cảm thấy hồi hộp hơn nữa.

Chiếc xe lằm lũi, trong xe im bật không có giọng nói nào cất lên, Trác Trường Khanh nghĩ thầm:

“Mấy thiếu nữ kia, giờ đây đang thương tiếc thay cho tổ cô cô của họ chăng? Hay là họ đang nghĩ tới chuyện khác?”

Chiếc xe lắc lư dữ dội, tiếng xe vang lên rầm rầm, rừng cây chìm trong bóng đêm bên đường lúc này im phăng phắc, đến cả tiếng côn trùng cũng không thấy rả rích.

Nào ngờ...

Trong rừng âm u cô tịch đột nhiên có tiếng quát vang:

– Dừng lại.

Trác Trường Khanh cảm thấy tai chàng kêu ong ong, bốn bề đều bị tiếng quát kia chấn động, chỉ nghe thấy:

– Dừng lại... dừng lại... dừng... dừng...

Tiếng quát từ bốn phía vọng lại không ngừng.

Gã xa phu cũng lấy làm kinh sợ, giật cương ngựa, bốn con tuấn mã nhất tề dựng vó ngừng đầu hí lên một tràng dài. Cả ngựa lẫn xe từ từ lùi lại mấy thước rồi tất cả cùng đứng lại.

Trong xe thoát có mười mấy bóng hồng nhảy hết ra ngoài đồng thanh hét lên:

– Là ai?

Trong bầu không khí tịch mịch bỗng có một giọng lạnh lùng như từ dưới nhà mồ vang lên:

– Mấy đứa a hoàn các người đã chết cả rồi hay sao, có người đang ngồi nấp đằng sau xe của các người, mà các người lại không hay biết tí gì sao?

Giọng nói như tiếng quạ kêu trong đêm khiến người nghe phải rùng mình sởn tóc gáy.

Trác Trường Khanh giật thót mình, biết rằng hành tung của chàng đã bị lộ, liếc mắt nhìn thì thấy mấy thiếu nữ đang đứng cạnh chiếc xe tựa hồ bị giọng nói lạnh lẽo kia hớp hồn, đứng ngẩn hết cổ ra.

Trong rừng cây, tiếng cười lạnh lẽo lại nổi lên, một giọng nói âm trầm từng chữ từng chữ một vang lên:

– Bằng hữu đang trốn phía sau xe sao còn chưa ra mau?

Trác Trường Khanh dựng ngược cặp lông mày, hai tay khẽ nắm lấy thân xe, thân hình đột nhiên bay vọt lên không trung, tay tả khoát một vòng, tay hữu thu về trước ngực, nhẹ nhàng đáp xuống nóc xe, ánh mắt đảo tứ phía, cất giọng sang sảng:

– Bằng hữu ẩn trong rừng cây, các hạ còn chưa ra ư?

Các hồng y thiếu nữ đồng thanh kêu lên, quay người nhìn Trác Trường

Khanh, tựa hồ ai nấy đều muốn nhảy ngay lên nóc xe.

Nào ngờ tiếng nói lạnh lẽo trong rừng lại vang lên:

– Dừng tay!

Tiếng quát vừa dứt, trong rừng cây âm u có hai người cực kỳ cổ quái vừa cười nhạt vừa bước ra.

Hai người này, một tăng một đạo, một cao một thấp, một gầy một béo, người cao thì gầy như que củi, toàn thân lộ cốt, mặc một chiếc áo cà sa rất rộng, bên hông đeo một thanh giới đao, nhìn kỹ y trông giống một bộ xương di động, toàn thân trên dưới không có chút nào toát ra vẻ của một người còn sống cả.

Gã thấp thì mập như Di Lặc, toàn thân nung núc những thịt, lại vận một đạo bào vừa ngắn vừa chặt, đầu tóc bù xù rối loạn, tựa có dáng vừa mới tỉnh ngủ, bên sườn đeo một thanh kiếm ngắn hơn kiếm thường một tấc, bao kiếm ánh lên màu xanh đen, chẳng phải da sống cũng chẳng phải da thuộc, không gỗ cũng không phải sắt, không biết bao kiếm này làm bằng cái gì.

Hai gã này chẳng những thân hình dị dạng mà thần thái cũng khác nhau, giọng cười lạnh lùng, một kẻ thì cao vút, một kẻ thì âm trầm, hai gã sánh vai nhau đứng cười, khiến y nhìn thấy cũng không ngăn được có cảm giác khó chịu, tựa như cảm giác của một cô gái yếu bóng vía, đột nhiên trông thấy một con độc xà nhỏ mà phải cùng một con kỳ đà cùng lúc xuất hiện vậy.

Trác Trường Khanh đưa mắt quan sát hai gã, chàng cũng không khỏi có cảm giác khó chịu, chỉ thấy hai gã này hình dung cổ quái, trong khắp gầm trời thật khó kiếm được hai kẻ giống vậy.

Mấy hồng y thiếu nữ kia vừa trông thấy thân hình cổ quái của hai gã, thì

cùng hô lên một tiếng, vòng tay cúi chào, dáng điệu ra vẻ cực kỳ cung kính với hai gã xú quái kia.

Một tăng một đạo lúc này không ngớt cười nhạt, tựa hồ như chẳng thèm đếm xỉa gì tới mấy hồng y thiếu nữ, đoạn hai gã cùng bước thẳng đến phía trước xe, ngẩng đầu nhìn Trác Trường Khanh. Gã đạo nhân thấp béo xì một tiếng, nghiêng đầu qua gã tăng nhân cao gầy, cười nói:

– Té ra là một cậu bé cực kỳ xinh đẹp, lão hòa thượng, có lẽ lão lại có lòng thương hoa tiếc ngọc rồi, chỉ đáng tiếc là thú giết người của ta bị làm hỏng thôi.

Trong tiếng cười ẩn chứa đầy vẻ thâm tà độc hiểm, bốn chữ “thương hoa tiếc ngọc” kia khiến người nghe rùng mình ghê rợn. Trác Trường Khanh tuy chưa hiểu rõ lắm ý của gã này, nhưng chàng cũng không khỏi vô cùng tức giận, mày kiếm dựng ngược cúi đầu gầm lên:

– Hai người các ngươi lén lén lút lút trốn trong rừng cây, là ý muốn gì, trong dáng điệu của các ngươi dường như cũng là những nhân vật có danh tiếng trong võ lâm, làm sao mà ăn nói...

Nói đến mấy lời này, chàng dừng lại, hai chữ “vô sỉ” ở dưới còn chưa nói ra, chỉ vì chàng tuy là người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng lại rất chính trực trong sạch, hơn nữa chàng mới bước chân vào giang hồ, làm sao hiểu được hàm ý ẩn chứa trong lời nói của gã đạo nhân thấp béo, vì vậy chàng cũng không biết rõ rằng lời mà đạo nhân thấp béo vừa nói có thực là vô sỉ hay không.

Lại nghe gã đạo nhân cười xì ra một tiếng, gã tăng nhân cao gầy thò cánh tay gầy guộc ra xua xua, dường như ngăn lời mà đạo nhân đang muốn nói lại, một mặt đưa cặp quái nhãn hình tam giác nằm dưới hai đạo lông mày ngắn ngủn, lúc này đã cau lại thành một đạo lông mày rậm rì rồi, gã nhìn Trác Trường Khanh cất giọng the thé lên nói:

– Thằng nhóc con nhà người ăn nói làm sao lại thất lễ như thế, rõ ràng là người lén lén lút lút bám đằng sau xe của người ta, vậy mà bây giờ, còn mở miệng mắng chửi người ta lén lút.

Gã đưa tay vẫy nhẹ mấy cái, đoạn cất giọng chói tai:

– Xuống đây! Xuống đây! Lão nạp muốn hỏi người, người nấp đằng sau xe người ta là có ý gì? Hay là...

Trác Trường Khanh quát lớn:

– Câm mồm.

Các hồng y thiếu nữ đồng loạt đưa tay lên che miệng, ai nấy đều lo thay cho chàng.

Tiếng quát của Trác Trường Khanh tuy cắt ngang lời nói của gã hòa thượng cao gầy, nhưng gã chẳng thém đếm xỉa gì tới chàng mà vẫn nói tiếp:

– Bất luận thế nào, gã trẻ tuổi nhà người trốn ở đằng sau xe người, là có ý đồ bất chính, nếu là khi xưa, chỉ cần người như thế, lão nạp đã chém chết người rồi, nhưng lão nạp từ khi quy y tới nay, đã không còn phạm vào sát giới nữa, tính tình hiền hòa hơn xưa nhiều, làm sao có thể giết chết một thiếu niên thông minh linh lợi, nhanh nhẹn hoạt bát, còn chưa được hưởng lạc thú nhân sinh như người?

Đạo nhân thấp béo bỗng bật cười ha hả nói:

– Ta nói lão hòa thượng nhà người đã động lòng thương hoa tiếc ngọc rồi mà, được được, ta sẽ không giết hấn nữa...

Một tăng một đạo này nói năng dường như đã nắm chắc sự sống chết của Trác Trường Khanh rồi vậy.

Trác Trường Khanh nổi giận, vừa định cất lời thóa mạ, nào ngờ gã hòa thượng cao gầy đã trợn ngược cặp quái nhãn lên, nhìn đạo nhân kia với ánh

mắt sắc lạnh rồi cất giọng lạnh lẽo:

– Lão đạo sĩ nhà ngươi sao càng già càng mất nét, thế còn ra thể thống gì của người xuất gia nữa chứ?

Hồng y thiếu nữ ai nấy đều không ngăn được cùng bật cười thành tiếng, đạo nhân thấp béo kia bèn trợn mắt, rứt vai, làm mặt hề gây trò cười.

Khuôn mặt đầy thịt của gã đạo sĩ lúc nói chuyện biểu lộ tình cảm cực nhiều, trong khi đó mặt gã hòa thượng lộ cốt, khô quắt, chẳng biểu lộ chút tình cảm, lúc nào cũng trơ ra như gỗ đá.

Hai gã này một âm một dương, mọi dáng điệu đều cực kỳ tương phản, nhưng không hiểu vì sao lại cùng đi với nhau. Bây giờ, Trác Trường Khanh biết mình đã lọt vào hang hổ, hai gã này hình dung quái dị, ắt hẳn võ công cực cao, là nhân vật có tiếng, hiển nhiên là một trong những ma đầu từ lâu đã rửa tay gác kiếm, nay được Xú Nhân Ôn Như Ngọc mời đến, cho nên khi thấy hai gã có hình dung cổ quái khó coi này, Trác Trường Khanh đã ngấm ngầm phòng bị. Thậm chí, cũng phải kèm chế nộ khí trong lòng, nên biết rằng, cao thủ đối địch, nếu giận dữ nóng nảy, là đã phạm vào điều tối kỵ của con nhà võ.

Gã hòa thượng cao gầy đưa mắt nhìn Trác Trường Khanh, hai mắt tựa hồ nối liền thành một dãy, đoạn nói:

– Lão nạp tuy có duyên với ngươi, tội chết có thể tránh, nhưng tội sống khó tha. Trừ phi ngươi có thể bái lão nạp làm sư phụ, thế thì lão chẳng những có thể truyền cho ngươi một ít công phu mà ngươi có nằm mơ cũng không thấy được, mà còn có thể dạy cho ngươi hưởng thụ lạc thú của đời người.

Trác Trường Khanh cố gắng kèm chế lửa hận đang bốc lên cuộn cuộn, dựng ngược kiếm mi, cất giọng cười ha hả, gần giọng:

– Được được, muốn kêu ta báỉ người làm sư phụ cũng không khó, nhưng trước tiên người phải nói xem người là ai? Để ta xem thử có nên báỉ người làm sư phụ không?

Hòa thượng cao gầy cười khàn khạch âm hiểm, giọng cười đều đều không biểu lộ hiện giờ gã đang vui hay đang giận.

Gió đêm lạnh lẽo, lại thêm tiếng cười này, khiến cho bầu không khí trong hẻm núi càng lạnh lẽo u tịch hơn, gã hòa thượng vừa cười khàn khạch vừa lạnh lùng nói:

– Người còn quá nhỏ, đương nhiên không biết lão nạp là ai rồi, nhưng sư trưởng của người lẽ nào chưa nhắc qua tên tuổi của lão nạp và đạo sĩ béo kia?

Tiếng cười của gã đột nhiên im bật, Trác Trường Khanh chỉ nghe “leng keng” mấy tiếng, gã hòa thượng cao gầy trở tay rút thanh giới đao bên mình ra, đao sáng như tuyết, thanh giới đao vừa mỏng dài, dài gần năm thước, cơ hồ so với giới đao bình thường thì nó dài hơn phân nửa.

Gã đạo sĩ thấp béo kia “xì” ra một tiếng, nói:

– Nếu người còn không biết, thôi để ta cho người xem thử cái này.

Tiếng nói vừa dứt, lại nghe mấy tiếng “leng keng” tiếp theo, Trác Trường Khanh đã thấy trước mặt hàn quang sáng loè, đạo nhân thấp béo này đã rút ra một thanh đoản kiếm, kiếm quang xanh lè ánh lên vẻ tà quái.

HỒI HAI MƯƠI MỐT

Bài Kiếm Tiên Đạo

Thanh kiếm này kỳ hình dị dạng, chẳng những thân kiếm cực ngắn mà vừa đẹp vừa bằng, không có sống kiếm, lớn gấp đôi kiếm thường, thoát nhìn thì chẳng khác nào Hồn nguyên bài, không giống với lợi kiếm.

Hai gã một tăng một đạo, một cao một thấp kỳ dị khó tả này, sử dụng vũ khí cũng cổ quái như diện mạo của hai gã, một dài một ngắn, một rộng, một hẹp.

Trác Trường Khanh tuy kiến thức về võ học cực kỳ uyên bác, nhưng cũng chưa bao giờ nhìn thấy thứ vũ khí nào lạ lùng đến thế, trong nhất thời chàng không khỏi ngẩn người ngơ ngác, ánh mắt không rời khỏi đao kiếm của hai gã kia một khắc nào.

Trong bóng đêm, chỉ thấy một béo một gầy, một thấp một cao cầm trong tay hai thứ vũ khí cổ quái, tinh quang sáng ngời, trắng như kim ngân, chiếu thẳng vào mắt Trác Trường Khanh, cả hai thứ vũ khí đều cơ hồ ánh lên thứ ánh sáng ma quái, khát máu.

Đạo sĩ thấp béo lại xì ra một tiếng, tay khẽ vung lên đem theo một làn sáng xanh lè.

Thân hình cụt ngắn mà béo ục ịch của đạo sĩ lại di động cực kỳ nhanh nhẹn, khinh linh, vì vậy thân hình hắn mỗi lúc một tiến gần Trác Trường Khanh hơn, gã cười nhạt rồi nói:

– Người còn chưa nhớ ra bọn ta là ai hử? Hừ hừ, xem ra sư phụ người cũng là một kẻ hồ đồ, đến tên tuổi của hai người bọn ta mà hắn cũng chưa

bao giờ nói một lần nào với người cả.

Trác Trường Khanh lúc nhỏ gặp tai họa, song thân đều bị thảm sát, nếu chẳng phải ân sư Từ Không lão nhân nuôi nấng và truyền thụ võ công thì chàng làm sao có ngày nay được.

Ân huệ của sư phụ nặng như núi, tình cảm của chàng đối với Từ Không lão nhân cũng cực kỳ nồng hậu, sâu sắc, thế mà lúc này lão đạo sĩ thấp béo kia dám mở miệng thóa mạ ông, chàng không kìm được, lửa giận cuộn cuộn bốc lên.

Nhưng, mười mấy năm khổ luyện tại hoang sơn, cùng với bản tính vốn thận trọng khiến chàng lúc này cố gắng đè nén lửa giận, không đem sự nóng giận biến thành lời nhục mạ kẻ khác.

Chàng lạnh lùng “hừ” một tiếng, ánh mắt ngược lên đường như không thèm đếm xỉa gì đến hai thứ vũ khí kỳ hình quái dạng một đao một kiếm và hai cao thủ võ lâm hình dáng cổ quái một tăng một đạo kia.

Sự khinh mạn này của Trác Trường Khanh quả nhiên khiến cho khuôn mặt nung núc những thịt của đạo sĩ thấp béo nhăn nhúm lại, nguyên một tăng một đạo này tuy xem ra ngôn bất xuất chúng, diện bất kinh nhân, nhưng cũng là những nhân vật ba mươi năm trước, từng khuấy động võ lâm giang hồ.

Năm xưa, tăng đạo hai gã, ẩn hiện trên đường Hà Sóc cùng hai thứ vũ khí kỳ hình quái dạng gây ra không biết bao nhiêu sự kiện kinh hồn động phách, người trong võ lâm tuy không biết mặt mũi hai gã này, nhưng chỉ cần nhắc tới Bài kiếm tiên đao, Sáu Phật, Bạng tiên thì không ai là không biết. Nguyên nhân danh xưng này đương nhiên là do hai thứ vũ khí hiếm thấy trong võ lâm kia gây ra.

Sự xuất thân của hai gã đã không giống nhau, đương nhiên tính tình

cũng khác biệt, Bài kiếm trong tay Bạng Thuần Dương là xuất thân từ Linh chân kiếm phái ở Sơn Đông, trông mặt mà bắt hình dung, kiếm pháp hiển nhiên là dương cương. Còn Sáu Di Đà lại là đệ tử chân truyền của Ngũ Đài. Bạng Thuần Dương tham ăn tham tài, Sáu Di Đà háo sắc háo danh, hai gã xuất thân và tính nết khác nhau hoàn toàn, nhưng nhiều năm nay, vẫn kết giao, sống chết có nhau.

Sau đó, Trác Hạo Nhiên lừng lẫy võ lâm, hành hiệp giang hồ, trong một lần hành hiệp, Trác Hạo Nhiên gặp hai gã đang gây án, mà thủ đoạn lại vô cùng tàn khốc, độc hiểm, nên trong một cơn giận, Trác Hạo Nhiên bèn ra tay giúp đỡ họ Trương. Võ công hai gã tuy cao, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Trác Hạo Nhiên, sau khi bị Trác Hạo Nhiên đánh trọng thương, cả hai gã bèn trốn biệt tích, không lộ mặt ra giang hồ nữa.

Hơn mười năm nay, cả hai gã chưa từng xuất hiện lại một lần nào trong võ lâm nữa, cho đến lần này Hồng y nương nương Xú Nhân Ôn Như Ngọc mới kiếm được hai kẻ cường tặc năm xưa xưng hùng xưng bá một thời, cả hai đều biết Trác Hạo Nhiên đã chết dưới tay Ôn Như Ngọc, nên vì cảm kích việc Ôn Như Ngọc thay họ báo thù, cả hai gã đã bán rẻ mạng sống mà đến giúp cho Ôn Như Ngọc, nhưng hai gã không ngờ được rằng con trai yêu của Trác Hạo Nhiên là Trác Trường Khanh, hiện giờ đang đứng trước mặt chúng.

Lấy thân phận và võ công của hai gã, lại thêm hơn mười năm khổ luyện đương nhiên chúng không thềm đếm xỉa gì tới thiếu niên đang đứng trước mặt, nếu chẳng phải Sáu Di Đà trong mấy năm ẩn thân nơi hoang dã, khó tìm gái đẹp, đối với chàng thiếu niên trẻ tuổi đứng trước mặt có chút tà tâm thì e rằng chúng đã sớm động sát thủ rồi.

Bạng Thuần Dương biến sắc, luôn miệng cười nhạt, đột ngột quay đầu lại cười nhạt nói với Sáu Di Đà gầy khô như que củi kia:

– Lão hòa thượng, tiểu tử này tuy diện mạo xinh đẹp, nhưng điệu bộ lại đáng ghét lắm, ta không chịu nổi, muốn đem tiểu tử này ra khai sát giới hơn mười năm nay rồi.

Bạng Thuần Dương vừa dứt lời, bỗng y lại quát lớn một tiếng, vung kiếm công liền một chiêu Ngũ đỉnh khai sơn, kiếm thế như vũ bão, kiếm quang tựa sao sa, chém tới Trác Trường Khanh.

Trác Trường Khanh từ khi giáp mặt hai gã đến giờ vẫn luôn ẩn nhẫn, lửa giận bốc lên, điệu bộ tuy tưởng như chẳng đếm xỉa gì tới hai gã, kỳ thực đã sớm giới bị, lúc này thân hình chàng thoát cái đã đi sang phía tả năm thước, hữu chưởng phóng ra, tịnh chỉ như kiếm, nhanh như tia điện, điểm tới Hồi trì đại huyết nơi chỗ hữu của Bạng Thuần Dương.

Sấu Di Đà đứng một bên quan sát, tuy Trác Trường Khanh lộ vẻ ngạo mạn như vậy, nhưng Sấu Di Đà cũng không có chút giận dữ, khi Bạng Thuần Dương xuất thủ, Sấu Di Đà vẫn ngậm trách y không nên nặng tay đến thế.

Nhưng vừa thấy Trác Trường Khanh thi triển thân hình, thì Sấu Di Đà không khỏi biến sắc.

“Cao thủ vừa ra tay, liền biết ngay cao thấp.”

Một kẻ có võ công tầm thường, dù cố ý bắt chước điệu bộ của một cao thủ nội gia, cũng khó có thể thoát khỏi cặp mắt tinh tường của cao thủ võ lâm chân chính, lúc này khi xuất thủ Trác Trường Khanh đã cố ý không để lộ thân thủ của mình quá nhiều, nhưng vẫn khiến đối phương phải kinh hãi biến sắc.

Bạng Thuần Dương đánh hổng một chiêu, tâm thần không khỏi bị dao động, nhưng giờ đây gã đã động thủ, nào còn có thời giờ để đắn đo cân nhắc nữa, gã lại quát một tiếng, đem một chiêu Ngũ đỉnh khai sơn vừa mới

lạc không rút mau trở lại, cước tả bước tới, hoành ngang thanh kiếm ra một chiêu Trường Hồng quán nhật, đây là một chiêu thức tuyệt diệu trong Tinh Chấn Kiếm Phái.

Chiêu này vừa ra, Trác Trường Khanh không ngăn được sự thất vọng hiện trên nét mặt, nên biết chiêu Trường Hồng quán nhật này, tuy rất là tinh diệu, nhưng thứ vũ khí mà Bạng Thuần Dương sử dụng, dài không tới hai thước, lấy thứ vũ khí này mà đem ra thi triển chiêu Trường Hồng quán nhật theo Trác Trường Khanh biết, không những nó chẳng có chút uy lực nào, mà còn rất sơ suất nữa kia.

Thoạt đầu chàng vốn đoán rằng võ công của hai gã cực cao, giờ đây thấy đạo nhân thấp bé thi triển chiêu này thì chàng không khỏi có chút thất vọng, chàng bèn cười nhạt một tiếng, hữu chưởng tùy ý mà ra, ngũ chỉ tựa vuốt ưng, nương theo thế kiếm, trảo tới cổ tay Bạng Thuần Dương, ngực chàng khẽ thót lại liền đã tránh được mũi kiếm lướt qua.

Nào ngờ...

Chiêu Trường Hồng quán nhật vừa tới lưng chừng, chiêu thức còn chưa sử hết, thì thanh đoản kiếm hình dạng như lệnh bài này đột nhiên biến ra thế bạt tới, đánh vào bụng dưới của Trác Trường Khanh.

Một chiêu tung ra, biến chiêu nhanh tựa chớp, vượt ra ngoài mọi dự đoán của Trác Trường Khanh, cũng hoàn toàn khác lạ với qui tắc chiêu thức võ học, Sáu Di Đà thấy vậy cúi đầu chấp tay khẽ niệm “A di đà Phật”!

Mấy hồng y thiếu nữ đứng một bên cũng đồng thanh la hoảng khi thấy thiếu niên anh tuấn sắp bỏ mạng dưới cây Bài kiếm năm xưa danh chấn Hà Sóc dương uy võ lâm.

Nào hay, Sáu Di Đà còn chưa niệm hết câu Phật hiệu thì đã nghe “keng” một tiếng.

Tiếp đó là thân hình của Bạng Thuần Dương loạng choạng thối lui mấy bước liền, thanh đoản kiếm thiếu chút nữa văng ra khỏi tay, thân hình thấp béo của hắn cũng suýt nữa ngã lăn ra đất. Nguyên Trác Trường Khanh thấy cây Bài kiếm kỳ hình sắp đánh trúng người, chàng cũng có chút kinh sợ, nhưng chàng đã khổ luyện nhiều năm, tuy kinh mà không loạn, hữu chưởng đột nhiên hoa một vòng, ngũ chỉ nhất tề bắn ra, “keng” một tiếng sắc gọn, khiến Bạng Thuần Dương cả người lẫn kiếm phải thối lui mấy bước. Nếu Bạng Thuần Dương chẳng phải là cao thủ nội ngoại kiêm tu, giờ này chẳng những bị chiêu tuyệt diệu đánh văng kiếm khỏi tay, e rằng hổ khẩu cũng rách toạc, Trác Trường Khanh một chiêu đắc thủ, lại không truy kích để chiếm lấy thượng phong, chỉ cười nhạt một tiếng cất giọng khinh khinh:

– Hóa ra cũng chỉ là đến thế thôi!

Bạng Thuần Dương thoái lui liền mấy bước, đang tự ổn trọng lại thân hình, bên tai nghe tiếng các thiếu nữ la hoảng, lại nghe thấy Trác Trường Khanh nói một câu ngạo mạn như thế, gã đã tức lại thẹn, mới rồi gã thấy một chiêu của mình sắp đắc thủ, giờ đây gã cũng không biết mình đã thua như thế nào.

Nên biết Trác Trường Khanh vừa rồi ngũ chỉ bắn ra, chính là một chiêu mà Tư Không lão nhân đã đem Đạp Ma tuyệt kỹ Đạp chỉ thần công mà chế thành, chẳng những Bạng Thuần Dương phiêu bạt giang hồ nhiều năm còn không thấy rõ, mà cả đến Sáu Di Đà và mấy hồng y thiếu nữ đang chăm chú theo dõi trận đấu cũng không nhìn thấy lai lịch biến hóa của chiêu này.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy khuôn mặt nung núc những thịt của Bạng Thuần Dương nhăn nhúm, co rút, giật giật liên hồi, sắc mặt xanh rờn, hai mắt rực lửa, nhìn Trác Trường Khanh trên miệng cười nhạt với ánh mắt thâm hiểm.

Trác Trường Khanh chẳng thèm để mắt tới gã mà quay sang nói với gã hòa thượng gây khô như que củi:

– Nếu người còn có thần thông gì khác, đừng ngại mà đem ra thử. Hừ hừ, để xem hôm nay, rốt cục ai là đệ tử của ai?

Tiếng chàng còn chưa tắt, Bạng Thuần Dương đột nhiên gầm lên một tiếng khủng khiếp, Trác Trường Khanh liếc mắt nhìn thấy Bạng Thuần Dương đang nắm lấy cổ chiếc áo bào vừa ngấn vừa chặt trên thân hình phì nộn của hắn mà xé toạc ra, chỉ nghe “soạt” một tiếng, chiếc áo đã bị xé làm hai mảnh.

Trên người Bạng Thuần Dương chỉ còn lại mỗi một chiếc quần dài màu xanh bó khít lấy cặp chân thô kệch như chân voi của gã. Mà cơ bắp trên người gã cuộn cuộn chứng tỏ công phu ngoại gia của gã cũng chẳng phải tầm thường.

Hồng y thiếu nữ nhất tề kêu lên khe khẽ, đưa tay lên bịt mắt, Trác Trường Khanh cười nhạt hỏi:

– Người làm cái gì vậy?

Chỉ có Sáu Di Đà thì biết rằng, đồng bọn của gã đang tức giận cực điểm, nếu không có máu huyết của một ai đó nhuộm đỏ thân hình nung núc thịt của Bạng Thuần Dương thì e lửa giận của gã không thể dịu đi được.

Trác Trường Khanh tuy miệng thì không ngớt cười nhạt, kỳ thực trong lòng đã ngấm ngấm phòng bị, trông điệu bộ buồn cười của Bạng Thuần Dương mà chàng chẳng chút nào lạ kỳ cả.

Chỉ thấy cơ bắp trên người Bạng Thuần Dương rung động nhanh hơn, mục quang càng lúc càng độc hiểm, tiếng gầm gừ trong họng cũng nhỏ dần đi.

Cặp chân thô kệch tựa chân voi của Bạng Thuần Dương đã bắt đầu di động, nhưng di chuyển cực kỳ chậm chạp và nặng nề, Trác Trường Khanh đưa mắt quan sát, mặt liền biến sắc.

Nguyên là nhãn lực chàng đã luyện tới mức thượng thừa, trong bóng đêm có thể nhìn rõ mỗi bước chân nặng nề của Bạng Thuần Dương đều hằn sâu vết chân trên nền đất rắn chắc trên núi.

Nhưng thân hình dong dỏng của Trác Trường Khanh vẫn sừng sững như núi, ánh mắt sắc bén của chàng chăm chăm quan sát gương mặt xấu xa, nung núc thịt, chứa đầy vẻ giận dữ của Bạng Thuần Dương.

Khuôn mặt xấu xí kia tiến lại gần chàng...

Tiếng hô hấp trầm trọng nghe như tiếng phì phò của loài heo rừng. Mấy hồng y thiếu nữ kia, không ngăn được sự tò mò cũng khe khẽ buông tay hé mắt nhìn ra.

Kiểm quang đột nhiên lóe lên...

Trác Trường Khanh chỉ thấy một luồng lực đạo mãnh liệt tùy theo thanh Bài kiếm đang từ từ huy động của Bạng đạo nhân đập xuống đầu chàng.

Trong cùng một khoảnh khắc ngắn ngủi này, thân hình Sáu Di Đà lúc này cũng vọt tới đằng sau Trác Trường Khanh nhanh như tia điện “xoẹt, xoẹt” chém vào lưng Trác Trường Khanh hai đao.

Trác Trường Khanh song chưởng vung lên, đột nhiên chuyển người, cước bộ khinh linh, thi xuất tuyệt kỹ Bạch lệ trầm như, trường ngang bảy bước, cước bộ cực kỳ phức tạp, thân hình dong dỏng thanh tú của chàng trong bộ pháp tuyệt diệu kia ung dung tránh khỏi trước sau ba chiêu

Nào ngờ, Bạng Thuần Dương tựa hồ đã biết trước chiêu kiếm của mình sẽ lạc không, mục quang của gã chăm chú dán chặt vào bóng Trác Trường Khanh, kiếm thế đi tới lưng chừng, đột nhiên cổ tay gã trở ngược, nhắm

vào phía ngực tả Trác Trường Khanh mà bổ xuống.

Mới rồi thanh kiếm của gã chậm chạp, nặng nề, giờ đây đã nhanh như chớp giật.

Trác Trường Khanh kinh hoàng bèn lắc mình trường qua mé hữu, ngờ đâu, gã hòa thượng cao gầy đã cùng với đạo sĩ thấp béo phối hợp với nhau cực kỳ nghiêm mật. Tuy là chia ra mà lại dường như cùng kích tới, một đao bạt ngang từ hữu sang tả. Một đao một kiếm này đã vây Trác Trường Khanh vào giữa, tình thế lúc này thực tiến thoái lưỡng nan, nếu Trác Trường Khanh muốn lùi về bên tả thì Bài kiếm đã đợi sẵn bên đó, nhưng nếu chàng muốn tiến về mé hữu thì thanh Tiên đao đã chắn ngang trước mặt.

Hai chiêu này, một chiêu từ tả đánh sang hữu, một chiêu từ hữu bạt sang tả, tuy giống hai chiêu, nhưng lại chỉ là một, chiêu này chính là tuyệt kỹ Đại môn thức trong Ngũ Đài kiếm phái có thêm chút biến hóa mà thành.

Trác Trường Khanh tuy võ công cực kỳ cao siêu, nhưng mới thấy hiểm chiêu đối phương vừa thi xuất ra, thì chàng không khỏi có chút sợ hãi. Đột nhiên, hữu chưởng của chàng phóng ra, ngũ chỉ tựa kiếm kích tới, lại nghe “keng, keng” hai tiếng, một đao một kiếm đã bị đánh văng ra ngoài, nhưng chiêu thức phát ra vì chàng không chuẩn bị trước nên ra tay không trầm trọng, nếu không thì thân hình hai gã một tăng một đạo ắt đã bị chấn động phải thoái lui mấy bước rồi.

Bài kiếm Tiên đao, Bạng Tiên Sáu Phật thấy tuyệt chiêu bao nhiêu năm khổ luyện của mình, giờ đây bị người ta hóa giải không chút khó nhọc, thì hai gã đều lấy làm kinh hãi vô cùng, nhưng nhanh như cắt, Bạng Thuần Dương hừ một tiếng, đoản kiếm lệch đi chênh chếch chém xuống hạ bàn Trác Trường Khanh một chiêu Thám Hải đồ long, Sáu Di Đà quét ngang trường đao, vù một tiếng kích tới vai tả Trác Trường Khanh một chiêu

Thiên phong tỏa diệp.

Hai gã vừa thi xuất một chiêu một tả một hữu, hiện tại đã biến chiêu thành một trên một dưới, chiêu chiêu đều mãnh liệt ghê gớm, hơn nữa biến chiêu nhanh khó hơn tưởng tượng.

Trác Trường Khanh lấy một địch hai, dường như chỉ có thủ mà không có công, mấy thiếu nữ đứng xem cuộc ác đấu, trong màn đêm nhìn không rõ lắm, chỉ thấy hai đao kiếm, đao quang xanh lè một trên một dưới mãnh liệt vũ bão bổ tới Trác Trường Khanh thì trong lòng mấy thiếu nữ này vừa mừng vừa tiếc, mừng vì thấy người của mình đắc thủ, tiếc là vì thiếu niên này cốt cách siêu phàm, tuổi lại còn trẻ, chết đi thì thật oan uổng.

Nào ngờ Trác Trường Khanh đã có tính toán dự liệu từ trước, vừa thấy chiêu thức độc hiểm của hai gã tăng nhân đạo sĩ này, thì chàng không khỏi có chút tức giận nghĩ:

“Ta và các người vô oán vô cừu, các người vì cớ gì mà hạ độc thủ như thế, ắt hẳn các người ngày thường vốn đã hung bạo độc hiểm lắm rồi.”

Thân hình Trác Trường Khanh khẽ nghiêng đi, tay tả đột nhiên phóng ra chop lấy chuôi kiếm của Bạng Thuần Dương, đoạn khẽ đẩy về bên tả, Bạng Thuần Dương vô cùng kinh hoảng, đã thấy một luồng lực đạo vũ bão kích tới, đoản kiếm trong tay gã không thể điều khiển nổi nữa, đã thuận theo cái đẩy nhẹ của Trác Trường Khanh mà lướt qua, “xoảng” một tiếng, đoản kiếm đã chạm phải trường đao của Sáu Di Đà.

Chiêu này của Trác Trường Khanh chính là tuyệt kỹ dĩ địch công địch, tuy phảng phất là Khiêu duyên thủ công phu trong Thái Cực môn, mà tựa như có chút công phu Không thủ nhập bạch nhãn của Võ Đang, đừng nói là đối thủ của hai người, dù có mười mấy người đao kiếm như cùng công kích, chàng cũng có thể đem đao của địch công kiếm của địch, lại lấy kiếm của địch mà chặn đao của địch một cách dễ dàng.

Khi chàng thi xuất tuyệt kỹ thì mấy hồng y thiếu nữ ai nấy đều lạ lùng chẳng hiểu gì cả, nên biết rằng, tuy họ biết võ công, nhưng công phu chưa nhiều, công lực còn kém, làm sao nhìn ra được tuyệt kỹ trộn lẫn hai loại công phu của nội gia này, tất cả đều quay đầu nhìn nhau, ai nấy đều kinh hãi không thốt nên lời.

Gã xa phu đánh xe thấy cổ tay tê dại, bất giác buông lỏng cương ngựa, mấy con tuấn mã bị trận đao quang kiếm ảnh khiến cho kinh động, lúc này bèn hí lên một tràng rồi cùng lồng lên mà chạy tới, nhưng con đường núi rất gập ghềnh gập khúc nên chúng chỉ lồng lên được vài bước thì đều dừng cả lại, gã đánh xe kinh sợ vô cùng, đến mức không kêu được tiếng nào.

Mấy hồng y thiếu nữ và gã xa phu đều lấy làm kinh hãi, Sáu Di Đà cùng Bạng Thuần Dương lại càng kinh sợ hơn bội phần, công lực của hai gã tương đương, khi đao kiếm chạm nhau, đều cảm thấy cổ tay tê rần, hổ khẩu tựa muốn rách toạc, lập tức cả hai cùng nghiêng mình chuyển bộ, thối lui mấy bước. Từ khi hai gã xuất đạo phiêu bạt giang hồ đến nay, chỉ mới bị Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên quật ngã một lần, lần này gặp thiếu niên kia, tuổi tác còn nhỏ hơn Trác Hạo Nhiên năm xưa, nhưng võ công tựa hồ còn trên ông ta một bậc, cả hai quay mặt nhìn nhau, cùng ngấm ngầm tự hỏi:

“Thiếu niên này là ai? Làm sao võ công lại cao siêu thế?”

Bạng Thuần Dương tính khí nóng nảy, hung bạo, hiện tại đã thâm sợ hãi, đám thịt trên người gã càng rung lên khùng khiếp, hận không thể đem Trác Trường Khanh ra phanh thây mổ bụng, ăn tươi nuốt sống ngay được.

Đoạn gã gầm lên một tiếng, vung kiếm, Sáu Di Đà ngăn người ra cũng giương đao hợp công.

Trác Trường Khanh vừa mới thi triển tuyệt kỹ thì biết hai gã kia có đề

phòng nên nhất tề thối lui, giờ đây chàng thấy điệu bộ của chúng lộ vẻ liều chết xông tới, chàng quát lớn:

– Ta xuống tay lưu tình, nếu hai người còn không biết tiến thoái thì đừng trách ta hạ độc thủ.

Trác Trường Khanh tuy không muốn gây nhiều sát nghiệp, nên vốn không muốn đả thương hai gã này, nhưng hai gã Sáu Phật Bạng Tiên lại nghĩ khác. Chúng nghĩ võ công của thiếu niên lạ mặt tuy cao, nhưng vừa nãy có lẽ mình sơ suất khinh địch, nên mới bị thất thủ, nếu nói cả hai gã liên thủ mà không địch nổi thiếu niên tay không tác sát này, thực tại khiến người ta khó có thể tin được, đừng nói hai gã nọ không tin, mà đến cả mấy hồng y thiếu nữ đứng xem một bên cũng không tin vào mắt mình nữa.

Hai bên đều đã trao đổi mấy chiêu, các hồng y thiếu nữ thấy Sáu Phật, Bạng Tiên hai gã một đao một kiếm, phối hợp vô cùng xảo diệu, nghiêm mật, xem thấy phảng phất có một dòng thủy ngân vây kín lấy Trác Trường Khanh, hồng y thiếu nữ các cô đều không thể tưởng tượng nổi, làm sao mà Trác Trường Khanh lại có thể thoát khỏi mấy chiêu này, thực tại đó là một sự kỳ lạ, khiến cho người ta khó lòng đoán được.

Trác Trường Khanh dù biết hiện tại mình đã lọt vào hang ổ đầu não của Ôn Như Ngọc, tùy thời sẽ có người đến cứu trợ hai gã kia, nhưng chàng vốn tính trung hậu, không muốn đem hai gã ra mà giải quyết một cách nhanh chóng, chàng thấy chiêu thức đao kiếm của hai gã không những phối hợp cực kỳ vi diệu, mà lại đều là những chiêu thức lạ kỳ hiếm thấy trong võ lâm, chàng vốn rất chuộng võ nghệ, lòng hiếu kỳ liền nổi lên, chàng muốn xem kỹ một lượt mấy chiêu của hai gã, cho nên cả hai gã tuy chiêu đều hạ thủ độc hiểm vô lường, nhưng chàng chỉ né tránh mà không đánh trả.

Nhưng, Sáu Phật, Bạng Tiên hai gã càng lúc càng nóng nảy điên cuồng, trong Thiên Mục sơn, hiện tại cao thủ tụ tập thành bầy, tuy không cùng là

những người được Xú Nhân Ôn Như Ngọc mời đến, nhưng trong đó lại có vài người vốn không biết hai gã lắm, giờ đây nếu mấy người đó thấy hai gã động thủ đã lâu, mà chưa hạ được Trác Trường Khanh, chắc hẳn sẽ cười nhạo chứ chẳng chơi.

Hai gã vừa nghĩ tới đó, bỗng nhất tề kêu khẽ một tiếng, chiêu thức lại trùng trùng lớp lớp thi triển, vèo vèo đánh liên mấy kiếm, vù vù tiếp liên mấy đao, đao đao kiếm kiếm đều cùng đánh tới, kẻ thì trước ngực, kẻ lại sau lưng Trác Trường Khanh. Trác Trường Khanh dựng ngược cặp mày kiếm, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, ánh mắt vừa trông ra thì thấy Bạng đạo nhân đang một kiếm đâm tới trước ngực, tả chưởng của chàng đột nhiên phóng ra.

Bạng Thuần Dương trông thấy ngũ chỉ của Trác Trường Khanh phóng ra, gã liền sợ chàng lại sắp thi triển tuyệt kỹ Đạn Chỉ thần công, bèn chúc mũi kiếm chéch về mé hữu.

Ngờ đâu, hữu chưởng của Trác Trường Khanh đột nhiên xuyên ra, song chưởng kích ra một chiêu nhanh như tia điện, kẹp chặt lấy thanh đoản kiếm, hữu chưởng co lại, chỗ hữu thừa thế kích tới sống mũi đối phương.

Chiêu này chàng thi triển vô cùng ảo diệu, hơn nữa xem ra không phải là công phu của bất kỳ một môn phái nào trong võ lâm, Thất thập nhị lộ Cầm nã thủ của Võ Đang, Thập nhân Cầm Long chưởng của Thiếu Lâm, Vân Long tiểu bát thức của Côn Luân, cho tới Tứ thập cửu lộ Đoàn Dương thủ, Khiêu Duyệt thập tam thức, thậm chí Diệu Thủ Không Không đoạt kỳ chưởng, Tán Hoa thiên nữ thủ, hoặc công phu Không Thủ Nhận Bách nhân, từng chấn động võ lâm, đều không có một chiêu nào như chiêu này.

Bạng Thuần Dương là một nhân vật nhiều năm phiêu bạt giang hồ, tính tình hiếu chiến và rất khát máu, trong đời gã, đã từng giao chiến hàng ngàn trận, cao thủ các môn phái gã đều biết rõ, tuyệt kỹ các môn phái gã cũng

thấy rất nhiều, nhưng gã chưa từng thấy qua một lần nào thứ công phu thượng thừa này, trong lòng đã kinh sợ lại hãi hùng, gã bèn dùng lực rút thanh Bài kiếm lại, nào ngờ thanh đoản kiếm bị Trác Trường Khanh kẹp lấy, tưởng chừng mọc rễ, mặc dù Bạng Thuần Dương thần lực ghê người, nhưng cưỡng không rút được thanh kiếm ra lấy một ly.

Gã càng thêm kinh hãi, trước mắt đã thấy chỗ tay của đối phương đang mãnh liệt kích tới mặt mình, gã biết rằng, chỉ cần bị chẳng đánh vào mặt, cho dù không chết thì cũng bị trọng thương, hiện tại gã chỉ còn duy nhất một con đường sống là buông tay bỏ kiếm tháo lui.

Sáu Di Đà liếc mắt, thấy tình thế đột biến, gã cũng cảm thấy run sợ, nhưng không còn thời gian để gã suy nghĩ gì khác, gã bèn ra một chiêu Lập phách hoa nhạc, bỏ xuống đỉnh đầu Trác Trường Khanh.

Lúc này, hai tay Trác Trường Khanh đang kẹp lấy thân kiếm, chỗ hữu đã kích ra, lực đạo toàn thân đều dồn cả vào song chưởng, dù võ công của chàng có cao siêu mấy đi nữa, tưởng chừng khó tránh khỏi một đao hung hiểm này, Sáu Di Đà đã thấy một chiêu của mình sắp đắc thủ.

Nào ngờ, Trác Trường Khanh đầu không quay lại, eo không gấp khúc, gối không cong, cước không động, thân không nghiêng, nhưng song chưởng đang kẹp lấy đoản kiếm, tịnh chỉ nhanh nhẹn dè xuống vừa vặn mũi kiếm quay xuống dưới, chuôi kiếm chột kích ngược lên.

Lại nghe “keng” một tiếng đánh gọn.

Mũi đao của Sáu Di Đà chém xuống bị chuôi kiếm của Trác Trường Khanh kích ngược lên, Sáu Di Đà liền thấy tay hơi nóng ran, toàn thân chấn động, thanh trường đao tuột khỏi tay văng về phía các hồng y thiếu nữ.

Mấy hồng y thiếu nữ kia đồng thanh la hoảng, nhảy tránh tán loạn, chỉ

thấy trong bóng đêm mù mịt, thanh trường đao như một đạo ngân quang bay tới.

Trong cùng một chớp mắt, vũ khí của Sáu Phật, Bạng Tiên đều bị đánh văng khỏi tay, cả hai gã cùng thoái lui về một bên, giương cặp mắt kinh ngạc lên, trong lòng đã kinh hãi lại pha chút tức thẹn, lại có chút kỳ dị không hiểu một chiêu vừa rồi của Trác Trường Khanh, rốt cục phát ra như thế nào.

“Phập” một tiếng, trường đao đã cắm xuống đất, Sáu Di Đà tuy vẫn nhìn Trác Trường Khanh với ánh mắt tức giận, nhưng thâm tâm lại thấy kinh sợ, chỉ hận không thể chết ngay lúc đó cho đỡ thẹn.

Bạng Thuần Dương tính khí nóng như lửa, trợn ngược cặp mắt trắng dã nhìn Trác Trường Khanh, đột nhiên quát:

– Ngươi hãy mau giết chết ta đi, nếu không hãy nói tính danh của ngươi ra, sẽ có một ngày ta đến phục cừu.

Nào ngờ...

HỒI HAI MƯƠI HAI

Nam Hải Tâm Kiếm

Trong cánh rừng âm u bên cạnh hẻm núi, bỗng vọng ra một tràng cười khanh khách.

Tiếng cười quái dị này chẳng những đột ngột xuất hiện mà thanh âm cực kỳ lạnh lẽo khiến người nghe vô cùng khó chịu, tiếng cười như tiếng quạ kêu trong đêm, các hồng y thiếu nữ ai nấy run bần bật, Sáu Phật, Bạng Tiên cùng nhìn nhau, cả hai cùng đều rùng mình sởn tóc gáy.

Trác Trường Khanh tuy vẫn đứng sừng sững, nét mặt lạnh băng, nhưng trong lòng chợt nổi lên cảm giác khó nói.

Chỉ thấy trong cánh rừng âm u kia, tùy theo tràng cười khanh khách mà quái, đột nhiên xuất hiện ba người vừa lùn vừa mập đang thông thả bước ra, Trác Trường Khanh định thần nhìn kỹ thì, thấy ba gã này chẳng những cao thấp, mập ốm như nhau mà trang phục trên người cũng giống hệt như nhau.

Ba gã này ăn vận kỳ dị, áo ngũ sắc lốm đốm, trong bóng đêm đen tối, chiếc áo này dường như phát ra ánh sáng kỳ dị, một trận gió thổi qua, chiếc áo phấp phới bay theo gió, không phải tơ chẳng phải lụa, cũng không biết làm bằng vật liệu gì.

Bên sườn ba gã, đeo một thanh trường kiếm, bao kiếm nạm đầy châu ngọc.

Khi này, Trác Trường Khanh trông thấy Bạng Thuần Dương thì đã cho rằng, gã là người mập và lùn nhất thiên hạ rồi, ngờ đâu giờ đây nhìn thấy

ba gã này, cả ba đều lùn và mập hơn Bạng Thuần Dương mấy lần, thoát nhìn, cứ ngỡ rằng, đó là ba quả cầu phát quang đang lăn tới.

Ba gã này cùng cất bước, nhất tề tiến lại gần, người đi bên hữu đột nhiên nói:

– Ta là Lê Đa Đại.

Người đi giữa nói theo:

– Ta là Lê Đa Nhị.

Người bên mé tả lập tức tiếp:

– Ta là Lê Đa Tam.

Giọng nói của ba gã này đã quái dị mà thanh âm càng quái dị hơn, Trác Trường Khanh ngẩn người, nghĩ một lúc mới biết ba gã này đang tự báo tính danh.

Chàng chợt nghĩ, mới rồi một tăng một đạo chẳng những không nói tên tuổi của họ ra mà còn kêu người ta đoán, cho đến lúc này, vẫn còn chưa nói tính danh của chúng ra. Nhưng ba gã này lại không như thế, trước nói tên lại thêm danh tự^[7] cổ quái, Trác Trường Khanh cảm thấy buồn cười, nhưng nghĩ tới thịnh hội Thiên Mục sơn ắt hẳn có rất nhiều quái nhân tụ tập, mà những kẻ này đều là đối địch với mình, nên chàng cười không nói.

Nào ngờ ba quái nhân họ Lê còn chưa nói hết, đột nhiên cùng giơ ngón cái lên, đồng thanh rằng:

– Hảo công phu, hảo công phu!

Trác Trường Khanh lại ngẩn người ra, chàng tuy không biết họ đang nói gì, nhưng trông điệu bộ thì như đang khen ngợi chàng.

Chàng đang còn ngỡ ngác thì đã nghe Lê Đa Đại nói:

– Các hạ tài giỏi, võ công cao siêu, rõ ràng đã lĩnh hội được công phu tối

thượng của đại kiếm khách nơi xứ Phù Tang tam đảo, từ sau khi tại hạ được thấy Liễu Sinh đao mã thu dùng chiêu này, thì tại hạ chưa từng thấy được người nào dùng chiêu này tuyệt diệu đến thế.

Khi nói, dường như gã cuốn đầu lưỡi lại, khiến Trác Trường Khanh phải căng tai ra mới hiểu được chút ít, trong lòng có chút quái lạ.

Nguyên khi chàng thi triển chiêu song chưởng, chặn kiếm đối phương, chàng đã để lộ ra lai lịch của chiêu này. Chiêu này là do Tư Không lão nhân năm xưa, trong một lần đông du đã học được của một lãng tử Phù Tang, lãng tử tới Trung Quốc, sau đó ông nghiên cứu sự ảo diệu và đã luyện thành tới mức thượng thừa. Theo lời lãng tử Phù Tang nói, đây chính là tinh hoa võ học của Phù Tang, cũng chính là tuyệt kỹ của Liễu Sinh Anh Hùng Phái – một môn phái lừng danh của võ thuật Phù Tang. Lãng tử này vốn là cao thủ trong Liễu Sinh phái, vì phạm phải môn qui nên sợ tội mà đào tẩu, chạy sang Trung Nguyên, và đã tác oai tác quái ở đây, sau đó lãng tử gặp Tư Không lão nhân, mới biết đến sự ảo diệu của võ công Trung Nguyên, thực là sâu như bể, chút võ công ít ỏi của lãng tử chẳng qua chỉ là một cái vệt trong bể mà thôi, nên đã không dám xưng hùng xưng bá ở Trung Nguyên nữa.

Khi Tư Không lão nhân truyền cho Trác Trường Khanh chiêu này, ông đã có nói tới lai lịch của nó, và còn cười nói:

– Trong khắp Trung Nguyên, hào kiệt tuy nhiều, nhưng e rằng chẳng có mấy ai biết được chiêu thức đó.

Khi nãy, Trác Trường Khanh sử dụng kỳ chiêu, quả nhiên khiến mọi người không hiểu ra sao cả.

Nào hay ba gã quái nhân kia, vừa gặp mặt đã đọc ra lai lịch của chiêu thức, Trác Trường Khanh cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Đang kinh ngạc như vậy thì lại nghe Lê Đa Đại cất giọng cười khanh khách quái dị, đoạn quay qua Sáu Phật, Bạng Tiên mà nói:

– Thoạt đầu ta còn cho rằng, võ công hai người cũng cao, ngờ đâu... hé hé, lại tồi tệ đến thế, hai người còn ở đây làm gì nữa, mau về nhà đi thôi. Sáu Phật, Bạng Tiên, hai gã sắc diện lúc xanh lúc trắng, cơ bắp trên thân hình phì nộn của Bạng Tiên cũng không nhúc nhích nổi nữa, gã đứng chờ người ra rất lâu, Trác Trường Khanh đưa mắt nhìn gã thì thấy cặp môi gã mấp máy tựa hồ như còn muốn nói điều gì, chàng bèn cất giọng sang sảng:

– Tại hạ là Trác Trường Khanh, nếu hai vị có ý phục thù, chỉ cần tìm tại hạ là được rồi.

Bạng Thuần Dương biến sắc, buột miệng:

– Người họ Trác, Trác Hạo Nhiên là gì của người?

Trác Trường Khanh buồn bã đáp:

– Chính là gia phụ.

Sáu Phật, Bạng Tiên cùng đưa mắt nhìn nhau, thầm than một tiếng, nghĩ tới hai người mình tuy xưng hùng một thời lại bại dưới tay hai cha con người ta, hai gã đều cảm thấy buồn rầu, then thùng, đoạn đưa cặp mắt giận dữ độc hiểm ngó ba quái nhân kia, sau đó quay đầu bỏ đi, đao kiếm đều vát cả lại trên mặt đất.

Ba gã quái nhân đồng thanh cười một tràng cười quái dị, Lê Đa Đại vừa cười vừa nói:

– Võ công tầm thường như thế mà còn dương oai tác quái, thật là xấu mặt!

Trác Trường Khanh vốn còn nghi rằng ba gã này là đồng bọn của Sáu Phật, Bạng Tiên, giờ đây chàng thấy ba gã tán dương mình như thế, lại

thấy chúng buông lời nhục mạ hai người kia thì chàng cảm thấy kỳ quái vô cùng.

Nhưng, chàng không biết rằng, ba gã kia vốn là cao thủ của Hải Nam kiếm phái, từng viễn du sang Phù Tang, nên vừa nhìn thì đã thấy ngay lai lịch một chiêu của chàng.

Sau khi ba gã tới Trung Nguyên cũng được Xú Nhân Ôn Như Ngọc mời tới trợ giúp, nhưng ba gã đều đã ở lâu ngoài bể, nên không biết rõ lắm cao thủ trong võ lâm Trung Nguyên, vì thế cũng coi thường ra mặt, mà đặc biệt họ ghét nhất là hai gã Sáu Phật, Bạng Tiên, trong mấy ngày vừa rồi, đã kiếm cớ chửi rửa nhiều lần, võ công của ba gã tuy cao, nhưng lại không biết nói tiếng Trung Nguyên, khi nói thì xì xà xì xồ khiến người nghe không rõ, cho nên khi chửi nhau với người khác thì đương nhiên không bằng người ta rồi, vì vậy nên đem lòng căm ghét Sáu Phật, Bạng Tiên.

Mới rồi, khi Trác Trường Khanh động thủ với Sáu Phật, Bạng Tiên, cả ba gã đều ở trong rừng theo dõi, quan sát trận đấu, mà không ra trợ chiến, chỉ chờ đến khi Sáu Phật, Bạng Tiên bị bại trận, ba gã mới thông thả đi ra, một mặt có ý đề cao tâng bốc Trác Trường Khanh, một mặt quay ra giễu cợt, nhục mạ Sáu Phật, Bạng Tiên.

Trác Trường Khanh thấy ba gã đang nhìn theo bóng dáng một cao một thấp, một mập một ốm nhòa đi trong bóng đêm đen kịt, ba gã cười rất đắc ý, chàng không khỏi nghĩ thầm:

“Không hiểu ba gã này định làm gì? Lời ăn tiếng nói và cả danh tính cũng không giống người Trung Nguyên, võ công có vẻ cũng uyên thâm, nhưng đột nhiên xuất hiện như thế, rốt cục là bạn hay là thù?”

Chàng ngược mắt lên thì thấy ba gã kia đã thôi cười quái dị, nét mặt lập tức biến ra lạnh lẽo dị thường, ba cặp mắt dữ tợn đang gườm gườm nhìn chàng, ý tâng bốc biến đâu mất hết.

Thấy tình hình đó Trác Trường Khanh chợt dạ, chàng bèn lại một lần nữa cảnh giác phòng bị, với ba gã này, chàng hoàn toàn không có ý lo sợ, chỉ là có một chút lo lắng không biết trong Thiên Mục sơn này còn có bao nhiêu quái nhân nữa, nếu cứ hết cao thủ này đến quái nhân khác xuất hiện, buộc chàng phải động thủ không ngơi nghỉ, như thế chẳng phải là một việc khó chịu hay sao? Đang khi chàng lo lắng như vậy, đã nhìn thấy Lê Đa Nhị đột nhiên lác lư thân hình đi về phía chàng, gã cười nói:

– Các hạ tên gì? Đi đến đây làm chi? Nói đến giữa chừng, bỗng nhiên gã chợt nhớ gã nói chính là thổ âm của vùng gã, người ta làm sao mà hiểu được, hấn bèn đổi lại nói:

– Các hạ đến đây làm cái gì? Xem ra, các hạ cũng giống như hai kẻ vừa rồi, mau trở về nhà đi thôi!

Trác Trường Khanh dựng ngược mày kiếm, cất giọng sang sảng:

– Nếu tại hạ muốn lên Thiên Mục sơn thì không có một ai có thể ngăn không cho tại hạ lên được.

Lê Đa Nhị lại nổi một tràng cười khanh khách, đoạn giơ ngón tay út ra huơ huơ trước mặt Trác Trường Khanh, rồi cười nói tiếp:

– Người đừng cho rằng người giỏi, trước mặt chúng ta, người chẳng qua chỉ là cái này.

Trác Trường Khanh ngẩn người ra nói:

– Cái nào?

Nhưng chàng chợt hiểu, thâm nghĩ:

“Cái này ắt hẳn chính là ngón út đây!”

Chàng không ngăn được tức giận rửa thầm:

“Hỗn láo.”

Nào ngờ Lê Đa Nhị còn chưa dứt tiếng cười thì gã đã trở tay rút thanh trường kiếm bên mình, cước tả trường tới, cước hữu khê xoay ngang, đâm một kiếm tới Trác Trường Khanh, kiếm quang sáng lóa, đầu mũi kiếm dừng lại cách ba tấc trước mặt Trác Trường Khanh, tiếng cười cũng vừa dứt, gã lại quát:

– Người có xuống núi không?

Trác Trường Khanh tức giận, đưa tay hữu ra, cười nhạt:

– Ta không xuống núi!

Lời vừa dứt, ngón út của tay hữu đột nhiên búng trúng đầu mũi kiếm, chàng quát:

– Người mới là cái này!

Lê Đa Nhị vừa rồi rút thanh trường kiếm, lại truyền thêm chút công lực khiến mũi kiếm rung rung, tất cả hành động đều nhanh như chớp, đích xác là một công phu tối thượng. Gã chỉ biết rõ võ công của hắc y thiếu niên này vô cùng cao siêu, không ngờ người ta vẫn đứng yên bất động, gã đã có chút kỳ lạ, đến khi Trác Trường Khanh đưa tay ra, gã càng cảm thấy quái lạ hơn, vừa định lên tiếng hỏi, ngờ đâu đã nghe “coong” một tiếng, thanh trường kiếm trong tay gã đột ngột bị một luồng lực đạo ghê gớm truyền vào, khiến gã chịu không nổi phải loạng choạng thối lui hai bước, thân kiếm rung lên mà rơi xuống. Gã dùng hết sức nắm chặt tay lại, nhưng gã cảm thấy cánh tay tê dại, hổ khẩu nóng rực. Nếu Trác Trường Khanh dụng thêm một chút công lực nữa, ắt hẳn thanh trường kiếm đã rơi xuống rồi.

Gã ngăn người ra hồi lâu, mà vẫn không rõ đối phương đã ra tay như thế nào.

Trác Trường Khanh cười nhạt một tiếng nói:

Lại lịch một chiêu này như thế nào, người có biết không?

Cả ba gã họ Lê vốn ở ngoài bể, tuy khi nãy nói được lai lịch chiêu kia của Trác Trường Khanh, nhưng giờ đây khi Trác Trường Khanh sử dụng võ công thượng thừa của Trung Nguyên, cả ba đều ngẩn người ra, trong nhất thời cùng nhìn nhau mà không thốt nên lời.

Trác Trường Khanh thấy bộ dạng của ba gã như vậy thì cười nhạt một tiếng, đoạn thông thả bước qua bên cạnh Lê Đa Nhị, chàng đưa mắt nhìn xung quanh đều vắng lặng, mấy hồng y thiếu nữ kia đã đi đâu hết cả, đến gã đánh xe cũng biệt tăm dạng, chỉ còn trơ lại chiếc xe không ở bên đường.

Giờ đây chàng biết mình đã tới gần sào huyệt của Ôn Như Ngọc lắm rồi, nhưng sự đã đến thế, nếu chàng quay trở lại thì chẳng phải sẽ bị người ta chê cười hay sao?

Chàng vốn là người có tính cách cương cường, thà chết không chịu khuất phục, chỉ tiến chứ không lùi bước trước bất kỳ gian nan nguy hiểm nào. Nên chàng liền đi tiếp, một mặt trầm tư suy nghĩ nên đối phó thế nào với thủ hạ của Ôn Như Ngọc, một mặt ngầm lưu ý tới cử động của ba gã quái nhân đang đứng sau lưng chàng.

Ba gã kiếm khách họ Lê từ Hải Nam tới đang người này nhìn kẻ kia, kẻ kia trông gã nọ, ngẩn người ra hồi lâu, sau khi mấy gã này thấy võ công của Trác Trường Khanh vô cùng uyên thâm, ai nấy đều đang tự hỏi:

“Cần phải làm sao đây?”

Cả ba liếc nhìn thì thấy Trác Trường Khanh đang thả bộ lên núi, nếu không ra tay ngăn cản thì Hải Nam tam kiếm còn mặt mũi nào mà nhìn võ lâm giang hồ, nhưng nếu ra tay ngăn cản thì lại chẳng phải là địch thủ của thiếu niên kia, hơn nữa nếu bị bại dưới tay thiếu niên há chẳng nhục nhã ê chề lắm sao.

Ba gã cùng đưa mắt quan sát tứ phía, chỉ thấy bóng đêm mù mịt, hoang

sơn trơ trọi, ngoài ba gã và thiếu niên kia ra, chẳng thấy bóng dáng một ai khác, ba gã lại nhìn nhau ai nấy đều nghĩ:

“Ở đây chẳng có ai thấy, mình có bỏ đi cũng chả ai biết.”

Nên biết ba gã này, vốn chẳng phải thâm giao gì với mụ, đương nhiên chúng chẳng muốn liều chết vì mụ.

Ba gã từ nhỏ đến lớn ở với nhau, nên tâm đầu ý hợp, chỉ cần liếc mắt cũng biết được ý của kẻ kia, đoạn chúng bèn cùng nhau bỏ xuống núi. Trác Trường Khanh đi rất chậm, chỉ sợ ba gã kia sẽ tập kích sau lưng chàng, nào ngờ đi đến mười mấy bước chờ cũng đã lâu, đằng sau vẫn chẳng thấy động tĩnh gì cả, chàng cảm thấy quái lạ, dừng chân xoay người lại nhìn thì thấy trên con hẻm núi ngoằn ngoèo đổ xuống, hai bên đường có hai hàng cây, hàng cây mé hữu nghiêng xuống phía chân núi, hàng cây mé tả chếch lên, tựa như vách núi, tất cả đều im lìm vắng lặng, ba gã quái nhân kia không biết đã đi từ lúc nào rồi.

Nghĩ tới bộ dạng cao ngạo của ba gã, Trác Trường Khanh cảm thấy buồn cười, nhưng khi xoay người nhìn lên núi, chàng nhìn thấy trên núi cũng có một sơn đạo nhỏ, gập ghềnh lên thẳng đỉnh núi, cũng có hai hàng cây đứng bên đường. Sắc đêm mịt mùng trên núi, tuy cũng chẳng khác bóng đêm dưới núi, nhưng trong bóng đêm đen tối mù mịt kia ẩn chứa điều gì thì khiến chàng cũng khó mà đoán được, chàng dừng chân, cài cổ áo lại trầm nghĩ:

“Ngọn núi cao thế này, rốt cục Ôn Như Ngọc lẩn tránh nơi nào, ta cũng không biết mấy hồng y thiếu nữ đã bỏ đi cả rồi, chi bằng ta cũng xuống núi thôi.”

Nhưng rồi chàng không khỏi cười thầm mình:

“Trường Khanh ơi là Trường Khanh, nếu ngươi không dám lên núi thì

chỉ cần đi theo mấy gã kia là được rồi, cần gì phải khổ nhọc tự mình đi tìm, người lên núi lần này nếu không kiếm được người ta, chẳng lẽ người ta không kiếm được người sao?”

Vừa nghĩ đến đó, chàng bèn hít một hơi dài, vươn cao lồng ngực, quả quyết lên núi.

HỒI HAI MƯƠI BA

Trong Thiên Thiên Tự

Trác Trường Khanh giật mình chăm chú lắng nghe, chỉ nghe tiếng mõ cá “lốc cốc” này tựa hồ từ phía sau điện vọng lại.

Trong chớp mắt, chàng cảm thấy vô cùng quái lạ, bèn đứng phắt ngay dậy, tiếng mõ vọng ra trong Phật điện, vốn là việc bình thường chẳng có gì đáng lo lắng, nhưng với suy nghĩ của Trác Trường Khanh thì trong Thiên Mục sơn này, tất cả mọi sự tựa hồ đều có chút kỳ quái, huống hồ trong Phật điện đồ nát hoang tàn này, thời khắc đã quá nửa đêm rồi mà lại có tiếng mõ vọng ra, ắt cũng chẳng phải là việc tầm thường.

Chàng lắng nghe hồi lâu, tiếng mõ vẫn gõ đều đều không ngừng, chàng hít một hơi dài, khẽ phất tay áo, nhún nhẹ người lướt vào sau điện. Vào đến nơi thì thấy trên ô cửa sổ dán giấy của một tòa điện bên cạnh trong hậu viện, quả nhiên có ánh đèn vàng yếu ớt hắt ra và tiếng mõ lốc cốc cũng từ tòa điện này mà phát ra. Thân hình Trác Trường Khanh vẫn tiếp tục lướt tới, vừa lướt vừa chăm chú quan sát thì thấy cánh cửa sổ đã khép chặt, phía trên cùng cửa sổ là một mảng tường nhỏ bị vỡ để lộ ra một lỗ hổng.

Trong ngôi chùa hoang đêm vắng, có người tụng kinh niệm Phật đã là một việc kỳ lạ, mà trong hoang tự này lại còn cái cửa sổ nguyên vẹn như thế, tựa hồ còn lạ lùng hơn. Trác Trường Khanh càng lúc càng cảm thấy nghi hoặc, chàng bèn nhún người nhảy lên bám vào hàng hiên, ghé mắt nhìn vào lỗ hổng trên cửa thì thấy trong điện trống vắng, ở giữa có đặt một chiếc bàn thờ, trên bàn đặt một tấm linh bài, bên cạnh linh bài là một ngọn

đèn dầu tỏa ánh sáng vàng đục, nét chữ trên tấm linh bài quá nhỏ, nên trong giây lát cũng không thể nhìn rõ trên tấm linh bài viết cái gì, nhưng có một người đang quì trước bàn thờ, tuy người đó quay lưng lại với Trác Trường Khanh, chàng vẫn có thể thấy rõ đó là một cô gái.

Người con gái này vận y phục đen tuyền, mái tóc dài để xõa trên vai rối bời tán loạn, Trác Trường Khanh cảm thấy có đôi chút kinh hãi, không hiểu tại sao trong ngôi chùa hoang giữa đêm vắng lại có một cô gái như thế.

Chàng chỉ thấy cô nương này hai vai rung rung không ngừng gõ vào chiếc mõ cá, tựa hồ đang niệm kinh Phật, bóng đêm âm u mù mịt, ánh đèn mờ ảo, tượng Phật đứng trơ, người con gái đang quì trước bàn thờ một mình, tiếng mõ thê lương, tất cả cảnh tượng này khiến người ta không khỏi rùng mình kinh sợ.

Trác Trường Khanh buông tay, nhẹ nhàng rơi xuống tựa một chiếc lá rụng. Chàng chợt nghĩ cô nương này đã cư trú trên Thiên Mục sơn, ắt hẳn sẽ biết được hành động của Xú Nhân Ôn Như Ngọc, chàng vừa nghĩ vừa chuyển bộ tiến về phía cửa điện, vừa đến cửa điện nào ngờ trong tiếng mõ đều đều lại vọng ra một giọng nói lạnh lẽo:

– Hãy vào đi!

Lúc này, chàng tuy chưa thi triển khinh công, nhưng cước bộ cực kỳ nhẹ nhàng, cô nương đang tụng kinh trong điện, thế mà vẫn nghe được tiếng chân chàng, Trác Trường Khanh không tránh khỏi có chút kinh hãi, hạ giọng nói:

– Tại hạ có một việc muốn hỏi, đêm khuya làm rộn, mong nữ cư sĩ thứ tội.

Chàng chỉ nghe thấy một tiếng hừ lạnh lùng, tiếng mõ đột nhiên ngừng bật. Trác Trường Khanh đẩy cửa bước vào thì thấy cô nương y phục đen vẫn

quì trước bàn thờ, nhưng tấm linh bài trên bàn thờ đã không còn thấy đâu nữa.

Trác Trường Khanh cảm thấy hồ nghi, khẽ đặt hắng một tiếng, cô nương kia vẫn mớ tóc xoắn lên, từ từ quay đầu lại. Trác Trường Khanh vừa thấy mặt liền vô cùng kinh ngạc, đứng ngẩn người ra không nói được lời nào. Cô nương vừa trông thấy Trác Trường Khanh, vẻ mặt cũng thay đổi ghê gớm, nhưng lập tức khẽ thốt lên:

– Té ra là người!

Giọng nàng không có vẻ thù địch, Trác Trường Khanh lại càng kinh ngạc hơn, nguyên vị cô nương này là Ôn Cần, đệ tử được Xú Nhân Ôn Như Ngọc cực kỳ sủng ái.

Trong khoảnh khắc này, trước mắt chàng tựa hồ hiện rõ mồn một cảnh tượng lần đầu tiên gặp nàng vào ngày hôm qua.

Lúc đó, nàng đẹp tựa tiên sa, cười tươi như hoa nở, nói năng lưu loát, hơn nữa trong khi cười nói còn có thể đánh người ta đến chết, thế mà giờ đây toàn thân một màu đen tuyền, mặt ủ mày chau, còn đâu dáng hình của ngày hôm qua, thực sự Trác Trường Khanh không thể hình dung được vì sao chỉ trong một ngày ngắn ngủi, việc gì khiến cho một thiếu nữ sắc sảo điêu ngoa biến thành một cô nương sầu bi như thế.

Trác Trường Khanh ngẩn người ra hồi lâu, đoạn ho khan một tiếng, nói:

– Thì ra là Ôn cô nương.

Nói xong, liền thoái lui mấy bước, lùi tới cửa, cước bộ của chàng bỗng dừng lại, thăm nghĩ:

“Trác Trường Khanh ơi là Trác Trường Khanh, người tới Thiên Mục sơn chẳng phải là để gặp người này sao? Thế mà vừa thấy nàng ta, người lại bỏ đi.”

Nghĩ tới đó, chàng bèn bước tới, hạ giọng nói:

– Vì sao mà Ôn cô nương lại ở đây một mình trong đêm khuya thanh vắng như vậy?

Ôn Cần quay đầu lại nhìn vào chiếc mũ trước mặt, bỗng thở dài não ruột, chậm rãi nói:

– Các hạ và tôi mấy ngày trước, tuy là địch nhân, nhưng hiện tại tôi không còn nghĩ các hạ là kẻ thù nữa, chẳng qua... tôi làm gì ở đây cũng không can hệ gì tới các hạ, hãy mau đi đi!

Trác Trường Khanh lại ngó người ra, thực tại chàng không biết phải ứng phó với thiếu nữ này thế nào, đứng ngơ ngác hồi lâu, đột nhiên hỏi:

– Không hiểu cô nương vì ai mà tụng kinh ở nơi này.

Chỉ thấy Ôn Cần quay ngoắt đầu lại, đôi lần thu ba phát ra những tia sáng rợn người, Trác Trường Khanh bèn nhớ tới câu chuyện mà Cao quan Vũ sĩ đã kể lại, nhớ tới tám linh bài trên bàn thờ giờ đây đã biến đâu mất, trong thâm tâm đã hiểu rõ mọi sự, chàng thở dài rồi tiếp:

– Tại hạ từng nghe được, giang hồ năm xưa có hai vị đại hiệp, đương thời người trong giang hồ gọi là Lương Mạnh song hiệp, không rõ cô nương có quen biết gì với hai vị này chăng?

Chàng vừa thông thả nói, vừa lưu ý quan sát nét mặt của Ôn Cần, chỉ thấy Ôn Cần toàn thân đột nhiên run lên, ánh mắt sắc bén đã biến ra vẻ ai oán bi thảm.

Tiếng của Trác Trường Khanh vừa dứt, lập tức nàng vội nói:

– Các hạ chính là Trác Trường Khanh?

– Làm sao cô nương biết tên họ của tại hạ?

Ôn Cần vừa định trả lời.

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng quát lớn, một bóng người cao lớn nhảy bổ vào, tiếng đó là tiếng phong thanh mãnh liệt hòa với tiếng leng keng không ngớt.

Ngọn lửa của chiếc đèn đặt trên bàn thờ chao nghiêng, Trác Trường Khanh thầm kinh sợ, chỉ thấy thế đến của người này rất mau, vừa tính đưa mắt nhìn lại cho rõ thì đã thấy tiếng gió vù vù, một thanh trượng dài đã nhằm chàng đánh tới.

Trác Trường Khanh quát to:

– Là ai?

Thân hình chàng đã trường ra ngoài xa ba bước, chỉ nghe “choang” một tiếng, mặt đất tóe lửa, nguyên một trượng này đánh trượt chàng, phang ngang xuống đất, trúng vào một chiếc đôn bằng đá khiến nó vỡ vụn, hoa lửa bắn ra tung tóe, luồng lực đạo của một trượng này mãnh liệt không thể tưởng tượng nổi.

Trác Trường Khanh kinh hoảng nhảy tránh, còn chưa kịp nhìn rõ là ai, người này kinh lực thực khủng khiếp, một trượng tuy đánh xuống đất, nhưng cổ tay vừa vặn, phát ra một chiêu quét ngang hông Trác Trường Khanh, tiếng đồng sắt lại rung lên leng keng.

Nếu lúc bình thường, tuy trượng thế của người này khủng khiếp, nhưng với công lực của Trác Trường Khanh, chẳng khó khăn gì, có thể đem công phu nội gia Tứ lạng bạt thiên cân ra, hóa giải chiêu thức lẫn công lực của đối phương, nhưng từ khi chàng nghe thấy tiếng rung leng keng trên cây trượng, chàng liền biết là ai rồi, nên không thi triển tuyệt kỹ. Lúc này, khi cây trượng theo thế Bát thảo cầm xà quét ngang hông, chàng bèn nhẹ nhàng tung mình lên hơn trượng, tiếp sau đó là một luồng phong thanh lướt qua dưới chân chàng. Chỉ có cú tung người nhẹ nhàng này cũng đủ cho

ta thấy mười mấy năm khổ luyện của chàng chẳng phải uổng công, công phu của chàng đã lên tới mức thượng thừa, bởi chỉ có những cao thủ thượng thừa, khi ứng phó, dụng công mới không thiếu không thừa, không quá nhanh lại chẳng quá chậm, ứng biến kịp thời với mọi đột biến của đối phương và cũng có thể thấy được vì sao trong một buổi tối gần ngủ đã có mấy sự cố xảy ra với Trác Trường Khanh, khiến chàng phải lần lượt động thủ với nhiều cao thủ một lúc mà không thấy mệt mỏi, khí lực mỗi lúc lại sung mãn hơn.

Hiện giờ, chàng thực không muốn động thủ với người kia, cho nên trong khi tung mình lên, chàng liền giơ tay chụp lấy cây xà ngang, thân hình bung ngược lên, trong nháy mắt toàn thân đã dán trên nóc nhà, ánh mắt liếc xuống, kêu lớn:

– Đại sư xin tạm ngừng tay!

Bóng người cao lớn đột nhiên nhảy xổ vào điện, phát liền hai chiêu, hai chiêu này đều là công phu tuyệt đỉnh của Thiếu Lâm ngoại gia, người này biết rằng, đối phương vẫn đang trong gian nhà đổ nát, nhất định khó tránh khỏi hai chiêu mạnh như vũ bão của mình, nào ngờ hai chiêu vừa phát, đã không thấy bóng dáng thiếu niên đâu cả.

Người cầm trượng chỉ nghe thấy Trác Trường Khanh nói vọng xuống, ông ta bèn ngược mắt lên thì thấy công phu tuyệt đỉnh của Trác Trường Khanh, trong lòng không khỏi kinh ngạc:

“Không hiểu thằng oắt con này từ đâu tới mà có công phu cao như vậy?” Nhưng đại sư này bản tính dững mãnh, nóng như lửa, tuy có đôi chút kinh hãi, vẫn cất giọng quát tháo:

– Tiểu tử, hãy mau xuống đây không thì ta sẽ cho một gậy chết tươi bây giờ.

Về phần Ôn Cần, sau khi nghe bốn chữ Lương Mạnh song hiệp tới giờ, tinh thần như si mê, tán loạn không còn tỉnh táo gì nữa, giờ đây chợt bừng tỉnh, ngược mắt nói:

– Các hạ xuống đây, ta có lời muốn hỏi các hạ mấy câu.

Đoạn nàng quay sang nói với người cao lớn:

– Đại sư, ngài chẳng cần phải động thủ làm gì.

Người này ngăn người ra nói:

– Khi nãy, ta vẫn còn ngồi trên tám bồ đoàn đằng trước điện, ngồi cả đêm rồi, vừa mới ra ngoài một lát, nào ngờ đã bị thằng tiểu tử này lên vào lúc nào chẳng hay...

Trác Trường Khanh chợt hiểu:

“Thảo nào, khi trước ông ta ngồi trên tám bồ đoàn, nên trên đó chẳng có tí bụi nào.”

Hóa ra vị đại sư này chính là đệ tử của Thiếu Lâm phái, Đa Sư đầu đà Vô Căn, ông là người thích gánh vác những việc chẳng quan hệ gì đến mình.

Nhắc lại lúc trước, Đa Sư đầu đà Vô Căn cùng hồng y thiếu nữ nói chuyện trong rừng, thiếu nữ chẳng phải ai khác mà chính là Ôn Cần, sau khi ông nghe Ôn Cần nhờ vả, bèn cùng Ôn Cần lên Thiên Mục sơn ngay. Trên Thiên Mục sơn ông thấy tất cả toàn là tà môn ngoại đạo, nên tỏ vẻ không thích ở lại, vốn ông muốn xuống núi lâu rồi, nhưng Ôn Cần dùng lời ngon lẽ ngọt mà giữ ông lại, tuy trong lòng không muốn, nhưng với tính thích nhiều chuyện và cũng chút ít yêu mến Ôn Cần vì thế Đa sư đầu đà miễn cưỡng lưu lại đây.

Khi Ôn Cần ở trong điện tụng kinh niệm phật thì ông ở ngoài cảnh giới

không cho kẻ khác tiến vào quấy rối, ngờ đâu thừa lúc ông đi ra ngoài, đúng lúc Trác Trường Khanh đã lên vào, lúc trở lại, ông nghe thấy hậu điện có tiếng người văng vẳng vọng ra, liền lập tức chạy vào xem thì thấy thiếu niên bị Ôn Cần hôm trước, gọi là đạo tặc đang đứng đó, ông chẳng cần phải phân rõ trắng đen liền đánh ngay.

Lúc này, Ôn Cần lại xin ông dừng tay, ông vốn tính khí nóng nảy, nào biết được trong đó có chuyện uẩn khúc, nên ngăn người ra nhìn Ôn Cần, hy vọng cô có lời giải thích rõ ràng.

Nhưng Ôn Cần lại chỉ thở dài buồn bã nói:

– Người này không phải cường tặc, tặc nữ còn có chuyện cần nói với y, xin đại sư hãy trở ra ngoài và đừng cho ai khác vào trong này cả.

Đa sự đầu đà càng thấy quái lạ, ngấm nghĩ một hồi, hậm hực bước ra, nói:

– Máy kẻ trẻ tuổi các ngươi thật là khó hiểu.

Ông khẽ quơ cây phương tiện sẵn rồi bước mau ra ngoài.

Trác Trường Khanh thấy hòa thượng cao lớn hung dữ rậm rạp nghe theo Ôn Cần thì không khỏi cười thầm, đoạn buông mình xuống, chỉ nghe Ôn Cần hỏi:

– Chắc các hạ chính là Trác Trường Khanh chứ.

Trác Trường Khanh gật đầu, Ôn Cần lại thở dài rồi thông thả lấy từ trong người ra một vật, chàng đưa mắt nhìn thì thấy đó là tấm linh vị khi nãy trên bàn thờ.

Ôn Cần kính cẩn đặt tấm linh vị lên bàn thờ, dưới ánh đèn tù mù, Trác Trường Khanh thấy ở trên viết:

“Tiên phụ Lương công, tiên mẫu Mạnh thái phu nhân chi vị”.

Chàng không khỏi giật mình nghĩ thầm:

“Làm sao nàng lại biết danh tính lai lịch của nàng, nhưng... nàng có biết rằng, ân sư của nàng lại chính là kẻ thù giết cha mẹ không đội trời chung của nàng không?”

Chàng thấy ánh mắt Ôn Cần chứa đầy bi thương, lệ tràn ra mi, hai hàng lệ châu lóng lánh lăn chậm chậm trên má, nàng cũng không đưa tay lau, chỉ cất giọng ai oán:

– Tôi thật bất hạnh, cho tới ngày hôm qua, mới biết cha mẹ mình là ai, nhưng... tôi... cho tới bây giờ, còn chưa biết vì sao mà song thân đã chết.

Nàng nói trong tiếng thổn thức, Trác Trường Khanh thấy gương mặt nàng khi khóc tựa như hoa lê đọng sương sớm thì cũng cảm thấy vô cùng buồn bã, lại thấy tiếng nàng vừa dứt, đột nhiên nàng đứng ngay dậy, từ từ bước về phía Trác Trường Khanh, chàng thấy hai mắt nàng nhìn thẳng vô hồn, cử động cứng ngắc, bộ dạng như bị ma nhập thì trong lòng vừa đau xót vừa thương cảm, hạ giọng nói:

– Cô nương... có lẽ...

Chàng vốn muốn nói vài câu an ủi, nhưng rồi ngập ngừng mà không nói được câu nào, chỉ thấy Ôn Cần chậm chậm bước đến, đột nhiên khụy gối, quì ngay xuống.

Trác Trường Khanh hoảng hốt, vội vã nói:

– Cô nương, cô nương làm cái gì thế này?

Đoạn nghiêng người bước tới ba bước, muốn đưa tay đỡ nàng dậy, nhưng lại không dám, cuối cùng cũng quì xuống trước mặt Ôn Cần.

Trước bàn thờ trong Phật điện giữa đêm khuya thanh vắng dưới ánh đèn tù mù, có đôi nam nữ thiếu niên đang quì, mặt đối mặt, Đa Sự đầu đà Vô

Căn vừa rồi đi ra, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy vô vị, nên lúc này quay trở lại, nhìn thấy cảnh tượng này cũng không khỏi hoảng hốt, ngẩn người ra hồi lâu, lòng rửa thầm:

“Mấy thiếu niên này thật khó hiểu.”

Nhưng rốt cục Đa sự đầu đà lại len lén rút ra ngoài điện.

Chỉ thấy đôi làn thu ba của Ôn Cần nhòa lệ, rất lâu sau mới cố nén tiếng khóc, thốn thức nói:

– Tôi biết là... các hạ biết, tôi biết là... các hạ biết Trác Trường Khanh...

Trác Trường Khanh ngạc nhiên, không ngăn được buột miệng hỏi:

– Biết cái gì?

Ôn Cần khẽ đưa ống tay áo lên lau nước mắt, nàng nghe thấy câu hỏi của Trác Trường Khanh, lại nghĩ tới mấy câu mình vừa nói, trong lòng cũng cảm thấy có chút buồn cười, chẳng hiểu tại sao mình có thể nói mấy câu không đầu không đuôi như vậy, nhưng nàng lúc này lòng đầy bi ai, thống khổ, làm sao có thể cười nổi chứ?

Nàng thốn thức hồi lâu, đoạn nói:

– Tôi biết rằng, chỉ có huynh mới biết cha mẹ tôi chết như thế nào, cũng chỉ có huynh mới biết hung thủ là ai, có phải không?

Trác Trường Khanh vô cùng quái lạ, thầm nghĩ:

“Nàng làm thế nào mà biết được nhỉ?”

Trong giây lát, chàng thấy nghi hoặc lắm, nên đã quên không trả lời câu hỏi của nàng.

“Chẳng lẽ nàng cũng đã gặp Cao quan Vũ sĩ kia? Nhưng lão đã nói cha mẹ nàng là ai thì tại sao không nói rõ cừu nhân giết hại cha mẹ nàng?” Ôn

Cần mặt lệ chưa khô, thấy mặt chàng biến đổi, nàng ngập ngừng nói:

– Tôi biết lúc trước tôi không tốt, có lỗi với huynh, nhưng tôi... tôi mong huynh đừng để tâm đến chuyện đó, nếu huynh nói cho tôi biết, tôi... tôi sẽ mang ơn huynh trọn đời.

Trác Trường Khanh thở dài một tiếng, thiếu nữ điêu ngoa kiêu ngạo kia, giờ đây lại nói ra những lời khấn cầu như thế, khiến chàng chẳng những không đắc ý, trái lại còn có chút khó chịu, chàng thở dài nói:

– Việc thảm tử của song thân cô nương, tại hạ thực có biết, nhưng việc này nói ra thì mất nhiều thời gian lắm. Ôi... không hiểu việc này do ai nói cho cô nương biết? Có phải một lão đạo nhân gọi là Cao quan Vũ sĩ?

Ôn Cần trợn mắt, hỏi giọng pha chút kỳ lạ:

– Cao quan Vũ sĩ là ai? Tôi chưa từng nghe thấy cái tên ấy bao giờ?

Trác Trường Khanh sửng người, lại nghe nàng nói tiếp:

– Cái việc này, ôi... tôi nói cho huynh nghe cũng chẳng sao, nhưng chỉ mong huynh đừng nói cho người khác, vốn là đêm qua, tôi đã ngủ rồi, ngoài song cửa đột nhiên có tiếng cào cửa, tôi thực sự kinh hoàng, nên biết nơi tôi ngủ là ở phía sau, phía trước là dãy phòng khách, không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm ngủ ở đó, thế mà người này lại có thể lẻn vào các cửa sổ phòng tôi, tôi vừa hoảng hốt vừa ngạc nhiên, không biết kẻ nào to gan lớn mật đến thế.

Lại nghe Ôn Cần nói tiếp:

– Khi đó, tôi nghĩ người này không phải là người ngoài tới, vì trong giang hồ có thể vượt qua được đám đông cao thủ vào hậu viện, quả không có mấy ai, tôi cho rằng, đó là mấy tên lỗ mãng đến quấy rối.

Trác Trường Khanh chợt nhớ tới lời mấy thiếu nữ nói trong cỗ xe tứ mã, sau đó nghĩ tới người có cái tên Hoa Lang Tất Ngũ kia, chàng cảm thấy

buồn cười, nhưng lúc này trong lòng chàng bộn bề suy nghĩ, nên sự buồn cười này vừa thoáng qua đã bị nhận chìm trong nỗi lo lắng u buồn rồi.

– Khi đó, tôi cảm thấy vừa hận vừa tức, khoác chiếc áo dài lên, rồi nhảy ra bằng chiếc cửa sổ khác, chuẩn bị dạy cho tên kia một trận, ai dè vừa nhảy ra ngoài, quan sát tứ phía, tuyệt không một bóng người, nào ngờ sau lưng có người cười nho nhỏ thì thào:

– Ta ở đây mà.

Nàng ngừng lại hít một hơi dài rồi nói tiếp:

– Lúc ấy, tôi quả thực kinh hoàng, nghĩ rằng khinh công của kẻ lạ mặt hẳn cực kỳ cao siêu, vội quay đầu lại, vừa nhìn thì cảm thấy rằng, người này ắt là người có khinh công cao nhất võ lâm, cho nên mới có thể ra vào chỗ đó như chỗ không người, ôi... đừng nói là tôi, đến sư phụ của tôi e rằng cũng chẳng sánh kịp với gã đó.

Trác Trường Khanh nhú mày, hỏi nhỏ:

– Người có khinh công tối cao trong võ lâm... là ai?

Chàng nghĩ ngoài Tư Không lão nhân ra còn có ai xứng đáng với danh hiệu Đệ nhất võ lâm này nữa, lại nghe Ôn Cần tiếp:

– Có lẽ huynh biết người này, chính là Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm, lão...

Toàn thân Trác Trường Khanh run bần bật, buột miệng hỏi:

– Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm, lão có phải là một lão nhân thân hình cao lớn, râu dài, vận đạo bào, đội mũ đạo sỹ chăng?

Ôn Cần gật đầu, giọng pha chút kinh ngạc:

– Huynh cũng biết lão sao? Làm sao mà lão lại biết huynh rất rõ?

Cho tới lúc này, Trác Trường Khanh đã hiểu rõ, lão Cao quan Vũ Sĩ kia

chẳng ai khác ngoài Vạn Diệu Chân Quân, và cũng chính là một trong hai kẻ thù sát hại song thân chàng.

Trong phút chốc, lòng chàng hỗn loạn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không biết tại sao Vạn Diệu Chân Quân lại làm như thế. Phải biết chàng tuy thông minh sáng suốt, nhưng tuổi còn quá nhỏ, đối với nhân tính kỳ quặc trong thế gian này, đương nhiên vẫn còn chưa hiểu rõ ràng lắm.

Ôn Cần lại không biết có uẩn khúc trong đó, thấy Trác Trường Khanh không nói gì, liền tiếp:

– Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm cùng ân sư tôi vốn là chỗ thân quen, trước đây cũng từng lui tới, cho tới gần đây mới không thấy lão, tôi thường nghe sư phụ nói muốn kiếm lão, lúc này lão đột nhiên xuất hiện, không đi kiếm sư phụ mà lại tìm đến tôi, cũng thấy vô cùng quái lạ, lão nhìn tôi cười, câu đầu tiên lão hỏi lại là:

– Cô nương có biết song thân của mình là ai không? Có muốn ta nói cho cô nương biết không?

Nàng thở dài nãy nê:

– Từ trước giờ, không biết tôi đã tự hỏi biết bao nhiêu lần câu này, không có lúc nào không muốn biết tới giải đáp cho câu hỏi này, tuy đối với Vạn Diệu Chân Quân có chút hoài nghi, nhưng ngay câu đầu tiên gã đã nói trúng tim đen của tôi rồi.

Trong lòng Trác Trường Khanh suy nghĩ lại cuồn cuộn dâng trào, chàng ngẩn người ra, lại nghe Ôn Cần nói:

– Khi ấy, tôi quá xúc động bèn thỉnh cầu lão nói cho tôi biết, ngờ đâu lão chỉ nhìn tôi mà cười, rồi nói rằng, tôi hãy thả thiếu niên mà sư phụ giam trong núi ra, thì lão mới nói cho tôi biết. Ôi, tuy tôi biết lão này chắc chắn đã có sự không phải với sư phụ, cho nên sư phụ mới giam đồ đệ của lão lại,

tôi cũng biết tuy võ công lão cao mà vẫn không dám gặp sư phụ, lại cũng không dám khuấy động nơi này, nên mới đến yêu sách với tôi, nhưng việc này quả thực đã đánh trúng tâm sự của tôi bấy lâu nay, đừng nói lão muốn tôi thả đệ tử lão mà nếu lão yêu sách việc khó gấp trăm lần tôi cũng đồng ý ngay.

Trác Trường Khanh nghe tới đây cau mày hỏi:

– Thế thì cô nương đã thả họ Sầm ra rồi chứ?

Ôn Cần gật đầu, Trác Trường Khanh lại hỏi:

– Sau đó thì sao?

Ôn Cần chớp chớp mắt, tựa như muốn ngăn dòng lệ lại nói:

– Sau đó, lão nói tôi hay tên song thân, rồi nói hai người bị sát hại, tôi nghe lòng vô cùng căm hận, chỉ hận không thể ngay lập tức giết chết kẻ thù...

– Cô có hỏi lão ta chứ?

Ôn Cần trả lời giọng nặng nề:

– Lão nghe tôi hỏi, nét mặt lộ vẻ rất khó coi, lúc đó đột nhiên có tiếng người đi tới, lão tựa hồ kinh hoảng vội nắm ngay lấy tay họ Sầm, một mặt luống cuống nói:

– Người đi hỏi Trác Trường Khanh sẽ biết. Một mặt lão thì triển khinh công lướt đi nhanh tựa chớp, ôi... khinh công của lão thực cao siêu, tay ôm một người mà tôi đuổi theo không kịp, rồi cũng sợ sư phụ phát hiện tôi đã lén lút thả họ Sầm kia, nên chỉ còn cách quay trở lại phòng mình, nhưng Trác Trường Khanh là ai thì tôi lại chẳng biết. Tôi cảm thấy vừa oán hận vừa khó chịu, nghe tiếng gió bên ngoài hú lên rùng rợn tựa tiếng sóng biển giận dữ trút lên bờ cát, mà trong lòng bề bộn trăm mối, nghĩ mãi cho đến sáng bạch cũng không thể nào chợp mắt được.

Trong khi nói, nàng cũng không ngăn được hai hàng lệ lã chã tuôn rơi, nàng lại đưa tay lên lau, nói tiếp:

– Sáng nay gặp sư phụ, đúng lúc sư phụ đang nổi giận lôi đình vì họ Sầm đã trốn thoát, tôi cũng không dám nói việc này ra, chỉ tự ý lên làm một tấm linh vị, lủi thủi một mình tới đây tụng kinh niệm phật cho vong hồn song thân. Ôi, tuy miệng tụng kinh niệm phật mà lòng rối bời, kẻ nào đã hại chết cha mẹ của tôi? Trác Trường Khanh là ai, làm sao tìm được chàng?

Nàng liếc nhìn Trác Trường Khanh nói:

– Tôi thấy tiểu huynh tới thì trong lòng cũng rất bức bối, nhưng cũng không muốn sinh sự với huynh, nào ngờ... huynh chính là Trác Trường Khanh.

Nàng nói dứt lời, đầu từ từ cúi xuống, Trác Trường Khanh cũng đang trầm tư suy đoán.

“Vạn Diệu Chân Quân làm như thế, ắt hẳn là muốn ta và Ôn Cần hợp thủ trừ khử Xú Nhân Ôn Như Ngọc, vì Ôn Như Ngọc quái bà đã hận lão tận xương tủy, nhất định phải giết lão mới cam tâm, nhưng lão lại sợ ta và Ôn Cần không phải là địch thủ của Ôn Như Ngọc, Ôn Như Ngọc mà giết ta rồi, cố nhiên lão cũng xứng tâm mãn ý, nhưng nếu Ôn Như Ngọc biết được ai nói ra chuyện này, thì lại càng không bỏ qua cho lão, cho nên lão không tự miệng nói cho Ôn Cần biết mà lại kêu Ôn Cần đến hỏi ta. Ôi... lão đã dụng tâm hiểm độc còn hơn cả loài lang sói.”

Khi nãy, lúc Ôn Cần nói, liền vừa trầm tư vừa suy đoán, những điều chàng đoán ra, cũng chính là dụng ý của Vạn Diệu Chân Quân.

Nên biết rằng, Vạn Diệu Chân Quân tuy biết Trác Trường Khanh đối với lão cũng có một mối thù không đội trời chung, nhưng lão vẫn y vào võ

công cao cường của mình, biết Trác Trường Khanh hiện nay không phải là địch thủ của lão, nên chẳng thèm để tâm tới chàng, kẻ khiến lão thực sự không an, đương nhiên là Xú Nhân Ôn Như Ngọc.

Lão làm như thế, cũng không thoát khỏi những gì Trác Trường Khanh đã đoán, quả thực là muốn Trác Trường Khanh và Ôn Cần hợp thủ trừ đi Ôn Như Ngọc, dù hai người không phải là đối thủ của Ôn Như Ngọc, nhưng Ôn Như Ngọc giết chết ái đồ của mình, trong lòng day dứt không an, huống hồ Trác Trường Khanh cũng chính là người mà lão muốn trừ khử.

Một đời phiêu bạt, Vạn Diệu Chân Quân thích dùng kế ném đá giầu tay, mượn đao giết người, lần này hẳn càng đắc ý hơn, cho dù sự việc biến chuyển thế nào chẳng nữa, lão vẫn đắc lợi nhiều hơn là tổn hại.

Trong nhất thời, lửa giận Trác Trường Khanh ngùn ngụt bốc lên, lòng oán hận đối với Vạn Diệu Chân Quân còn gấp mấy lần đối với Ôn Như Ngọc. Chỉ nghe Ôn Cần lại nói:

– Tôi đã nói hết cho chàng nghe rồi, chàng cũng nên nói cho tôi hay chứ. Trác Trường Khanh nhìn vào cặp mắt chứa đầy vẻ khẩn cầu mong đợi của nàng, vừa định nói...

HỒI HAI MƯƠI BỐN

Nương Nương Xuất Hiện

Nơi tiền điện bỗng có tiếng quát tháo vọng tới, chỉ thấy Đa sự đầu đà gầm lên:

Bất luận là ai, nếu muốn vào trong, thì hãy ném thử một trượng trước đã.

Trác Trường Khanh và Ôn Cần cùng hoảng hốt, lúc này chợt nhớ rằng, mình còn đang quì dưới đất bèn không hện mà cùng đứng cả dậy, hai người nhìn nhau một cái, chỉ nghe trong viện có tiếng la hét và binh khí chạm nhau xoang xoảng.

Trác Trường Khanh không kịp trả lời, lập tức phẩy tay “vù” một tiếng, quạt tắt ngọn đèn, tấm linh vị trên bàn thờ cũng bị cái phẩy tay làm rơi xuống đất. Tiếng binh khí va chạm mỗi lúc một gấp hơn, Đa Sự đầu đà luôn miệng quát tháo, dường như gặp phải cao thủ không vừa, trong tiếng gầm rống lại có một thanh âm the thé không ngớt cười nhạo nói:

– Ta sớm biết hòa thượng nhà ngươi không phải người tốt, không ngờ còn là gian tế nữa.

Một giọng nói đinh tai nhức óc gầm lên:

– Hai tên tiểu tử kia mau rút khỏi nơi này, hừ hừ... đừng có múa may ở đây, thực là ngứa mắt...

Trác Trường Khanh hoảng hồn:

– Lẽ nào chúng đã biết ta đang ở đây?

Chàng còn đang nghi hoặc đã nghe xa xa bên ngoài một giọng trầm trầm kêu lên:

– Đang ở đây, Ngưu huynh, Tiêu huynh hãy mau ra đây, hai tiểu tử này đã chạy xuống núi rồi.

Trác Trường Khanh lại thấy quái lạ:

"Ai chạy xuống núi rồi, chẳng lẽ người chúng đuổi không phải là ta, thế thì hai tiểu tử kia là ai?"

Ôn Cần cũng kinh nghi hỗn loạn, nàng biết mấy người bên ngoài đều là cao thủ võ lâm được sư phụ mình mời tới, cũng biết kẻ họ đang truy tìm không phải là mình, nhưng với bộ dạng thế này, lại cùng Trác Trường Khanh đứng đây, thực không nên để kẻ khác trông thấy, nàng đứng im một chỗ, trong thoáng chốc không biết phải làm gì nữa.

Nguyên Đa Sự đầu đà gác bên ngoài lòng đang nóng như lửa đốt, thì đột nhiên có hai bóng người lướt vào không một tiếng động. Đa Sự đầu đà trong bóng tối không thấy rõ là ai lập tức xông ra đứng trước pho tượng phật, huơ cây phương tiện sẵn lên chặn hai gã kia lại, quát lớn một tiếng nói:

– Bất luận là ai muốn tiến vào, hãy ném thử một trượng trước đã.

Tiếng quát này khiến Trác Trường Khanh và Ôn Cần đứng sau điện cũng nghe rõ ràng, hai gã đột nhiên thấy có người chặn đường mình đi, lại nghe một tiếng quát lớn, cũng không khỏi kinh hoảng, nhất tề đứng ngay lại.

Đa Sự đầu đà định thần nhìn kỹ, thì thấy hai gã này đều cao gầy, một cầm thanh Tang mộc trường kiếm, một mang hai đoạn Trúc tiết cương tiêu.

Cả ba cùng nhìn nhau, phát hiện đối phương là người quen cả, nguyên hai gã này, một là đạo tặc năm xưa độc hành tại Hà Tây - Thiên Lý minh đà

Ngưu Nhất Sơn, gã kia là Vô Ảnh tang môn Tiêu Thiết Phong là hào kiệt võ lâm Tây hồ. Hai gã tuy một kẻ phía Tây, một kẻ phía nam, nhưng giờ đây được Ôn Như Ngọc mời đến trợ thủ, chúng cùng Đa Sự đầu đà tính tình không hợp nhau, không thân quen gì, nhưng đôi bên đều biết nhau cả.

Đa Sự đầu đà thấy hai gã đột nhiên đi tới, cố nhiên kinh hoàng, hai gã lại thấy Đa Sự đầu đà bỗng chặn mình lại, cũng kinh sợ không kém. Vô Ảnh tang môn vốn thâm trầm, nghe thấy tiếng quát của Đa Sự đầu đà chỉ cười lạnh lùng nói:

– Có người lên núi náo loạn, hai người chúng ta truy đuổi đến đây, vì sao đại sư lại ngăn cản bọn tại hạ?

Kỳ thực Đa Sự đầu đà cũng không hiểu sao Ôn Cần lại muốn ngăn cản không cho ai vào hậu điện, nhưng ông đã nhận lời nàng, nên cho dù thiên vương có tới, cũng nhất quyết không cho đi, ông bèn lập tức hoành ngang thanh Phương tiện sản, mắt trợn ngược, quát lớn:

– Trong này không có người, các người muốn kiếm người hãy mau đi chỗ khác mà kiếm.

Thiên Lý minh đà Ngưu Nhất Sơn tính nóng như lửa, khi nào có thể chịu nổi giọng điệu như thế bèn gầm lên, giương Trúc cương tiêu đánh liên, Đa Sự đầu đà cười ha hả nói:

– Người lại muốn chuốc lấy phiền não.

Ông vốn chuyên về dùng lực, khi động thủ thích nhất là cương mãnh, bèn hoành ngang Phương tiện sản, tay hữu úp xuống, nghênh đón một chiêu. Chỉ nghe “keng” một tiếng, hổ khẩu Đa Sự đầu đà tê dại, lão ngấm ngấm kinh hãi, liền buông tay tả ra, tay hữu vung lên bổ xuống một chiêu Phách lập hóa ngục chí cương chí mãnh.

Thiên lý minh đà vốn cũng lấy công lực xưng hùng, hiện tại trong lòng

cũng kinh hãi, lại thấy đối phương ra chiêu vũ bão, liền tức giận giơ song thủ lên, dùng một chiêu Thiên vương thác tháp, tiếp chiêu của Đa Sự đầu đà, lại nghe “keng” một tiếng lớn, cả hai người đều thoái lui ba bước. Đa Sự đầu đà vừa ổn trọng thân hình, bèn khoa tay một vòng bổ xuống, nào ngờ Thiên lý minh đà chẳng thềm né tránh, giơ Cương tiên lên đón đỡ.

“Keng keng keng” đã qua ba chiêu, tuy gã chiếm được lợi thế, nhưng hổ khẩu cũng nóng rực, Vô ảnh la sát đứng bên thấy hai người đều lấy cương địch cương, hoàn toàn chẳng lý gì tới chiêu thức thì gã vừa tức vừa buồn cười, lòng thầm chửi cả hai là kẻ hồ đồ, cổ tay gã rung lên rút xoẹt thanh Tang môn kiếm ra, phóng vút người qua cạnh Đa Sự đầu đà, thừa lúc ông khí lực gián đoạn mà lướt vào trong hậu viện.

Nào ngờ Đa Sự đầu đà tuy hồ đồ, nhưng võ công lại cực tinh thâm, thân hình gã vừa lướt tới hậu viện, Đa Sự đầu đà lập tức bám theo sát gót, chẳng nói chẳng rằng, bổ xuống đầu hấn một sản. Vô Ảnh la sát không dám đối lại, lách người tránh, quay mình đâm một kiếm, kiếm quang lấp lóe, thẳng tới bên sườn Đa Sự đầu đà.

Một chiêu này vô cùng hung độc, hơn nữa nhanh tựa tia điện, Đa Sự đầu đà miệng quát giận dữ, tay khai triển Thiếu lâm tuyệt nghệ Đãng Ma như ý sản pháp, sản ảnh trập trùng, khoen đồng loảng xoảng bổ xuống đầu Vô Ảnh la sát.

Vô Ảnh la sát thấy hòa thượng điệu bộ khả nghi, cũng cho rằng, nhất định người mà gã truy đuổi ẩn nấp nơi hậu viện và là đồng bọn với hòa thượng này, liền cất tiếng cười the thé chửi rửa, Thiên lý minh đà cũng lướt tới, cất giọng quát tháo, cùng xông vào vây lấy Đa Sự đầu đà, liên thủ hợp công, nhưng vẫn chưa thủ thắng.

Đúng lúc đó, phía ngoài chợt có tiếng hò hét của mấy người cùng truy kích với hai gã, nói rằng đã phát giác được tung tích của gian tế trên đường

xuống núi, hai gã cũng không muốn kéo dài, liền đánh ra hai hư chiêu, còn chưa sử hết, thân hình đã vọt ra ngoài đại điện.

Đa Sự đầu đà còn múa cây sảo mấy lần nữa, ha hả cười nói:

– Đồ thổ đế kia thật vô dụng cút đi.

Trác Trường Khanh đứng trong hậu điện chỉ nghe Ôn Cần thở phào một cái, khẽ nói:

– Đi rồi.

Chàng cũng cảm thấy nhẹ nhõm, nên biết chàng hoàn toàn không sợ mấy gã kia mà chỉ lo người ta nhìn thấy mình và Ôn Cần cùng ở đây vào lúc này, thì hẳn là chuyện khó chịu. Cho nên, chàng bất giác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đa Sự đầu đà cũng chạy ra sau điện, trong đêm tối, đầu thanh Phương tiện sảo sáng lấp lánh chiếu lên khuôn mặt lộ vẻ vô cùng đắc ý của ông. Ôn Cần kêu lên khe khẽ nói:

– Đại sư võ công thượng thừa.

Đa Sự đầu đà bật cười ha hả, một tay cầm sảo tay kia vỗ ngực, cười to nói:

– Cô nương, tuy công phu của ta chưa cao lắm, nhưng ta chẳng coi hai gã kia vào đâu cả.

Ông ta lại tự vỗ ngực nói:

– Cô nương, xin cứ an tâm, có ta ở đây thì chẳng có ai bén mảng nơi hậu điện này được, nếu hai người còn muốn nói chuyện thì cứ an tâm.

Ngờ đâu ông còn chưa nói dứt, Trác Trường Khanh đã lạnh lùng nói:

– E rằng chưa chắc đã được!

Đa Sự đầu đà nổi giận, đang định quát hỏi, thì thấy hai cặp mắt sáng

rực của Trác Trường Khanh và Ôn Cần chăm chăm nhìn ra ngoài, ông giật mình quay đầu lại, trên bậc cửa hậu điện lại đột nhiên xuất hiện hai bóng người.

Hai gã nọ cao thấp, mập ốm như nhau, sánh vai đứng ngoài cửa mà nhìn ba người trong điện tựa hồ không biết tiến thoái thế nào, Đa Sự đầu đà trợn ngược đôi hồ mục, Trác Trường Khanh đã lên tiếng:

– Bằng hữu là ai? Hà có gì không vào cả đây?

Trong ba người Trác Trường Khanh vốn kiến thức giang hồ kém nhất, nhưng mục lực lại hơn hẳn Ôn Cần và Đa Sự đầu đà, vừa rồi trong lúc ông ta đang thao thao bất tuyệt, chàng đã thấy có hai bóng người chạy vào trong điện, thần sắc cực kỳ hoang mang. Đa Sự đầu đà còn chưa nói hết câu thì hai người này đã chạy vào tới cửa hậu điện, thấy trong điện có người, cả hai đều hoảng hốt lo sợ.

Trác Trường Khanh chỉ thấy hai người này trạc tuổi bằng mình thần sắc lại tỏ vẻ kinh hãi, hiển nhiên không phải là đệ tử của Xú Nhân Ôn Như Ngọc, đột nhiên chàng nhớ tới những người kia hò hét khi nãy, liền đoán rằng hai người này cũng lên núi dò thám, sau đó bị người của Ôn Như Ngọc truy đuổi, vì thế lúc này chàng gọi họ vào cả trong hậu điện.

Hai người kia nhìn nhau, tựa hồ đều nghe thấy trong lời nói của Trác Trường Khanh hoàn toàn không có ác ý, bèn nhất tề tiến vào, nhưng hai người cũng không biết người nói câu kia là ai. Trác Trường Khanh đã khổ luyện hơn mười năm, các giác quan đều đạt tới mức siêu phàm, chàng tuy thấy rõ diện mạo của hai người, nhưng hai người đó lại không nhìn rõ chàng. Một trong hai người có chút nghi hoặc, đột nhiên lấy ra một vật “soạt” một tiếng, ánh lửa sáng bừng lên, hai người đưa mắt nhìn, ai nấy ánh mắt đều dừng lại trên khuôn mặt Ôn Cần.

Trác Trường Khanh đưa mắt nhìn quả nhiên hai người này còn rất nhỏ

tuổi, dung mạo cực kỳ tuấn tú, tuy thần sắc có chút tà ác, nhưng trong ánh sáng yếu ớt vẫn hiện rõ vẻ khôi ngô đĩnh đạc.

Nhưng khi Trác Trường Khanh thấy rõ cũng không khỏi chấn động.

Nguyên hai gã thiếu niên đều rất khôi ngô anh tuấn, nhưng trên mình lại vận một chiếc áo màu vàng, thoát trông chẳng khác nào Hoàng y thiếu niên Sầm Xán cả.

Trác Trường Khanh cũng không biết rằng, hai thiếu niên này nguyên là đệ tử của Vạn Diệu Chân Quân, cũng chính là hai đồng tử cùng với Sầm Xán và Vạn Diệu Chân Quân trên ngọn núi Hoàng Sơn mười năm về trước. Hai thiếu niên này sau khi học thành tuyệt nghệ bèn cùng với Sầm Xán hạ sơn bốn tẩu giang hồ. Sầm Xán đến Giang Nam, hai gã này một ở Lương Hà, một tại Xuyên Hiếp. Ngày trước, lúc Đa Tỷ Thần Kiếm tổ chức đại thọ tại thành Vu Hồ, Tô Thế Bình, một tiêu đầu của Giang Nam đã từng nói y có gặp một thiếu niên dưới chân núi Nhạn Đăng thì cũng chính là một trong hai người này - Thiết Đại Nhân...

Võ công của huynh đệ ba gã đều được Vạn Diệu Chân Quân chân truyền, khi nghe thấy có thịnh hội trên Thiên Mục Sơn, cả ba bèn lập tức đến ngay. Thiết Đại Nhân cùng với Thạch Bình đến hơi chậm, nhưng cũng thấy tiêu ký của sư phụ chúng trong thành Lâm An, lập tức cùng nhau đi tới nơi mà Vạn Diệu Chân Quân đã hẹn, khi này Doãn Phàm đã cứu Sầm Xán ra, vừa thấy mặt hai gã liền dặn dò không được tham dự đại hội Thiên Mục Sơn, nhưng lại không nói vì sao.

Sầm Xán đã gặp phải tai nạn, tuy lòng không muốn, nhưng vẫn còn do dự, hai gã này lại tự đắc, tuổi trẻ tài cao, từ lâu đã muốn thử sức, cả hai đều muốn độc chiếm ngôi cao trên Thiên Mục Sơn, nghe thấy Doãn Phàm dặn dò, ngoài miệng dù không dám nói, nhưng trong lòng lại hoàn toàn không đồng ý.

Hai gã này tuy đều to gan lớn mật, nhưng lời sư phụ nói không dám trái lệnh, cả hai bèn ngậm bàn bạc:

“Sư phụ không cho chúng ta tham dự đại hội Thiên Mục sơn, chẳng lẽ chúng ta không thể lên đó xem trước một lượt sao?”

Hai gã tuy không dám trái lệnh sư phụ, nhưng cũng không khỏi bị danh kiêu, mỹ nhân mê hoặc, sau khi thương nghị với nhau như thế, bèn lên trốn sư phủ lên Thiên Mục sơn, chúng lại không biết trên đây đầy rẫy các cao thủ, võ công của hai gã tuy cao, khinh công tuy ảo diệu, nhưng làm sao có thể thoát khỏi tai mắt mấy người này.

Chúng vừa lên Thiên Mục sơn thì đã bị phát giác, hai gã lấy hai chọi mười. Xú Nhân Ôn Như Ngọc còn chưa xuất hiện mà hai gã đã không địch nổi mấy cao thủ kia rồi. Lúc đó, chính là khi Trác Trường Khanh đấu với Bạng Tiên, Sáu Phật và Hải Nam Tam Kiếm, nên sau đó chàng đi thẳng lên núi mà không bị ai ngăn cản, nguyên lúc đó chính là lúc Thiết, Thạch hai gã đang khổ đấu trên núi.

Hai chọi một chẳng chột cũng què, huống hồ trên Thiên Mục sơn lại toàn cao thủ võ lâm, hai gã thấy tình cảnh đó, biết không địch nổi bèn cùng nhau bỏ chạy, nhưng chúng bỏ chạy tuy nhanh, bọn người trên Thiên Mục sơn cũng đuổi theo sát gót, lại thêm đối phương đông người, nên hai gã chạy bán sống bán chết một hồi mà vẫn chưa thoát khỏi.

Trong tình hình cấp bách, hai gã bèn dùng kế dương đông kích tây, Kim thiền thoát xác, trốn cả vào một nơi, rồi ném đá ra xa, mấy tay lão luyện giang hồ kia lại không ngờ bị hai gã thiếu niên xỏ mũi, cùng nhau đuổi xuống dưới chân núi, hai gã liền quay trở lên, tìm đến ngôi miếu hoang ẩn tị, sau đó nghĩ kế đào tẩu.

Ngờ đâu trong ngôi miếu hoang tàn đổ nát lại có người, hai gã kinh

hoàng vừa định tháo lui thì Trác Trường Khanh đã phát giác, hai gã biết mình không thể thoát, mà ở đây lại chỉ có ba người, chi bằng liều chết một phen, đang suy tính như thế thì nghe lời Trác Trường Khanh không biểu lộ một chút ác ý nào, chúng bèn nhất tề đi vào. Tuy chúng mới bị một trận hồn kinh phách lạc, chạy bán sống bán chết, nhưng vừa nhìn thấy Ôn Cần xinh đẹp như tiên giáng trần thì đều dán mắt vào nàng, tựa hồ không thấy Trác Trường Khanh và lão Đa sự đầu đà hiển hiện.

Ôn Cần ngược mắt lên, bắt gặp ánh mắt của hai gã kia đang nhìn mình đăm đúi, lòng nàng đang rối bời trăm sự như thế, làm sao có thể chịu được ánh mắt như mê như dại này, khẽ phát ngọc chuông, ánh lửa ngọn nến vốn đã yếu ớt, bị chuông phong của nàng áp tới, lập tức tắt lụi, trong hậu điện lập tức biến thành một màn tối đen như mực.

Trong bóng tối mù mịt, ai nấy đều nghe thấy tiếng hô hấp của đôi bên, đến lúc này, họ đều không thể phân rõ đâu là bạn đâu là thù, ai nấy đều có chút khẩn trương. Phải biết rằng, họ mỗi người đều đang có chuyện phải lo lắng, đương nhiên hiện tại đang nghi ngờ đối phương, bên mình Trác Trường Khanh, Ôn Cần và Đầu đà đa sự không có lấy một ánh lửa, còn ngọn nến trong tay Thiết Đạt Nhân, Thạch Bình bị chuông phong dập tắt, hai gã còn muốn nhìn thêm Ôn Cần hồi lâu, nhưng lại sợ không dám đốt ngọn đèn lên.

Ai dè khi ngọn lửa vừa tắt, trong cùng một chớp mắt khi bóng tối tràn ngập, một luồng ánh sáng chói lòa đột nhiên từ đằng sau Trác Trường Khanh và Ôn Cần chiếu tới.

Cả ba trong lòng chấn động, ai nấy đều không hiểu luồng ánh sáng này từ đâu chiếu đến.

Trác Trường Khanh thấy hậu điện sáng bừng, lắc mình tràn ngang ba thước, quay ngoắt đầu lại nhìn.

Chỉ thấy trên chiếc bàn thờ, lúc này có một lão quái bà toàn thân đỏ rực, tóc vắn cao, mặt mũi xấu xa vô cùng đang ngồi.

Lão quái bà.

Đương nhiên đó chính là Hồng y nương nương Ôn Như Ngọc.

Ôn Cần đưa mắt nhìn, khe thốt lên kinh ngạc:

– Sư phụ!

Nàng vội vã chạy đến trước bàn thờ, cho tới lúc này, nàng còn chưa biết Ôn Như Ngọc yêu nàng như con đẻ lại chính là kẻ thù bất cộng đái thiên của nàng.

Tất cả những việc này, Đa Sư đầu đà hoàn toàn không biết, hiện tại khi cảnh tượng này xảy ra trong chớp mắt, ông có đôi chút kinh sợ, nhưng lại an tâm ngay, ánh mắt ngó băng quơ lên bức tường đỏ nát, tuy Đa Sư đầu đà chẳng có chút sợ hãi, nhưng ông lại không muốn nhìn khuôn mặt kinh tởm của Ôn Như Ngọc.

Chỉ có hai gã Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình lúc này kinh ngạc quá đổi, hai mắt thất thần, đứng ngẩn người ra. Hai gã không thể hiểu nổi vì sao Hồng y xú nhân này lại đột ngột xuất hiện trong phòng.

Hai gã định thần đưa mắt nhìn nhau, tuy không nói ra, nhưng đã biết rằng, hồng y xú phụ kia chính là ma đầu Ôn Như Ngọc mà chúng nghe danh đã lâu, cả hai không muốn nhìn lâu Xú Nhân Ôn Như Ngọc, nhưng cũng không khỏi dán mắt vào viên trân châu mà Ôn Như Ngọc đang cầm, bình sinh chúng chưa hề thấy viên châu nào lớn và sáng đến như thế.

Sau đó, hai gã liền muốn đào tẩu, nhưng mục quang sáng rực của Ôn Như Ngọc lại đang soi mói, chăm chặp nhìn hai gã, mục quang sáng như một tòa hỏa diệm sơn chiếu lên mình chúng, khiến cả hai sợ đến nỗi không dám thở mạnh.

Ôn Như Ngọc ngồi yên bất động trên bàn thờ, ánh sáng rực rỡ của viên ngọc chiếu lên bộ mặt thâm hiểm mà xấu xa của mặt, khiến cặp lông mày gồ lên tựa như hai chiếc sừng trên đầu quái xà, lại thêm chiếc mũi điều hòa xương khoằm khoằm vòm miệng, khiến cho khuôn mặt của mặt biến thành một pho tượng La sát, trông cực kỳ rùng rợn.

Trong giây lát tất cả đều chìm vào yên lặng.

Nhưng trong giây lát tịch mịch này, Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình cứ ngỡ thời gian trôi qua đã rất lâu, chúng ngấm ngấm di động cước bộ, chậm chậm, nhẹ nhàng, hai gã chỉ hi vọng người ta đừng chú ý tới cước bộ của mình.

Nhưng...

Ôn Như Ngọc đột nhiên lạnh lùng rít lên:

– Dừng lại!

Tiếng rít thanh gọn mà lạnh lẽo này dường như ẩn chứa một uy lực khiến người nghe phải khiếp sợ tuân theo. Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình chấn động toàn thân, không dám nhúc nhích cử động.

Gió đêm lạnh lẽo thổi tới, khiến hai gã không khỏi rùng mình mấy cái, lại nghe Ôn Như Ngọc lạnh lùng nói:

– Đêm nay, lên núi làm loạn là hai người hử?

Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình chỉ thấy hơi lạnh sau lưng mỗi lúc một trầm trọng, ánh mắt lảo liên, trông như hai con chuột đang run sợ trước móng vuốt của mèo.

Tiếng cười nhạt của Ôn Như Ngọc như chọc vào tai, khiến Ôn Cần đang đứng cạnh mặt, trong lòng sinh ra cảm giác ghê rợn, cho tới lúc này, Ôn Như Ngọc chẳng để ý gì tới nàng, đây là một việc chưa từng xảy ra

trong bao nhiêu năm qua, nàng không biết có phải sư phụ đang giận nàng không, và vì sao bà lại giận nàng.

“Chẳng lẽ cô cô đã biết họ Sầm kia là do ta thả ra?”

Đang lúc lo lắng, nàng nghe Ôn Như Ngọc cười nhạt nói:

– Lúc đầu, ta còn cho rằng, các người đã dám lên núi thì ắt phải to gan lớn mật lắm, nào ngờ... hi hi, cả hai người lại chỉ là đồ chuột nhắt mà thôi.

Hai má của Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình nóng ran, muốn ưỡn ngực để biểu lộ dũng khí của mình, nhưng không biết làm sao cái dũng khí mà chúng thường có, khi đứng trước những kẻ tầm thường lúc này đã biến đâu mất rồi. Cả hai đều run cầm cập, Thiết Đạt Nhân lấy hết can đảm nói:

– Vãn bối Thiết Đạt Nhân cùng sư đệ Thạch Bình, lần này tới đây là phụng mệnh gia sư...

Gã đột nhiên nhớ ra rằng Vạn Diệu Chân Quân và Ôn Như Ngọc vốn là bằng hữu, vì thế gã định vội vàng nói ra danh hiệu của sư phụ, mong sao Ôn Như Ngọc vì thế mà nương nhẹ mấy phần.

Chỉ thấy mục quang Ôn Như Ngọc lóe lên, cắt ngang lời gã:

– Các người lên núi để bái kiến ta, mà không phải đến làm loạn, hử?

Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình nhất tề gật đầu.

Ôn Như Ngọc lạnh lùng:

– Thế thì sư phụ của các người là ai?

Ánh mắt của mục phát ra những tia nhìn giễu cợt, nhưng hai gã lại ngu dần đến nỗi không thấy được thần sắc trong ánh mắt của mục, chúng mừng thầm, đồng thanh nói:

– Gia sư chính là chỗ thâm giao với tiền bối, Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm!

Xú Nhân Ôn Như Ngọc kêu “ồ” lên một tiếng, mục quang soi mới khuôn mặt hai gã, tựa hồ muốn nhìn thấu tim đen của chúng vậy.

Mụ chậm rãi nói:

– Té ra các người là đệ tử của Doãn Phàm, chẳng trách...

Thân hình gầy khô như que củi của mụ, đột nhiên nhẹ nhàng phóng vút đi không tiếng động, viên minh châu trong tay hữu chột bắn ra nhanh như tia điện, mang theo một luồng phong thanh chói tai bắn về phía ngực Thạch Bình trúng vào Tương đài đại huyết.

Thân hình của mụ tựa hồ lướt về phía Thiết Đạt Nhân còn nhanh hơn viên minh châu, tay hữu phóng ra, tịnh chỉ như kiếm cũng đã điểm vào đại huyết Tương đài của gã.

Vừa rồi, Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình nghe thấy trong lời nói hòa hoãn của Ôn Như Ngọc có chút biến đổi, thì trong lòng đã mừng thầm, dè dặt Ôn Như Ngọc xuất thủ bất ngờ như thế, hai gã đứng ngớ cả ra, không kịp phản ứng gì, cả hai đều thấy ngực tê dại, “huych” một tiếng té lăn ra đất.

Trác Trường Khanh hít một hơi dài, thầm tự hỏi:

– Nếu là ta đối vào chỗ họ, ta có thể tránh được chiêu này của mụ không?

Nhưng chàng lại không cần lời giải đáp cho câu hỏi này, viên minh châu đánh trúng Thạch Bình rơi xuống đất, lúc này đã lăn đến cạnh Trác Trường Khanh.

Trác Trường Khanh bất giác cúi người nhặt nó lên, chàng thấy bóng hình Ôn Như Ngọc lướt qua cạnh, thậm chí chàng còn hy vọng Ôn Như Ngọc đột nhiên ra một chiêu như thế đánh về phía chàng, như thế chàng sẽ biết ngay lời giải cho câu hỏi kia.

Nhưng Ôn Như Ngọc lại không làm như thế.

Cho đến khi Trác Trường Khanh ngẩng đầu lên, mặt đã đang ngồi trên chiếc bàn thờ rồi.

Trác Trường Khanh ngẩn người, nhìn qua Ôn Cần. Ôn Cần đang đứng thẩn thờ bên cạnh bàn, hai mắt thất thần nhìn chăm chăm xuống đất.

Sau đó, chàng nhìn Đa Sự đầu đà, ông đang đứng sát tường, cặp hồ mục nhìn về phía Ôn Như Ngọc, mục quang lộ đầy vẻ kinh ngạc, kỳ quái. Trác Trường Khanh thầm nghĩ

“Chắc Đa Sự đầu đà mới thấy võ công của Ôn Như Ngọc lần đầu tiên.”

Đoạn chàng lại nhìn thân hình Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình nằm yên bất động trên mặt đất, tưởng chừng cả hai đã chết từ lâu rồi, chàng than thầm một tiếng, ánh mắt quay trở lại viên châu chàng đang cầm.

Châu quang rực sáng, chàng tựa hồ có thể thấy được hình ảnh của mình trên viên minh châu.

Sau đó, chàng từ từ bước lại chỗ Ôn Cần, khẽ đặt viên minh châu lên chiếc bàn thờ chỗ Ôn Như Ngọc đang ngồi, Trác Trường Khanh cố nén không ngược mắt lên, nhưng rốt cục chàng không tự chủ bèn ngẩng đầu nhìn lên.

Do đó, chàng phát giác ra Ôn Như Ngọc cũng đang nhìn mình. Trước mặt chàng là cừu nhân bất cộng đái thiên, nhưng kỳ lạ thay, giờ đây chàng không biết phải làm gì, chàng chợt nhớ tới lời thề đã nói với Ôn Như Ngọc ngày hôm qua, chàng bèn dặng háng một tiếng, quay đầu bước đi, thì nghe Ôn Như Ngọc đã cất giọng lạnh lẽo:

– Người cũng đến rồi, tốt lắm.

Trong giọng nói của mục lộ vẻ dường như cho tới lúc này mục mới phát

giác ra Trác Trường Khanh có ở đây, Trác Trường Khanh quay đầu, dường như là không nghe thấy lời nói của mẹ.

Ôn Như Ngọc lại nói:

– Vô Căn đại sư, người trong võ lâm thường nói Thiếu Lâm phái là ngoại gia công phu, nhưng ta biết những lời nói đó chỉ là gạt người ta mà thôi, phải không?

Đa Sư đầu đà ngơ ngác, ông tuy không hiểu hàm ý trong lời nói của mẹ, nhưng vẫn đồng dạ đáp:

– Không sai, mấy lời này đều là lường gạt người ta, Thiếu Lâm phái từ khi Đạt Ma sư tổ sáng lập ra tới nay...

Ôn Như Ngọc nhếch mép cười nói tiếp:

– Thiếu Lâm phái lừng danh thiên hạ, lịch sử của phái Thiếu Lâm ta đã nghe qua từ lâu rồi.

Đa Sư đầu đà lại ngơ ngác, đứng trước mặt nữ ma đầu danh chấn thiên hạ võ lâm, lòng chợt có cảm giác bị trời tay chân, chỉ còn cách ngậm miệng im thin thít.

– Đại sư, thân thể ông vạm vỡ cao to, thoạt trông đã biết ngay công phu ngoại gia của ông đã có thành tựu phi phàm, nhưng Thiếu Lâm kiêm luôn nội ngoại, ngoại công của đại sư đã thế, nội gia công phu ắt hẳn cũng vô cùng cao siêu phải không?

Đa Sư đầu đà ngơ ngác trả lời:

– Bần tăng... từ nhỏ luyện võ, đã...

Ôn Như Ngọc đã nói tiếp:

– Đại sư, ông chẳng cần nói ta cũng biết, nội gia công phu của ông nhất định là không kém, đối với thuật điểm huyết mà nói, có lẽ ông cũng biết rõ,

phải không?

Ôn Như Ngọc tuy hỏi, nhưng lại chẳng cần trả lời, vì vậy Đa Sự đầu đầu lúc này chỉ “ừm” một tiếng gật đầu, Ôn Như Ngọc liền lạnh lùng nói:

– Vậy thì mời đại sư hãy lập tức giải khai huyết đạo cho thiếu niên bên tả, chút việc nhỏ này chắc chắn đại sư có thể làm được chứ?

Đa Sự đầu đầu lại ngớ người ra, thực ông không biết nữ ma đầu này đang làm trò ma gì, nhưng cuối cùng ông cũng đem cây Phương tiện sản dựa vào tường, đi tới bên cạnh Thiết Đạt Nhân, đưa tay nâng gã lên, dùng bàn tay to lớn gân guốc vỗ “bộp” một chưởng lên người gã. Nên biết rằng, đệ tử Thiếu Lâm đều là những cao thủ nội ngoại kiêm Tào Ưng, Đa Sự đầu đầu ra tay, quả nhiên đã giải khai huyết đạo của Thiết Đạt Nhân chẳng khó khăn gì.

Mục quang của Ôn Như Ngọc soi mói nhìn Thiết Đạt Nhân đang loạng choạng đứng dậy, cười nhạt nói:

– Người cũng biết điểm huyết và giải huyết hử?

Thiết Đạt Nhân vẫn cúi đầu yên lặng không đáp lời, vì Ôn Như Ngọc vốn chẳng cần ai đáp, mụ chỉ nói giọng mỉa mai:

– Con chuột nhắt đang nằm kia chính là sư đệ của người hử? Bây giờ, người hãy dựng sư đệ của người lên mà giải khai huyết đạo cho hắn đi.

Thiết Đạt Nhân nghi hoặc, do dự, nhưng cuối cùng gã cũng xoay người, giải khai huyết đạo cho Thạch Bình.

Ôn Như Ngọc “hử” một tiếng lạnh lẽo, quay đầu chẳng thèm đếm xỉa gì tới huynh đệ hai gã kia nữa.

Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình tựa hai kẻ mất hồn đứng lớ ngớ ở đó, tiến không được thoái cũng chẳng xong, hai gã cùng nhìn nhau với ánh mắt ngạc nhiên, hy vọng những người kia có thể cho mình hay, nữ ma đầu làm

thế nhằm mục đích gì, nhưng mục quang đôi bên đều lộ vẻ khiếp sợ cầu cứu.

Bầu không khí im lặng nặng nề lại bao trùm mọi vật.

HỒI HAI MƯƠI LĂM

Thất Tuyệt Trùng Thư

Mọi người đều tựa hồ như chờ đợi Ôn Như Ngọc mở miệng, chỉ có Trác Trường Khanh đang thầm thương hại cho hai gã thiếu niên kia, nhưng cuối cùng Ôn Như Ngọc đã mở miệng.

Mụ lẩm bẩm một mình:

– Có mấy kẻ gây phiền hà cho ta, trước giờ chưa có kẻ nào thoát chết, lập tức sẽ bị chặt đầu phanh thây, có một vài kẻ may mắn thì chúng chỉ thiếu cũng còn bảy bảy bốn mươi chín giờ để lo liệu xong hậu sự, hơn nữa... hừ hừ, giả như chúng có thông minh hơn một chút thì còn có thể thoát chết.

Cả bọn lại ngơ ngác không hiểu gì cả.

Trác Trường Khanh dựng ngược mày kiếm, hạ giọng:

– Các hạ nói...

Ôn Như Ngọc đưa ánh mắt sắc như đao kiếm quét qua Trác Trường Khanh một lượt, lạnh lẽo nói:

– Người đã từng nghe qua trong võ lâm có một loại công phu kêu là Thất tuyệt trùng thư đã tuyệt truyền hơn một trăm năm nay chưa?

Trác Trường Khanh toàn thân chấn động, đưa mắt nhìn thì thấy sắc diện Đa sự đầu đà lộ vẻ kinh hoàng, còn Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình thì mặt xám như tro, chân tay run cầm cập.

Ôn Như Ngọc mặt lạnh như tiền, nói tiếp:

– Người trúng Thất tuyệt trùng thư, lúc đó tuy chưa chết ngay, hơn nữa lại không có gì thay đổi, nhưng sau bảy bảy bốn mươi chín giờ lập tức thổ ra huyết mà chết, mà... hừ hừ, lúc chết phải chịu đau đớn tột cùng, đến gổ đá cũng phải chau mày nhăn mặt.

Mụ lại chậm rãi quét mắt nhìn tứ phía, tiếp:

– Có vài người trúng phải Thất tuyệt trùng thư, khi đó huyết đạo tuy được giải khai, chúng cũng không biết là mình đã trúng Thất tuyệt trùng thư, trừ phi có thể bấm đốt xương cổ, đốt xương thứ bảy trên xương sống, hai đầu gối hai bên sườn, hừm hừm, cho tới huyết Thử thì mới...

Giọng nói của mụ đều đều mà lạnh lẽo, chỉ thấy mụ đang nói thì Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình vừa run cầm cập, mụ nói tới “trừ phi có thể”, cả hai lập tức sờ sau gáy, khi mụ nói tới “đốt xương thứ bảy trên xương sống”, tựa hồ lời mụ như có ma thuật, tay của hai gã cũng lập tức lần tới đốt xương sống thứ bảy...

Cho tới khi mụ dứt lời, sắc diện của Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình đã đen sạm lại, hai gã biết rằng, mình đã bị mụ dùng Thất tuyệt trùng thư điểm huyết rồi, vì thứ võ công tuyệt đỉnh trong võ lâm này, tuy tuyệt truyền từ lâu, nhưng chúng cũng được nghe sư phụ nói qua rằng phạm người nào trúng phải, bên ngoài tuy không có triệu chứng khả nghi, nhưng khi lấy tay đè vào bảy khớp xương mà Ôn Như Ngọc đã nói vừa rồi thì chỗ đó vô cùng nhức nhối.

Bảy nơi trên người chúng, lúc này chính như lời Doãn Phàm nói, khi dùng ngón tay ấn lên, liền cảm thấy đau đớn, tuy sự đau đớn không đến nỗi chết người, nhưng cả hai gã đều cảm thấy buốt nhói tâm can.

Vì chúng biết rõ người trúng phải Thất tuyệt trùng thư khi chết đi sẽ vô cùng thê thảm, và cũng biết rõ Thất tuyệt trùng thư này trong đương kim

thiên hạ không có ai có thể hóa giải được cho chúng.

Ánh châu quang tỏa ba thứ ánh sáng dịu dịu, nhưng lại là thứ ánh sáng nhợt nhạt, ánh lên vẻ chết chóc.

Sắc nhợt nhạt của châu quang chiếu lên bốn bức tường phủ kín rêu phong, ẩm thấp của hậu điện, chiếu lên ô cửa sổ bụi đóng một lớp dày, chiếu tới khung cửa tối đen trông rỗng, giờ đây, không còn xuất hiện một kẻ lạ mặt nào nữa, chiếu lên đầu thanh Phương tiện sản lấp lánh ánh tinh quang, chiếu lên gương mặt xú ác vô tỉ của Ôn Như Ngọc với nụ cười hiểm ác, tạo nên một khung cảnh ma quái dị thường.

Bống...

“Huych” một tiếng, Thạch Bình chịu không nổi đã quì mọp xuống:

– Tại... vãn bối là... là kẻ...

Ôn Như Ngọc cười khẩy khinh mạn:

– Người là kẻ thông minh, hử?

Thạch Bình khẽ gật đầu, hắn còn trẻ, hắn không muốn chết, hắn nhìn với ánh mắt van lơn, tuy biết rằng, cầu xin là sỉ nhục, nhưng với hắn, thà bị người ta sỉ nhục mắng chửi vào mặt còn hơn là phải chết.

Trác Trường Khanh quay đầu đi, chàng không muốn thấy bộ dạng của thiếu niên kia vì chàng thà chết chứ không chịu khuất phục, chết vinh còn hơn sống nhục. Giờ đây chàng cảm thấy khinh bỉ pha lẫn chút thương hại gã thiếu niên hèn yếu kia, nếu là người khác, việc khác, có lẽ chàng sẽ không đứng khoanh tay nhìn người ta bị hại, nhưng...

Hiện tại, chàng chỉ còn cách ngấm ngấm thở dài, chàng không thể mà cũng không muốn ra tay cứu hai gã kia...

Đang lúc đó chàng lại nghe một tiếng “huych” nữa vang lên.

Chẳng cần quay đầu lại, chàng cũng biết Thiết Đạt Nhân đã quì mọp xuống rồi, lại nghe giọng nói lạnh lẽo của Ôn Như Ngọc:

– Té ra ngươi cũng không ngu dân, còn biết chết không phải là việc hay ho.

Đa Sư đầu đà trợn ngược đôi hổ mục, kiếm mi dựng ngược miệng “xì” một tiếng, cầm Phương tiện sản bước mau ra ngoài, không thềm ngoái đầu nhìn lại một lần nào, ông không thông minh, nhưng ông cũng thà chết chứ không chịu khuất phục, đối với cảnh tượng kia, thực tại ông không muốn nhìn thêm một lần nào nữa. Nhưng nếu trên thế gian này người không thông minh như ông mà có nhiều hơn chút nữa, thì có lẽ thiên hạ đã không còn thị phi điên đảo nữa rồi.

Ôn Như Ngọc chậm chậm lấy trong người ra một bao giấy màu hồng nhạt, rồi tiện tay ném xuống đất lạnh lùng nói:

– Thứ được trong gói nhỏ này không màu sắc, không mùi vị, đều có thể tùy ý cho vào trà, rượu, canh... hơn nữa, giả như đệ tử có dùng thứ thuốc này cho sư phụ dùng, ắt hẳn sư phụ cũng chẳng nghi ngờ gì, hử?

Mụ cười nhạt một tiếng, tiếp:

– Các ngươi có hiểu ý ta không, hử?

Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình run lên cầm cập, mắt chúng nhìn bao giấy màu hồng mà tim đập thành thịch.

Mạng sống, mạng sống...

Mạng sống luôn luôn là tốt đẹp rồi... những người xung quanh dường như nghe thấy cả tiếng tim đập thành thịch, càng lúc càng kịch liệt hơn của chúng.

Chọn lựa!

Sinh mạng của mình hay là sinh mạng của sư phụ!

...

Kẻ hèn mãi mãi vẫn là kẻ hèn, kẻ ích kỷ mãi mãi vẫn là kẻ ích kỷ, Vạn Diệu Chân Quân sẽ phải hối hận vì lão đã truyền thụ cho đệ tử một giáo huấn tàn khốc, mà thứ giáo huấn đẫm máu này chỉ tồn tại một sự chọn lựa duy nhất là:

“Sinh mạng của kẻ khác, vĩnh viễn không có một chút giá trị nào so với sinh mạng của mình!”

Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình nhất tề đưa cánh tay run rẩy ra, Thiết Đạt Nhân lết tới trước, nhặt gói thuốc lên run run đưa cho Thạch Bình.

Ôn Như Ngọc cười lớn, giọng cười đắc ý xen chút khinh bỉ:

– Ta biết các người là những kẻ thông minh.

Mụ cười gằn, tiếp:

– Mấy kẻ thông minh kia, hãy mang gói độc được kia đi, trong vòng mười hai giờ, phải làm sao hạ độc được sư phụ các người, bất kể các người dùng thủ đoạn gì, sau đó, tính mạng của các người...

Tiếng cười của mụ vừa dứt, khuôn mặt xấu xí vô tỉ đã biến sắc ra vẻ tức giận dị thường, gầm lên:

– Nhưng, bây giờ các người hãy rút đi, mau rút cho khuất mắt ta!

Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình tựa như thỏ gặp phải sói, ánh mắt kinh hoàng nhìn mụ không chớp mắt, vội lết lùi ra ngoài cửa, đứng dậy phóng mình ra, phút chốc đã chìm vào trong màn đêm u tối ngoài điện.

Ôn Như Ngọc “hử” một tiếng lạnh lẽo, lạnh buốt:

– Người thông minh, người thông minh, hừ...

Đột nhiên, mặt xoay người sang Ôn Cần:

– Cần nhi, người hãy đi theo hai gã kia, xem thử chúng đi tới đâu được không? Ôn Cần có chút do dự, khẽ dạ một tiếng nói:

– Dạ, cô cô, con...

Trên khuôn mặt xú ác và thâm độc của Ôn Như Ngọc nở một nụ cười dịu dàng, ánh mắt trù mền:

– Hãy mau đi đi, khinh công của con tuy cao hơn bọn chúng, nhưng cũng phải đi nhanh một chút mới được, còn những chuyện khác để sau hãy nói.

Ôn Cần lại khẽ dạ một tiếng, đoạn vội vã lướt ra cửa, đột nhiên dừng bước, quay đầu về phía Trác Trường Khanh nói:

– Các hạ đừng đi, hãy đợi tôi ở đây!

Cho tới khi tiếng nói của nàng đã dứt thì thân hình nhẹ nhàng uyển chuyển của nàng đã mất hút trong màn đêm đen tối.

Trác Trường Khanh ngẩn người nhìn theo bóng nàng, không hiểu vì sao chàng không chỉ một lần muốn nói ra cái tên Ôn Như Ngọc, nhưng cuối cùng lại chẳng nói ra, thực sự chàng cũng không hiểu nổi chính chàng nữa.

Chàng điềm đạm đưa mắt nhìn, thì thấy Ôn Như Ngọc thân hình cứng đờ như khi nãy, giờ đã tựa như chẳng còn chút sinh khí nào, ánh mắt của mặt đột nhiên phát ra những tia trù mền, chỉ có vợ đối với chồng, mẹ hiền nhìn con gái mới có cái ánh mắt yêu thương như thế.

Lòng chàng chấn động, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn độn mù mịt, Ôn Như Ngọc đã chậm rãi quay đầu lại nói:

– Người không phải là kẻ thông minh sáng suốt!

Mặt nói với giọng nặng nề lạnh lẽo, nhưng trong ngữ khí lại có một sự

kích động không thể che giấu!

Trác Trường Khanh dựng ngược mày kiếm, hạ giọng:

– Người từ đâu tới?

Ôn Như Ngọc lạnh lùng nói:

– Có một số người vì người mình yêu mến, thường phải chịu sự sỉ nhục, suốt cả đời, ta chưa từng nghe trộm một lần nào, nhưng...

Mụ lại cười nhạt một tiếng, đoạn đưa tay chỉ lên, mục quang Trác Trường Khanh theo cái chỉ này nhìn lên thì thấy trên nóc điện có một lỗ hổng lớn.

Chàng giật mình, hạ giọng hỏi:

– Như thế, người đã biết hết rồi sao?

Ôn Như Ngọc gật gật đầu nặng nề:

– Ta đã nghe thấy hết, biết hết rồi.

Đột nhiên, mụ đưa tay ra, trong tay có một ống nhỏ hình tròn, kim quang sáng rực.

“Ngũ Vân Hồng Nhật Thấu Tâm Trâm!”

Mụ lạnh lùng nói:

– Ta sẽ dùng thứ này để đối phó với người, chỉ cần người nói ra một chữ, hừ, Ngũ Vân Hồng Nhật Thấu Tâm Trâm này không ai có thể xem thường được.

Trác Trường Khanh giật mình, lúc đầu chàng không hiểu nữ ma đầu này làm sao được Thất tuyệt trùng thư, lúc này lại càng không hiểu nữ mụ lấy đâu ra thứ ám khí tối độc này, nguyên Ngũ Vân Hồng Nhật Thấu Tâm Trâm còn độc gấp trăm lần Thất tuyệt trùng thư.

Nhưng chàng vẫn hiên ngang nói:

– Ngũ Vân Hồng Nhật Thấu Tâm Trâm vị tất đã khiến ta khuất phục.

Ôn Như Ngọc mắt long lên sòng sọc, đột nhiên bật cười ha hả:

– Người thật là kẻ ngu tối, chẳng lẽ người không biết ta muốn giết người sao?

Trác Trường Khanh ưỡn ngực nói:

– E rằng vị tất đã dễ dàng như người tưởng.

Ôn Như Ngọc trợn hai mắt lên, hung độc nói:

– Bất luận như thế nào, ta cũng phải giết người, người có muốn đào tẩu cũng quá muộn rồi. Ta giết người và Doãn Phàm rồi thì thế gian này mãi mãi sẽ chẳng còn một kẻ nào biết được bí mật này nữa, thế thì, Ôn Cần sẽ vĩnh viễn là của ta, vĩnh viễn thuộc về ta...

Mụ nặng nề cúi đầu xuống, khuôn mặt già nua lại già nua hơn.

“Cần nhi vĩnh viễn là của ta, cho đến khi ta chết, không có kẻ nào có thể cướp mất Cần nhi của ta, không có bất kỳ kẻ nào.”

Hồng y phát phối, thân hình mụ bỗng ngoắt cái đã vọt lên.

Chớp mắt, Trác Trường Khanh chỉ thấy một đám mây đỏ rực đang trấn áp tới, chàng rùn người xuống tấn, song chưởng từ hai bên đột nhiên đẩy ra, chỉ nghe vù một tiếng, chưởng phong dữ dội lạ thường, đẩy Ôn Như Ngọc thoái lui một bước, viên minh châu trên bàn bị chưởng phong cuốn đi, rơi xuống đất, tòa hậu điện đổ nát rung lên, Ôn Như Ngọc vừa thoái lui, lập tức đã lướt tới, rít lên:

– Ta biết võ công của người, chẳng quá năm mươi chiêu, người sẽ phải cúi đầu chờ chết, khi đó Cần nhi còn chưa quay lại... Ha ha, ta sẽ tự tay giết người, như thế vĩnh viễn không một kẻ nào có thể tiết lộ bí mật của ta,

vĩnh viễn không có...

Trong khi mục nói cười như đã phát cuồng lên thì đã công đến năm chiêu, mỗi chiêu hung hiểm dị thường. Trác Trường Khanh cũng trong chớp mắt trả lại đủ năm chiêu, chàng biết mình giờ đây đã lâm vào cảnh sinh tử tồn vong, nhưng chàng lại không có chút ý muốn bỏ chạy, viên trân châu sáng rực kia bị chưởng phong của chàng cuốn lăn khắp hậu điện, phát ra ánh sáng chập chờn ma quái, chiếu trên khuôn mặt lúc xanh lúc trắng của Ôn Như Ngọc, nhưng đã qua hơn năm chục chiêu rồi mà Ôn Như Ngọc vẫn chưa chiếm được chút tiên cơ nào. Nên biết rằng, võ công của Trác Trường Khanh tuy về kinh nghiệm và hỏa hầu còn kém Ôn Như Ngọc một bậc, nhưng Trác Trường Khanh đã có kinh nghiệm động thủ với mục nơi bìa rừng sau thành Lâm An, vì thế lần động thủ này chàng liền chiếm được vài phần thuận lợi.

Nhưng chưởng phong mà Ôn Như Ngọc đánh ra lại thay đổi tùy theo chiêu thức, hơn nữa mỗi lúc một trầm trọng hơn, khiến Trác Trường Khanh mỗi khi vận chuyển chiêu thức phải sử dụng kinh lực toàn thân, chàng bỗng bắt đầu hoài nghi không biết mình có đủ lực chống đỡ với nữ ma đầu ngoài trăm chiêu hay không?

“Bình” một tiếng, chiếc bàn thờ dưới chân Ôn Như Ngọc bị chưởng kinh của Trác Trường Khanh quật trúng đổ sập xuống. Trác Trường Khanh lập tức thi triển Thất cảm bộ pháp, đột nhiên thân trên quay ngược, tay hữu quét ra, búa một chưởng dữ dội, cước hữu khê hất một đoạn chân bàn lên, tay tả chộp lấy, lúc này hữu chưởng khum khum, ngũ chỉ chụm lại, đột nhiên nhất tề mở rộng, vỗ một chưởng vào thái dương Ôn Như Ngọc. Mục quái bà rít lên một tiếng ghê rợn, hữu chưởng Trác Trường Khanh sau khi vỗ trượt bàn, rút ngay về tiếp lấy đoạn chân bàn từ tay tả, cổ tay khê gạt nhẹ, vung ra khúc chân bàn giống như một thanh kiếm.

Cùng một khoảnh khắc mà thân pháp của chàng đã thay đổi từ thân hình đứng sừng sững, bộ tấn nặng như núi chuyển qua khinh linh thanh thoát. Một kiếm tùy thân, thân theo với kiếm, dường như hai mà một, tựa một mà hai, thực là tĩnh như Thái sơn, động như lưu thủy, thoát trông, y như Cửu Cung liễu của Ba sơn, nhưng nhìn kỹ lại thấy mấy phần giống kiếm pháp của Thiên sơn phái, trong giây lát khiến cho người ta không có cách nào nhìn rõ lai lịch kiếm pháp của chàng.

Ôn Như Ngọc cười gằn một tiếng, ngũ chỉ của tả chưởng như Câu, Trảo, Tư, Loát, Đoạt, Không, thủ nhập bạch nhãn, đại tiểu cầm nã thủ, từ trong bóng kiếm trập trùng của Trác Trường Khanh xuyên qua, chỉ cần kiếm pháp của Trác Trường Khanh hơi chút sơ hở thì thanh kiếm sẽ bị đoạt ngay tức thời.

Cả hai cao thủ võ lâm này vốn lấy chân lực Nội gia mà kịch chiến, lúc này ai nấy đều muốn lấy sự tinh diệu của chiêu thức để thủ thắng, cuộc chiến cứ thế tiếp diễn, sau vài chục chiêu Trác Trường Khanh lại phải hít một hơi dài, đề tụ chân khí. Nên biết rằng, công lực hỏa hầu của chàng tuy không bì được Ôn Như Ngọc, nhưng võ công chiêu thức lại là chân truyền của Đệ nhất kỳ nhân thiên hạ, Ôn Như Ngọc chỉ thấy vài chiêu nữa là sắp đuối thủ, nào ngờ chỉ với thanh một kiếm, Trác Trường Khanh đều đã hóa giải dễ dàng.

Trong cùng lúc này, hai người đã đánh hơn trăm chiêu, Trác Trường Khanh cười nhạt một tiếng, quát:

– Năm chục chiêu thì sẽ đẩy ta vào chỗ chết, hừ hừ, chỉ sợ...

Chàng chưa nói hết, chợt thấy Ôn Như Ngọc ngũ chỉ tựa vuốt ưng, chớp tới thanh một kiếm, chàng giật thót mình biết rằng, một chiêu này mụ ra tay vô cùng hiểm độc, một kiếm vừa trầm xuống thì cây Ngũ Vân Hồng Nhật thấu tâm thâm đã nhanh như chớp giật, điểm tới trước ngực

chàng.

Một chiêu hai thức này ra cùng một lúc, phong thanh rít veo véo, chàng thấy không thể né tránh bèn hoành kiếm chặn lại, kiếm đâm giao nhau, Trác Trường Khanh thấy cổ tay chấn động, cùng lúc đó một luồng nội lực ghê gớm từ cây trâm ào ạt truyền qua thanh mộc kiếm, chàng không còn cách nào khác, đành phải dùng nội lực để phân thắng bại, liền quát lớn một tiếng, rùn người xuống tấn, ngấm ngấm vận chân lực đối kháng với nội lực của Ôn Như Ngọc đang cuồn cuộn tràn qua.

Viên minh châu bây giờ đã lăn ra tới bên cửa lớn, Trác Trường Khanh cắn chặt hai hàm răng, mắt trợn tròn xoe, chỉ thấy nội lực hùng hậu của đối phương mỗi lúc một mãnh liệt hơn, hiện tại chàng dù muốn rút kiếm cũng đã muộn rồi. Chàng ngược mắt nhìn thì thấy ánh hàn quang trong mắt Ôn Như Ngọc mỗi lúc một dữ tợn hơn, đột nhiên tiếng cười khàn khạch nổi lên, Ôn Như Ngọc đã vừa cười vừa nói:

– Ta biết ngươi không phải là kẻ thông biến... khặc khặc, ngươi chết rồi, bí mật này mãi mãi không còn kẻ nào biết nữa, Cần nhi mãi mãi là của ta...

Giây phút này mụ đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Ngờ đâu...

Trong bóng đêm ngoài điện đột nhiên hiện ra một bóng người thon nhỏ, đầu tóc rối bời, khuôn mặt trắng tựa sáp, hai mắt thất thần.

Bóng người cất tiếng thở dài não ruột, lạnh lùng nói:

Không cần phải giết hấn nữa, ta đã nghe thấy hết cả rồi.

HỒI HAI MƯƠI SÁU

Như Trường Thốn Đoạn

Ôn Như Ngọc và Trác Trường Khanh đều chấn động, cả hai nhất tề ngừng cuộc đấu nhảy ra ngoài, quay đầu nhìn ra thì thấy Ôn Cần đã đứng sừng sững trước cửa, viên minh châu dưới đất tỏa ra thứ ánh sáng nhòe nhọt, chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của nàng trông tựa như loài ma quái hiện hồn. Ôn Cần run lên từng chập, loạng choạng thoái lui năm bước tới sát tường, bộ dạng chẳng khác nào một thiếu nữ nhát gan đột nhiên trông thấy ma quỷ vậy, mụ đưa ngón tay gầy guộc chỉ Ôn Cần, giọng run run:

– Con... sao con... đã quay lại rồi?

Nét mặt Ôn Cần trơ ra như gỗ đá, nàng nặng nề lê bước tiến vào, mục quang di động, cúi vốc liều đưa tay thận trọng nhặt tấm linh bài lên, khế ôm vào lòng, đoạn nàng từ từ quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào Ôn Như Ngọc, lạnh lùng thốt:

– Phụ thân tôi có phải do bà giết không?

Giọng nói lạnh lẽo giá băng tựa như ngọn roi vô tình quất thẳng vào tim Ôn Như Ngọc.

Toàn thân Ôn Như Ngọc chấn động, thân mụ tựa cành cây khô dường đang lẩn tránh cái gì, vội vàng lập cập lùi sát vào góc tường.

Ôn Cần ngược mắt, lạnh lùng nói tiếp:

– Ta biết phụ thân ta là do bà giết chết, phải không... phải không?

Nàng chậm chậm lê bước, từng bước nặng nề tiến về phía Ôn Như Ngọc. Khoảng cách giữa nàng và Ôn Như Ngọc càng lúc càng rút ngắn lại, đột nhiên Ôn Như Ngọc quát lớn một tiếng:

– Đứng lại!

Cước bộ Ôn Cần vừa dừng, Ôn Như Ngọc đã thở dài náo nê, chậm chậm cúi đầu nói:

– Phụ thân con là do ta giết... là ta đã giết hấn!

Ôn Cần đưa tay vuốt mái tóc rối bời, chợt bật cười điên loạn:

– Phụ thân ta là do bà giết, phụ thân ta là do bà giết... mẫu thân ta cũng do một tay bà giết chứ?

Tiếng cười điên loạn của nàng vô cùng thê lương tựa quỉ dữ gào khóc đòi mạng, chỉ thấy Ôn Cần nặng nề lê bước, miệng thì thào:

– Mẫu thân ta cũng là do bà giết, phải không?

Nàng cười điên dại mà nói, những giọt lệ trong vắt, long lanh tựa những hạt châu, không ngừng theo gò má chảy xuống, lã chã tuôn rơi, nàng vẫn lẩm bẩm:

– Phải không?... Phải không?...

Nàng nặng nề lê bước, mỗi lần cất bước, dáng điệu dường như có một tảng đá ngàn cân đè xuống, tiếng lê bước vang lên, mỗi tiếng lại tựa như cây búa nặng vạn cân giáng xuống Ôn Như Ngọc. Thân hình gầy héo của Ôn Như Ngọc dán chặt vào tường, mặt đưa ngón tay run rẩy lên chỉ vào Ôn Cần nói:

– Đừng bước tới nữa, hiểu chưa? Đừng bức ta phải giết ngươi, đừng bức ta phải giết ngươi...

– Giết chết ta... ha ha, bà muốn giết ta lắm hử, bà đã giết chết gia gia

ta, giết chết má má ta...

Nàng chưa dứt lời, Ôn Như Ngọc cũng đột nhiên cất giọng cười như điên dại:

– Ta giết chết má má người, ha ha... ta giết chết má má người...

Chỉ nghe “ầm” một tiếng, bụi gỗ đá bốc lên mù trời, Ôn Như Ngọc đã dùng chân lực nội gia chí cương vỗ một chưởng lên tường, để lộ ra một lỗ lớn, thoát ra ngoài, tiếng cười thê lương vẫn từ xa xa vọng tới:

– Ta giết chết má má người... ta đã giết chết má má người...

Trong phút chốc, tiếng cười cũng đã chìm hẳn trong bầu không khí lạnh ngắt cô tịch, bốn bề trở lại yên tĩnh vốn có, chỉ có tiếng hô hấp của Ôn Cần và Trác Trường Khanh trong màn đêm tối đen như mực, nhưng tiếng hô hấp lại vô cùng yếu ớt.

Ôn Cần vẫn đứng trơ ra đó, cặp mắt thất thần chăm chăm nhìn vào đám khói bụi đang từ từ lắng xuống, thân hình cứng nhắc của nàng đã run lên từng chập.

Cuối cùng...

Nàng không chịu nổi sự xúc động quá mãnh liệt, bật lên tiếng khóc thất thanh, Trác Trường Khanh thấy người nàng lắc lư mấy cái, sau đó tựa như cành liễu sau trận bão táp khuyu xuống, chàng giật thót mình, tung người tới đỡ nhẹ lưng nàng, giọng thảng thốt:

– Cô nương... cô thấy thế nào...

Nhưng Ôn Cần làm sao nghe thấy lời chàng được, trong lòng nàng, bóng dáng khảng khiu, gầy khô như que củi kia, tất cả mọi sự yêu thương chiếu cố hơn mười mấy năm qua, thời khắc này như một độc xà cắn rứt trái tim rỉ máu của nàng, tình cảm con người, vốn không cách nào dùng lý trí mà kiểm soát được.

Nàng khóc không ra tiếng, hai dòng lệ lã chã tuôn rơi thấm đẫm ngực áo Trác Trường Khanh, chàng đứng im bất động không dám nhúc nhích, chàng thông cảm với nỗi khổ của người thiếu nữ đang gục đầu thổn thức trên ngực chàng, chàng cũng cảm nhận được nỗi đau trong lòng nàng. Nhìn ra ngoài cửa, bên ngoài màu đen u ám của bóng đêm đã chuyển mình nhường bước cho những tia sáng yếu ớt của một ngày mới, nhưng gió đêm vẫn chưa ngớt gầm gào, quất tới những làn gió lạnh thấu xương, chàng không hiểu vì sao trước khi trời sáng lại luôn có một khoảng khắc hắc ám lạnh lẽo ghê gớm.

Vì thế, chàng để mặc cho nàng gục đầu vào lòng mình, không có một câu nói an ủi nào, không có một cử chỉ an ủi nào, vì chàng biết tất cả những thứ đó đều là dư thừa, chàng chỉ nhẹ nhàng đỡ lấy tay nàng, cho đến khi tiếng thổn thức của nàng nhỏ dần...

Cũng không biết đã qua bao nhiêu thời khắc, ánh châu quang mờ dần, sắc trời từ từ sáng lên.

Trác Trường Khanh cảm thấy tiếng khóc của Ôn Cần đã tắt hẳn, tiếng hô hấp đã kéo dài ra hơn, chàng không biết có phải nàng ngủ hay chưa, nhưng bất kỳ ai sau khi khóc xong đều dễ dàng đi vào giấc ngủ.

Do đó, chàng vẫn chưa di động thân người, đứng im bất động, chỉ khẽ nhắm hờ hai mắt lại dưỡng thần.

Khung cảnh buổi sớm trên Thiên Mục sơn thật yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi vi vu qua triền núi, những đợt hàn phong ẩm thấp lạnh giá thổi qua tuy không làm khô những giọt sương lóng lánh trên cành lá sau một đêm lạnh lẽo, nhưng đã thổi khô má lệ Ôn Cần.

Nàng mở choàng mắt ra cảm thấy có chút vừa lạnh giá vừa ấm áp, nàng ngẩng đầu lên...

Nàng thấy chàng.

Chàng cảm thấy thân người nàng động dậy, biết nàng đã tỉnh bèn cúi đầu xuống.

Vì thế, chàng cũng thấy nàng.

Cái cảm giác thoáng qua này đã có bao nhiêu thi nhân mặc khách từ ngàn xưa tới nay phí bao nhiêu tâm lực, ngôn từ để diễn tả nó, nhưng cũng không thể lột tả được hết.

Vì vậy, trên thế gian này vẫn chưa có một thứ ngôn ngữ và văn tự nào có thể miêu tả được một thoáng vi diệu này.

Nàng ngẩng đầu lên rồi cúi xuống, rồi lại ngẩng đầu lên, lồng ngực phập phồng hàm chứa niềm đau khôn nguôi, nhưng trong thời khắc này, nàng đích xác đã quên đi tất cả nỗi bi ai trong thế gian, tuy chỉ trong thoáng chốc, nhưng cho đến khi nàng nhớ tới nỗi đau này thì nàng đã cảm thụ được niềm hạnh phúc tột bậc của loài người.

Nàng mỉm cười e thẹn, thẳng người lên, sau đó thở dài u sầu, làn môi dịu dàng hé mở, cặp mắt trong sáng chớp chớp, nhưng nàng lại không biết phải nói gì.

Nỗi ai oán và hận cừu lại cuộn cuộn trào dâng tựa sóng gằm trong lòng nàng.

Đôi lần thu ba đã nhòa đi, nàng cúi đầu chỉnh đốn lại y phục đoạn đứng dậy, đưa mắt nhìn về lỗ hổng lớn trên tường bị Ôn Như Ngọc phá vỡ hồi đêm, thở dài náo nê nói:

– Trời sáng rồi, tôi cần phải đi thôi...

Nàng chậm chậm quay đầu lại, ánh mắt đột nhiên lộ vẻ cực kỳ ôn hòa dịu dàng:

– Tôi không nói các hạ có lẽ cũng biết tôi muốn đi đâu, tôi... tôi phải đi kiếm cừu nhân của tôi... cừu nhân, các hạ cũng nên đi đi, trời sáng rồi... trời sáng rồi... Nàng quay mình bước ra ngoài, tựa hồ muốn xem ngoài kia đã sáng thật hay chưa vậy.

Sương sớm đã tan, mà vị sâu còn đọng lại, nàng lại một lần nữa quay đầu chăm chú nhìn Trác Trường Khanh, dường như nàng biết từ nay về sau mãi mãi không gặp chàng nữa, vì nàng đã quyết định, đi tìm thù phục cừu hoặc đi tới chỗ chết! Hoàn toàn không còn cách chọn lựa nào khác.

Trác Trường Khanh nặng nề đứng lên, chàng lãnh hội được hàm ý trong lời nói và ánh mắt của nàng, đây là cảm giác mà chàng chưa từng cảm thụ qua, thậm chí nằm mộng cũng không hề nghĩ tới.

Cho tới khi nàng đã chậm chậm bước ra khỏi cửa, chàng mới giật mình sức tỉnh, buột miệng kêu lên:

– Cô nương!

Ôn Cần dừng bước, quay đầu nhìn chàng với ánh mắt u sầu, chàng định thần nói:

– Cô nương có biết Ôn Như Ngọc ở đâu chăng?

Ôn Cần náo nức lắc đầu, giọng trầm buồn:

– Tôi không biết, nhưng... tôi tin tôi sẽ tìm được bà ta, nhất định sẽ tìm được bà ta.

Trác Trường Khanh bước mau tới cạnh nàng:

– Thế thì chúng ta cùng đi kiếm mụ!

Ôn Cần hơi ngần người:

– Chúng ta...

Trác Trường Khanh thở dài một tiếng, mục quang hướng về chân trời,

giọng xa xăm:

– Gia phụ gia mẫu của tại hạ cũng bị Ôn Như Ngọc sát hại!

Toàn thân Ôn Cần chấn động, lại nghe Trác Trường Khanh nói:

– Hơn mười năm trước, dưới ngọn Thủy Tín Hoàng sơn...

Ôn Cần à lên một tiếng, buột miệng:

– Tôi nhớ ra rồi... Hoàng sơn... năm xưa tại Hoàng sơn, là các hạ... không ngờ là các hạ...

Nàng chậm chậm cúi đầu, tựa hồ trách thân tạo hóa trêu ngươi, nếu là hai ngày trước, cả nàng và chàng đều là đối địch, nhưng hiện tại...

Trác Trường Khanh than thở:

– Cho nên, tại hạ sẽ đưa cô nương đi.

Chàng cúi xuống, nàng ngược lên, ánh mắt hai người giao nhau, Trác Trường Khanh không ngăn được lòng mình bèn khẽ nắm lấy tay nàng, tâm ý hai người hòa hợp, chỉ cảm thấy trong lồng ngực mình một luồng dũng khí chợt xuất hiện, Trác Trường Khanh nói tiếp:

– Vì cô nương mà phục cừu, cũng vì tại hạ mà phục cừu. Ôi... chỉ là không rõ thời khắc này Ôn Như Ngọc đã đi đâu rồi.

Nhưng chàng lại cất giọng hào hùng:

– Nhưng nhất định chúng ta phải tìm ra được, phải không?

... Sau khi trầm mặc hồi lâu, đôi thanh niên nam nữ đồng cừu bèn cùng nhau rời khỏi ngôi hoang tự đổ nát, nhằm hướng ngọn Thiên Mục sơn nơi Ôn Như Ngọc ẩn náu.

Họ tuy biết rằng, nơi nơi đều là cạm bẫy, xứ xứ đều chông gai, vì trên đỉnh Thiên Mục sơn, ngoài Xú Nhân Ôn Như Ngọc ra còn có rất nhiều cao thủ, mấy người này nguyên là quần hào đến tham dự đại hội Thiên

Mục sơn, nhưng giờ đây đều có thể biến thành những trở ngại cho chuyện phục cừu của hai người.

Nhưng họ hoàn toàn không có chút khiếp sợ, chỉ cần hai người đồng tâm hiệp lực thì cho dù có đụng phải thiên nan vạn hiểm họ cũng chẳng sồn lòng.

Hiện giờ, mặt trời đã xuất hiện, những ráng đỏ còn chưa tiêu tan hết, những tia nắng sớm như những đạo kim quang soi rọi cành lá xanh mướt trên thanh sơn, xuyên qua tấm thảm xanh kết những bông hoa muôn hình vạn trạng, từng cơn từng cơn gió rung rinh huyền ảo.

Ôn Cần cất giọng buồn bã:

– Cừu nhân của huynh ngoài... ngoài bà ta ra, còn có một Doãn Phàm nữa, giả như... giả như... Ôi, chúng ta lên núi không tìm được bà ta, thì tôi sẽ đi theo huynh tìm tới Doãn Phàm, nhưng chỉ sợ...

Nàng than thở, rốt cục cũng không nói ra lời, Trác Trường Khanh gật gù, trong lòng đột nhiên máy động:

– Đêm qua, sao cô nương trở lại nhanh như thế, chẳng lẽ Doãn Phàm cũng ở quanh đây sao?

– Đêm qua, vốn tôi không đuổi theo hai gã kia, vì... vì tâm tư tôi có bao nhiêu chuyện như thế, tôi chỉ là đuổi tới lưng chừng núi thì đã bắt kịp chúng, buộc chúng phải tiết lộ nơi ẩn thân của Doãn Phàm, đương thời tôi cũng lấy làm lạ, rõ ràng chỉ cần hỏi thì cũng biết ngay thế mà cô... bà ta sao còn muốn theo dõi hai gã kia, vì căn bản hai gã không dám không nói thật, nhưng bây giờ, tôi đã biết rồi, bà ta chẳng qua chỉ muốn ly khai tôi và huynh thôi.

Mục quang của Trác Trường Khanh dịu lại:

– Đêm qua, nếu cô nương không nửa đường trở lại...

Ôn Cần cười buồn bã:

– Cho nên, hiện tại tôi đã tin câu “lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà không lọt”.

Trên Thiên Mục sơn, cỏ cây xanh um, trong lúc hai người nói chuyện, họ đã lướt hơn mấy trăm trượng.

Ôn Cần đột nhiên nói:

– Thế này mà xem, e rằng sẽ có rất nhiều người phải thất vọng, ôi... đây vẫn xem như là họ còn may mắn, nếu không thế...

Trác Trường Khanh nhướng mày đêm chiêu, chợt nói:

– Có một câu, tại hạ không biết có nên hỏi cô nương không?

Ôn Cần đáp:

– Huynh cứ tự nhiên.

– Mấy môn đồ của Khoái đao hội, ôi, không hỏi cũng được, việc gì đã qua rồi...

Chàng e sợ Ôn Cần sẽ nói những lời khiến chàng thương tâm vì chàng nghĩ đi nghĩ lại, dù muốn hỏi, nhưng lời đầu môi đã ngưng lại không nói nữa.

Không ngờ, Ôn Cần nghiêm mặt nói:

– Tiểu huynh không cần lo lắng, mấy người đó thực sự không do tôi giết, hơn nữa cũng không phải mấy đứa a hoàn kia giết.

Trác Trường Khanh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, chàng thật không dám nghĩ giả như Ôn Cần nói: “Là tôi giết”, không biết lúc đó chàng sẽ làm sao?

Chàng mỉm cười, chịu không nổi lại hỏi:

– Thực quả là kỳ quái, không rõ mấy người kia là ai giết?

Ôn Cần khẽ than thở:

– Tiểu huynh mãi mãi sẽ chẳng thể đoán nổi kẻ nào đâu.

Trác Trường Khanh biến sắc:

– Kẻ đó là ai?

– Tôi nói ra, huynh cũng sẽ không tin, dù thế nào đi nữa, sau này huynh sẽ biết mà thôi.

Trác Trường Khanh cước bộ không ngừng, suy niệm liên tục, buột miệng hỏi:

– Chẳng lẽ là Doãn Phàm?

Ôn Cần lắc đầu, Trác Trường Khanh vội hỏi:

– Là mấy đệ tử của lão?

Ôn Cần lắc lắc đầu.

Trác Trường Khanh càng nghi hoặc, cảm thấy kỳ quái:

– Tại hạ thực không đoán nổi, không biết trong giang hồ ai lại có thứ ám khí bá đạo như thế, ngoài mấy kẻ vừa rồi, tại hạ thực không nghĩ ra ai khác nữa. Ôn Cần cười khe khẽ:

– Mấy ám khí kia được gọi là Vô ảnh thần châm, đích thực là do tôi phóng ra.

– Là cô... cô nương...

Ôn Cần lại cười:

– Nhưng mấy ám khí mà tôi phóng ra, chẳng những không giết người, mà còn là cứu người nữa đó.

Trác Trường Khanh ngăn người ra, giọng lạ lùng:

– Cứu người à? Cô nương nói sao...

– Chuyện này nói ra thì dài lắm, từ từ tôi sẽ kể cho huynh nghe, tóm lại huynh phải tin rằng, hiện giờ tôi... tôi không có gạt huynh.

Sắc mặt nàng ửng hồng, đoạn nàng giơ tay lên chỉ về phía trước, nói:

– Huynh thấy không, trước mặt là bãi trống cỏ xanh rờn, chính là nơi mở đại hội Thiên Mục sơn.

Trác Trường Khanh miệng vẫn lẩm bẩm câu nói của nàng: “Hiện giờ, tôi không dối gạt huynh đâu”.

HỒI HAI MƯƠI BAY

Thiên Mục Sơn

Nghे câu nói này, bất giác những mối hoài nghi của chàng đều tiêu tan, đưa mắt nhìn xa xa, chỉ thấy trên con đường núi heo hút, một con đường mòn dẫn thẳng lên núi, bên vệ đường đứng sừng sững một nghi môn lớn, cao chừng năm trượng, lớn khoảng ba trượng, tuy chỉ là bằng gỗ dựng lên, nhưng khí thế chiếc cổng chào này vô cùng lẫm liệt.

Hai bên nghi môn treo câu đối đỏ tựa huyết, trên có viết:

Ngưỡng thiên thương khung vô cùng

Phủ thị võ lâm quần hào

Tạm dịch:

Ngửa mặt xem trời xanh vô tận

Cúi đầu thấy quần hào võ lâm

Tuy đối không chỉnh lắm, nhưng khẩu khí như vậy cũng là hiếm thấy, Trác Trường Khanh cười nhạt:

– Đây ắt là Ôn Như Ngọc viết.

Ôn Cần lắc đầu nói:

– Không phải đâu. Kẻ viết bức đối liễn này chính là kẻ có quan hệ tối hảo trong võ lâm Thần Thâu Kiều Thiên.

Trác Trường Khanh rúng động:

– Chẳng lẽ chính là Cự Phú Thần Thâu Kiều Thiên, cầm ba bức họa

đem lời đường mật chiêu dụ võ lâm, đây thật là sự vượt ngoài ý liệu của quần hùng thiên hạ, làm sao hấn lại có can hệ với Ôn Như Ngọc!

Ôn Cần cười khinh bạc:

– Tri nhân tri diện bất tri tâm, thiện ác thế nhân khiến ta khó lường, trong võ lâm ai nấy đều nói Kiều Thiên là người ngay, kỳ thực... hừ, người này tôi biết quá rõ.

Thì ra, lúc Ôn Như Ngọc hạ quyết tâm, muốn chiêu dụ tất cả anh hùng hào kiệt trong võ lâm về Thiên Mục sơn, mục suy đi tính lại, không còn thiếu một cái gì nữa, ngoài việc thiếu một kẻ truyền tin.

Người truyền tin này, chẳng những phải khẩu tài mẫn tiệp, mà phải có mối quan hệ tối hảo trong võ lâm, khiến giới võ lâm giang hồ không ngờ vực mục có dụng tâm nào khác.

Mục suy tính mấy ngày trời, đoạn cử người hạ sơn, thâm nhập giang hồ tìm cho được người gồm đủ ba yếu tố này. Họ đã tìm được ba người, một trong đó chính là Kiều Thiên, một thì vốn tính ngang tàng, bất mãn với Ôn Như Ngọc, lên núi không quá một ngày bị Ôn Như Ngọc thủ tiêu, một người khác miệng tuy đáp ứng, nhưng trong đêm lại muốn thừa cơ đào thoát, tất nhiên cũng không thoát khỏi bị Ôn Như Ngọc diệt khẩu, còn lại Kiều Thiên kia chẳng những chỉ đồng ý mà còn đề ra rất nhiều ý kiến, vì thế khi hấn sắp sửa hành động, hấn được Ôn Như Ngọc trao cho ba họa quyển và vô số châu báu.

Ôn Cần nói cho Trác Trường Khanh chuyện này, Trác Trường Khanh không khỏi thở dài nặng nề, theo gót nàng tiến vào nghi môn, đi ước mười mấy trượng, sơn lộ bỗng chia làm hai đường nhỏ, đầu đường bên tả có dựng một tấm mộc bài lớn bằng gỗ bạch dương, trên có viết:

“Đường bằng để đi, xin theo đường này”

Đầu đường bên hữu, cũng dựng một tấm mộc bài, nhưng lại viết:

“Nếu đi đường này, khó hơn lên trời”.

Trác Trường Khanh trong lòng máy động, còn đang trầm ngâm: “Đây chắc hẳn là dụng ý muốn thử khinh công cao thấp của người khác do Ôn Như Ngọc đề ra đây!”

Lại thấy Ôn Cần không dừng bước, thân hình như tên dơi khỏi dây cung, vọt tới trước, nhắm hướng đường bên hữu mà đi.

Chàng không khỏi cười thầm:

“Nàng này quả ngang ngạnh quật cường, thời khắc này mà còn không muốn tỏ ý nhu nhược trước mặt ta, ôi, nếu như nàng lưu lại chút khí lực đó để đối phó với cừu nhân lại chả tốt hơn sao”.

Nhưng lúc này Ôn Cần đã tung mình lướt tới mấy trượng đang quay lại vẫy chàng theo, chàng cũng liền lướt theo sau nàng.

Kì thực chàng cũng là kẻ quật cường bất khuất, nếu là chàng lựa chọn, ắt hẳn sẽ chẳng do dự mà chọn đường khó đi, sau vài cái nhấp nhô, chàng đã lướt qua mười mấy trượng, chỉ thấy trên đường này, đá núi ngổn ngang, đường đi ngoằn ngoèo, quả thực là khó đi vô cùng, nhưng với khinh công thượng thừa của chàng, đường tuy khó đi, nhưng chàng chẳng để tâm chú ý.

Chàng vừa đi vừa cười ngạo:

“Con đường này nếu được xem là khó hơn lên trời, thế thì những con đường trên thế gian có lẽ còn quá nhiều.”

Nào hay chàng vừa nghĩ tới đó, đoạn đường phía trước mỗi lúc một bằng phẳng rộng rãi, ngay cả một đại hán với khinh công tầm thường cũng có thể vượt qua dễ như trở bàn tay.

Chàng mỗi lúc một nghi hoặc, buột miệng hỏi:

– Con đường này mà cũng được xem là khó đi, thế thì trên con “đường bằng” kia, chắc hẳn hai bên đường đều trồng hoa? Ôn Cần cười:

(thiếu hai trang)

được họ, cho nên “đường hiểm” này không đặt bất kỳ một cạm bẫy nào.

Trác Trường Khanh than thầm một tiếng:

– Ôn Như Ngọc dụng tâm quá ác độc khó lường, nếu chẳng phải ta đi trước một chuyến, truy tầm rõ chân tướng ở trong, thật không biết có bao nhiêu võ lâm hào sĩ phải táng mạng nơi tử địa.

Chàng lại chuyển ý nghĩ sang hướng khác.

“Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng”, Ôn Cần từ nhỏ tới lớn đều hấp thụ sự âm hiểm của ma đầu, hành sự đương nhiên có chút cổ quái, thậm chí hơi tàn nhẫn, ôi... nhưng muốn sau này nàng và ta...”

Vừa nghĩ tới đó, lòng chàng không khỏi có một luồng khí nóng lan tỏa, mặt chợt ửng đỏ, rồi lại tự cười thầm mình chưa tránh khỏi những suy nghĩ xa vời.

Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy trước mặt đã hết đường đi, nơi cuối đường có một nghi môn, không treo đôi liễn, mà treo một tấm biển, có viết ba chữ đại tự:

ĐỆ NHẤT QUAN

Ôn Cần đã đứng an nhiên dưới cổng chào, miệng nở nụ cười u sầu, nhìn chàng buồn bã.

Mặt chàng nóng ran, lướt tới vừa nói:

– Cô nương đã tới trước rồi.

Ôn Cần mỉm cười:

– Tôi thấy huynh dường như đang nghĩ tới một điều gì đó, nhưng lại không rõ huynh đang nghĩ gì?

Lần thu ba lóng lánh, đột nhiên thấy tia mắt của Trác Trường Khanh, mặt nàng cũng ửng đỏ, mỉm cười u sầu cúi xuống.

Lại nghe Ôn Cần thông thả nói:

– Tại đây tổng cộng chia làm ba cửa, cửa thứ nhất gồm ba tòa lầu đài, cửa thứ hai là các công phu: La hán hương, Mai hoa thung... cửa thứ ba là tử đấu nội gia công phu: Kim đạo hoán chương, Ngũ mang thần châu, Cách sơn đả ngư, qua được ba cửa này, mới tới...

Nàng vừa dứt lời, hoa diện ửng hồng, khẽ nói:

– Nhưng mấy thứ này, hiện tại tôi chẳng cần nữa...

Trác Trường Khanh than:

– Chỉ có mấy thứ này, ắt hẳn hao tổn không biết bao nhiêu nhân tâm vật lực, Ôn Như Ngọc thực là kỳ quái lắm, mục thiết lập mấy thứ này, rốt cục chỉ là hại người mà thôi,... tại hạ nghe Doãn Phàm từng nói qua nơi đây chỗ chỗ đều mai phục cạm bẫy hiểm độc lạ thường, chủ lôi đài cũng là những ma đầu khét tiếng võ lâm, thời khắc này chúng đã bỏ đi đâu cả?

Ôn Cần nói:

– Người chủ đài được mời, có kẻ hãy còn chưa tới, có kẻ còn ngủ vùi ở trong...

Lời nói chưa dứt, nơi cổng nghi môn chợt vọng ra một tiếng kêu khẽ:

– Tiểu thư đang ở đây!

Trác Trường Khanh và Ôn Cần đều rùng mình kinh dị, ngoái đầu lại thì thấy trên cổng chào có một chòi sành bằng trúc dựa vào núi, ở trong này

chính là các a hoàn và môn hạ của Ôn Như Ngọc, cả ba thiếu nữ cùng lướt về phía Ôn Cần, sáu lần thu ba đưa đẩy, chợt thấy Trác Trường Khanh, ngọc diện biến sắc, không hện mà đồng thân hình dừng cả lại, tưởng như ba cô nàng đều bị đóng xuống đất, mồm miệng há hốc, ngạc nhiên đến nỗi không nói được lời nào.

Họ cũng không tưởng nổi tiểu thư của mình sao lại đứng cạnh Hắc y thiếu niên và có vẻ tựa như thân quen lắm, Trác Trường Khanh cũng nhận ra ba thiếu nữ này chính là mấy cô nương đêm qua, vào thành Lâm An đưa thiệp mời, cặp mày kiếm của chàng lập tức dựng ngược, miệng còn chưa kịp nói thì Ôn Cần lạnh lùng hỏi:

– Chuyện gì?

Ba thiếu nữ kia đưa mắt nhìn nhau, ngơ ngơ ngác ngác, hồi lâu, một trong ba thiếu nữ giọng pha lẫn ngạc nhiên nói:

– Vị đại hòa thượng Thiếu lâm, chẳng biết làm chuyện gì mà chọc tức Thiên lý minh đà và Vô ảnh la sát, sớm nay khi mặt trời mới mọc hai gã kia đã bức hòa thượng phải động thủ...

Ôn Cần nhíu mày liếc:

– Giờ thế nào?

– Khi chị em tề nữ chạy ra xem, đại hòa thượng đang động thủ với Vô ảnh la sát trong La hán hương trận, đại hòa thượng tuy thân hình khô vữa, vừa mập vừa cao, nhưng khinh công vô cùng ảo diệu, hai người đánh nhau một lúc, đại hòa thượng sắp đắc thủ, ai dè Thiên lý minh đà kêu họ ngừng tay, nói là bất phân thắng bại đừng đánh tiếp nữa đoạn thay vào đó một gã kêu là Thiết Kiếm thuần dương là một đạo sĩ mặc một thân bát quái y, động thủ với hòa thượng trong Mai hoa thung.

Ôn Cần “hừ” một tiếng:

– Xa luân chiến!

Trác Trường Khanh cười nhạt:

– Thực là vô sỉ.

Đã nghe thiếu nữ kia tiếp lời:

– Mới đầu chúng muội còn cho rằng, họ bày trò giải sầu, nào ngờ sau đó thấy hai người càng đánh càng hung, chiêu thế hung hiểm lạ thường, thật là giống bộ dạng của hai gã điên, chúng muội vô cùng sợ hãi bèn chạy đi bẩm báo, dè dặt tổ cô cô không ở đây, tiểu thư cũng đi đâu không rõ. Chúng muội thật cuống hết cả lên, không biết phải làm thế nào nữa cả.

Trác Trường Khanh và Ôn Cần cùng nhìn nhau, ai nấy đều có cùng suy nghĩ:

“Ôn Như Ngọc không có ở đây thì muội đã đi đâu rồi?”

Sắc diện Ôn Cần lộ vẻ trầm não, lạnh lùng:

– Nói tiếp đi.

Thiếu nữ kia trông thấy thần sắc trên mặt Ôn Cần, nét mặt nàng ta lộ vẻ rất kinh dị, từ xưa tới giờ, có khi nào tiểu thư của họ có thần thái như vậy đâu, cô nương đó cúi mặt, đoạn nói tiếp:

– Khi chúng tỳ nữ từ trong chạy ra, hai gã đã động thủ tại cửa thứ ba rồi, một tên đại hán tên là Ngũ Đinh thần tướng đang động thủ với hòa thượng trong trận Kim đao hoán thưởng, vị hòa thượng kia đã mệt nhọc thở ồ ồ, nhưng quyền cước phát ra vẫn mãnh liệt ghê gớm, khí thế ào ào, song Ngũ Đinh thần tướng lại chẳng phải kém nên trong nhất thời, cũng chưa phân thắng phụ.

Trác Trường Khanh than thầm:

– Xem ra, Thiếu Lâm phái thịnh danh chấn động võ lâm, thực chẳng

phải ngẫu nhiên, Đa Sự đầu đà bất quá chỉ là đệ tử đời thứ hai mà võ công đã đến thế, nếu chỉ luận về khí lực thì thế gian này mấy ai bì kịp.

Chàng lại không biết Đa sự đầu đà trong mấy mươi năm không gián đoạn một ngày, luyện thành Đồng Tử công, Thập Tam thái bảo, khí lực súc tích, thực là khó có ai địch nổi.

Suy nghĩ này vừa thoáng qua trong đầu chàng, thì lại nghe Hồng y thiếu nữ tiếp:

– Bọn tỳ nữ đều biết rõ võ công trong trận thứ ba đều hung hiểm dị thường, chỉ cần có chút sơ suất, cho dù là người có võ công tuyệt cao cũng khó tránh khỏi máu chảy đầu rơi, xương tan thịt nát, mà vị hòa thượng không phải do cô cô, mà là do tiểu thư mời tới, bọn tỳ nữ chỉ đứng nhìn chứ không cách nào cản họ được. Suy đi tính lại, bọn tỳ nữ chỉ còn cách chia nhau đi tìm, không ngờ lại gặp tiểu thư ở đây.

Hồng y thiếu nữ nói xong, ánh mắt khẽ cất lên, liếc trộm Trác Trường Khanh một cái, tia mắt vốn hàm chứa vẻ kinh dị.

Ôn Cần sau khi suy nghĩ, hạ giọng:

– Đích thực cô cô không có trong Lục trúc hiên hử?

Thiếu nữ kia vội gật đầu.

– Không có, bọn tỳ nữ...

Ôn Cần lạnh lẽo:

– Các người có nhìn rõ, tra kỹ không?

– Tỳ nữ chúng muội chẳng những nhìn rõ mà còn lục soát, tìm kiếm khắp nơi mà rốt cục chẳng kiếm được.

Ôn Cần ừm một tiếng:

– Vị đại sư kia vẫn còn động thủ chứ?

Thiếu nữ vội đáp:

– Bọn tề nữ vừa rời khỏi đó một lát, khi rời khỏi đó cũng chính là lúc hai người đánh nhau tới hồi kịch chiến.

Ánh mắt thiếu nữ hơi ngước lên, cũng không ngăn nổi tính háo kỳ mà trộm liếc Trác Trường Khanh mấy cái.

Trác Trường Khanh chỉ cảm thấy mặt mày nóng ran còn chưa kịp nói, thì Ôn Cần khẽ than:

– Vô căn đại sư đã động thủ trong đó, đương nhiên chúng ta phải đi xem thử nhỉ?

Trác Trường Khanh vội gật đầu:

– Phải!

Chàng cũng lại ngậm cảm thán:

– Mười mấy năm nay, Ôn Cần đi theo Ôn Như Ngọc đừng nói gì khác, ngay cả lời lẽ cũng giống y như Ôn Như Ngọc, mỗi câu rất thích thêm vào nào là “hử, nhỉ, phải không”. Ôi, nàng sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh đó, tính tình đương nhiên có vài điểm cổ quái, thế thì làm sao trách nàng được.

Sau khi vượt qua đệ nhất quan, ngoài mấy chòi canh dựng bằng trúc dựa vào vách núi, bên vệ đường và có vô số những băng ghế, tràng kỷ cũng bằng trúc, xem ra ắt hẳn là để mọi người dừng chân nghỉ ngơi chuẩn bị vào tiếp đệ nhị quan.

Tiếp đó là một con đường nhỏ, uốn khúc gập ghềnh mà lên, họ cùng thi triển khinh công lướt tới thì thấy trước mặt là một thung lũng khá rộng, trong thung lũng đặt ba lô đài bằng gỗ bạch dương, cũng đều dựa vào vách núi, lô đài rộng chừng năm trượng, cao tới ba, bốn trượng, bốn phía xung

quanh kết dây đủ màu sắc sỡ trông chẳng khác nào một kịch đài vậy.

Trác Trường Khanh đưa mắt nhìn, ngăn không được mỉm cười nói:

– Mấy lời đài này hai bên lẽ ra phải treo vài câu đối mới được.

Ôn Cần liếc xéo chàng:

– Câu đối gì?

Trác Trường Khanh cười nói:

– Khi còn nhỏ tại hạ có xem qua mấy phường chèo, hát bội, hai bên lời đài thường treo đôi câu đối:

Quyền đả nam sơn mãnh hổ

Cước địch Bắc hải giao long

Lại còn có:

Giang hồ hảo hán đệ nhất

Võ lâm hào kiệt vô song

Ba cái lời đài này không có đối liễn, há chẳng phải có chút khác nhau. Ôn Cần cười khe khẽ, ba cô hồng y thiếu nữ cũng không khỏi bật cười trước câu nói đùa của chàng.

Lại thấy nụ cười của Trác Trường Khanh vừa tắt, đột nhiên thở dài, chậm rãi nói:

– Vì thế, có thể thấy, hiện thực cuộc sống và những điều viết trong sách quả là có chút dị biệt, câu chuyện thường là rất đẹp, rất hay, nhưng hiện thực cuộc sống lại đầy ắp những sự bi thương, thống khổ, cô nương thử nghĩ xem?

Ôn Cần chậm chậm gật đầu, trong nhất thời, đôi thiếu niên nam nữ này cũng đột ngột biến ra vẻ u buồn trầm mặc.

HỒI HAI MƯƠI TÁM

Loạn Thạch Phù Sa

Vượt qua thung lũng này lại là một đường núi quanh co liên tục, phía trước mười mấy trượng, đột nhiên có một rừng cây chắn đường, phía trước rừng cây có một đạo mộc bài trên có viết:

ĐỆ NHỊ QUAN

Thân hình Ôn Cần đã như tia chớp, lướt xẹt vào rừng trước, Trác Trường Khanh đưa mắt quan sát tứ phía, hốt nhiên trông thấy trong rừng cây lại đặt mấy chiếc chòi gỗ dựa vào thân cây trang trí vô cùng tinh xảo, vừa vào trong rừng khiến người ta có cảm giác trở về thời con người nguyên thủy vậy, Trác Trường Khanh đang còn thâm khen thì đã thấy trên cửa của mấy chiếc chòi này, đều có treo một tấm biển, trên đó viết:

LIỆU THƯƠNG XÚ^[8]

Trác Trường Khanh cười khẩy nói:

– Mụ ta chu đáo gớm.

Ba thiếu nữ cùng đi sau chàng lại tự nhìn nhau một cái không hiểu rốt cục trong lời nói của chàng có ý tứ gì.

Xa xa trong rừng, bỗng có một khoảng bình địa, hiển nhiên là do nhân công khai phá mà thành, những cành cây bị đốn ngã đã được bào nhẵn lớp vỏ, được đặt rải rác khắp nơi, dường như đó là mấy cái trường kỷ để người ta ngồi nghỉ. Trường kỷ ở bốn phía được xếp vây tròn lấy bãi đất bằng ở giữa, ở trong này lại dùng gỗ lớn phân thành bốn hình vuông.

Trong hình vuông thứ nhất: đá xếp thành đồng, thoát nhìn thì rất hỗn độn, nhưng trông lại rất thú vị, một chiếc mộc bài lớn cắm phía trước, trên có viết:

LOẠN THẠCH TRẬN

Trong hình vuông thứ hai là từng đồng từng đụn cát, xem ra cũng khá hỗn loạn, ám hợp kỳ môn, Trác Trường Khanh chẳng cần phải nhìn mộc bài cũng biết, đây chính là Ngũ đài tuyệt kỹ PHÙ SA TRẬN.

Trong hình thứ ba, lại có chín chín tám một cái cọc gỗ được sắp xếp cực kỳ tề chỉnh, đây đương nhiên chính là Mai hoa thung, một trong những công phu tuyệt đỉnh của Thiếu lâm nam tông.

Trong hình vuông thứ bốn treo lủng lẳng từng bó từng bó La hán hương, nhưng trong đó có mấy bó bị chặt rơi vung vãi, Trác Trường Khanh cười nhạt:

– Ất hản vừa nãy Vô Căn đại sư đã động thủ với người trong La hán hương trận.

Trong cùng giây phút này khi chàng đưa mắt quan sát bốn thế trận này thì trong lòng cũng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi.

“Chả trách Ôn Như Ngọc đã dựng mấy căn chòi trị thương nơi bìa rừng, đây chẳng phải chỉ là thị uy mà thôi, người trong võ lâm muốn tới bốn trận này để động thủ, e rằng hiếm có người nào không bị thương.”

Lòng vừa nghĩ, chân chàng không dừng, mũi chân điểm nhẹ trên Phù sa trận, thân hình vọt lên ba trượng như hắc hắc xung thiên, đột nhiên lại là đà đáp xuống, sau một hồi dịch chuyển, thân hình chàng đã lướt tới La hán hương trận, chân không co, vai bất động, thân hình lại vọt lên bay vút vào trong rừng.

Ba hồng y thiếu nữ đi sau chàng không ngăn được kinh hãi cũng ồ lên,

nhìn như ngây dại vào bóng hình khinh linh ảo diệu của chàng, ngẩn người ra hồi lâu đoạn cười trộm một lúc rồi lục tục kéo nhau theo.

Xuyên qua rừng cây này, đi tới hơn mười trượng nữa trước mặt bỗng thấy vách núi sừng sững, khí thế hung hiểm dị thường.

Trác Trường Khanh và Ôn Cần sánh vai lướt tới, chỉ thấy trên đường quái thạch hỗn loạn, lòng không khỏi thâm kinh hãi sự hiểm trở của sơn thể, nào ngờ khi đưa mắt nhìn, lại càng la hoảng một tiếng.

Ôn Cần khẽ than một tiếng, nghiêng đầu qua nói:

– Đây cũng là chủ ý của Thần Thâu Kiều Thiên.

Thì ra, ở hai bên vệ đường đều sắp một hàng mấy chục cỗ quan tài.

Thoáng trông chỉ thấy mấy cỗ quan tài này, cỗ nọ nối tiếp cỗ kia liên miên bất tuyệt, đường đi mỗi lúc một dốc đứng, gió núi càng lạnh hơn, ánh thái dương yếu ớt, run rẩy chiếu lên dãy quan tài, khiến người ta trông thấy cũng phải rùng mình kinh sợ.

Trác Trường Khanh cau mày, “hừ” một tiếng, không nói lời nào đã lướt qua, trong lòng chứa đầy căm giận, giờ đây nếu gã Kiều Thiên kia đột nhiên xuất hiện, có lẽ không thoát khỏi cơn thịnh nộ của chàng.

Sườn núi dài khoảng hơn dặm, đường núi hiểm trở, sơn phong như những ngọn roi quất vào da thịt, cảnh tượng càng thêm kinh tâm, dữ dội.

Đi tới cuối hẻm núi liền thấy ngay một tấm mộc bài trên viết:

ĐỆ TAM QUAN

Phía trước mặt có đặt bốn cái khán đài, sau khán đài là cái gì thì mọi người không thể trông thấy rõ, nhưng lại có tiếng quát tháo, hò hét, tiếng binh khí xoang xoảng từ đó văng vẳng vọng tới, lập tức cước bộ Trác Trường Khanh gấp hơn, thân hình chàng sau một cái nhún đã nhảy lên trên khán

đài cao khoảng ba trượng.

Chỉ thấy...

Trên một khoảng đất nhỏ trong khán đài, lại cắm hàng mấy trăm thanh đao, mũi đao mềm nhuyễn hướng lên, đạo quang sáng rợn người, dưới ánh thái dương, xa trông tựa như một vườn hoa.

Trong rừng đao này, tả hữu hai bên còn đặt rất nhiều những giá sắt.

Trên giá bày ngổn ngang các loại binh khí, trong số đó có mười mấy thanh đoản đao kỳ hình quái trạng, gió núi tuy thổi ào ào mà đầu mũi mấy thanh đao này vẫn bất động chứng tỏ chúng cực nặng.

Trên một giá khác lại treo mười mấy quả Ngũ Mang cương châu đường kính một thước, trên mặt đầy gai.

Trong trận Ngũ Mang thần châu lúc này, tiếng binh khí chạm nhau phát ra những tiếng leng keng, xoang xoảng, cương châu lay động, có hai bóng người thấp thoáng khi lên khi xuống, lúc tràn qua tả lúc nhảy qua hữu ở trong trận.

Trác Trường Khanh thoáng nhìn không khỏi ngẫm kinh sợ.

Chàng lại đưa mắt nhìn tứ phía thì thấy trên khán đài phía đối diện có mười mấy ma đầu khét tiếng đang đứng ngồi hỗn loạn, trong đó có lão đã bạc trắng râu tóc, có gã lại râu ria xồm xoàm, có người đạo nhân mặc trường bào tóc vắn cao, có kẻ lại cỡi trần trùng trọc, ai nấy hình dạng tuy khác nhau, nhưng thần thái lẫm liệt, khí thế uy mãnh, hiển nhiên đều là các cao thủ võ lâm.

Mười mấy con mắt của mấy gã kia đều nhìn chàng chòng chọc, nhưng vẫn ngồi yên bất động, không có vẻ nào hoảng sợ.

Lúc đó, Ôn Cần đã bay lên khán đài, mấy gã kia nhìn thấy một thiếu niên đột ngột xuất hiện, trong lòng kỳ quái, nhưng thấy chàng đi với Ôn

Cần, chúng đều cho là người mình, nên không lên tiếng, còn Bài kiếm tiên đạo và Hải nam tam kiếm, động thủ với chàng đêm qua, lúc này đã rõ nội tình, bèn ngấm ngấm bảo nhau chuồn rồi.

Ôn Cần đưa mắt trông cục thế, liễu mi khẽ nhú, lắc người tà tà lướt xuống.

Thân hình nàng tà tà bay xuống, đáp trên trận đao, một chân khế điểm, chân kia hơi co, bộ tấn, thân hình thanh mảnh đứng yên bất động, ánh thái dương nhợt nhạt chiếu lên bộ đồ dạ hành của nàng, tóc dài bay trong gió, gió núi ào ào thổi khiến tà áo rộng phấp phới.

Trác Trường Khanh đang ngấm kêu khổ đã thấy mấy gã ma đầu đối diện, lúc này đều đứng cả lên, nhất tề cung tay vái chào.

– Cô nương tới sớm quá.

Phải biết rằng, Ôn Cần tuổi tác tuy còn nhỏ, nhưng lại là đệ tử duy nhất của Ôn Như Ngọc nên địa vị trong võ lâm chẳng phải thấp, vì thế mấy nhân vật đã thành danh đều cực kỳ kính nể nàng.

Nàng cười khẩy, khẽ nói:

– Sớm.

Đoạn nàng đưa mắt về phía Ngũ Mang thần châu trận thì thấy bóng người trong trận đang tung hoành ngang dọc là Đa sự đầu đà và Thiên lý minh đà Ngưu Nhất Sơn.

Nàng lạnh lùng cười nói:

– Vô Căn đại sư làm sao lại động thủ với mấy gã này...

Nàng còn chưa dứt lời, đã có một gã cao gầy lông thông vọt ra, nhẹ nhàng đáp trên biển đao, khinh công cũng khá cao diệu, Ôn Cần đưa mắt liếc xéo, cất giọng lạnh lẽo:

– Tiêu đại hiệp, ông có biết vì sao không hử?

Vô Ảnh la sát cười khan mấy tiếng đáp:

– Đây chỉ là chúng tôi từ lâu ngưỡng mộ tuyệt kỹ Thiếu Lâm, cho nên mới thỉnh Vô Căn đại sư chỉ giáo một phen, tuyệt không có ý gì khác.

Ôn Cần hừ lạnh một tiếng:

– Thì ra là vậy.

Đột nhiên, nàng cười nhạt một tiếng:

– Nhưng đây là Kim Đạo hoán chương và Ngũ mang thần châu trận, chứ không phải là nơi thử nghiệm võ công của phe mình.

Vô Ảnh la sát ngó ra, nhưng lại cười gượng mà nói:

– Chỉ cần mọi người lưu tâm một chút thì chẳng có gì xảy ra cả đâu.

Lời gã còn chưa dứt đã nghe “xoảng” một tiếng lớn, thì ra Đa Sự đầu đà thấy Ôn Cần tới đột nhiên phấn chấn tinh thần, tung ra một chương đẩy một quả cầu sắt kích tới Ngưu Nhất Sơn, Ngưu Nhất Sơn vốn thấp lùn, thân hình hơi rùn xuống liền đã tránh khỏi, y trở tay phát tới, cũng đẩy một quả Ngũ mang thần châu đi.

Đa sự đầu đà hét vang một tiếng, tung ra một chương khí thể mạnh bạo kích tới một trái cầu khác, hai trái chạm nhau liền phát ra một tiếng “xoảng” lớn, nhưng tay áo của ông đã bị một cây gai trên quả cầu xé rách một mảng.

Nên biết rằng, thân hình ông cao to khôi vĩ gấp đôi Ngưu Nhất Sơn, cho nên khi giao thủ trong trận thế này vô hình trung đã gặp phải khó khăn, huống hồ ông vừa qua ba trận liên tiếp, lúc này khí lực đã tổn hao nhiều rồi.

Tay áo bị xé rách, ông không khỏi kinh hoàng, cước bộ hơi rối loạn,

Thiên lý minh đà Ngưu Nhất Sơn vừa chiếm được tiên cơ, khi nào chịu bỏ qua cơ hội, y cười nhạt một tiếng, lắc người thoái lui ba thước, song chưởng nhất tề đẩy ra, chưởng thanh xé gió rít lên, chưởng ảnh chụp trúng, đẩy bốn trái Ngũ mang thần châu kích thẳng tới Đa sự đầu đà.

Bốn trái cầu này tuy đồng thời kích ra, nhưng phương hướng lại khác nhau, trong cùng chớp mắt, Đa sự đầu đà chỉ thấy tai ù đi vì tiếng va chạm của mấy quả thần châu, mắt hoa lên, cước bộ của ông đã không ổn định, khí lực đã bị tiêu hao, làm sao có thể chịu nổi bốn trái thần châu nặng dư mười cân mà Ngưu Nhất Sơn dùng toàn lực đánh tới.

Ông đang thối than, biết rằng hôm nay, mình sắp phải bỏ mạng trong Ngũ mang thần châu trận.

Ngờ đâu...

Tất cả chỉ nghe một tiếng hú lanh lảnh, tiếp đó là những tiếng loảng xoảng vang lên bất tuyệt, sau đó là một tiếng kêu thảm thiết của Ngưu Nhất Sơn.

Đa sự đầu đà chỉ thấy cổ tay bị siết chặt, thân không tự chủ được, thoái lui ra xa hơn trượng, ông định thần lại mở mắt ra thì thấy trời xanh trong vắt, dương quang chói mắt, Ngũ mang thần châu tuy còn bay qua bay lại không ngừng, nhưng thân hình ông đã đang đứng trên mặt đất cách rừng đao không xa.

Đa sự đầu đà trong cùng một chớp mắt, từ sống chuyển qua chết, từ chết chuyển về sống, lúc này chỉ thấy máu nóng bốc lên hừng hực, đoạn lại từ từ dịu xuống. Ông ngờ ngác hồi lâu, đang định thần lại, ngưng mục trông ra thì thấy Thiên lý minh đà Ngưu Nhất Sơn lập tâm hại người, lại làm hại mình, lúc này máu me bê bết, trước mặt thì bị gai đâm lỗ chỗ, sau lưng bị đao kiếm chém nát như trông vô cùng thâm hiểm.

Thì ra, chính trong giây phút kịch tính ấy Trác Trường Khanh đã thi triển tuyệt kỹ Thanh long thăng thiên bay vọt lên, xông vào trong Ngũ mang thần châu trận, một tay nắm lấy cổ tay Đa sự đầu đà thi triển khinh công mang hòa thượng thoát khỏi hiểm cảnh.

Ngờ đâu, sát cơ của Thiên lý minh đà đã nổi lên, mắt thấy Đa sự đầu đà sắp táng mạng, làm sao có thể bỏ qua, gã bèn thu song chưởng tung mình truy kích. Trác Trường Khanh thân hình vừa chuyển, lúc này kiếm mi dựng ngược, trở tay tung một chiêu Long vĩ huy phong.

Thiên lý minh đà chỉ thấy Hắc y thiếu niên này tùy ý mà phát ra một chưởng thì không khỏi cười nhạt:

– Người lại muốn tự đi tìm tử lộ.

Gã rùn người, song chưởng từ trước ngực đẩy ra, Thiên lý minh đà, nhất sinh lấy thần lực làm sở trường nên một chưởng thế mạnh như vũ bão, khai sơn phá thạch, uy thế hung mãnh, gã cho rằng, nếu thiếu niên kia đối chưởng với mình thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Trên thế gian này, những kẻ thành danh luôn khinh mạn những người vô danh, chẳng thềm đếm xỉa gì đến họ, có biết đâu rằng, những người chân tài lại là những người tránh xa mọi thứ danh vọng, quyền lực.

Nhất là lúc này, khi trận đấu tới hồi sinh tử, là con nhà võ lại càng không nên chủ quan khinh địch, nhưng than ôi, có mấy ai lại tránh khỏi điều này?

Khi Ngưu Nhất Sơn còn đang đinh ninh như thế, chiêu thức chưa sử hết, liền thấy một luồng kinh phong mạnh khôn tả ập tới. Hắn biết là hỏng rồi, nhưng lúc này còn đâu thời gian để hắn hối hận.

Song chưởng của hắn vừa ra hết thì cước bộ đã lập tức bất ổn, lúc này nếu là nơi bình địa, gã còn có thể thu chiêu ứng địch, nhưng hiện tại cước

bộ đã rối loạn, vừa định tháo lui, ngờ đầu đằng sau đã có ba trái Ngũ mang thần châu kích tới, phong thanh rít lên ghê rợn, hấn tuy đã biết, nhưng cũng vô phương tránh khỏi.

“Bình, bình, bình” ba tiếng, ba trái châu đã ập tới, nặng nề đập vào lưng hấn.

Hấn chỉ còn thấy những cảm giác cuối cùng của kẻ sắp lìa đời, mồm học ra một búng máu tươi, gằm lên một tiếng ngã lăn ra, dù hấn có một thân bản lĩnh, võ công đầy mình, nhưng một khi đã bị Ngũ mang thần châu Thiết Bô Sam kích phải, làm sao còn cách nào cứu nổi.

Trác Trường Khanh hú dài, tung mình, cứu người, huy chương là bốn động tác, nhưng các cao thủ võ lâm đứng trên khán đài như nhìn thấy chỉ có một vậ. Sự việc kể ra tuy dài dòng, nhưng diễn biến nhanh như chớp.

Đa sự đầu đà quay đầu nhìn thì thấy Trác Trường Khanh đang mỉm cười nói:

– Đại sư, không sao chứ?

Đa sự đầu đà chợt nhớ tới những cử chỉ khi trước của mình đối với vị thiếu niên anh hùng này, bất giác mặt nóng bừng, nhưng ông cũng là một hán tử lỗi lạc, lúc này tuy có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn không quên đáp lễ, cất giọng sang sảng:

– Huynh đệ, hôm nay hòa thượng này thật là tâm phục khẩu phục.

Trác Trường Khanh mỉm cười:

– Đại sư quá lời.

Chàng phóng mắt nhìn thấy mấy đạo mục quang trên khán đài đối diện đang chăm chăm nhìn mình với ánh mắt căm giận, Vô ảnh la sát Tiêu Thiết Phong đã xông vào trong Ngũ mang thần châu trận ôm thi thể của Thiên lý minh đà ra, đoạn cúi đầu nhìn, lẩm bẫm:

– Quả nhiên chết rồi.

Trác Trường Khanh khẽ nhíu mày, trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác khó tả, nên biết chàng từ lúc mới ra giang hồ tới nay, động thủ với người tuy rất nhiều lần, nhưng chưa từng hại đến tính mạng một ai, lúc này đã cảm thấy khó chịu vô cùng, khẽ lắc mình lướt tới bốn trượng, tới bên cạnh Vô ảnh la sát hạ giọng:

– Hy vọng còn cứu được.

Vừa định cúi đầu xuống xem xét thương thế Ngưu Nhất Sơn.

Dè dặt Tiêu Thiết Phong quay ngoắt đầu lại, vừa nhìn thấy chàng liền lập tức rút lên:

– Cút! Cút đi.

Trác Trường Khanh sửng người:

– Tại hạ có hảo ý, các hạ hà tất phải như thế.

Vô ảnh la sát cười khẩy:

– Hảo ý... hừ hừ, trước đây ta được nghe câu chuyện con mèo vật chết con chuột, sau lại khóc rống lên, khi đó ta còn chưa tin trên thế gian này có chuyện như thế, hôm nay vừa thấy... hừ hừ, thật khiến ta buồn cười lắm. Tiêu Thiết Phong này há phải là hài đồng mới lên ba, người đừng giả từ bi mà gạt ta!

Trác Trường Khanh lại sửng người, cho rằng mình có hảo ý, thế mà lại bị người ta khinh rẻ, trong lòng tuy phẫn nộ, nhưng nghĩ lại thì lời của gã kia, câu câu đều là thực, nếu một kẻ sau khi giết người xong lại có hảo ý xem xét thương thế của người bị giết, người khác đương nhiên hoàn toàn chẳng thể tin được.

Ôi, tuy Trác Trường Khanh võ công cao siêu, nhưng suy nghĩ còn quá

non nớt, thực ra chàng giết người đâu phải để thỏa mãn cá nhân, những người sáng suốt ắt hẳn sẽ nhìn ra mục đích của chàng.

Trác Trường Khanh ngẩn người ra hồi lâu, chỉ thấy Thiên lý minh đà đang nằm ngửa trên mặt đất, trước ngực loang lổ máu, khoe miệng một dòng máu tươi vẫn chảy ra, hai mắt lồi hẳn, nét mặt đanh ác...

Bất giác chàng thở dài một tiếng, nhắm mắt lại, cất giọng trầm buồn:

– Tại hạ thực là có hảo ý, nếu các hạ không tin...

Lời còn chưa dứt, Ôn Cần đã lướt tới, cất lời:

– Hẳn không tin thì thôi.

Trác Trường Khanh mở bừng cặp mắt, than:

– Ta cùng người này vô cừu vô oán, lúc này ta vô ý hại chết hẳn ta, thực lấy làm áy náy.

Ôn Cần cười nhạt:

– Nếu hẳn ta giết chết Vô Căn đại sư thì sao? Tiểu huynh vì cứu người thì có ai dám trách? Chẳng lẽ huynh phải khoanh tay nhìn Vô Căn đại sư bị hẳn giết chết hay sao.

Trác Trường Khanh cúi đầu trầm ngâm hồi lâu, chợt thở dài một tiếng, ngẩng đầu định nói, đã thấy Vô ảnh la sát Tiêu Thiết Phong bỗng đứng bật dậy, mắt chiếu hung quang gầm lên:

– Ta bất kể người có ý thực hay ý giả, hảo ý hay ác ý, Ngưu Nhất Sơn này đã bị người giết chết, về sau con cháu thân thích, bằng hữu của y hết người này đến người khác tìm người báo thù, cho đến khi nào thấy người chết đi mới thôi.

Trác Trường Khanh cảm thấy chân tay lạnh ngắt, thềm nghĩ:

“Báo thù, báo oán... Ai, con cái Ngưu Nhất Sơn đến tìm ta báo thù,

chẳng khác nào ta tìm cừu nhân bây giờ cả. Oan oan tương báo, đời đời tầm thù, khi nào mới dứt?”

Chỉ nghe Ôn Cần cười nhạt một tiếng, chợt nói:

– Người đã là bằng hữu của Ngưu Nhất Sơn, ắt hẳn người cũng muốn báo thù cho hắn, hử?

Tiêu Thiết Phong chớp mắt, chậm rãi:

– Vì bằng hữu báo thù, chính là việc nhân nghĩa...

Ôn Cần cười nhạt cắt ngang:

– Thế thì nếu người có lực lượng, người nhất định vì bằng hữu báo cừu, giết chết kẻ sát hại bằng hữu mình chứ?

Tiêu Thiết Phong không khỏi sửng sốt, giọng pha lẫn ngạc nhiên:

– Đương nhiên là thế!

Ôn Cần lại tiếp:

– Gã này tuy giết chết bằng hữu của người, nhưng lại chẳng có thù oán gì với người, người làm sao mà giết gã? Đây chẳng phải vô lý lắm sao?

– Đây há là vô lý, ta vì bằng hữu phục thù, thế là có lý lắm chứ.

Ôn Cần cười nhạt:

– Đúng rồi, người muốn báo thù cho bằng hữu, cho nên muốn đem một kẻ chẳng oán thù gì với người mà giết đi, hơn nữa lại tự xưng là có đạo lý, vậy thì Ngưu Nhất Sơn kia nếu giết chết bằng hữu của ta, ta lại giết chết hắn, há chẳng phải cực kỳ có lý hay sao?

Tiêu Thiết Phong lại ngẩn người ra, Ôn Cần tiếp:

– Như thế mà nói, Ngưu Nhất Sơn lập tâm muốn giết bằng hữu của ta, cho nên ta giết hắn trước, cứu được bằng hữu của ta, chẳng phải như thế

không có đạo lý lắm sao?

Nàng bắt bẻ một hồi, khiến Tiêu Thiết Phong cứng họng, mắt tròn, mồm há hốc, chẳng nói được câu nào, Ôn Cần cười lạnh lẽo, phẩy tay nói:

– Hãy mau đem bằng hữu của ngươi mà cắt đi, còn đứng đó làm chi nữa!

Tiêu Thiết Phong đứng ngệt ra hồi lâu, đoạn cúi người xuống đỡ lấy thi thể của Ngưu Nhất Sơn lên, tung người đi, sau mấy cái nhấp nhô đã mất tăm dạng.

Trác Trường Khanh nhìn theo bóng dáng của gã, mày kiếm vẫn cau lại, tựa hồ còn có điều áy náy.

Lại nghe phía trên khán đài, bỗng nhiên có một tràng vỗ tay giòn giã, một giọng nói cao vút cất lên:

– Tài ăn nói của cô nương quả lợi hại, khiến gã la sát kia phải ôm đầu chuột mà chạy, ha ha... Đáng xem là môi đao lưỡi kiếm, khiến ta thực lấy làm bội phục, bội phục!

Lời nói vừa dứt, Trác Trường Khanh chỉ thấy trước mắt hoa lên, chưa kịp nhìn rõ là ai thì gã đã dừng ngay trước mặt.

Chàng thâm kinh hãi, khinh công của người này quả là ảo diệu, chàng định thần nhìn lại, chỉ thấy người này tuy đầu tóc đã bạc trắng, mà râu dưới cằm lại cạo nhẵn nhụi, trên mình vận bộ y phục màu sắc lòe loẹt, hoa hòe hoa sói, sắc sỡ gấp mấy lần cách trang sức của nữ nhân ăn mặc đĩnh đạc.

Trác Trường Khanh vừa trông thấy, cơ hồ không ngăn được bật cười, Ôn Cần nhìn thấy cũng không khỏi hơi ngạc nhiên, đã thấy y phẩy tay, mỉm cười:

– Lão phu tới vừa đúng lúc, tuy chưa được thấy thân thủ của cô nương,

nhưng đã được thấy miệng lưỡi của cô nương. Quả thực là hân hạnh, hân hạnh!

Lão già này chẳng những trang phục quái dị, mà thỉnh âm cũng cao vút, Ôn Cần vừa tức vừa buồn cười, nàng chưa hề thấy qua lão, lại không rõ lão từ đâu tới, tới từ khi nào. Nàng quay sang nhìn ba hồng y thiếu nữ khi nãy theo sau nàng thì thấy sắc mặt họ cũng lộ vẻ ngơ ngác, nàng buột miệng hỏi:

– Lão tiền bối...

Nàng còn chưa dứt lời, lão già kia đã bật cười ha hả cắt ngang:

– Có lẽ cô nương lấy làm kỳ quái lắm, lão phu từ đâu tới, ha ha... sớm nay lão phu lên núi, đi một mạch thì tới đây, cũng chính là muốn cho mọi người kinh ngạc một phen.

Ôn Cần cười nhạt thầm nghĩ:

“Nếu đêm qua, không có mấy sự cố kia, lão muốn lên núi, há lại quá dễ dàng như vậy.”

Trong số mấy người trên khán đài, có mấy kẻ biết được lão già này, hiện tại mấy gã ma đầu vẫn ngồi bất động, họ còn chưa biết Ôn Cần và Ôn Như Ngọc có mối cừu thù, nên mới rồi khi thấy Thiên lý minh đã bị giết, vẫn chẳng có động tịnh gì, dường như ngồi chờ xem cuộc náo nhiệt xảy ra.

Đã thấy lão già ăn mặc lờ loẹt cười ha hả:

– Cô nương tuy không biết lão phu, nhưng lão phu lại biết rõ cô nương, từ lâu lão phu đã ngưỡng mộ nhan sắc, và sự âm hiểm của cô nương, vì vậy không kiềm nổi, lòng mong muốn lên Thiên Mục sơn này một chuyến...

Ôn Cần bống trợn mắt nói:

– Ngươi có can hệ gì tới Hoa Lang Tất Ngũ.

Lão nhân bật cười, mắt híp lại, những nếp nhăn trên mặt trông càng thâm hại, nhưng hàm răng lại đều đặn và trắng như ngọc nói:

– Cô nương quả nhiên có con mắt tinh đời, không sai... Lão phu Tất Tứ, là sư huynh của gã bất tài vô dụng Hoa Lang Tất Ngũ kia.

Ôn Cần chấn động, trầm giọng:

– Chẳng lẽ các hạ chính là Ngọc Lan Tất Tứ tiên sinh?

Thái phục lão nhân lại cười tít mắt, gục gặc đầu.

Trác Trường Khanh đi qua, khi ngồi ngoài thùng xe đã nghe thấy mấy hồng y thiếu nữ kia nói Hoa Lang Tất Ngũ bị Ôn Cần cắt mũi, lúc này nghe lão nhân tự báo danh tính, lòng chàng cũng chấn động:

“Lão này chắc tới báo thù cho sư đệ của lão.”

Chàng lập tức định thần quan sát, đề phòng cảnh giác liền. Chỉ thấy Ngọc Lan Tất Tứ híp mắt cười, liếc đi liếc lại Ôn Cần, đoạn nói:

– Cô nương tuổi hãy còn nhỏ mà khẩu tài sắc bén, thần quang doanh mã, hiển nhiên nội lực rất có căn cơ, chả trách gã sư đệ vô dụng của ta bị cô nương xẻo mũi...

Ôn Cần cười nhạt nói:

– Thế thì các hạ tới đây, há chẳng phải là muốn phục thù cho sư đệ, vậy...

Ngờ đâu nàng còn chưa nói hết câu, Ngọc Lan Tất Tứ đã xua tay lắc đầu lia lịa, cắt ngang lời nàng:

– Không phải, không phải, chẳng những không phải mà còn vô cùng sai lầm nữa.

Trác Trường Khanh và Ôn Cần ngẩn người ra.

Đã nghe Ngọc Lan Tất Tứ nói tiếp:

– Gia Tất Ngũ kia vừa già vừa hồ đồ, không biết lượng sức mình, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, đừng nói là xẻo mũi của hắn, dù cô nương có xẻo hai tai hắn đi nữa, lão phu cũng chẳng phản đối, chẳng phục thù mà lại còn vỗ tay tán thưởng nữa.

Trác Trường Khanh và Ôn Cần chẳng hẹn mà cùng, ai nấy đều có cùng suy nghĩ:

“Người ta nói rồng sinh cử tử, tử tử bất đồng, xem ra chẳng phải lộng ngôn, gã Hoa Lang Tất Ngũ tuy vô sỉ, không ngờ gã lại có một huynh trưởng quang minh chính đại như thế. Ôi... xét người chẳng nên nhìn diện mạo, Tất Tứ này tuy xấu xí, không ngờ lại là một hán tử lỗi lạc đầy mình.”

Vừa nghĩ tới đó, chàng và nàng không khỏi sinh lòng hảo cảm với vị Ngọc Lan Tất Tứ này, Ôn Cần mỉm cười nói:

– Xin lão tiên bồi thứ lỗi, vừa rồi tỳ nữ có chỗ mạo phạm.

Nàng lại cười, tiếp:

– Lão tiên bối tới đây, có lẽ muốn tìm gia sư...

Thời khắc này, nàng không muốn cho ai biết sự tình giữa nàng và Ôn Như Ngọc nên miệng vẫn nói hai chữ “gia sư”.

Ngờ đâu nàng mới nói tới giữa chừng, Ngọc Lan Tất Tứ đã lại lắc đầu xua tay lia lịa, nàng ngẩn người ra, đã nghe Tất Tứ nói:

– Không phải, không phải, chẳng những không phải mà còn vô cùng không phải.

Chỉ thấy Ngọc Lan Tất Tứ cười híp mắt:

– Tất Ngũ cùng lệnh sư là chỗ quen biết, nhưng lão phu thì không, lần này tới đây không phải vì lệnh sư, nếu... ha ha!

Lão ta cười ha ha, không nói nốt câu lại cười tít mắt, liếc liếc Ôn Cần mấy lượt, Ôn Cần bị lão nhìn cũng lấy làm thẹn thùng, nhưng nàng cũng không nói gì, khẽ chau mày liếc, mỉm cười một lúc đoạn nói:

– Thế thì lão tiên bối tới đây chẳng lẽ là để ngao du sơn thủy?

Nàng vốn đã vô cùng kiều diễm, khi cười mặt ngọc như trăm hoa đua nở, liễu mi chau chau, mắt tựa hồ thu, hai hàm răng ngà khẽ hé, má lúm đồng tiền thực là tiên giáng trần quốc sắc thiên hương, không ngôn ngữ nào tả nổi, Trác Trường Khanh đưa mắt nhìn, trong phút chốc bất giác cũng ngẩn người ra mà nhìn.

Mục quang Ôn Cần tuy không nhìn Trác Trường Khanh, nhưng nàng cũng biết Trác Trường Khanh đang ngắm mình.

Nàng thấy lòng mình chợt nổi lên một cảm giác êm ái dịu ngọt, tuy không muốn cười, nhưng cũng không tự chủ được mà bật cười trong trẻo, ngược mắt lên thì thấy Ngọc Lan Tất Tứ cũng đang chờ đợi nhìn nàng.

Nụ cười của nàng vừa tắt thì thấy Ngọc Lan Tất Tứ đang vò đầu bứt tai, miệng không ngớt lẩm bẩm:

– Đẹp, đẹp, đẹp thật!

Lão vừa nói xong, “bộp” một tiếng đã quì xuống trước mặt nàng.

Trác Trường Khanh thừ người, Ôn Cần càng kỳ quái hơn, nàng khẽ lắc người thoái lui ba bước, la hoảng:

– Lão tiên bối, ông làm gì vậy?

– Nàng thật không biết sao?

Ôn Cần lắc đầu:

– Tệ nữ thật không biết.

Ngọc Lan Tất Tứ chấp hai tay lại trước ngực, miệng lẩm rầm:

– Nàng thật không biết... nàng thật không biết lòng ta sao?

... Ta đang ngỏ lời cầu hôn nàng, ta muốn nàng đáp ứng, nàng hãy gả cho ta, ta tuy là ca ca của Tất Ngũ, nhưng nhỏ tuổi và trẻ đẹp hơn hẳn nhiều, nàng đã cự tuyệt hẳn, nhưng ta nghĩ nàng nhất định sẽ không cự tuyệt ta, phải không?

Trác Trường Khanh, Ôn Cần, Đa sự đầu đà và tất cả các cao thủ võ lâm đứng quanh đây đều nhất tề tròn mắt nhìn Ngọc Lan Tất Tứ cơ hồ đều cho rằng, lão này điên rồi.

Từ xưa đến nay, tất cả dù có nằm mơ cũng không nghĩ rằng, trên thế gian này có người nào vô sỉ đến thế, và có việc nào kinh tởm đến thế.

Mọi người hiện diện không biết là mình có cảm giác gì nữa, chỉ nghe trên khán đài nổ một trận cười ầm ĩ.

HỒI HAI MƯƠI CHÍN

Hắc Y Di Phục

Ngọc Lan Tất Tứ vẫn quỳ mọp dưới chân nàng, giơ tay lên, giọng cầu khẩn:

– Ta quỳ trước mặt nàng để biểu hiện mối tình ái của ta đối với nàng, nàng có thương hại một người thương nàng đến ngây dại như thế không? Nàng là...

Trác Trường Khanh chịu không nổi gằm lên:

– Câmmồm!

Ngọc Lan Tất Tứ mặt mày sa sầm:

– Ta nói kệ ta, can chi tới ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn sinh sự sao?

Trác Trường Khanh mặt lạnh như tiền gằn giọng:

– Đứng lên.

Khuôn mặt già nua khô quắt trông như cam sành của Ngọc Lan Tất Tứ chợt biến đổi ghê gớm, cặp chân mày chổi xể, đôi con mắt ngáo bống dựng ngược lên, gằm gừ:

– Ngươi là ai? Ngươi có biết ta là ai không mà dám ngông cuồng ngạo mạn trước mặt lão phu, hừ hừ, có lẽ ngươi muốn ném mùi đau khổ sao?

Khi này, Ngọc Lan Tất Tứ ăn nói ôn nhu, dịu ngọt, lúc này lời nói lại đánh thép, mắt mũi trợn ngược trông tựa hổ dữ, chỉ là gã lại quên rằng, mình vẫn còn quỳ dưới đất, tư thế và sự biểu lộ tình cảm quả không tương

xúng nữa, mấy hồng y thiếu nữ kia trông thấy cảnh tượng đó đều bật cười khanh khách.

Trác Trường Khanh càng tức giận, vừa định quát mắng lại nghe Tất Tứ hừ nhạt một tiếng, tiếp lời:

– Đối tượng của ta là vị cô nương này, chỉ cần cô nương thích nghe ta nói, thì không ai có thể bắt ta im miệng, tiểu tử nhà ngươi là cái quái gì, hừ hừ, đúng là chó đi bắt chuột, xen vào chuyện riêng tư của người khác!

Trác Trường Khanh ngó người, chàng vốn là người tính thẳng ruột ngựa, lòng đã nghĩ chuyện gì thì không hề có điều chi quanh co ngoắt ngoéo, lúc này không khỏi trầm nghĩ:

– Đúng rồi, ta từng nghe người ta nói, con gái rất thích được người ta tặng bốc nịnh nọt, lão họ Tất này tuy nói năng bậy bạ, nhưng Ôn Cần vẫn à...

Nghĩ tới đây, chàng không khỏi ghé mắt liếc nhìn Ôn Cần. Đã nghe Ôn Cần thông thả nói:

– Họ Tất kia, ngươi mở mồm thúi nói những câu tồi bại kia, ta chưa có bảo ngươi câm miệng lại, ngươi có hiểu vì sao không?

Ngọc Lan Tất Tứ vốn nộ khí bừng bừng, chợt nghe Ôn Cần lại nói với mình, hơn nữa giọng thỏ thẻ oanh vàng, trong giọng nói hoàn toàn không lộ vẻ tức giận, lòng gã không khỏi chao đảo, lập tức uốn éo giọng nói:

– Chắc hẳn là tấm tình ái của lão phu đã làm cho cô nương động lòng à?

Ôn Cần lắc lắc đầu, tiếp:

– Không đúng!

Nụ cười của Ngọc Lan tắt ngấm, nhưng chớp mắt gã đã mỉm cười nói:

– Thế thì có thể là do cô nương rất thích nghe ta nói, nên à...

Lão còn chưa nói xong, Ôn Cần lại lắc đầu:

– Cũng không đúng!

Nàng khẽ phát tà áo, khoe miệng tựa cười mà chẳng phải cười, nói tiếp:

– Khi ta còn bé, vào một buổi sớm mùa đông đang ngồi trong vườn xem cảnh mặt trời mọc, bỗng nhiên có một con chó điên chạy tới cắn, ta tức quá bèn đánh đuổi nó đi, ngờ đâu à Cô cô ta vừa tới nhìn thấy thế, bèn mắng ta một trận, nói rằng một người con gái phải nên văn tĩnh, thùy mị một chút, làm sao lại có thể ngang hàng với loài chó điên được!

Giọng nói của nàng thật êm ái dễ nghe, nhưng không thấy xuất hiện nụ cười trên môi, lúc này ánh thiếu dương yếu ớt chiếu lên khuôn mặt nàng, trông nàng tựa như bức tượng thần vệ nữ.

Ngọc Lan Tất Tứ nhìn nàng ánh mắt thất thần, dường như đã bị nàng hớp hồn, buột miệng thốt:

– Phải lắm, phải lắm, ngày nay cô nương thùy mị, văn nhã thế này, ắt hẳn lúc thiếu thời được giáo dưỡng chu đáo lắm.

Ôn Cần cười mỉm:

– Ta tuy chưa được kể là văn nhã, nhưng chắc chắn là không ngang hàng với “loài chó điên”, về sau cũng có một con chó điên tới cắn, ta chỉ lánh xa một chút, để nó à.

Nàng hơi khựng lại, ánh mắt Ôn Cần nhìn Trác Trường Khanh lại tiếp:

– Nhưng hiện tại nếu có con chó dại tới cắn, ta bắt tất phải tránh xa nó, vì bây giờ, ta đã có à.

Nàng cúi đầu mỉm cười:

– Có một người bảo vệ cho rồi.

Nàng khẽ nâng cánh tay ngà ngọc, chạm rãi chỉ vào Tất Tứ:

– Trường Khanh, huynh có thể đuổi con chó điên này đi, được chứ?

Trác Trường Khanh thấy nàng mỉm cười nói chuyện với Tất Tứ, trong lòng rất lấy làm bực tức, hận không thể quay đầu bỏ đi ngay được, giờ nghe nói thế thì ngẩn người ra, hồi lâu mới hiểu được ẩn ý của nàng, lòng bất giác vừa buồn cười vừa tức, thiếu nữ này quả là điêu ngoa vô cùng. Thời khắc này, dù lòng đầy tâm sự mà vẫn còn nói cười như không, chàng đưa mắt trông chỉ thấy Ngọc Lan Tất Tứ đang quỳ dưới đất sắc diện lúc trắng lúc xanh, đột nhiên lão hét lên một tiếng, đứng bật dậy, chỉ vào mặt Ôn Cần mà lớn tiếng chửi rủa:

– Đồ ranh con nhà người thật không biết cao thấp, Tất Tứ thái gia có hảo ý đề cử người à.

Lão còn đang chửi rủa, hốt thấy một đạo kinh lực ập tới uy mãnh ghê gớm, kinh lực trấn áp muốn nghẹt thở, thực bình sinh lão chưa hề thấy qua.

Sau lúc hoảng kinh, thân hình lão vọt ra ngoài năm thước, định thần nhìn kĩ thì thấy Trác Trường Khanh mặt lạnh như băng, vung chưởng cười nhạt:

– Sau khi ta vấy tay ba lần, nếu người vẫn còn nấn ná tại đây thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!

Ngọc Lan Tất Tứ tựa hồ bị kinh lực chưởng phong của chàng khiến cho kinh hãi, sắc mặt đột biến, thoái lui ba bước, tay Trác Trường Khanh vấy hai lần, thấy lão đã có ý tháo chạy thì lòng chàng không khỏi có chút rộng lượng, nên biết chàng vốn tính đa cảm, khi nãy hạ thủ giết chết Thiên lý minh đà Ngưu Nhất Sơn thì đã cảm thấy quá bất nhẫn, lúc này tuy có chút giận dữ Ngọc Lan, nhưng cũng không muốn xuống tay đả thương lão.

Ngọc Lan Tất Tứ thoái lui ba bước, thân hình vừa ngưng lại đã quay

phất người nhanh như lốc cuốn, tay hữu vẩy nhẹ, lập tức có ba luồng kinh phong phân chưởng bắn tới ba nơi đại huyết Tương đài, Huyền quan, Nhũ tuyến trước ngực Trác Trường Khanh, ba đạo ám khí này chẳng những vô cùng bé nhỏ khó phát hiện được, hơn nữa lại bắn ra trong khi Ngọc Lan Tất Tứ chuyển người, Trác Trường Khanh chỉ thấy nhoáng một cái, ba đạo ám kinh kia đã cách chàng không quá ba thước.

Ôn Cần thấy tình thế như vậy thì quá đổi lo lắng, hoa dung biến sắc, la hoảng, đâm bổ tới, đã thấy Trác Trường Khanh thun người lại, tuy ngực bụng đã hóp vào mà cước bộ bất động, ngực đã thót vô tới hơn thước, nhưng mấy mũi ám khí kia vẫn lao tới ào ào, phong thanh rít lên ghê rợn, mấy cao thủ võ lâm đứng xung quanh đều tiếc rẻ một thiếu niên anh hùng sắp táng mạng dưới tay Ngọc Lan Tất Tứ. Ôn Cần đưa mắt trông thì chỉ thấy trước mắt tối sầm, đầu óc mê dại, loạng choạng thoái lui mấy bước, thiếu chút nữa là té lăn ra đất.

Ngọc Lan Tất Tứ cất tiếng cười đắc ý.

– Tiểu tử ngông cuồng, cũng cần cho người ném mùi của Tất Tứ thái gia à.

Lão chưa nói xong, chợt thấy Trác Trường Khanh khê khoát tay tiếp lấy ba mũi ám khí.

Ngọc Lan Tất Tứ kinh hoàng đứng sững ra. Trên khán đài đa số là các cao thủ võ lâm, mắt sắc như đao kiếm, cho nên ám khí kia tuy nhỏ, mà họ vẫn trông rõ mồn một, lúc này thấy đều kinh ngạc, có kẻ không đành được bật tiếng la thất thanh.

Ôn Cần định thần lại, mở mắt ra nhìn và định tới chỗ Trác Trường Khanh để xem thương thế của chàng, nhưng thấy chàng vẫn bình thản lạnh lùng không tỏ dấu hiệu nào trúng thương thì nàng vui mừng quá đổi, mở miệng hỏi lâu mà không nói được câu nào.

Trác Trường Khanh dựng ngược cặp chân mày rậm cười một tiếng lạnh lẽo, đột nhiên khẽ phát tay, ba cây Ngũ Lăng Cương Châm nhỏ hơn châm thường mấy lần, đã từ trong tay chàng trở về bốn chủ Tất Tứ, phong thanh xé gió rùng rợn, lực đạo so với khi nãy Tất Tứ phát ra còn mạnh hơn gấp mấy lần.

Ba cây Ngũ Lăng Cương Châm, vốn là thứ ám khí mà Ngọc Lan Tất Tứ đã dùng để dương danh với giang hồ, uy lực tuy hơi kém, nhưng cũng là thứ ám khí lợi hại, chẳng phải tầm thường, thứ ám khí này cực kì tà độc, hơn nữa sắc bén vô cùng, lại thêm công lực của Ngọc Lan Tất Tứ cũng chẳng phải loại tầm thường, dù người nào được một thân công phu Thiết bổ sam, thập tam thái bảo hoặc Lim chung thảo, nếu như gặp phải ám khí này, e rằng cũng khoanh tay chờ chết mà thôi.

Vì thế, Ngọc Lan Tất Tứ cũng không thể ngờ rằng, ám khí mà lão phát ra, lại không giết nổi hắc y thiếu niên, lúc này đã thấy ba mũi châm bay ngược trở lại, lão cũng biết rõ uy lực của thứ ám khí này, lập tức lạnh toát cả người, từ đầu đến chân như bị ai đổ một thùng nước đá, lúc nguy cấp chẳng còn chỗ nào để giữ thể diện nữa, gã liền ngã người lăn mấy vòng, chỉ nghe phong thanh ba luồng xé gió vụt qua sát đầu, bay qua chừng hai trượng, đều đã rơi xuống cả. Lão lồm cồm bò dậy quần áo dính đầy đất cát, tóc rối tán loạn, hai mắt thất thần, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, bao nhiêu vẻ đắc ý ngạo cuồng trên mặt khi nãy, giờ đã biến đâu cả, ngẫm nghĩ:

“Cứ xét công lực khi ta phát ra ba mũi Ngũ Lăng Độc Châm, dù là gổ đá cũng không chịu nổi, gã thiếu niên này không rõ đã dựa vào thứ võ công gì, chẳng lẽ nội công của hắn đã luyện tới mức toàn thân là Kim cương bất hoại rồi sao?”

Lão cũng không thể biết rằng, bộ hắc y mà Trác Trường Khanh vận trên

người thoát trông có vẻ xấu xí, nhưng kì thực lại là vật phi phàm, chính do Tư Không lão nhân dùng da con quái xà dưới chân núi Hoàng Sơn năm xưa may thành, Xú Nhân Ôn Như Ngọc khi đó cũng không quản đường xa ngàn dặm, từ Miêu Cương đến núi Hoàng Sơn để lấy bằng được vật này.

Những chuyện kì lạ trên thế gian, đích xác những suy nghĩ thông thường không khi nào có thể tưởng tượng nổi. Da của quái xà này chẳng những rắn chắc vô tỉ, đao thương chém không đứt, mà gặp lửa không cháy, gặp nước không ướt, vì thế lần đầu khi Vân Trung Trình gặp Trác Trường Khanh, Trác Trường Khanh từ trong đám cháy bình thân bước ra, trên người không có lấy một đốm lửa. Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm cùng chàng uống rượu nơi tửu điểm ngoài thành Lâm An cũng đã thấy, khi chàng khóc nước mắt không thấm vào được áo mà chảy xuống đất, giờ đây ba mũi độc châm của Ngọc Lan Tất Tứ tuy là bá đạo, nhưng đã bị nội lực của chàng hóa giải nửa phần, lại thêm công năng của hắc y dị phục, tự nhiên không thể hại chàng được rồi.

Chỉ thấy Ngọc Lan Tất Tứ đứng sững người, hai mắt đờ đẫn hồi lâu, mặt lúc xanh như tàu lá, lúc trắng bệch như vôi, cuối cùng than thảm một tiếng, thân hình khẽ vặn quay người muốn đi, nào hay Ôn Cần chợt cười lạnh lẽo, gần giọng:

– Đứng lại!

Thân hình của Tất Tứ vừa ngừng, Ôn Cần lạnh lẽo nói:

– Người sửa loạn cả nửa ngày, giờ đây đã như thế vội bỏ đi hử?

Nàng nhón chân khẽ điểm, thân hình thấp thoáng đã lướt cạnh lão:

– Sư đệ quý hóa của người đã lưu lại một cái mũi rồi, người biết điều thì cũng nên lưu lại một chút gì chứ!

Ngọc Lan Tất Tứ vừa sợ vừa tức đã thấy Ôn Cần khẽ vẩy tay, một hồng

y thiếu nữ đứng cách đó không xa lập tức lướt tới nhanh như gió, hai tay nâng một thanh đoản kiếm tựa như cây chủ thủ, đoản kiếm chỉ dài một thước, chuôi kiếm chạm khắc vô cùng tinh xảo, thân kiếm tinh quang rực sáng dưới ánh thái dương phát ra tia sáng chói mắt, đó chính là vật mà các cô gái trong giang hồ thường dùng để phòng thân.

Ôn Cần nhếch mép cười, cầm lấy đoản kiếm, đưa ngón tay búp măng ngà ngọc khẽ búng lên thân kiếm, chỉ nghe một tiếng “keng” ngân lên, Ôn Cần lại nói:

– Mũi hữu dụng hay là tai hữu dụng? A... hẳn cả hai thứ đó đều vô dụng cả, hay là người lưu lại cả hai thứ đó nhé!

Ngọc Lan Tất Tứ kinh hoàng, than thầm:

“Thôi rồi”.

Lão tuy da mặt dày hơn vỏ cam sành, nhưng làm sao lại có thể chịu được sự sỉ nhục như thế trước mặt bao nhiêu người, lòng tuy biết rõ ràng rằng, mình hoàn toàn chẳng phải là địch thủ của hắc y thiếu niên, nhưng thời khắc này thì cũng phải liều chết một phen, trong lúc xoay chuyển ý nghĩ, vừa định tung mình phát ra một chiêu.

Ngờ đâu trong khi gã đang nghĩ suy như thế, sau lưng đột nhiên có làn gió thoảng qua, hắc y thiếu niên Trác Trường Khanh đã lướt đến trước mặt lão, mặt lão biến sắc, cặp mắt thất thần, ánh mắt đại đi, đã nghe hắc y thiếu niên chậm rãi thốt lên:

– Để cho lão đi đi!

Ôn Cần hơi sững lại, lần thu ba đao mấy lượt, chợt bật cười, bỏ tay xuống, nở nụ cười diêm kiêu:

– Mối rồi ta chỉ cố ý làm cho lão sợ mà thôi.

Trác Trường Khanh mỉm cười:

– Thế thì tốt lắm.

Chàng khẽ phẩy tay:

– Còn chưa đi mau.

Chàng thấy Ôn Cần nhu mì như vậy, lòng bất giác cảm thấy sung sướng, mấy hồng y thiếu nữ kia thấy ngày thường Ôn Cần điệu ngoa hung dữ thế nào, nay lại có vẻ ôn thuận với hắc y thiếu niên như thế, ai nấy nhìn nhau không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nữa.

Ngọc Lan Tất Tứ trợn mắt nhìn Trác Trường Khanh với ánh mắt thù hận, oán độc, chợt lão thở dài than:

– Thanh sơn bất cải, lạc thủy trường lưu à.^[9]

Lời còn chưa dứt, thân hình lão đã lao vút đi như tên bắn, chỉ thấy từ xa xa còn văng vẳng vọng lại:

– Thử ân tử đức, lai nật tất báo.^[10]

Ôn Cần đưa mắt nhìn theo bóng dáng của lão, khẽ nói:

– Tiểu huynh nhân từ với hần như thế, nhưng vị tất lão đã cảm kích, sau này còn muốn kiếm huynh phục thù cũng không chừng. Ôi... vậy thì huynh cần gì phải tự làm khổ mình?

Sắc diện Trác Trường Khanh sa sầm, chàng nghiêm mặt nói:

– Làm người chỉ cầu sao cho lòng mình vô hối, còn người khác đối với ta thế nào đi nữa, hừ hừ, ta chẳng phải là người thi ân mà quên báo à.

Nói tới đây, chàng chợt liếc thấy trong mắt Ôn Cần ẩn chứa nỗi sầu khôn nguôi, mắt hoe hoe đỏ, thì biết rằng, từ ấu thơ nàng đã được Ôn Như Ngọc nuông chiều, nay muốn thay đổi những điều đó cũng chẳng dễ dàng gì, nên hành vi của nàng cũng có chút cực đoan, cũng không thể trách cứ.

Vừa nghĩ đến đó, chàng bèn dịu giọng:

– Có những chuyện tự nhiên cô nương không hiểu rõ à, nếu từ nhỏ cô nương và tại hạ cùng được một vị ân sư chỉ dạy thì à...

Chàng chưa nói hết, chợt nghe tiếng rú thảm thiết từ xa vọng lại, thanh âm vô cùng thê thảm, khiến ai nghe cũng phải dựng tóc gáy, Trác Trường Khanh biến sắc, buột miệng thốt:

– Đây là tiếng Ngọc Lan Tất Tứ.

Chàng quay về phía Ôn Cần:

– Làm sao lại có chuyện này?

Ôn Cần lắc đầu, trong lòng đột nhiên máy động, sắc mặt bỗng xanh xám.

Võ lâm quần hào trên khán đài kia, có vài người tuy là bằng hữu với Ngọc Lan Tất Tứ, nhưng thấy võ công Trác Trường Khanh quá cao siêu, còn Ôn Cần lại là đại đệ tử của Xú Nhân Ôn Như Ngọc, mấy gã đó tuy chẳng phải là tay tầm thường, nhưng chẳng ai dám dấn động tới Ôn Như Ngọc, vì vậy khi Tất Tứ chịu nhục, họ vẫn ngồi yên bất động, khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng tới đây khi tiếng kêu thê thiết vang lên, ai nấy đều không khỏi đứng bật cả dậy, ngóng mắt nhìn ra thì thấy hai bóng hồng từ xa lướt tới như bay, thân pháp khinh linh ảo diệu, chẳng thua gì các cao thủ thượng thừa trong võ lâm, trong chớp mắt, họ đã tới ngay cạnh khán đài.

Trác Trường Khanh ngược nhìn thì thấy hai hồng y thiếu nữ này chính là Tiểu Linh, Tiểu Quỳnh, đã nhặt viên châu màu hồng trong đêm mà các huynh đệ Hồng Cân hội bị tàn sát, giờ đây thân hình hai người đang lướt tới nhanh như gió, bỗng cả hai cùng ngưng trụ thân người, Tiểu Quỳnh khẽ nâng tay lên, trong tay cầm một vuông lụa điều, trên vuông lụa này, máu me bê bết, có ba mẫu thịt dăm máu ở trong.

Trác Trường Khanh giật mình, nhìn kĩ hồi lâu mới biết ba mẩu thịt máu me bê bết kia là hai lỗ tai và một cái mũi người, chàng buột miệng la hoảng, mặt biến sắc nói:

– Chuyện gì thế này?

Bốn lần thu ba của Tiểu Linh Tiểu Quỳnh cùng quét một lượt, mặt vẫn lạnh như băng, không để lộ chút tình cảm nào. Chậm chạp đi tới trước mặt Ôn Cần, Ôn Cần chau cặp mày liễu, không ngăn được hỏi:

– Đây có phải của Ngọc Lan Tất Tứ kia không?

Tiểu Linh khẽ gật đầu:

– Đây là Tổ cô cô kêu chúng tôi giao lại cho cô nương à, Lão nhân gia nói rằng, vô luận cô nương có như thế nào đi nữa, nếu có người vô lễ với cô nương, lão nhân gia không thể khoanh tay ngồi nhìn, cho nên à, cho nên Tổ cô cô bèn thay cô nương cắt tai và mũi của gã họ Tất kia, giao cho cô nương.

Đoạn Tiểu Linh đưa hai tay đến thẳng trước mặt Ôn Cần.

Trác Trường Khanh thầm kinh hãi:

“Xú Nhân Ôn Như Ngọc quả là thần xuất quỷ nhập, ta chẳng thấy bóng dáng mụ đâu cả, trong lúc phát sinh ra sự này, mụ đều biết rõ tất cả nội tình.”

Ôn Cần đứng sững người nhìn vuông khăn đầy máu nàng chỉ thấy xáo trộn, suy nghĩ trăm bề...

Tiểu Linh chờ đợi hồi lâu, thấy nàng không chịu giơ tay ra cầm, Tiểu Linh đảo mắt, chậm chạp cúi mình đặt chiếc khăn máu xuống dưới chân Ôn Cần, khẽ than một tiếng:

– Cô nương không nhận, tôi chỉ còn cách đặt ở đây, chỉ cần cô nương

biết rằng, Tổ cô lão nhân gia luôn luôn quan tâm chăm sóc tới cô nương. Tiểu Quỳnh hạ ánh mắt xuống:

– Tổ cô còn bảo chúng tôi nói lại cho cô nương hay, nếu cô nương muốn tìm lão nhân gia để báo thù, lão nhân gia nhất định sẽ khiến cô nương xứng tâm như nguyện. Đêm nay, lão nhân gia sẽ chờ cô nương tại hậu điện Thiên Thiên tự.

Mắt nàng đã hoe hoe đỏ:

– Lão nhân gia còn nói mời cả vị Trác tướng công này cùng đi với cô nương.

Tiểu Quỳnh than một tiếng:

– Đến lúc đó, chúng tôi cũng sẽ chờ cô nương tới, hai người chúng tôi từ nhỏ tới giờ Tổ cô cô để mắt tới dạy dỗ chỉ bảo, không khi nào khinh bỉ chúng tôi, xem chúng tôi như con ruột, hai chúng tôi cũng rất cảm kích, thường nghĩ rằng, sau này sẽ nhất định báo đáp, nhưng à.

Nàng khẽ ngưng lời, ánh mắt u sầu:

– Nên đêm nay, hai chúng tôi khi gặp cô nương, đều là cừu nhân của cô nương, cô nương đối với Tổ cô lão nhân gia thế nào thì hãy đối với chúng tôi như thế.

Nàng buồn bã thở dài một tiếng:

– Chúng tôi không được thông minh sáng suốt, bác học đa tài như cô nương, chúng tôi đều là những kẻ tối tăm thất học. Nhưng chúng tôi cũng từng được nghe một câu rằng “Nếu người lấy lòng tốt đãi ta, thì ta cũng lấy lòng tốt đãi người”^[11], không rõ câu này tôi nói có đúng không, nhưng ý tứ của tôi là như thế đó.

Ánh mắt Tiểu Quỳnh dán chặt xuống đất, giờ đây mắt nàng đã đỏ hoe, nước mắt trực trào ra, giọng ai oán:

– Dù cô có thể nào chẳng nữa, nhưng lão nhân gia vẫn luôn đối xử với chúng tôi rất tốt, cũng như lão nhân gia tốt với cô nương vậy.

Hai nàng này, người nọ nói tiếp người kia, Ôn Cần chỉ thấy lòng mình càng thêm đốn đau chua xót. Nàng cúi đầu im lặng, thần thờ hồi lâu, làn thu ba giờ đã nhòa lệ, lệ châu đã lã chã rơi, từng giọt từng giọt lăn dài trên khuôn mặt thần vệ nữ. Trác Trường Khanh đưa mắt nhìn, khẽ chau mày muốn nói điều gì xong lại thôi không nói. Chỉ thấy Ôn Cần cúi đầu hồi lâu không nói, Tiểu Quỳnh bèn lạnh lùng nói:

– Chúng tôi biết tâm ý của cô nương đương nhiên chúng tôi không thể ép buộc, nhưng tôi đã từng nghe câu chuyện người xưa cắt áo, coi là tuyệt giao à...

Nàng chợt ngừng lại giữa chừng, đưa tay rút trong mình ra một thanh chủ thủ, tay tả nắm lấy vạt áo, tay hữu rạch một đường, chỉ nghe “soạt” một tiếng, tà áo hồng đã bị lưỡi kiếm cắt ra làm hai mảnh.

Nàng cắn chặt hai hàm răng cho khỏi bật khóc, ghen ngào nói:

– Từ nay về sau, cô nương không quen biết tôi, tôi cũng chẳng thân thuộc với cô nương.

Ngọc chuông vung lên, thanh chủ thủ rời tay lao vút đi như sao xẹt, cắc chệnh chéch xuống đất, “phập” một tiếng, thanh chủ thủ đã cắm sâu vào đất, nàng ngoài mặt tuy cứng rắn lạnh lùng, mà trong lòng đau đốn xót xa, hai hàng lệ châu đã trào ra, nàng ngược trông lên thì thấy Ôn Cần cũng đang khóc ròng. Hai nàng nhìn nhau không nói một lời, nước mắt lã chã, Trác Trường Khanh thầm than một tiếng, quay mặt đi, chàng không thể hiểu nổi, vì sao tạo hóa lại trở trêu, khiến cho thế nhân có những sự bi thảm đến thế.

Mấy gã ma đầu trên khán đài, thấy sự kiện xảy ra, ai nấy đều lộ vẻ kinh

sợ lẫn nghi hoặc, nhưng chân tướng của sự việc lại chẳng ai biết rõ, cả bọn chỉ đứng thờ người ra mà nhìn, không ai có thể đưa vai ra gánh lấy việc này, có kẻ quay mình bỏ đi, có kẻ truyền lưu lại, nhưng cũng không có ai mở miệng nói gì.

Tiểu Quỳnh lại thở dài náo nề, chậm chậm nói:

– Sự đã đến thế, tôi cũng chẳng thể nói gì hơn, tôi nghĩ cô nương luôn thông minh hơn chúng tôi nhiều, sẽ chọn cho mình một con đường tốt nhất, nhưng...

Nàng ngưng lại giữa chừng, đột nhiên quay qua Trác Trường Khanh nói:

– Trác tướng công, các hạ là người thông minh, tôi muốn hỏi các hạ một câu, không rõ các hạ có muốn nghe không?

Trác Trường Khanh hơi ngạc nhiên, cất giọng:

– Xin cứ nói ra.

Tiểu Quỳnh chậm rãi:

– Công ơn sanh thành, người làm con cố nhiên phải báo đền, nhưng ơn dưỡng dục, chẳng lẽ lại không có giá trị gì, chẳng lẽ có thể không báo được chăng?

Trác Trường Khanh sửng người, không biết mình phải trả lời thế nào, lại thấy hai thiếu nữ kia đã cùng quay mình bỏ đi không quay lại một lần nào, mấy hồng y thiếu nữ vốn đứng cả bên cạnh, ai nấy nhìn nhau một lượt đoạn thấy đều cúi đầu, ừ ừ bước theo họ.

HỒI BA MƯƠI

Ân Trọng Cửu Thâm

Ôn Cần đứng cúi đầu, trong nhất thời nàng cũng không hiểu nổi lòng mình là oán hay là hận, là thương hay là ghét, là ân hay là cừu, thù người ra rất lâu, nàng nặng nề ngẩng đầu lên, xung quanh vắng lặng không một bóng người, quần hào võ lâm đứng trên khán đài, giờ đây đã đi hết chỉ còn trơ lại bụi gỗ vô tri vô giác, nàng quay đầu nhìn thì thấy chỉ còn Trác Trường Khanh vẫn đứng im lìm bên cạnh nàng. Đến cả Đa sự đầu đà Vô Căn đại sư vốn luôn đi theo nàng, hiện tại cũng đã đi đàng nào rồi.

Ánh thái dương vẫn rực rỡ, bao trùm tất cả vạn vật trên mặt đất, chiếu lên đầu những ngọn đao khiến chúng phát ra những ánh đao quang chói loà. Ôn Cần chậm chạp cúi mình, từ từ rút thanh chủy thủ cắm ở dưới đất lên, và đem thanh đoản kiếm của mình đặt cạnh thanh chủy thủ kia, một làn gió thổi tới khiến nàng tựa hồ có chút lạnh lẽo, rung mình mấy lượt, do vậy nàng quay người về phía Trác Trường Khanh, lặng người khá lâu, cuối cùng ngã vào lòng chàng, bật khóc òa nức nở.

Nàng chỉ thấy lúc này chỉ còn mỗi một chỗ để có thể nương tựa, chính là vùng ngực vạm vỡ rắn chắc này, nàng cảm thấy hai cánh tay rắn chắc của chàng khe khẽ ôm nàng vào lòng.

Một cảm giác ấm áp vô bờ lặng lẽ nổi lên trong lòng nàng, nàng miễn cưỡng ngăn tiếng khóc khỏi bật ra, chùi nước mắt nói:

– Ta phải làm sao bây giờ? Trường Khanh, ta phải làm gì bây giờ?

Trác Trường Khanh hạ mắt xuống những lọn tóc mềm mại của nàng

đang xoã dài trên lồng ngực vạm vỡ của chàng, trông tựa như những gợn sóng lăn tăn trong một ao thu yên ả.

Chàng đưa tay lên khẽ vuốt những gợn sóng nhỏ nhoi này, tất cả mọi vật trong trời đất lúc này như ngưng đọng, thời gian như ngừng trôi, chỉ còn văng vẳng đâu đây tiếng tim đập rộn rã của chàng và nàng.

Nàng kiềm chế nổi dòng lệ tuôn rơi thì tiếng khóc đau thương lại òa ra.

Bao nỗi bi thương tích tụ, cũng theo tiếng khóc ai oán mà trào ra bất tận.

Tâm tình của Trác Trường Khanh lại càng thêm náo nê, chàng thầm tự hỏi:

“Ta phải làm thế nào đây? Nỗi khổ mang nặng đẻ đau, sự gian truân của nuôi nấng giáo huấn... Ôi, ta vừa phải để cho nàng báo oan cừu của phụ mẫu, cũng lại phải để cho nàng báo đáp công ơn dưỡng dục!”

Chàng không thể trả lời mình, càng không thể trả lời nàng. Cuối cùng, chàng có một quyết định, vì thế chàng khẽ nắm lấy vai nàng, nói:

– Chúng ta đi thôi.

Ôn Cần ngoan ngoan ngẩng đầu lên, ủ rũ theo chàng bước ra ngoài, họ cũng chẳng muốn thi triển khinh công, chậm rãi đi vòng qua biển đảo kia, rời khỏi khán đài đi tới con đường nhỏ, hai bên có những cỗ quan tài nằm san sát, quan tài sơn đen, dưới ánh thái dương hiện ra vẻ xú ác vô tỉ. Trác Trường Khanh đang vô cùng buồn bã không nguôi, bỗng chàng quát lớn một tiếng, vung tay chưởng phát ra một chiêu Nộ long quán thiên kích tới cỗ quan tài, chưởng phong ầm ầm xô tới, phong thanh sầm sập, cỗ quan tài bị một chưởng của chàng đánh vỡ, mảnh gỗ văng ra tứ phía.

Đột ngột...

Trong cỗ quan tài này, lại có một tiếng rú lên thê thảm, tiếng rú chói tai

nghe như quỷ khóc ma hờn.

Trác Trường Khanh giật mình kinh hãi, cảm thấy một luồng khí lạnh tựa băng giá rót từ đỉnh đầu chạy theo xương sống, xuống tới tứ chi...

Chàng ngẩn người định thần nhìn kỹ thì thấy trong đám gỗ vụn đầy trời, có một bóng người bay ra rơi huỵch xuống đất, giã đành đập mấy cái rồi nằm im bất động.

Trác Trường Khanh đứng thừ người ra hồi lâu, đoạn đâm bổ tới, thi thể nằm kia vận y phục đen tuyền, nằm ngửa mặt lộ vẻ kinh khủng, dường như còn quá bất ngờ không hiểu tại sao mình lại bị như thế, hẳn ta không biểu lộ một chút gì là phản kháng cả.

Ôn Cần cũng giật mình kinh hoàng, lần thu ba ánh lên nổi kinh hoàng, đảo mắt quan sát, ánh thái dương mặt đất dường đã trở lại về yên tĩnh vốn có, nhưng...

Trong dãy quan tài bên vệ đường có mấy cỗ khê nhúc nhích, di động. Ôn Cần cơ hồ không tin vào mắt mình nữa. Hiện tại, dù là giữa thanh thiên bạch nhật, dù có ánh thái dương rực rỡ, nhưng nàng cũng không khỏi rùng mình kinh sợ, lòng chợt nổi lên cảm giác rờn rợn như một người cô độc trong đêm vắng, đi vào giữa bãi tha ma, xung quanh đầy ánh lân tinh và tiếng cú rúc thê thiết.

Ôn Cần đứng thừ người ra hồi lâu, bỗng như vỡ lẽ ra một điều gì đó dựng ngược mảy liễu, hai tay vung lên.

Chỉ thấy hai đạo ngân quang nhanh như tia điện theo cái cất tay của nàng, phóng thẳng tới hai cỗ quan tài đang di động.

“Phập” một tiếng, cả hai thanh chủ thủ đã cắm sâu vào cỗ quan tài.

Tiếp đó lại có hai tiếng rú thê thiết vang lên, một dòng máu đỏ tươi theo chuôi thanh chủ thủ còn lưu lại bên ngoài cỗ quan tài tong tống chảy ra.

Trác Trường Khanh quay người lướt nhanh tới bên cạnh Ôn Cần, cả hai nhìn nhau với ánh mắt kinh hoàng.

Bỗng nhiên...

Cuối đường sơn đạo vọng tới tiếng thanh la chói tai.

Cheng, cheng, cheng...

Dư âm vang dội chưa dứt, chợt những cái nắp của mấy trăm cỗ quan tài nằm dọc hẻm núi đột nhiên cùng tung cả lên một lượt...

Trác Trường Khanh vô cùng kinh ngạc, đưa ánh mắt lướt nhìn thì thấy thuận theo thế bung lên của nắp quan tài, có muôn vàn mũi châm nhỏ, rất khó phân biệt, mang theo tiếng phong thanh chói tai bắn tới, nhanh không tưởng nổi, chàng giật thót người, thuận tay chộp ngay lấy cổ tay Ôn Cần, rùn người xuống búng lên, thân hình hai người bay vọt lên như pháo thăng thiên.

Chỉ thấy mấy trăm mũi châm đen lướt rào rào dưới chân, đợt châm này vừa qua, lại có một đợt châm khác từ trong quan tài phóng tới, thân hình chàng đang lơ lửng giữa tầng không, không có một điểm tựa nào, trông thấy tình cảnh này quả là nan khôn bội phần, bên tai lại nghe Ôn Cần bật tiếng la hoảng:

– Vô Ảnh thần châm!

Chàng lạnh toát cả người, cơ hồ các thớ thịt đều bị đóng thành băng cả, nghĩ tới sự tà độc của ám khí này quả là thiên hạ ít có, trong không trung, chàng tuy có thể biến hóa thân hình, trên người lại khoác chiếc áo da quái xà, trong màn ám khí dày đặc này, nếu nhảy tránh, dù trên người có trúng vài ám khí thì cũng chẳng nguy hiểm gì nhiều, nhưng Ôn Cần thì nhất định hung đa cát thiếu.

Tình huống lúc này quả là ngàn cân treo sợi tóc.

Trác Trường Khanh đang khi lo lắng cực độ, bỗng trong đầu một suy nghĩ nhanh như chớp giật thoáng qua.

Thậm chí, chàng không kịp nghĩ rằng, nó có thể thực hiện được hay không thì đã hét lớn một tiếng, cất tay đẩy một chưởng về phía Ôn Cần.

Chưởng phong mãnh liệt, uy thế kinh người, chưởng thanh sầm sầm như núi lở, nhưng chưởng thế lại không gấp gáp, bóng chưởng từ từ hướng tới. Ôn Cần đang lơ lửng giữa tầng không, thấy chưởng của chàng đánh tới, lòng đã kinh lại kỳ, hơi ngẩn người, đoạn cũng cất tay phát ra một chưởng.

“Bộp” một tiếng, hai chưởng chạm nhau, Ôn Cần chợt thấy một luồng nội lực từ chưởng tâm của Trác Trường Khanh truyền tới, nàng vốn cực kỳ thông tuệ, lòng bỗng máy động, chưởng tâm úp xuống, thân hình uyển chuyển, mượn lực của một chưởng này lướt ngang ba trượng, tung mình thoát ra ngoài hẻm núi.

Trác Trường Khanh cũng mượn thế lực của chưởng bay ngang ra, trông thấy mấy trăm mũi Vô Ảnh thần châm vù vù phóng tới chỗ mình vừa thoát ra, chàng buột miệng thốt:

– Nguy hiểm thật!

Chàng đưa tay lau mồ hôi đang túa ra trên trán, ngờ đâu lòng bàn tay đã ướt sũng mồ hôi lạnh từ bao giờ rồi.

Nhưng thân hình chàng vẫn lao đi vùn vụt, mũi chân điểm nhẹ lên một cành cây chìa ra trên sườn dốc, thân hình vọt đi như sao băng, đâm bổ về phía tiếng thanh la phát ra. Ngưng chú mục quang, nhìn ra xa xa thì thấy trong một cổ quan tài tận đầu sơn đạo, có một hán tử mặc hắc y đang đứng, gã một tay cầm thanh la đang phát ra ánh sáng lấp loá dưới ánh thái dương, tay kia cầm một cái dùi, đang giơ lên chuẩn bị gõ tiếp, nhác trông thấy Trác

Trường Khanh đang vùn vụt lao tới, gã hoảng sợ đến nỗi chân tay mềm nhũn, đánh rơi cả chiếc thanh la, thân hình gã khẽ vặn, búng lên chạy bán sống bán chết xuống núi.

Trác Trường Khanh hét lớn:

– Chạy đi đâu!

Thốt nhiên chàng đập ngay vách đá, thân hình bắn vút đi tựa một viên đạn, rượt theo sau gã kia, giờ đây Ôn Cần cũng đã bắt kịp chàng, chợt nhìn thấy khinh công của hắc y hán tử vô cùng ảo diệu, y đang thi triển Bát Bộ Han thiên, một tuyệt kỹ khinh công thượng thừa.

Trác Trường Khanh vừa đuổi vừa quát tháo vang rền:

– Đừng để ác tặc tẩu thoát!

Khinh công của chàng và nàng quả là tuyệt thế kinh nhân, thân pháp của Hắc y hán tử kia tuy nhanh, nhưng cũng chưa phải là địch thủ của hai người, trong nháy mắt, gã đã nghe tiếng tà áo phen phật đằng sau, mỗi lúc một gần hơn, hấn biết mình vô phương thoát khỏi tay hai người, đột nhiên quay đầu hét lớn:

– Xem tiêu của ta!

Trác Trường Khanh và Ôn Cần đều kinh hoàng, cước bộ hơi chậm lại, Ôn Cần liếc mắt, vừa trông thấy mặt gã, chợt nàng biến sắc, bật tiếng la hoảng:

– Kiều Thiên!

Tiếng la chưa dứt, đã có một đạo hàn quang kích tới, Trác Trường Khanh khẽ nhúu mày, khoát nhẹ tay, mũi tiêu theo cái khoát tay của chàng văng ra xa, rơi xuống đám cỏ bên vệ đường, chàng hỏi:

– Ác tặc kia là Kiều Thiên sao?

– Không sai... đuổi!

Tiếp theo tiếng quát đuổi, hai bóng hình họ đã vượt ra hơn mười trượng, trước mặt đã là rừng cây. Trác Trường Khanh thấy Kiều Thiên sắp sửa lao vào trong rừng, đột nhiên chàng hú một tiếng dài, thân người vút lên từng không, hai tay dang ra như Thần Ưng vỗ cánh, ào một cái đã lướt hơn ba trượng, đầu hạ cước thượng, song chưởng bung ra, đâm bổ xuống đầu Kiều Thiên.

Chưởng này uy thế mãnh liệt, lá cây nơi bìa rừng bị chưởng phong chấn động rơi rụng ào ào, Kiều Thiên kinh sợ cực độ, chúi người tới ngã lăn ra đất, lăn mấy vòng đã lăn vào trong rừng, Kiều Thiên biết rằng, nếu mình thoát được vào rừng thì tính mệnh còn có cơ may giữ được, nào ngờ phía trước đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lẽo:

– Còn muốn trốn đi đâu nữa!

Kiều Thiên giật thót người, ngóc đầu nhìn thì thấy hắc y thiếu niên đang đứng đằng trước mặt, gã lại chẳng còn biết sợ nhọc là gì nữa, hai chân khuỵu xuống ngã người ra sau, thân hình đã cuộn lại lăn ra sau, tựa hồ tuyệt đỉnh công phu Tụ Địa Thập bát cổn được gã vận dụng tới xuất thần nhập hoá, chỉ thấy thân hình gầy gò của gã đang lăn đi như một trái cầu, lăn được mấy vòng, đột nhiên phía sau lại có một thỉnh âm lạnh lẽo vang lên:

– Còn chạy đi đâu?

(Mất hai trang 54- 55)

nhấp nhô, chỉ thấy trong hai dãy quan tài nằm cạnh vệ đường có mấy chục hắc y hán tử lục tục nhảy ra, chàng hú một tiếng lạnh lạnh thân hình như tiềm long thăng thiên, bay vút lên cao ba trượng, quát lớn:

– Tất cả đứng lại!

Mấy chục hắc y hán tử thấy đều kinh ngạc, ngược mắt lên nhìn thì thấy một hắc y thiếu niên, thân hình tựa hắc long quá thiên, bay lượn trên tầng không, mấy gã này tuy đều là những nhân vật bên trái lâu năm trên giang hồ, nhưng chưa từng thấy một cảnh tượng nào lạ lùng như thế, ai nấy đều run sợ đến đổi chân tay mềm nhũn, quả nhiên không một ai dám cất bước nữa.

Trác Trường Khanh hứng khởi thần uy, song chưởng đẩy ra một ngọn Xích long đảo hải, từ lưng chừng trời bổ xuống, chưởng phong ào ào bổ trúng hai cổ áo quan hai bên đường, mảnh gỗ văng ra, bay đầy trời.

Chàng quát lớn:

– Ai còn nhúc nhích nửa bước, thì sẽ chẳng khác nào cổ quan tài kia.

Khi tiếng hô vừa dứt, thân hình chàng đã pháp phối uyển chuyển như một chiếc lá đáp xuống, nhẹ nhàng như chiếc lá rơi.

Mấy gã hắc y hán tử cùng đưa mắt nhìn nhau, chờ người ra hồi lâu. Quả nhiên, ai nấy đều đứng cúi đầu ủ rũ bên đường, toàn thân run cầm cập, ánh mắt ánh lên những tia run sợ.

Lúc đó, Ôn Cần cũng đã một tay xách gã Kiều Thiên lướt tới, huých một tiếng, ném hắn xuống đất, mỉm cười nói:

– Nghịch tặc này quả là Kiều Thiên! Từ lâu muội đã biết hắn chẳng phải là người tốt, nhưng cũng không ngờ hắn bại hoại tới mức này, hắn muốn tự tay quét sạch tất cả anh hùng hào kiệt đến tham dự hội, ôi... nếu là trong đêm tối mà gặp phải độc thủ như thế này, ắt hắn người ta đều táng mạng dưới tay hắn.

Nàng thông thả tiến tới cạnh một cổ áo quan, đưa mắt nhìn vào, chợt lấy từ trong đó ra một bao lương khô và một bình nước, giơ về phía Trác Trường Khanh, Trác Trường Khanh cau mày, hừ khan một tiếng.

Ôn Cần lại nói:

– Kỳ quái nhất là, thủ pháp phát ám khí của mấy gã hán tử kia đều chẳng tầm thường, thật không rõ họ Kiều này kiếm ở đâu ra?

Nàng khẽ ngưng lời, lại lấy ở dưới đất lên một vật, ngấm ngấm hồi lâu, đoạn đưa cho Trác Trường Khanh, chàng cúi đầu nhìn kỹ thì thấy vật này cực nhỏ, bốn phía có bốn cây gai chìa ra, quả nhiên chính là vật mà chàng nhìn thấy trong thành Lâm An đêm nào, chàng chau mày nghĩ ngợi rồi nói:

– Chẳng lẽ... chẳng lẽ đây lại là mấy cạm bẫy, hệ thống mai phục mà Ôn Như Ngọc an bài mai phục ư?

Ôn Cần khẽ cúi đầu, chau mày liếc khẽ nói:

– Vô Ảnh thần trâm đích xác là bí mật bất truyền của gia sư. Ngoài muội, Tiểu Linh và Tiểu Quỳnh ra, thì tựa hồ không có truyền cho ai khác, hơn nữa, vật này chế tạo chẳng phải dễ.

Nàng chợt ngừng lại, cúi đầu trầm tư mặc tưởng, đột nhiên lướt tới cạnh Kiều Thiên, khẽ giơ chân đá liền ba cước vào phía sau lưng Kiều Thiên.

Chỉ thấy thân hình còm cõi của Kiều Thiên lăn ra mấy vòng, há miệng thở ra một búng máu, gã gượng mình ngồi dậy, ánh mắt gian xảo, lảo liên khắp tứ phía ho khan một tiếng, cúi đầu xuống, lúc này gã biết rằng, mình đã nằm trong tay đối phương, như cá nằm trong chậu, vì vậy có muốn tính bài đào tẩu cũng còn khó hơn lên trời, hán quỳ trên mặt đất đầy sỏi đá, ánh mắt xa xăm, không nói một lời.

Ôn Cần cười nhạt, hạ giọng:

– Ta hỏi ngươi một câu, ngươi phải lập tức trả lời ngay!

Kiều Thiên đưa tay đỡ trán, không nói không rằng, dường không nghe

thấy lời nàng nói.

Trác Trường Khanh thấy diện mạo của gã thực rất xấu xa, da mặt khô quắt vàng như nghệ, mắt sâu râu rậm, lưỡng quyền trơ xương, cả khuôn mặt không có lấy một chút sinh khí, thoát nhìn chẳng khác nào một đầu lâu, khuôn mặt gồ ghề, trán dô miệng vầu, hai môi mỏng như tờ giấy, lộ rõ vẻ gian xảo xảo quyết, bất giác lòng chàng nảy sinh sự ác cảm, chau mày quát:

– Kẻ này trông cực kỳ xảo quyết, cô nương muốn hỏi gì, dù hấn có trả lời, e rằng chưa chắc có thể tin được...

Nói tới đây, chàng than thầm một tiếng, chợt cảm thấy đối với phường giảo quyết, thực tại chàng đành chịu bó tay, lại thấy Ôn Cần cười nhạt, hạ giọng tiếp:

– Phường hung đồ gian hoạt gấp mười lần hấn, ta cũng thấy nhiều rồi, nếu không thể khiến hấn khai báo thực thà thì... hừ hừ...

Nàng lạnh lẽo hừ liên mấy tiếng, lại tiếp:

– Trường Khanh, huynh có biết muốn đối phó với hạng người này, cần phải dùng biện pháp gì không?

Trác Trường Khanh ngẩn người đoạn từ từ lắc đầu, đã thấy Ôn Cần đang nhìn mình với ánh mắt đầy ý nghĩa, nàng cười nhạt:

– Muội sẽ hỏi hấn một câu, nếu hấn không thật tình khai báo, thì muội sẽ chặt một ngón tay của hấn, sau đó lại hỏi hấn, nếu hấn còn chưa trả lời, muội sẽ chặt hai ngón tay của hấn, nếu hấn là một hán tử gan góc quật cường, đợi đến khi muội xẻo hai lỗ tai, cắt lỗ mũi, xẻo lưỡi, móc mắt, thì muội không tin là hấn còn chưa muốn nói ra.

Nàng chậm rãi nói, giọng nói cực kỳ ôn hoà, thay đổi cách xưng hô, tự xưng là muội với chàng, nhưng lại khiến Trác Trường Khanh giật bắn mình,

chàng đưa mắt nhìn về phía Kiều Thiên thì thấy hấn vẫn ngồi yên bất động, nhưng mồ hôi lạnh túa ra, chảy ròng ròng trên trán.

Ôn Cần lại cười khẩy:

– Trường Khanh, nếu huynh không tin, thì muội sẽ thử cho huynh xem chơi.

Đoạn nàng chậm chậm tiến tới trước mặt Kiều Thiên, còn chưa có cử động nào, đã thấy Kiều Thiên thở dài một tiếng nói:

– Cô nương muốn hỏi gì?

Ôn Cần cười khẽ, liếc mắt nhìn Trác Trường Khanh:

– Huynh xem, chẳng phải hấn rất thông minh đó sao?

Trác Trường Khanh kêu khổ thầm luôn miệng, thầm nghĩ:

“Cao nhân tắc hữu cao nhân tri, xem ra lời nói này vô cùng chính xác”. Chàng lại không biết Ôn Cần tuy nói mấy câu nhỏ nhẹ ôn hoà, nhưng cũng đủ để Kiều Thiên phải lạnh gáy, vì Kiều Thiên biết rõ đệ tử của Xú Nhân Ôn Như Ngọc là những kẻ nói được là làm được.

Chỉ nghe Ôn Cần cười nói:

– Trước tiên ta hỏi ngươi, mấy thanh Vô Ảnh thần trâm này ngươi kiếm ở đâu ra?

Kiều Thiên giương mắt lên, ánh mắt lộ vẻ gian hoạt:

– Nếu ta đem hết tất cả sự thực mà nói ra, thì cô nương sẽ đối với ta thế nào?

Ôn Cần trợn ngược mắt lên, lạnh lùng nói:

– Nếu ngươi nói thực cho ta biết, ta sẽ phế võ công của ngươi đi, để sau này ngươi chẳng còn hại được ai nữa.

Kiều Thiên biến sắc, mồ hôi lạnh túa ra đầy mặt, chờ dần hồi lâu, cúi đầu không nói, Trác Trường Khanh chau mày trầm nghĩ:

“Phé võ công thà chết sướng hơn, ta đoán hấn thà chết chứ nhất định không nói ra.”

Nào ngờ chàng đang nghĩ như thế, Kiêu Thiên đã cất lời, giọng náo nê:

– Sau khi tại hạ nói ra, dù cô nương có tha mạng, nhưng chỉ e rằng...

Ánh mắt của hấn chuyển về phía mấy gã hắc y hấn tử, đoạn nói:

– Tại hạ còn chưa về tới nhà, thì đã bị người ta chém làm trăm mảnh rồi.

Ôn Cần khẽ nhướn mày, hạ giọng:

– Người muốn sao nữa?

Ánh mắt Kiêu Thiên lảo liên, gã cúi đầu nói:

– Tại hạ chỉ hy vọng cô nương có thể lưu lại khinh công để tại hạ còn một đường sống.

Trác Trường Khanh thở dài một tiếng, nghĩ:

“Không ngờ, trên thế gian này, lại còn có những kẻ coi mạng sống của mình như bảo vật, thậm chí còn xem trọng hơn cả danh dự, uy tín và tự do. Ôi... tự cổ gian nan duy nhất tử, cái chết không ai có thể tránh, chẳng trách, những anh hùng hào kiệt đầu phải rơi, máu phải chảy mà vẫn coi chuyện sinh tử nhẹ như lông hồng, có thể lưu danh thiên cổ, rạng rỡ sử xanh.”

Vừa nghĩ tới đó, chàng quay đầu đi, không muốn nhìn vẻ hèn nhát của Kiêu Thiên.

Ôn Cần cất giọng khinh bỉ:

– Với những hành vi và việc mà người gây ra, giết người đi là đã quá nhẹ nhàng cho người, vậy mà hiện tại lại còn dám giở giọng đòi hỏi, thực là...

Nàng còn chưa dứt lời thì có một người trong đám hắc y đại hán vội bước ra, nàng nheo mắt:

– Người là ai, chẳng lẽ lại có điều muốn nói?

Hắc y đại hán kia vội tiến lên ba bước cung tay cúi người, hạ giọng:

– Tại hạ Đường Nghĩa, chính là đệ tử đời thứ ba của đương kim trang chủ Đường môn nơi đất Thục...

Ôn Cần “hừ” một tiếng, lòng bỗng chợt hiểu rõ:

“Chả trách thủ pháp phóng ám khí của mấy gã này quả là lợi hại, thì ra chúng là môn hạ Đường thị - một môn phái nổi tiếng võ lâm thiên hạ về ám khí.”

Lại nghe hắc y hán tử Đường Nghĩa cung kính nói:

– Cô nương muốn hỏi điều gì, tại hạ có thể giải đáp rõ ràng, chỉ mong cô nương để cho gã bất nhân, bất nghĩa Kiều Thiên này theo chúng tại hạ về đất Thục...

Trác Trường Khanh chợt nói tiếp:

– Người cứ tự nhiên mà nói.

Chàng đã có ác cảm sâu sắc với Kiều Thiên, nên lúc này chẳng cần suy nghĩ gì đã đáp ứng ngay lời của hắc y hán tử này.

Đã nghe Đường Nghĩa nói:

– Họ Kiều này vốn chẳng phải là chỗ thâm giao với tệt môn, mấy tháng trước đây, bỗng hán đến đất Thục, hơn nữa lại còn mang theo một bí kíp, nói rằng lấy được ở chỗ Ôn Như Ngọc, quyển bí kíp này chính là phương pháp chế tạo Vô Ảnh thần châm, khi đó tệt môn chưởng môn nhân không có

mặt tại Thục, tam sư thúc tổ của tại hạ tiếp đãi gã...

Ôn Cần nói theo sau:

– Người đó có phải là Tam thủ truy hồn Đường Đa?

Đường Nghĩa gật đầu nói:

– Tệ môn tam sư thúc tổ vốn ít môn tẩu giang hồ, nên đã bị nghịch đồ kia dùng lời đường mật để dụ dỗ, đem cuốn bí kíp này giao cho Thất Linh Xưởng, chuyên chế tạo ám khí của tệ môn, hạn trong năm mươi ngày, phải làm được ba ngàn cây Vô Ảnh thần châm, các đệ tử từ đời thứ ba trở xuống, đều không kể ngày đêm gia công, trong vòng bốn mươi lăm ngày thì đã giao...

Trác Trường Khanh buột miệng hỏi:

– Chẳng lẽ tất cả ám khí các người đã dùng, đều do các môn hạ của mình chế tạo ư?

Đường Nghĩa bất ngờ, trầm nghĩ:

“Thiếu niên này võ công cao siêu, xem ra còn trên cả sư gia, làm sao mà lại kém lịch lãm giang hồ thế, độc được, ám khí của Thục Trung Đường môn nổi danh thiên hạ, trải mấy đời nay, đều là Đường môn Thất Linh Xưởng sáng chế, người trong võ lâm quá nửa đều biết, thế mà gã này không biết?”

Lòng tuy nghĩ thế, nhưng Đường Nghĩa vẫn cất giọng cung kính:

– Đúng thế, mấy trăm năm trở lại đây, theo đệ tử đã biết, tệ môn Thất Linh Xưởng chế tác ám khí của mọi môn phái trên giang hồ...

Gã ngưng một lát, đoạn tiếp:

– Sau khi Vô Ảnh thần châm đã giao đúng hạn kỳ, tệ chương môn nhân cũng từ Thiên Sơn trở về, họ Kiều lại khua môi múa mép trước mặt

chưởng môn nhân một lần nữa, nên...

Trác Trường Khanh không ngăn được xen vào:

– Chưởng môn nhân của quý phái là ai?

Đường Nghĩa lại ngăn người, mặt tựa hồ có vẻ khó chịu, nên biết rằng, Thục Trung Đường môn vang danh thiên hạ. Đường môn Tam Kiệt, danh chấn võ lâm, Đường Nghĩa thấy Trác Trường Khanh chẳng biết gì cả, gã đưa mắt liếc trộm chàng mấy cái, nhưng vẫn không dám lộ vẻ bất mãn cúi mình nói:

– Người trong giang hồ kêu tề phái chưởng môn là...

Ôn Cần nói tiếp:

– Trích Tinh xạ nguyệt vô địch thần Đường Phi?

Đường Nghĩa mỉm cười cung tay cúi chào, nói:

– Tề phái chưởng môn nhân nghe lời họ Kiều, tọa quan ba ngày trong mật thất, sau đó hạ lệnh cho bảy mươi đệ tử bốn môn cùng bảy vị sư bá sư thúc cùng Kiều Thiên đến Thiên Mục sơn một lượt, chẳng qua chỉ là vì danh kiếm linh dược trong ba bức họa kia mà thôi.

Ôn Cần mỉm cười:

– Thục Trung Đường môn, phú gia địch quốc, tự nhiên không đếm xỉa gì đến ngọc vàng châu báu.

Trác Trường Khanh thấy Ôn Cần khi nhắc tới Thục Trung Đường môn, tựa là rất sư tôn, bất giác cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chàng lại không biết địa vị của Thục Trung Đường môn tại giang hồ trong mấy trăm năm qua đã là vững chắc vô cùng, so với các danh môn đại phái như Thiếu Lâm, Võ Đang, cũng chẳng thua sút.

Hơn nữa, môn hạ của Thục Trung Đường môn tuy có vài nghiệt đồ,

lộng hành giang hồ, nhưng đại thể mà nói cũng không thua gì võ lâm chính tông, cho nên người trong võ lâm có chút nể trọng đối với Thục Trung Đường môn.

Lại nghe Ôn Cần cười nhạt nói:

– Trích Tinh xạ nguyệt vô địch thần Đường Phi, đã xưng là Thiết Điện, lần này sao lại nghe lời Kiều Thiên, hẳn là có điểm kỳ quái.

Đường Nghĩa nóng ran mặt mày, cúi đầu nói:

– Việc trong bốn môn, tại hạ không hiểu rõ lắm, nhưng gia sư tổ lần này, theo như ông nói là có một thâm ý khác..., gia sư tổ hành hiệp tại Thiên Sơn lần đó, có lẽ gặp phải cường địch, cho nên liên hy vọng có thể chiếm được danh kiếm linh dược để... Chúng tại hạ, lần này đã tiết lộ bí mật của bốn môn, vốn đã có lòng chờ chết, chỉ mong cô nương hiểu rõ rồi, đừng truyền ra thiên hạ, tại hạ thực cảm ân đức này vô cùng.

Ôn Cần mỉm cười nói:

– Người làm như thế, bất quá chỉ là đem bao nhiêu tội lỗi trút cả lên đầu Kiều Thiên, lần này muốn đem y về Thục, ở trong ắt hẳn còn có nguyên nhân gì?

Đường Nghĩa cắn chặt răng, giọng oán hận:

– Họ Kiều cho tới lúc này, đã lấy lời ngon ngọt mê hoặc bảy vị sư thúc sư bá trong thành Lâm An. Lúc đầu, thỉnh hai vị nữ sư thúc chia ra đi gọi tới hậu thư cho Hồng Cân và Khoái Dao hội, khiến họ hoang mang lo lắng, suy đoán bậy bạ, sau nhân khi đêm tối sai các đệ tử giết sạch chúng nhân Hồng Cân hội, rồi lại sai các đệ tử mai phục trong quán rượu, tửu điểm bên đường, thi xuất Vô Ảnh thần châm, giết hết chúng đệ tử Khoái Dao hội.

Trác Trường Khanh “à” một tiếng, buột miệng:

– Thì ra là chuyện này do hắn gây ra.

Ánh mắt liếc nhìn Ôn Cần, Ôn Cần chỉ mỉm cười, chàng chợt nói:

– Thì ra việc này thực có nhiều uẩn khúc ở trong, lúc trước ta còn cho rằng...

Đột nhiên chàng quát:

– Chạy đi đâu!

Chỉ thấy Kiều Thiên lặn mấy vòng, chợt bật mình lên chạy trời chết.

Ôn Cần hét lớn, thân hình thoáng cái đã vọt đi ba trượng, mũi chân khễ điểm, ngọc chuông phát nhẹ, từ trong tay áo có ba mũi ám khí bắn ra, chỉ nghe Kiều Thiên rống lên một tiếng đau đớn, ngã huỵch xuống đất, thân hình giãy giụa như cá mắc câu vài cái rồi nằm yên bất động.

Trác Trường Khanh từ sau tới hạ giọng:

– Lẽ nào nghịch đồ đã chết rồi?

Ôn Cần cười nhạt:

– Để hấn chết như thế, há chẳng quá nhẹ nhàng hay sao?

Đoạn nhắc Kiều Thiên lên, ném tới trước mặt Đường Nghĩa, họ Đường cúi mình nhìn xuống thì thấy phùng gian giáo hung hoạt lúc này đã nằm im bất động, tuy giống như chết rồi, nhưng xem kỹ, ngay đại huyệt Chí đường hai bên đốt sống thứ mười bốn có hai mũi Vô Ảnh thần châm, hiển nhiên là mới bị điểm huyệt chứ chưa đến nỗi táng mạng.

Thủ pháp nhận huyệt cực kỳ chuẩn xác, kinh lực phát ra vừa đủ, thực kinh nhân hãĩ thế, mục quang Đường Nghĩa chạm phải cây châm, cũng không khỏi bất giác rùng mình kinh khiếp.

Gã vốn là đệ tử chân truyền của một danh môn về ám khí, nhưng khi nhìn thấy thủ pháp này, lòng càng lấy làm ghê sợ đứng ngẩn hồi lâu, lẩm bẩm:

– Trong khi chúng tại hạ đang ngấm ngấm phát ám khí ám toán Khoái Dao hội, ám khí đã phát quá nửa bị người đánh rơi, cho nên huynh đệ Khoái Dao mới còn sống sót, lúc đó chúng tiểu nhân thâm kinh dị, không hiểu ai lại có thủ pháp kinh nhân hải thế vậy, giờ đây nghĩ lại, ắt hẳn chính là cô nương.

Ôn Cần mỉm cười:

– Khi đó, ta cũng thấy kỳ quái, không hiểu thứ ám khí gì mà bá đạo đến thế, lúc đầu ta còn cho rằng, chỉ là Thiết tặc lê trâm, mai hoa trâm... lại cho rằng, Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm hoặc Hoa Lang Tất Ngũ nấp trong bóng tối loạn phát, ta vốn muốn đi tra xét rõ ràng...

Nàng mỉm cười liếc Trác Trường Khanh:

– Nhưng sau đó huynh truy đuổi thành ra phải bỏ dở ý định, lại hoàn toàn không ngờ kẻ phát ám khí lại là đệ tử Đường môn, càng không ngờ được ám khí này là Vô Ảnh thần trâm...

Trác Trường Khanh lúc này đã hiểu rõ mọi chuyện, thâm nghĩ:

“Chả trách nàng nói tuy nàng có phát ám khí, nhưng chỉ là cứu người mà thôi. Ôi... ta thật hồ đồ, thiếu chút nữa đã trách lầm nàng rồi, xem ra giang hồ hiểm ác, khiến người ta khó lòng đoán được.”

Chàng mỉm cười với Ôn Cần, trong nụ cười hàm chứa ý hối hận và có lỗi.

Ôn Cần không khỏi sung sướng, cúi đầu, trong lòng cảm thấy được an ủi phần nào.

Trác Trường Khanh chột gằn giọng:

– Không ngờ, họ Kiều lại tà độc đến thế, các đệ tử Khoái Dao hội và Hồng Cân hội chẳng có oán thù gì với hắn, làm sao hắn lại hạ độc thủ như

vậy?

Đường Nghĩa hạ giọng:

– Nghịch đồ này làm vậy, thứ nhất là muốn diệt trừ từ từ các anh hùng hào kiệt, khiến thiên hạ đại loạn, hấn thừa loạn mà thủ lợi. Hơn nữa, hấn còn muốn giá họa cho Hồng y nương nương, khiến người trong võ lâm tưởng rằng, mấy việc này là do Hồng y nương nương làm ra cả. Thứ hai là hấn có xích mích với Đinh Thất của Khoái Dao hội và Hồng Cân tam kiệt, nên hấn nhân cơ hội này mà phục cừu. Thứ ba là hấn làm thế vô hình trung bốn môn đã gây rất nhiều cừu oán, nếu hấn nói ra ắt hấn sẽ dẫn tới thảm họa đẫm máu, biết bao nhiêu cao thủ võ lâm có quan hệ sâu sắc với Khoái Dao hội và Hồng Cân hội, sẽ tới Thục Trung Đường môn tâm cừu. Thứ tư là hấn trừ khử những kẻ thù của mình, tăng thêm thế lực cho hấn. Năm là nếu trong giang hồ nghe tin hấn muốn mở một bang hội riêng, các bang phái sẽ phải lụy vào thế lực lớn mạnh của y...

Đường Nghĩa thao thao bất tuyệt, nói một hơi dài tới đây, dừng lại lấy hơi, nói tiếp:

– Tóm lại, nghịch đồ này thực không thể tha tội, tại hạ tuy đã nghi ngờ hấn từ lâu, nhưng chẳng rõ vì sao các sư thúc lại tín nhiệm hấn vô cùng, cho nên tại hạ thấp cổ bé họng, nên cũng chẳng thể làm gì. Giờ đây, hấn bị hai vị bắt giữ, hai vị đồng ý để cho bọn tại hạ dẫn hấn về tệt môn, vì vậy tại hạ chẳng nề an nguy bản thân, đem những mưu kế của nghịch đồ mà nói ra, sau đem hấn về Thục, giao cho chương môn nhân, dùng gia pháp nghiêm trị, để cho nghịch đồ cũng rõ rằng, những kẻ bất nhân bất nghĩa, gian manh xảo quyệt, có kết cục ra sao!

Nói tới đây, gã đột nhiên ngửa mặt thở dài một tiếng:

– Chỉ vì tại hạ lúc này đã tiết lộ bí mật của bốn môn, tuy là vì sự an nguy của bốn môn mà làm, nhưng e rằng... Ôi!

Trác Trường Khanh cau mày:

– Còn bảy vị sư thúc kia đâu rồi, mà sao chưa thấy?

Đường Nghĩa giọng căm hận:

– Đây tự nhiên lại là mưu thâm của họ Kiều! Thừa đêm tối hấn đưa chúng tại hạ theo một con đường bí mật lén lút tới Thiên Mục sơn, bố trí nằm trong quan tài, lại an bài cho các sư thúc bá, ngày sau cùng võ lâm hào kiệt tới đây, cho đến khi đêm tối, lúc đó “Thiên Mục đại hội” đã kết thúc, thắng phụ đã phân, các cao thủ đắc thắng sau khi vượt qua các cửa ải, sẽ theo con đường núi này mà rời khỏi. Họ Kiều kêu chúng tại hạ đột nhiên phóng ám khí, lại cùng tương ứng với bảy vị sư thúc đó. Trong ứng ngoài hợp nhất cử lưỡng tiện.

Trác Trường Khanh rung mình kinh sợ, nghĩ:

“Trong đêm tối, gặp phải biến cố này, dù thân thủ tuyệt đỉnh, e khó tránh khỏi độc thủ. Ôi... Kiều Thiên này sao lại quá ác độc, muốn tận diệt hào kiệt thiên hạ, chỉ là trời còn có mắt, bao nhiêu công sức của hấn rốt cục đổ sông đổ bể cả, hấn cũng không ngờ ta đã phá tan kế hoạch, vạch trần âm mưu đen tối của hấn, thực là lưới trời tuy thưa mà chẳng lọt!”

Chàng đưa mắt nhìn Ôn Cần, tâm ý cả hai cùng giống nhau, thấy vì chuyện này mà sinh lòng cảm khái.

Chỉ thấy Đường Nghĩa đứng yên hồi lâu, đoạn cất giọng cung kính:

– Người ta đã biết thì không thể không nói, đã nói thì không thể không nói hết, nếu hai vị có lòng hào hiệp bỏ qua lỗi lầm vừa rồi của tại hạ, tại hạ lập tức xin cáo từ, chẳng những từ nay không dám bén mảng tới Thiên Mục sơn nữa bước, mà sư trưởng của chúng tại hạ cũng mãi mãi cảm kích đại đức của hai vị.

Gã bỗng ưỡn ngực nói:

– Nếu như hai vị không muốn bỏ qua tội lỗi của tiểu nhân, chúng tiểu nhân tự biết võ nghệ tầm thường, không phải là đối thủ của hai vị, dù hai vị có an bài ra sao đi nữa, chúng tiểu nhân cũng cam tâm tình nguyện.

Đường Nghĩa võ công tuy không cao mà tinh thần lại bất khuất, ăn nói miễn tiện, hơn nữa lại rất lịch lãm giang hồ, khiến Trác Trường Khanh cũng có lòng hảo cảm, bội phục.

Trác Trường Khanh và Ôn Cần nhìn nhau, miệng tuy không nói, nhưng cả hai đều đang suy tính:

– Bỏ qua hay không? Có nên chăng?

Trác Trường Khanh than thầm:

“Mấy người này tuy máu nhuộm đỏ, nhưng lại là phụng mệnh mà làm, bất quá chỉ là công cụ của kẻ khác mà thôi.”

Chàng bình sinh rộng lượng, vừa nghĩ tới đó bèn hạ giọng:

– Ta và các người vốn vô cừ oán, vừa rồi tuy các người ám toán ta, nhưng...

Ôn Cần mỉm cười cùng nói với Trác Trường Khanh:

– Nếu ngày sau, các người còn hành ác... hừ hừ, ta sẽ không bỏ qua cho các người đâu.

Trác Trường Khanh mỉm cười, tỏ vẻ đồng ý, đã thấy Đường Nghĩa không ngớt vâng dạ, cúi mình chào hai người, đoạn xốc Kiều Thiên lên, tay tả vẫy nhẹ mấy chục hắc y đại hán cùng tiến tới, nhất tề bái chào. Bọn hán tử trong tình cảnh như thế mà đi đứng tiến thoái vẫn ngang hàng thẳng lối lại không phát ra tiếng ồn ào, Trác Trường Khanh thầm nghĩ:

“Như thế, xem ra Thục Trung Đường môn quả danh bất hư truyền.”

Chỉ thấy mấy mươi đại hán cùng quay đầu, người này nới bước người kia

mà đi xuống, Đường Nghĩa đột nhiên quay người lại, tiến đến trước mặt Trác Trường Khanh, cúi mình thi lễ:

– Các hạ hiệp tâm hiệp nghĩa, võ công quán tuyệt võ lâm, không biết có thể cho biết quý tánh đại danh?

Trác Trường Khanh mỉm cười, chàng vốn tính giản dị, hoàn toàn không thích danh lợi vì thế bèn mỉm cười nói:

– Thái dương...

Vốn chàng muốn nói: “Thái dương quá nóng”. Ngờ đâu mới nói tới hai chữ “thái dương” thì Ôn Cần đã tiếp lời:

Chàng tên là Trác Trường Khanh.

Giọng nói chứa đầy vẻ thích thú, hiển nhiên là rất tự mãn vì có một bằng hữu như thế.

Đường Nghĩa cung kính:

– Thì ra, hiệp danh của các hạ là Thái dương quân tử, hảo... các hạ vì người như thế, tuy hiệp danh là Thái dương, cũng không đủ hình dung nổi lòng nhân của các hạ.

Trác Trường Khanh ngẩn người, đã thấy gã quay mình bước đi, chàng cười khổ:

– Thái dương quân tử... xem ra gã này lại dám đặt một biệt danh cổ quái thế cho ta.

Ôn Cần cười tươi như hoa:

– Cái tên này có gì là không tốt.

Trác Trường Khanh cười khổ:

– Khi trước, huynh vốn còn kỳ quái, võ lâm hào kiệt, quá nửa là có danh hiệu, không hiểu cái danh đó ở đâu ra, đến nay mới rõ, có lẽ đều do đây mà

ra!

– Vị tất đã như vậy, có một số người, đích xác là do người trong giang hồ mến tặng, những cái lễ đặt tên trong giang hồ là sự kiện quan trọng, đừng nói đâu xa, ngay cả khi Vân Trung Trình làm lễ đặt hiệu, theo lời anh hùng hào kiệt, Vân Trung Trình tổ chức tiệc rượu bảy ngày đêm trong thành Vu Hồ để mừng hiệu, có người có danh hiệu lại bị thiên hạ đặt ra để rửa...

Trác Trường Khanh tùm tùm, vốn chàng muốn nói:

– Nghĩ hai chữ Xú nhân, ắt hẳn là bị người ta chửi đó.

Nhưng chàng lại thôi không nói, đã nghe Ôn Cần tiếp:

– Còn có danh hiệu của một số người do tự họ đặt ra, tự mình xưng nào là đại vương, nào là tiên tử, hoàng đế.... có lẽ chín trong mười số đó là chả ra gì.

Cả hai người còn đang bàn qua tán lại chuyện danh hiệu nọ kia, bỗng có tiếng kêu la thảm thiết vang lên, hai người cùng giật mình, tung mình vọt đi.

Chỉ thấy mấy mươi gã đệ tử Đường môn còn đứng tại bìa rừng, lúc này đã xếp thành hàng ngũ tề chỉnh, lại đột nhiên kêu la hỗn loạn.

Chính trong đám người nhốn nháo đó có hai bóng người, đang tả xung hữu đột, mỗi khi lướt qua chỗ nào thì các hắc y đại hán ở nơi đó đều ngã lăn cả ra, Trác Trường Khanh gầm lên một tiếng, lao vọt tới, chỉ thấy hai gã kia cũng đang hò hét lướt tới.

HỒI BA MƯƠI MỐT

Danh Vang Thiên Hạ

Dưới ánh thái dương nóng bỏng, chỉ thấy hai bóng người ấy đầu tóc rối bời, y phục xộc xệch tựa rất vội vã gấp gáp, chỉ có chiếc áo dài trên mình, dưới ánh thái dương gay gắt, phản chiếu một màu vàng chói mắt, hai gã này chính là Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình – đệ tử của Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm.

Trác Trường Khanh thân hình vừa động, chợt thấy dung mạo cùng y phục của hai gã thì cước bộ lập tức trì hoãn, đã thấy hai gã đâm bổ tới trước mặt, nhưng chẳng để ý gì tới chàng, đoạn lại lao thẳng về phía Ôn Cần, Ôn Cần liếc mắt nhìn, cười lạnh lẽo, thông thả nói:

– Làm xong chưa?

Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình thở hỗn hển hồi lâu, rồi cùng đồng thanh:

– Làm xong rồi.

Ôn Cần khẽ đưa tay sửa lại mớ tóc mai, đột nhiên trừng mắt, lạnh lùng nói:

– Làm xong cái gì?

Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình cùng ngẩn người, len lén nhìn nhau, cả hai đều ngẩn ngơ, chờ người ra hồi lâu.

Thiết Đạt Nhânặng háng một tiếng, ngập ngừng:

– Tại... tại hạ...

Thạch Bình hít một hơi dài, áp ứng:

– Chúng tiểu nhân đã... đã...

Hai gã tuy đều là phường bất nhân bất nghĩa, nhưng rốt cuộc cũng không thể đem chuyện phản sư mà nói ra.

Ôn Cần cười nhạt một tiếng, khẽ xoay người đi, chẳng đếm xỉa gì tới hai gã, vẻ khinh bỉ hiện rõ trên nét mặt, thông thả nói:

– Trường Khanh, chúng ta đi thôi!

Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình biến sắc, đồng thanh la lên:

– Ôn cô nương!

Đoạn hai gã một tả một hữu lướt tới trước mặt Ôn Cần, giọng khẩn thiết: - Ôn cô nương khoan đi!

Ôn Cần nghiêm mặt, giọng lạnh lẽo:

– Vốn ta và các người không quen biết, sao các người cứ quấy lấy chân ta, hẳn là không muốn sống nữa hử?

Từ bé đến giờ nàng sống chung với ma đầu Ôn Như Ngọc, nên lời nói cử chỉ đã giống y hệt xú nhân kia, lúc này nói ra từng chữ, tựa những mũi nhọn, ngọn roi quất vào tâm Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình.

Trác Trường Khanh trở gót quay lại mà thấy trên trán hai gã mồ hôi túa ra ròng ròng, lòng chột thấy bất nhẫn mà thở dài một tiếng:

– Có phải các người muốn tìm Ôn Như Ngọc để giải trừ Thất Tuyệt Trùng Thư?

Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình mắt sáng rực lên vội vàng trả lời:

– Đúng thế, nếu được các hạ chỉ giáo, ân này đức này, mãi mãi không dám quên.

Trác Trường Khanh từ từ quay mặt đi, thực tại chàng không muốn trông thấy dáng điệu ti tiện của hai gã, chàng thở dài một tiếng, chậm rãi:

– Hiện tại, Ôn Như Ngọc ở đâu, ta thực cũng không rõ...

Chàng còn chưa dứt lời, hai gã Thiết, Thạch mặt đã trắng bệch, ánh mắt lộ vẻ van cầu, đưa tay lên run rẩy chùi mồ hôi trên mặt, giọng run run:

– Các hạ tuy không rõ, chẳng lẽ Ôn cô nương cũng không biết sao?

Ôn Cần nhướn mày, hạ giọng:

– Dù ta có rõ đi chăng nữa, ta cũng không nói cho người hay đâu, cái hạng người giống như các người không nên tiếp tục tồn tại trên thế gian này nữa.

Nàng xoay người, cất bước, vừa hỏi:

– Trường Khanh, chúng ta còn chưa đi sao?

Trác Trường Khanh than thầm, đưa mắt nhìn thì thấy Thiết, Thạch hai gã, xuôi tay đứng yên, nét mặt bỗng lộ vẻ phẫn khích, hai tay nắm chặt lại, nhưng chớp mắt đã bình thường lại, run rẩy nói:

– Ôn cô nương, chúng tiểu nhân tuy có hành động bại hoại, nhưng cũng là phụng mệnh lệnh sư... Ôn cô nương chúng tiểu nhân vốn vô oán vô cừu với cô nương, chẳng lẽ cô nương lại nhẫn tâm khiến chúng tiểu nhân...

Giọng nói run run, điệu bộ ti tiện, dù là ăn mày khát thực, trẻ con đòi bú cũng không sánh nổi một chút nào dáng điệu của chúng, còn đâu điệu bộ cao ngạo ngông cuồng thường ngày của chúng nữa, sau khi nói tới đó thì cả hai đều bật khóc hu hu, cơ hồ như muốn quỳ cả xuống mà van xin.

Trác Trường Khanh trông thấy cảnh tượng này, bất giác cảm thấy vô cùng khinh bỉ, lại cũng thấy bất nhẫn, bèn thở dài nặng nề, từ từ nói tiếp:

– Định mệnh thực quý giá lắm sao?

Hai gã phản sư kia vừa nghe đều ngẩn người, Trác Trường Khanh lại tiếp:

– Sinh mệnh cố nhiên là đáng quý, nhưng các người cũng nên biết, thế gian còn có những vật quý hơn sinh mạng gấp trăm lần, lúc này các người có cái thần thái ti tiện thế kia mà sao không thấy hổ thẹn?

Thiết Đạt Nhân ngó ra hồi lâu, đoạn cúi đầu nói:

– Chết vinh chẳng hơn sống nhục, chúng tiểu nhân còn quá trẻ, thực không muốn... thực không muốn...

Thạch Bình cướp lời:

– Tuổi tác của các hạ cũng như tiểu nhân, đang là lứa tuổi hoa niên, nếu các hạ cũng gặp phải những cảnh ngộ như chúng tiểu nhân đã trải qua, e rằng...

Gã cúi đầu, bỏ lửng câu nói.

Trác Trường Khanh mày kiếm dựng ngược, giọng sang sảng:

– Sống ta cũng muốn lắm, nghĩa ta cũng muốn, nếu không được cả hai thì ta sẽ xả thân mà giữ nghĩa!

Vừa dứt lời, bỗng chàng chợt nhớ tới hai gã này từ nhỏ tới lớn, đã bị Vạn Diệu Chân Quân tiêm nhiễm thói hư tật xấu, tất cả đều là những việc bất nhân bất nghĩa, nếu muốn hai gã hiểu được lời thánh hiền, cũng chẳng phải là việc trong nhất thời có thể đạt được, chính là “Nhân chi sơ, tính bổn thiện, kính bất giáo, vi nhất thiên...”^[12].

Hôm nay, cả hai cùng có thái độ ti tiện như vậy, thật cũng không phải hoàn toàn là lỗi của chúng.

Nên biết Trác Trường Khanh ngoài mặt thì lạnh lùng mà tâm lại từ bi, tính tình độ lượng, vị tha, khi hành sự vì mình thì ít mà vì người thì nhiều,

lúc này vừa nghĩ đến đó, không khỏi than thở nói:

– Ôn Như Ngọc hiện tại đang ở nơi nào, ta và Ôn cô nương đều chẳng rõ, nhưng đêm nay, mục ta sẽ đến nơi toà miếu hoang kia để gặp bọn ta, người hãy tới đó trước mà đợi mục.

Ôn Cần cười nhạt một tiếng, ánh mắt trông ra xa xa, chậm rãi nói:

– Huynh nói vậy chẳng thà để chúng chết đi còn hơn.

Trác Trường Khanh ho khan một tiếng, dường muốn nói gì lại thôi, phẩy tay nói:

– Hai người còn chưa đi sao?

Chàng đưa mắt nhìn thì thấy Thiết, Thạch hai gã nhìn Ôn Cần chậm chạp, mục quang chứa đầy vẻ oán độc, rất lâu sau mới quay mình về phía Trác Trường Khanh cung tay cúi mình:

– Núi xanh không đổi, sông dài không cạn, ắt ngày sau gặp lại.

Hai gã cùng chuyển mình chạy đi, Ôn Cần nhìn theo bóng dáng của hai gã, giọng cảm hận:

– Nếu cứ theo tính của muội, thật giết chết chúng đi còn hơn.

Trác Trường Khanh nghiêm mặt nói:

– Nhân chi sơ tính bổn thiện, kẻ ác trên thế gian phần lớn là vì hoàn cảnh ép buộc, không có một người nào vừa sinh ra đã là hiểm ác cả, nếu có thể khiến cho một kẻ ác đổi tính thành thiện có lẽ tốt hơn là giết hấn đi. Cần cô nương, vì người lập thân, sau này xử thế, luôn nên có lòng nhân hậu, những lời nói như thế, cô nương không nên nói nữa.

Ôn Cần mặt mày nóng ran, nàng nhất sinh được chiều chuộng, chưa lần nào bị ai trách cứ, nhưng lúc này khi nghe Trác Trường Khanh nói vậy thì cũng yên lặng mà nghe, không dám cãi lời.

Một trận sơn phong thổi đến, khiến mớ tóc mây của nàng rối tung, đột nhiên nàng cảm thấy có một bàn tay to lớn ấm áp, đang khe khẽ sửa lại mớ tóc bị gió thổi tung, tựa hồ như đang khe khẽ sửa lại những ý niệm hỗn loạn trong tâm trí nàng, do đó nàng lại khẽ ngã người vào vùng ngực vạm vỡ của chàng, như muốn sống lại những phút giây êm ả trước trận cuồng phong đêm nay.

Hai người chưa ai nói với ai lời tình ý nào, nhưng họ biết chắc họ không thể thiếu nhau được.

Nhưng thành Lâm An trước cơn gió bão, hoàn toàn không yên tĩnh chút nào, theo thời gian trôi qua, từng giờ từng khắc các anh hùng hào kiệt trong thành Lâm An, đều có chung suy nghĩ:

– Chỉ còn có hai ba ngày nữa thôi là tới Thiên Mục đại hội...

Ai nấy cũng đều cảm thấy thời gian ba ngày này dường như kéo dài tới ba thu.

Trong tâm trí mỗi người thì Thiên Mục đại hội như một bí mật bị một tấm màn đen bao phủ, quần hùng đều đang chờ đợi vén bức màn kia lên, tâm cảnh tình này thực khó mà miêu tả, dường như nó là tâm tình của một oán phụ hồi xuân, đang chờ trượng phu chinh chiến trở về...

Các anh hùng hào kiệt từ khắp nơi trong thiên hạ đổ về đây, mỗi lúc một đông, khắp nơi trong thành đều vang lên tiếng cười nói, đàn ca thâu đêm suốt sáng, thậm chí những kỹ nữ ở vùng phụ cận đều kéo cả về thành Lâm An.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, một tiếng ho khan cũng hòa với tiếng chân bước trầm trọng. Cha con Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm từ trong một khách quán bước nhanh ra ngoài, quan sát tứ phía một lượt, cặp mày rậm của Đa Tỷ Thần Kiếm khẽ cau lại, bước theo ánh tà dương đi về phía trà

quán, nơi mà họ vẫn thường lui tới, muốn giết chết thời gian của một ngày dài, đích thực là một việc rất khó.

Đa Tỷ Thần Kiếm một đời hành tẩu giang hồ chưa làm bất kỳ một việc gì khiến người ta có thể trách cứ được, thế mà lúc này đang chậm rãi bước đi, khách hào kiệt gặp trên đường gật chào ông, ông lại làm như không nghe không thấy gì cả.

Vân Khiêm vượt chòm râu dài, thở dài nặng nề, chậm rãi nói:

– Bao giờ về tới Vu Hồ, Trình nhi hãy mau đến chỗ Thịnh Khai Thái mà thương lượng với gã, nói gã hết sức mình hạn chế bớt đi những nhà chứa trong thành Vu Hồ.

Nhân nghĩa kiếm khách Vân Trung Trình đang lảng lạng đi đằng sau, bèn cung kính nói:

– Về đến Vu Hồ, hài nhi sẽ lo ngay việc này, gia gia cứ an tâm.

Vân Khiêm khẽ ho một tiếng:

– Tự cổ chí kim, một chữ dâm kia là đầu mối của vạn ác, nó đã khiến cho không biết bao nhiêu hùng tâm của thanh niên, hào khí của đại trượng phu phải tiêu ma, thực là đáng sợ.

Vừa dứt lời, ông đã quay mình bước vào quán trà, trong quán tiếng tiểu nhị vang vang, tiếng hàn huyên tâm sự của các bằng hữu võ lâm khiến cho khuôn mặt khắc khổ của lão nhân trong phút chốc đã hiện ra nụ cười rạng rỡ.

Trong trà quán, tiếng người cười nói huyên náo, nhưng giữa tiếng cười nói đột nhiên có tiếng lạch cạch âm ỉ vang lên từ sau quán vọng tới, Vân Khiêm chau mày, vẫy tay gọi người quản lý ra hỏi:

– Trà quán của nhà ngươi, đằng sau đang làm gì mà huyên náo thế?

Lão quản gia có đôi mắt híp, trên miệng luôn nở nụ cười cầu tài cung mình nói:

– Bẩm lão nhân gia, đằng sau không thuộc về nhà của ông chủ tiểu nhân, xin lão gia lượng thứ.

Vân Khiêm “ồ” một tiếng lại hỏi:

– Đằng sau đang buôn bán cái gì mà sao tới bây giờ, còn bận rộn thế?

Lão nhân gia đặt ngón tay lên miệng khẽ “suyt” một tiếng, mắt nhìn lão liên tứ phía đoạn thì thầm:

“Bẩm lão nhân gia, nhà ở bên chuyên làm quan tài.”

Đa Tỷ Thần Kiếm nhướng mày ngạc nhiên thì đã nghe lão kia nói tiếp:

– Họ làm ăn vốn chẳng được khấm khá cho lắm, nhưng mấy ngày gần đây thì đúng là phát tài, chẳng những hàng tồn đọng đã bán sạch, mà còn bất kể ngày đêm lúc nào cũng hì hục, đóng suốt, ba nhà ở trước mặt vốn làm đồ gỗ, thấy vậy, hôm qua cũng đổi thành kho chứa quan tài rồi, tiểu nhân e rằng họ làm ra nhiều quá rồi bán không hết, nhưng họ nói rằng, qua vài ngày nữa còn bán chạy hơn nữa, lão gia xem thử chúng có đáng ghét không, chúng chỉ mong sao cho mấy người từ xa tới đều... đều... đều...

Lão đang nói trơn tru, bỗng nghe Vân Khiêm “hừ” một tiếng lạnh lùng, mục quang như tia điện trừng mắt nhìn lão.

Lão sợ quá lú cả lưỡi mà nói liều ba chữ “đều”, đưa tay che miệng, chỉ thấy ánh mắt của lão nhân kia sắc như kiếm, đang nhìn mình trừng trừng, cho đến khi thấy có khách đi vào, lão mới giật mình la lớn:

– Khách tới!

Đoạn quay người chạy đi.

Trong nhất thời, Vân Khiêm chỉ thấy tiếng lạch cạch kia tựa những nhát

búa nện vào đầu ông mỗi lúc một mạnh hơn, bên tai chỉ còn tiếng lạch cạch đều đều vang lên tựa hồ tiếng người cười nói tứ phía đều chìm hẳn.

Vân Trung Trình nhìn thấy thần sắc của phụ thân bèn đoán ngay được tâm sự của ông, Vân Trung Trình ho khan một tiếng, Đa Tỷ Thần Kiếm Văn Khiêm đang trầm tư trong tiếng nện đều đều đột nhiên tỉnh lại.

Trà quán kiêm đồ ăn sáng vốn là một tập tục thông thường của Giang Nam, nhưng hôm nay, Văn Khiêm tâm sự trùng trùng còn lòng dạ nào nghĩ tới điểm tâm nữa, ông đang kéo ghế ngồi đột nhiên có tiếng nói lạ lùng từ ngoài điểm vọng vào, tiếp đó là ba người vừa mập vừa lùn ăn vận kỳ hình dị phục bước vào.

Chỉ thấy ba người này cao thấp, mập ốm như nhau, mọi y phục và đồ đeo trên mình đều giống nhau, cả ba đều mặc áo màu sắc sỡ, loe loét, dưới ánh thái dương phát ra ánh sáng kỳ dị, bên hông đeo một thanh trường kiếm, bao kiếm nạm đầy châu ngọc, dáng điệu đều lộ vẻ từ ngoài vùng quan ngoại mới vào Giang Nam.

Ba người này cao đầu bước vào trà quán, ngay lập tức khiến cho những người ngồi trong đó dồn ánh mắt về phía họ.

Tiểu nhị dù vừa kinh hãi vừa sợ, nhưng cũng không dám không lên tiếng mời chào hỏi han, ngờ đâu ba người này chẳng những ăn mặc kỳ lạ mà lời nói càng khiến cho người ta lạ lùng khó hiểu, sau một hồi xì xà xì xồ, tiểu nhị đã mang đồ ăn thức uống lên cho họ, ba người cùng ăn uống nhồm nhoàm, chẳng thềm đếm xỉa gì những người xung quanh.

Đa Tỷ Thần Kiếm hồi còn trai trẻ từng đi khắp thiên hạ, phương ngữ nam bắc tuy không tinh lắm, nhưng đều có thể hiểu, lúc này ông cùng Vân Trung Trình nhìn nhau, trong lòng đã đoán được mấy phần lai lịch của ba người này.

Chỉ thấy một người đang ngồi quay mặt ra đường, ăn uống nhồm nhoàm đột nhiên buông đĩa võ bàn nói lớn:

– Đêm hôm qua, nếu như ta không nhanh tay thì đã bị thiếu niên kia hạ thủ rồi. ^[13]

Gã ta nói oang oang, người ngồi xung quanh ai nấy đều ngẩn mặt nhìn nhau, ngoài Đa Tỹ Thần Kiếm ra, chẳng ai hiểu nổi lời gã nói.

Vân Khiêm cau mày, nói nhỏ:

– Người này dường như từ Nam Hải tới, y nói rằng, gặp phải một thiếu niên, võ công cao siêu, nếu chẳng phải y tùy cơ ứng biến thì thanh trường kiếm trong tay đã bị đánh bay rồi.

Dứt lời, ông đảo mắt, tự lẩm bầm:

“Ba người này xem ra võ công chẳng phải tầm thường, nhưng không rõ thiếu niên là ai? Chẳng lẽ...”

Lời còn chưa dứt, đã nghe người bên cạnh gã nói:

– Ở đây không phải là nơi an toàn, đệ nên ít lời đi thì hơn.

Ánh mắt Vân Trung Trình như chờ đợi, Vân Khiêm mỉm cười, hạ giọng:

– Tai vách mạch rừng, người này nói huynh đệ y đừng nói năng như thế.

Lại nghe tiếng cười thứ ba nói:

– Đệ nghe hần xưng là Trác Trường Khanh, hơ, tuổi còn nhỏ mà võ công quá lợi hại. ^[14]

Vân Khiêm nhướng mày hạ giọng:

– Thiếu niên mà ba người này gặp, quả nhiên là Trường Khanh hiền đệ, không rõ giờ này nó đâu.

Đã nghe người đầu tiên nói tiếp:

– Võ công lợi hại thì làm được gì, giờ này mà còn ở trên núi thì coi như cầm chắc cái chết trong tay, muộn nữa e rằng xương cốt cũng chẳng còn.

Vân Trung Trình nhìn thấy cách ăn vận kỳ quái của ba người này, nghe thấy họ nói líu lo như chim hót, ông cũng không tự chủ mà phát sinh lòng hiếu kỳ. Vừa định hỏi phụ thân xem lời vừa rồi có ý gì, nào ngờ Vân Khiêm đột nhiên rút lên qua kẽ răng:

– Đi!

Đoạn vội đặt một đỉnh bạc xuống bàn, vội vã đứng lên bước mau ra ngoài.

Vân Trung Trình đã kinh lại quái, vừa chạy theo sau Vân Khiêm vừa ngạc nhiên không hiểu gì cả.

Chỉ thấy chòm râu Vân Khiêm tung bay trước gió, ông vội vã bước đi, đến đầu lộ bàn, leo lên một chiếc xe ngựa đang chờ khách ở đó mà luôn miệng dục đi.

Xa phu cũng cảm thấy kỳ quái thì Vân Khiêm đã móc ra một đỉnh bạc nhét vào tay xa phu, giục:

– Đi Thiên Mục Sơn!

Ánh sáng lấp loá của đỉnh bạc đã bịt miệng gã xa phu cùng trấn áp sự kinh hãi của gã lại, đến khi Vân Trung trình trèo lên ngòai thì gã đã bắt đầu ra roi đánh xe đi, thoáng chốc đã rời thành Lâm An.

Vân Trung Trình nghiêng đầu nhìn, thì thấy thần sắc của phụ thân ngưng trọng, cặp mày rậm nhíu lại, lòng buồn phiền day dứt, rốt cuộc Vân Trung Trình không nhịn được hỏi:

– Khi này, người kia nói gì mà khiến gia gia kinh hoảng thế?

Vân Khiêm thở dài:

– Trường Khanh hiền diệt, đơn thương độc mã xông vào hổ huyết, chỉ sợ có điều nguy hiểm, ôi, Trác lão đệ đối với ta ân nặng như núi, nếu ta không vì lão đệ mà bảo toàn Trường Khanh, còn mặt mũi nào mà gặp mặt cố nhân nữa.

Vân Trung Trình cau mày, ngồi im không nói nửa câu, chỉ nghe tiếng xe lộc cộc, vó ngựa lộc cộc, xe ngựa đi rất gấp. Vân Trung Trình tuy đã thành gia lập nghiệp, lại đã danh vang thiên hạ, nhưng ở trước nghiêm phụ cũng không dám nhiều lời, thò đầu ra ngoài xe quan sát, đột nhiên Vân Trung Trình la hoảng, buột miệng:

– Ban ngày ban mặt thế này, làm sao lại có nhiều người vận đồ dạ hành đi trên đường thế kia?

Vân Khiêm vội đưa mắt nhìn thì thấy mấy chục đại hán toàn thân mặc đồ dạ hành, men theo vệ đường nối gót nhau đi, trên mặt không lộ vẻ vui cũng chẳng có nét buồn, ông nhú mày, giọng ngạc nhiên:

– Mấy đại hán này có lẽ là môn hạ của bang phái...

Xe đi rất mau, trong khi nói chuyện xe đã đi mười mấy trượng rồi, Vân Khiêm liếc mắt nhìn thấy phía cuối hàng người có một hắc y hán tử, thân hình gầy gò đang nằm trên cáng, thoạt trông người này rất giống Kiều Thiên, ông không ngăn được tiếng la thất thanh:

– Kiều Thiên!

Ông giơ tay đẩy cánh cửa xe bay vọt ra ngoài, Vân Trung Trình vội quát:

– Dừng xe!

Rồi cũng theo sau phụ thân nhảy ra.

Trong nháy mắt Vân Khiêm đã đuổi kịp hàng người, miệng hô lên một tiếng, nắm lấy lưng áo người khiêng cáng, đại hán kia sau một chút kinh

hoảng, quay đầu lại hỏi:

– Bằng hữu, ông đang làm gì thế?

Vân Khiêm là người tính nóng như lửa, cả đời hành sự chưa biết nể nang ai, cho đến lúc già vẫn nóng nảy, lúc này liếc thấy Kiều Thiên đang nằm cứng đờ trên cang, mặt vàng như nghệ, hai mắt đờ đẫn thất thần, dường như thụ nội thương rất nặng nề, trong lòng chỉ thấy lửa giận bùng bùng, gầm lên:

– Ai là bằng hữu của người!

Cổ tay lắc mạnh, đại hán kia tuy cao lớn vạm vỡ, nhưng làm sao chịu nổi một chiêu của vị võ lâm cao thủ, gã kêu thét lên ngã lăn ra đất.

Tiếng thét vừa nổi lên, lập tức tất cả đều quay đầu lại, đầu hàng chuyển thành cuối hàng, đại hán kia tuy đã bị ngã, nhưng cũng chưa thọ thương, gã co chân búng người lên, hổ mục tròn tròn, đánh vù một chưởng về phía Vân Khiêm, nhưng quyền đến nửa chừng, bên tai chỉ nghe tiếng quát:

– Súc sinh hỗn láo!

Hạ bàn của gã bỗng tê dại, khí lực toàn thân biến đâu mất hết, lại ngã lăn ra đất.

Hàng người này trông tựa như một trường xà, đầu hàng đã quay lại, chớp mắt đã vây lấy cha con Vân Khiêm. Vân Khiêm hạ giọng:

– Trung Trình, người hãy xem xét thương thế của Kiều đại ca trước đi.

Đột nhiên, ông quay người lại gầm lên:

– Các người là môn hạ của ai?

Tiếng gầm này khiến đám người xung quanh cảm thấy lỗ tai lùm bùm, khí huyết chạy ngược hết cả, mấy chục hắc y đại hán đứng vây xung quanh đều bị tiếng gầm chấn động, nên không có một ai dám bước tới trước một

bước.

Đa Tỷ Thần Kiếm buông thông hai tay, bàn tay nắm chặt, mục quang rừng rực, râu tóc dựng đứng đưa mắt nhìn tứ phía, hào khí thời trai trẻ tựa hồ chột bùng lên.

Bỗng thấy trong đám người, có một đại hán hiên ngang bước ra, Vân Khiêm trừng mắt, bước tới ba bước, gầm lên:

– Người là môn hạ của ai, chẳng lẽ đến lão phu mà cũng không biết nữa sao?

Ông đảo mắt, không đợi hai hán tử kia trả lời, lại tiếp:

– Kiều Thiên trúng thương như thế nào, bị kẻ nào đả thương, mau nói ra cho ta biết, nếu không thì... hừ hừ!

Sau mấy chữ “nếu không thì”, ông cảm thấy lời nói tiếp theo, nếu nói ra quá cay độc thì không muốn, mà nếu nói quá bình thường không đủ khiến người ta khiếp sợ, lòng vẫn vương trăn trở, chỉ kết thúc câu nói bằng hai tiếng hừ lạnh lẽo mà thôi.

Ngờ đâu đại hán kia vẫn hiên ngang đứng nhìn khế cung tay thi lễ, cất giọng sang sảng:

– Tại hạ Đường Nghĩa, cao tánh đại danh của lão tiên bối, tại hạ không dám hỏi, nhưng muốn hỏi lão tiên bối có quan hệ gì với Kiều Thiên.

Đa Tỷ Thần Kiếm dựng ngược cặp mày rậm, hạ giọng:

– Kiều Thiên là con trai của một bằng hữu, lão phu cũng lấy lòng quan tâm mà chiếu cố y, lần này Kiều Thiên thọ thương...

Đường Nghĩa đột nhiên la hoảng, cướp lời:

– Phải chăng lão tiên bối chính là Đa Tỷ Thần Kiếm Vân đại hiệp?

Vân Khiêm hơi ngớ ra, trầm ngâm hồi lâu đoạn hỏi:

– Làm sao người nhận ra lão phu!

Đường Nghĩa vội nói:

– Vu Hồ Văn Môn, phụ tử song hiệp, danh vang thiên hạ, tại hạ tuy ngu muội, nhưng thấy thần thái và nghe khẩu khí của lão tiên bối thì cũng đoán được vài phần.

Vân Khiêm “ừm” một tiếng chột hỏi:

– Người là đệ tử của ai, người tên gì?

Đường Nghĩa trầm nghĩ:

– Đa Tỹ Thần Kiếm quả đã già rồi, ta vừa mới tự báo danh tánh, vậy mà ông ta đã quên ngay rồi.

Nhưng ngoài miệng vẫn cười nói:

– Tại hạ Đường Nghĩa là thuộc hạ của Thục Trung Đường Môn.

Vân Khiêm run run đôi mày, giọng ngạc nhiên:

– Thục Trung Đường Môn? Người chính là đệ tử của Đường Tam Hoàn?

Vừa dứt lời, ông lại chau mày nói:

– Theo chỗ lão phu biết thì Kiều Thiên vốn chẳng quen biết gì với quý môn, làm sao lại thọ thương dưới tay các người.

Đường Nghĩa cúi đầu trầm ngâm một lúc, đột ngột ngẩng đầu nói:

– Lão tiên bối quả là hiệp nghĩa, sao lấy lòng quân tử mà so bụng tiểu nhân, nên với hạng người như Kiều Thiên này lại chưa hiểu rõ y lắm.

Vân Khiêm hừ một tiếng nói

– Nói tiếp đi!

Đường Nghĩa trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

– Nếu là người khác hỏi thì tại hạ có lẽ không nói ra sự thực, nhưng với cái danh hiệp nghĩa của lão tiên bối đã vang lừng thiên hạ mấy chục năm, tại hạ vì đã ngưỡng mộ từ lâu, nên mới dám nói ra chân tướng của vụ này.

Vân Khiêm nhướn mày:

– Chẳng lẽ trong vụ việc này còn có điều gì ẩn mật chẳng?

Đường Nghĩa cung kính đáp:

– Kiều Thiên thực không phải do huynh đệ tại hạ đả thương, lão tiên bối có thể thấy được võ công của chúng tại hạ, làm sao có thể đả thương được hấn.

Vân Khiêm gầm lên:

– Thế thì ai đả thương hấn?

Đường Nghĩa hít một hơi dài, ngược mắt nhìn lên bầu trời lồng lộng, lúc này vàng thái dương đã lên đến đỉnh đầu, đang vào lúc giữa trưa, vạn đạo kim quang chiếu xuống khắp vạn vật trên mặt đất khiến chúng trở nên rực rỡ huy hoàng, y nhướn mày cất giọng sang sảng:

– Người này là Thái Dương quân tử.

Đa Tỹ Thần Kiếm ngạc nhiên:

– Thái Dương quân tử?

Từ khi ông xông pha võ lâm tới nay, mấy chục năm rồi còn chưa từng nghe qua một danh hiệu nào kỳ dị như vậy, lập tức cảm thấy kỳ quái, tiếp:

– Làm sao lại có nhân vật nào có danh hiệu như thế trong võ lâm?

Đường Nghĩa sang sảng nói:

– Người này tuy trẻ tuổi, nhưng không chỉ võ công cao siêu, hành sự vị nhân mà còn là người đại nhân đại nghĩa, theo như văn bối được biết, trong

võ lâm hiện nay, khó có người nào xứng đáng với bốn chữ “Thái dương quân tử” ngoài người này.

– Người này tên họ là gì?

– Người này họ Trác, tên...

– Trác Trường Khanh?

Đường Nghĩa nhướng mày giọng ngạc nhiên:

– Đúng thế, chẳng lẽ lão tiên bối cũng biết người này sao?

Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm bật cười ha hả, vẻ đắc ý lộ rõ trong tiếng cười, vẻ tự hào hiện rõ trong ánh mắt, tiếng cười lồng lộng vang vang khắp bốn phía sau khi nghe bảy chữ Thái Dương quân tử Trác Trường Khanh.

Trong khi ông cười như thế, Vân Trung Trình bỗng nhiên đứng phất dậy, giọng kinh hoảng:

– Vô ảnh thần tâm!

Thì ra, Nhân Nghĩa kiếm khách Vân Trung Trình cả đời hành sự đều cực kỳ thận trọng tỉ mỉ. Vừa rồi, khi ông cúi mình xuống xem xét thương thế của Kiều Thiên, nhìn thấy một nửa cây trâm đen lưu lại ngoài huyết đạo của Kiều Thiên, thì đã đoán được vài phần, nhưng vì chưa biết rõ hoàn toàn sự thực, nên đã không tùy tiện nói ra, cũng không muốn đưa tay nhổ ra, lập tức xem xét kỹ lưỡng hồi lâu, trước bề Thắt hổ huyết đạo, nơi lân cận với Tả dương thiếu mạch, sau mới dùng khăn lụa phủ lên tay, rút mũi trâm kia ra, xác định rõ là Vô Ảnh thần tâm, lại không còn nghi ngờ gì nữa mới bật tiếng kêu kinh ngạc.

Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm thân hình chấn động, hốt nhiên quay người lại, hạ giọng:

– Kiều Thiên bị thương bởi Vô ảnh thần tâm sao?

Vân Trung Trình mặt lạnh như băng, vội đáp:

– Thừa vâng.

Đa Tỷ Thần Kiếm quay ngoắt người bước tới trước mặt Đường Nghĩa, giọng giận dữ:

– Người lại dám cả gan lừa gạt lão phu hử?

Đường Nghĩa chẳng chút sợ sệt nói:

– Lời tại hạ đã nói, câu câu chữ chữ đều là sự thật, nếu có chỗ nào có ý lừa dối lão tiên bối, thì sẽ chịu phát lặc ngay!

Vân Khiêm cười nhạt:

– Trác Trường Khanh chính là con trai của Trung Nguyên đại hiệp Trác Hạo Nhiên năm nào, là chỗ thâm giao với lão phu.

Nói tới ba chữ Trác Hạo Nhiên thì Văn Khiêm ưỡn ngực, mắt toé hào quang, nói tới hai chữ “thâm giao” giọng lại lộ vẻ tự hào đắc ý, ngưng lại một lát tiếp:

– Trác Trường Khanh vị nhân hành sự, lão phu đương nhiên đã rõ ràng, võ công gia giáo của nó ta biết rõ như lòng bàn tay mình vậy, nếu người muốn dùng lời lừa dối lão phu, há chẳng phải ngu ngốc lắm sao?

– Đường Nghĩa cất giọng sang sảng:

– Kiều Thiên thực do Thái Dương công tử bắt giữ, nhưng hấn trúng ám khí lại là một vị cô nương đứng cạnh Trác đại hiệp phóng ra, tại hạ tuyệt không có lòng dối gạt, xin tiên bối đừng quá lời.

Vân Khiêm dựng ngược cặp chân mày rậm, ngạc nhiên:

– Cảnh Trường Khanh diệt còn có một vị cô nương? Danh tánh là gì, vóc dáng điệu bộ ra sao?

Đường Nghĩa cúi đầu nói:

– Vị cô nương đó dường như là họ Ôn, chỉ vì nàng là bằng hữu của Trác đại hiệp nên tại hạ không dám nhìn kỹ, chỉ thấy nàng như tiên giáng trần, sắc đẹp chim sa cá lặn, thực là trang quốc sắc thiên hương, hơn nữa võ công cũng cực kỳ cao minh.

Vân Khiêm lại càng quái lạ hơn, cúi đầu trầm ngâm hồi lâu đoạn nói:

– Người hãy đem tất cả mọi chuyện từ đầu tới cuối nói rõ cho ta nghe xem!

Đường Nghĩa đành hắng một tiếng liền đem tất cả mọi chuyện Kiều Thiên đưa cuốn bí kíp chế tạo Vô ảnh thần trâm ra sao, nào tới Thiên Mục Sơn rồi ẩn nấu trong quan tài như thế nào, sau đó bị Trác Trường Khanh phát giác đều nhất nhất nói ra.

Vân Khiêm chăm chú lắng nghe, nét mặt thay đổi liên tục. Lúc thì nhướng mày trợn mắt, khi lại vỗ tay lớn tiếng chửi rủa, ông cũng không ngờ Kiều Thiên lại là một kẻ xấu xa ti tiện, mất hết nhân tính đến thế.

Đường Nghĩa vừa nói dứt lời, hai mắt Vân Khiêm đã đỏ ngầu vì tức giận, râu tóc dựng ngược, gằn giọng:

– Kiều Thiên này khá lắm, thực khiến lão phu tức chết.

Vân Trung Trình lại chau mày:

– Làm sao mà Trường Khanh để lại đi cùng với cô nương họ Ôn kia? Lúc này, đệ vẫn còn lưu lại Thiên Mục Sơn không rõ có gặp nguy hiểm gì không, gia gia, hay là chúng ta...

Vân Khiêm cướp lời:

– Chí phải chí phải, hãy mau đi tiếp ứng cho Khanh hiền đệ.

Ánh mắt lão lạnh lẽo quét một lượt về phía Kiều Thiên, đoạn nói:

– Còn tên nghịch đồ thô lậu này, nếu chẳng phải hiện tại lão phu có việc, thật muốn đánh cho hắn mấy quyền cho hả tức giận!

Xâm xắm tối, xe ngựa của Vân Khiêm phụ tử đã tới Thiên Mục Sơn, cha con họ Vân vì quan tâm đến sự an nguy của Trác Trường Khanh, nên đã quên đi hiểm cảnh của Thiên Mục Sơn, hai người đều thi triển khinh công, đi thẳng lên núi.

Vì sự nguy nan của người mà quên đi hiểm cảnh của mình, đó chính là tinh thần hiệp đạo, cũng chính là bản sắc của đại trượng phu.

Sơn đạo quanh co, rừng cây bên đường rậm rạp, cây cối um tùm, hoàn toàn không có một bóng người. Người trong giang hồ đều biết trong ngọn núi này, giờ đây nơi nơi đều là cạm bẫy, xú xức ẩn giấu nguy cơ, nhưng xem thoáng thì vẫn như ngày thường, tuyệt không có chút nào kỳ dị cả, cha con họ Vân tuy biết Trác Trường Khanh nhất định đang ở đây, nhưng núi cao rừng sâu không biết phải tìm ở nơi nào?

Ánh thái dương đã tắt, mây mù cuộn cuộn đổ về, cỏ cây hoa lá đều một màu xanh thẫm.

Rừng cây yên tĩnh không một tiếng động, trên bình nguyên không một bóng người, bỗng trong khu rừng rậm vọng ra một tiếng than buồn bã, một giọng nói trong trẻo, dịu dàng, mơ hồ vọng ra.

– Trời đã tối rồi, sao thời gian trôi qua nhanh thế?

Giọng nói u oán, ngữ điệu chậm rãi khiến cho một câu nói bình thường như thế bỗng biến thành một lời hát êm tai.

Tiếng vọng nhỏ dần rồi tắt hẳn, không gian lại trở về với sự yên lặng tĩnh mịch vốn có, hồi lâu sau lại có tiếng thở than khẽ vang lên:

– Trời thật đã tối hẳn rồi, trời tối mau quá.

Lời nói đã chìm hẳn vào sự yên tĩnh của vạn vật.

Sau đó, giọng nói dịu dàng, trong trẻo kia lại vang lên:

– Huynh đã đói chưa? Huynh xem, muối thật vụng về, đồ đã mang về rồi mà còn chưa làm cho huynh ăn.

Tiếp theo tiếng nói, Ôn Cần vừa nở nụ cười tươi như hoa, ung dung thong thả bước từ trong rừng ra, một tay nàng khẽ vén mớ tóc mây, tay kia cầm cái làn bằng trúc, tuy trên mặt thoáng nụ cười, nhưng làn thu ba vẫn ẩn hiện nét u sầu.

Nàng khẽ cúi người, nhẹ nhàng đặt chiếc làn trúc xuống đám cỏ mềm mại như tơ, mở nắp lấy từ trong đó ra một vuông lụa mềm, đoạn trải ra đất.

Sau đó, nàng phát hiện ra sau lưng có một bóng người cao lớn đang từ từ tiến tới, trong cảnh tranh tối tranh sáng, bóng đó nhập nhòa vào sắc xanh thẫm của rừng cây.

Nàng không quay đầu lại cũng chẳng hỏi han gì.

Nàng chỉ khẽ chớp mắt nói:

– Cơm chưa làm xong huynh đã đến rồi, thật ghét quá đi.

Chợt liếc thấy bóng người đằng sau cất cao tay hữu vũ xuống đầu nàng.

Phong thanh vù vù, trong chưởng thức hàm súc nội lực kinh người, Ôn Cần kinh hoàng nghĩ thầm:

– Chẳng lẽ không phải Trường Khanh?

Bèn quát lớn:

– Ai đó?

Nàng đứng bật lên, xoay người phóng ra một chưởng nhanh như chớp giạt, chỉ thấy chưởng của người kia nghênh tiếp chưởng của nàng, “bộp”

một tiếng, hai chưởng chạm nhau. Ôn Cần cảm thấy bao nhiêu nội lực trong chưởng của nàng đều tan tác biến đâu mất hết.

Trong cùng chớp mắt, nàng giật thót mình, ngược mắt nhìn thì thấy Trác Trường Khanh đang đứng sừng sững, vẻ mặt cứng nhắc, lạnh lùng nói:

– Người đang nói ai đáng ghét?

Còn chưa dứt lời, chàng đã bật cười ha hả.

Tiếng cười mỗi lúc một lớn, Ôn Cần “ồ” một tiếng trách yêu:

– Huynh chẳng những đáng ghét mà còn xấu xa nữa!

Lại thấy Trác Trường Khanh cười lăn cười bò ra rồi.

Ôn Cần bĩu môi, đẩy chàng ra xa nói:

– Nếu huynh không đứng xa xa một chút thì muội sẽ không làm cho huynh ăn đậu.

Trác Trường Khanh gục gặc đầu, cười nói:

– Được được, huynh sẽ đứng xa một chút.

– Thế mới dễ thương chứ.

Nàng cười vui vẻ, quay người đi vài bước bỗng quay lại bật cười.

Trác Trường Khanh đứng ngăn người ra ngắm nàng, vóc dáng mảnh mai, xinh xinh, mái tóc xoã dài bành bồng như mây, tóc mây sợi vắn sợi dài thả xuôi trên khuôn mặt trái xoan, nước da trắng hồng, môi mọng đỏ tươi.

Trác Trường Khanh chợt thấy một cảm giác ấm áp tràn ngập lòng mình, chàng buột miệng hỏi:

– Làm xong chưa?

Ôn Cần liếc mắt cười nói:

– Làm thì xong từ lâu rồi, nhưng muội phải phạt, cho huynh đợi đã!

Trác Trường Khanh vờ nhăn mặt

– Huynh không đợi được nữa rồi.

Ôn Cần cười khanh khách:

– Trông bộ dạng của huynh kìa, thôi được, hôm nay tha cho huynh một lần, mau tới ăn thôi!

Trác Trường Khanh bước mau tới, ngồi phịch xuống cạnh Ôn Cần, Ôn Cần gấp một miếng thịt gà lên cho chàng. Chàng há miệng đón lấy rồi nhai nuốt ngon lành, Ôn Cần nghiêng đầu nói:

– Huynh ăn đi, có ngon không?

Trác Trường Khanh cười nói:

– Muội gấp cho huynh một miếng nữa đi, miếng nhỏ như thế này, huynh còn chưa nhận kịp mùi vị nó thế nào nữa.

Ôn Cần bật cười:

– Đáng ghét!

Vừa dứt lời thì nàng cũng bật cười khanh khách. Cả hai người đã gặp nhau trong tình huống trở trêu của số phận, thân thế cô độc, nhưng giờ đây đôi bên đều cười vang vui vẻ, sự tịch mịch cô khổ từ nhỏ tới giờ tựa hồ biến mất dần đi trong tiếng cười.

Cười vang hồi lâu, chợt văng vẳng một tiếng đé gáy đâu đây, tiếng trùng kêu như khoan vào màn đêm đen đặc, vô hình trung khoan vào lòng họ một mũi khoan nhức nhối. Hai người chợt im bật, cả hai cùng ngẩn người ra nhìn nhau, rất lâu rất lâu, Ôn Cần thở dài náo ruột.

– Trời mỗi lúc một khuya rồi.

Trác Trường Khanh bất giác ngẩng mặt nhìn trời, vầng trăng sáng đã treo lên đầu núi, chàng buột miệng:

– Trăng đêm nay đẹp quá!

Ôn Cần chậm chậm nói:

– Không rõ... không rõ Ôn Như Ngọc... bà ta đã đi chưa.

– E rằng còn chưa đi đâu, hiện tại... hiện giờ còn sớm mà!

Ôn Cần lẩm bẩm một mình:

– Nhưng có lẽ bà ta đã đi rồi, bà ấy luôn là như thế.

Chợt nàng nhắm nghiền cặp mắt, hai hàng lệ châu sáng lóng lánh dưới ánh trăng trào ra khỏi mi mắt, lăn theo gò má xinh xắn của nàng mà lã chã tuôn rơi.

Trong nhất thời, hai người chìm vào trầm tư mặc tưởng, tiếng cười vang ban nãy đã nhường chỗ cho sự im lặng âu sầu.

Họ tuy muốn lấy tiếng hoan tiếu mà lừa dối mình, nhưng thủy chung tiếng cười hoan lạc cũng không che khuất được hiện thực tàn khốc, vì đêm nay, chính là đêm quyết định vận mệnh của cả hai người.

Đối mặt với cừu thù có võ công quán tuyệt thiên hạ, hai người không tin mình sẽ nắm chắc phần thắng, mà hậu quả là cái gì thì họ cũng đã biết rõ.

Trác Trường Khanh khẽ ôm lấy bờ vai nàng, chỉ thấy Ôn Cần từ từ ngẩng lên nhìn chàng nói:

– Trường Khanh, huynh có thể nói cho muội hay vì sao sự hội ngộ bao giờ cũng ngắn hơn biệt ly.

Rừng núi mờ ảo dưới ánh trăng mờ lung, Trác Trường Khanh cũng ngậm tự hỏi: vì sao hội ngộ luôn ngắn ngủi hơn chia ly, vì sao... vì sao...

Chàng lập đi lập lại hai câu nói trên, lại thấy một nỗi buồn thâm lặng, len lén dâng trào, tuôn chảy liên miên bất tuyệt.

Ôn Cần khẽ đưa tay lau nước mắt, cười gượng, khẽ nói:

– Thời khắc này ngày mai, không biết huynh và muội đang ở đâu nhỉ?

Trác Trường Khanh cúi đầu yên lặng.

Ôn Cần lại nói:

– Khi nãy, lúc huynh đánh muội một chưởng, muội còn cho rằng, đó là Ngọc Lan Tất Tứ, nào ngờ huynh thoát trông thì hơi có vẻ khờ khạo ngốc nghếch, kỳ thực cũng không đến nỗi ngốc lắm!

Trác Trường Khanh vẫn cúi đầu không nói, nàng lại tiếp:

– Buồn cười nhất là bộ dạng si khờ của Ngọc Lan Tất Tứ. Lúc đó, muội chỉ muốn cười phá lên, nhưng cuối cùng cũng nhịn được.

Nàng che miệng cười mấy tiếng, tiếng cười nhạt nhẽo vô vị.

Trác Trường Khanh cơ hồ như chẳng nghe chẳng thấy gì cả.

Ôn Cần xuất thần nhìn chàng hồi lâu, đột nhiên thở dài buồn bã, nặng nề:

– Lẽ nào huynh không thể nói chuyện với muội một lát được sao? Lẽ nào huynh không đem tất cả những phiền não chất chứa mà quẳng hết đi, lẽ nào... lẽ nào...

Tiếp đó là tiếng nắc nghẹn ngào, lệ châu đã chã tuôn rơi.

* * *

Nhắc đến cha con họ Vân, hai người phụ tử đã lòng sục khắp các nơi trên núi, chỉ thấy trăng mỗi lúc một lên cao, sơn phong càng lạnh lẽo hơn, Đa Tỷ Thân Kiếm Vân Khiêm lại càng nóng nảy hơn, chau mày nói:

– Trung Trình, trong Thiên Mục Sơn này sao vẫn im ắng thế hử, thật là quái lạ!

Ông ngưng lại một hồi rồi tiếp:

– Tốt nhất là chúng ta phân ra hai ngã đi tìm Trác Trường Khanh, chờ tới lúc bóng nguyệt treo trên đỉnh núi chính, chúng ta sẽ quay lại đây, nếu như gặp được Trường Khanh thì kéo cả nó tới đây luôn.

Vân Trung Trình trầm ngâm:

– Thân cô thế cô, nếu gặp phải địch nhân...

Đa Tỷ Thần Kiếm trợn tròn mắt, giọng bức tức:

– Người coi gia gia đã già quá, chẳng còn chỗ dụng nữa hử.

Vân Trung Trình cúi đầu không dám nói tiếp.

Vân Khiêm lại nói:

– Người hãy nhận rõ địa hình ở đây, bây giờ hãy mau qua phía tây mà kiếm, rõ chưa!

Ông khẽ vượt chòm râu bạc rồi phóng mình về hướng đông mà đi. Vân Trung Trình thở dài một tiếng, quan sát tứ phía một lượt, chậm chậm cất bước, bước đi vài bước lại không an tâm, quay đầu lại nhìn, nhưng bóng dáng của gia gia ông đã biến mất trong núi rồi.

Hoang Sơn tịch mặc, gió thổi vù vù, đột nhiên có tiếng người lao xao vọng lại từ khúc quanh trên núi.

Vân Trung Trình khẽ giật mình, đảo mắt tứ phía thì thấy một gốc cổ thụ ngàn năm bên cạnh, cành lá sum xuê, thân cây có nhiều nơi đã chai cứng thành những mấu gồ lớn.

Vân Trung Trình vừa liếc sơ qua bèn chẳng chút chậm trễ lướt ngang tới trèo lên một cành cây chìa ra ngoài, lá cây sum xuê. Nhân nghĩa kiếm khách vang danh khắp Giang Nam, võ công đương nhiên chẳng phải tầm thường, nhưng hành sự vô cùng thận trọng, ngộ sự thì quyết đoán cơ trí, đó

chính là những nhân tố chủ yếu khiến ông thành danh nơi giang hồ.

Trong nháy mắt ông đã ẩn kỹ trong tàng cây, lúc này đã thấy xuất hiện hai hoàng y thiếu niên mặt mũi dung mạo thẩm hại, thần khí nhợt nhạt, một gã trong đó thần thái đã xanh xám, mắt nhìn xuống đất, luôn miệng thở dài sườn sượt, người kia vịn tay vào vai hắn, nặng nề nói:

– Người khó chịu cái gì, sự tình đã xảy ra như thế khó chịu cũng chẳng ích chi, hơn nữa ta tin rằng, Ôn Như Ngọc đã nói là sau khi hoàn thành việc này, thì mục sẽ nhất định giải khai huyết đạo cho chúng ta, mục sẽ không bội tín đâu, đợi thêm lát nữa, chúng ta hãy tới toà cổ miếu kia...

Gã kia lại thở dài ngắc đầu nói:

Dù mục quái bà có giải huyết cho chúng ta, chỉ sợ chúng ta cũng chẳng sống được lâu nữa.

Gã lại cúi đầu nói:

– Tội hành thích sư phụ, là tội thiên hạ khó dung, ngày sau chỉ sợ không biết bao nhiêu người sẽ tới... Ôi... Đạt Nhân, huynh thử nói xem?

Thiết Đạt Nhân xì một tiếng, cười nhạt:

– Sai rồi!

Thạch Bình than:

– Hoàn toàn không sai, tôi giết sư phụ... ôi, hoàn toàn không sai.

– Tây Thi và Phù Sai, chẳng phải đã sát phu, sát phụ cũng là một tội ác? Nhưng thiên hạ không ai nói rằng, Tây Thi dâm ác, mà nói rằng, nàng trinh thiện, đó là vì sao người có rõ không?

Thạch Bình ngơ ngơ ngác ngác:

– Nhưng...

Thiết Đạt Nhân tựa người vào cây cổ thụ, tiếp:

– Huynh cảm thấy kỳ quái làm sao mà đầu óc của đệ có lúc lại dần dần đến thế, Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm ác danh xưa nay, chúng ta chỉ cần thêm mấy lời giả dối, người trong võ lâm chỉ biết ta đại nghĩa diệt thân, sợ khoa trương tán thưởng không ngớt chứ làm sao lại bất lợi được?

Thạch Bình cúi đầu trầm ngâm, nói:

– Nhưng...

Hắn đảo mắt nhìn Thiết Đạt Nhân, đoạn bật cười ha hả nói:

– Tuyệt diệu, tuyệt diệu...

Cả hai cùng cười khoái trá, Vân Trung Trình ẩn mình trên tàn cây vô cùng phần nộ, dựng ngược cặp mày rậm, chân tay run bần bật cơ hồ không ngăn được ý muốn, nhảy xuống dạy cho hai kẻ ác đồ bất nhân bất nghĩa kia một bài học cho hả giận.

Đột nhiên, trên sơn đạo đối diện thấp thoáng một bóng người, Vân Trung Trình vừa đưa mắt nhìn thì không khỏi giật mình:

– Ma đầu Ôn Như Ngọc cũng tới rồi.

Tiếng cười ha hả của hai gã Thiết, Thạch còn chưa dứt, thân hình khô quắt của Ôn Như Ngọc như một bóng ma chập chờn bay tới.

Vân Trung Trình tim đập thình thịch, bàn tay ướt đẫm mồ hôi lạnh, ông cũng không biết mình đang lo lắng điều gì nữa, tất cả mọi suy nghĩ đều hỗn loạn mơ hồ.

Tiếng cười chợt im bật, gió thổi qua khiến lá rì rào bất tuyệt, đã nghe Ôn Như Ngọc cười khàn khàn:

– Các người đã làm xong việc chưa, hử?

Thiết, Thạch cùng đồng thanh:

– Xong rồi...

Ôn Như Ngọc cất tiếng cười quái dị:

– Tốt lắm!

Vừa nói, cước bộ vẫn không ngừng, thân hình cùng theo gió phiêu phiêu bay về phía hẻm núi.

Thiết Đạt Nhân và Thạch Bình cùng nhìn nhau, không nhận được đồng thanh hét lên:

– Ôn lão tiên bối!

Ôn Như Ngọc quay người rít lên:

– Chuyện gì?

Thiết Đạt Nhân cúi đầu nói:

– Chúng tiểu nhân trúng phải Thất tuyệt trùng thư, lúc này đã quá một ngày rồi!

Ôn Như Ngọc lạnh lẽo:

– Còn hơn hai ngày nữa để sống...

Thiết Đạt Nhân mặt mày tái xám, thất thanh:

– Chúng tiểu nhân đã tuân mệnh lão tiên bối, đem độc... đem độc cho vào chén trà của gia sư, hơn nữa chính mắt trông thấy lão uống cạn, chỉ mong lão tiên bối...

Ôn Như Ngọc cười nhạt:

– Tuân mệnh? Hừm, ai kêu ngươi hạ độc?

Thạch Bình thất sắc:

– Lão tiên bối....

Ôn Như Ngọc lạnh lùng nói:

– Người hãy nhớ kỹ lại một lần nữa lời ta nói đêm qua, ta đã bảo các người làm cái gì?

Thạch Bình đáp ứng:

– Nhưng... nhưng...

Đoạn cú đầu không nói.

Ôn Như Ngọc cười khẩy:

– Đêm qua, ta chỉ vứt gói độc được ra đất, đúng không?

Thiết Đạt Nhân ngập ngừng.

– Nhưng lão tiên bối lại nói...

Ôn Như Ngọc trừng mắt:

– Ta nói cái gì?

– Lão tiên bối nói: gói độc được này không màu sắc không mùi vị, có thể bỏ vào trà, rượu, canh, hơn nữa...

Gã ngập ngừng không nói tiếp được nữa.

– Ôn Như Ngọc lại cười khẩy:

– Tư chất nhà người quả nhiên phi phàm, trí nhớ cũng khá, ta nói gì ra, người cũng nhớ như ta, thế thì... ta có kêu người hạ độc Doãn Phàm không?

Hai gã nhìn nhau, đoạn cùng quỳ sụp xuống. Thiết Đạt Nhân nói:

– Chúng tiểu nhân còn vụng dại không biết tiến thoái, chỉ mong lão tiên bối nương tay, cứu lấy mạng tiểu nhân.

Ôn Như Ngọc lạnh lẽo nói:

– Ta hoàn toàn không kêu người hạ độc chứ?

Thiết Đạt Nhân dập đầu nói:

– Lão tiên bối hoàn toàn không nói đến một tiếng hạ độc.

Ôn Như Ngọc chậm rãi:

– Ta còn chưa kêu người hạ độc thì làm sao đáp ứng giải huyết cho các người được.

Thiết Đạt Nhân lại nói:

– Lão tiên bối tuy chưa nói, nhưng...

Ôn Như Ngọc đột nhiên bật cười ha hả, tiếng cười như trăm ngàn mũi kim xoáy vào tai, trong tiếng cười lại ẩn chứa đầy ý khinh bỉ, Vân Trung Trình đang ẩn thân trên tàng cây không khỏi than thầm, lại nghe Ôn Như Ngọc tiếng cười đột nhiên tắt lịm, thông thả nói:

– Thất tuyệt trùng thư, thất truyền hơn trăm năm, đương nhiên chỉ có một người biết sử dụng, người này đương nhiên là ta rồi! Cũng chỉ có một người có thể giải được, các người có biết là ai không?

Hai gã Thiết, Thạch ngạc nhiên:

– Đương nhiên cũng là lão tiên bối rồi.

Ôn Như Ngọc cười hắc hắc:

– Sai rồi sai rồi, khắp gầm trời này, người duy nhất có thể giải khai Thất tuyệt trùng thư, lại chẳng phải là ta.

Thiết Đạt Nhân hấp tấp hỏi:

– Là ai?

Ôn Như Ngọc lạnh lùng nói:

– Người này đã bị các người hạ độc chết rồi!

Lời mỵ nói ra như sét đánh ngang tai, hai gã Thiết, Thạch mặt mày xám

ngoét, chờ đợi hồi lâu, nhưng vẫn còn bám víu lấy một tia hy vọng, cầu van:

– Lão tiên bối... chúng tiểu nhân...

Ôn Như Ngọc cười khẩy:

– Các người cho rằng, ta dối gạt các người sao?

Thiết Đạt Nhân hạ giọng:

– Vãn bối không dám, nhưng...

– Năm xưa, ta đoạt được cuốn bí kíp Thất tuyệt trùng thư, tất cả có hai cuốn, cuốn thượng là luyện công tâm pháp, cuốn hạ ngoài cách giải ra còn có một bí lục về luyện độn, khi đó ta...

Mụ ngẩng lên nhìn trời, ánh mắt bỗng loé lên, ẩn hiện một nỗi buồn xa xăm, tuy chỉ thoáng qua, nhưng cũng khiến người ta thấy được sự bí ẩn nằm nào của mụ.

Khi thoáng xa xăm này đã qua, gương mặt mụ lại trở về với vẻ lãnh đạm cố hữu, mụ tiếp:

– Khi đó, ta hoàn toàn cho rằng, sư phụ các người là một quân tử, nên không đề phòng, cảnh giác lão, ngờ đâu...

Mụ dừng lời, vẻ mặt lãnh đạm như phủ một lớp giá băng:

– Ngờ đâu lão tuy mặt người mà lòng lang dạ thú, thừa cơ hội ta bế quan luyện Thất tuyệt trùng thư, đã lấy cắp một số bảo vật cùng cuốn hạ trốn mất.

Cho tới lúc này, Vân Trung Trình mới biết giữa Ôn Như Ngọc và Doãn Phàm đã xảy ra một sự kiện như vậy. Ông tuy đã ngấm ngấm phòng bị, không dám thở mạnh, nhưng không ngăn được tiếng tim đập thành thịch cùng mồ hôi lạnh túa ra ròng ròng, vì ông biết rõ rằng, nếu để lộ hành tung của mình thì kết cục sẽ vô cùng thảm hại.

Trời đã rất khuya, ông không còn nhìn rõ dung mạo của Ôn Như Ngọc nữa rồi, nhưng lại nghe thấy những nỗi bi thương ai oán, thống khổ ẩn chứa trong lời nói của mụ, khi nghe thấy những điều này Vân Trung Trình cảm thấy quái lạ vô cùng.

Hai gã Thiết Thạch phủ phục dưới đất, nghe thấy Ôn Như Ngọc kể chuyện dĩ vãng, cả hai ngơ ngác nhìn nhau, lại nghe Ôn Như Ngọc cất tiếng cười như ma hồn quỷ khóc, nói:

– Doãn Phàm ơi Doãn Phàm, ta luôn thương hại mi, để cho người khỏi cô tịch trên con đường về dưới cửu tuyền, hai tên đồ đệ khả ái của mi, sẽ lập tức đi hộ tống ngay thôi.

Thoáng một cái, bóng hình khô quắt của mụ đã khuất sau hẻm núi. Thạch Bình nắm chặt song quyền, đứng bật dậy, dõm bước đuổi theo mụ, Thiết Đạt Nhân nhanh tay kéo gã lại.

Chỉ nghe Thiết Đạt Nhân hạ giọng:

– Người muốn làm gì vậy? Bọn ta đâu phải địch thủ của Ôn ma đầu.

Thạch Bình trợn trừng hai mắt, rít lên:

– Dù không là địch thủ của mụ, ta cũng phải liều chết với mụ một phen, nếu...

Thiết Đạt Nhân bỗng cười hì hì:

– Người tưởng rằng, chúng ta không còn đường sống sao?

Thạch Bình ngơ ngác:

– Chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Thiết Đạt Nhân đưa tay phủi bụi ở đầu gối, mặt lộ vẻ vô cùng đắc ý:

– Người hãy nghĩ kỹ đi, chẳng những chúng ta sống, mà còn vang danh thiên hạ nữa.

Thạch Bình ngớ người, ngay cả Vân Trung Trình cũng cảm thấy khó hiểu, chỉ thấy Thiết Đạt Nhân búng tay “chóc” một tiếng, cười nói:

– Phần sau của bí kíp đương nhiên có cách giải, chúng ta hãy gấp quay về, tìm cho ra cuốn bí kíp, như thế thì chúng ta...

Hắn còn chưa nói xong, Thạch Bình đã mừng quá hét lên:

– Huynh quả là thông minh tuyệt đỉnh, tâm trí vô cùng linh xảo, đệ lấy làm bái phục, bái phục. Nhưng cuốn bí kíp kia dấu ở chỗ nào, chẳng lẽ huynh đã biết rồi sao?

Thiết Đạt Nhân bật cười khoái trá, tiếng cười đột nhiên im bật, ánh mắt soi mói Thạch Bình mấy lượt, gã từ từ nói:

– Tam đệ, chúng ta sống với nhau từ nhỏ, giao tình có thể coi là sâu sắc, thế nhưng ta còn cảm giác đệ có chút cuồng ngạo, một số việc tự ý làm một mình, căn bản là không thêm đếm xỉa gì tới sư huynh của ngươi.

Thạch Bình đảo mắt cười nịnh:

– Tiểu đệ vẫn còn nhỏ, có nhiều chuyện phải cậy nhờ sư huynh chỉ giáo tận kẽ.

Thiết Đạt Nhân cười khẩy:

– Điều đó là tất nhiên, nhưng... nhưng vài năm sau, ngươi không còn nhỏ nữa...

Thạch Bình liền vội nói:

– Sau này, đệ cũng phải kính trọng sư huynh hơn nữa. Lại cũng không dám có sự gì phiền lòng huynh.

Vân Trung Trình ẩn mình trên cây, nghe thế cũng không khỏi than thở, huynh đệ hai gã này chẳng những gian trá với thế nhân, mà đến cả huynh đệ của mình cũng không từ một thủ đoạn nào.

Đã nghe Thiết Đạt Nhân cười hi hi:

– Bọn ta tình như huynh đệ, cũng chẳng nên nói kính trọng, hay không kính trọng, chỉ cần ngày sau, người còn nhớ ân này của ta mà thôi.

Thạch Bình gật đầu lia lịa:

– Đương nhiên, đại ân đại đức của sư huynh, tiểu đệ nào dám quên.

Thiết Đạt Nhân lại cười nói:

– Kỳ thực cuốn bí kíp mà sư phụ cất giấu ở đâu ta biết rõ, chỉ là bình nhật người không lưu ý mà thôi.

Bỗng một tiếng cười nhạt vang lên, một giọng nói lạnh lạnh truyền từ trên tàng cây đối diện xuống:

– Ta cất giấu ở đâu?

Thiết Đạt Nhân toàn thân run bần bật như bị sét đánh.

Thạch Bình hốt hoảng nhìn quanh, xê ngang hai trượng lao vút đi.

Thiết Đạt Nhân quỳ sụp ngay xuống.

Chỉ thấy một bóng đen hiện ra cùng tiếng cười lạnh lẽo từ đằng sau cây cổ thụ phía đối diện. Thạch Bình vừa chạy được mấy trượng, thoáng một cái bóng người đã sừng sững trước mặt gã, lạnh lùng quát:

– Người còn muốn chạy đâu?

Thạch Bình rú lên một tiếng thê thảm, thoái lui liền mấy bước, ngã lăn ra đất giãy đành đạch đoạn sóng sượt nằm yên bất động.

Vân Trung Trình đưa mắt nhìn thì thấy dưới ánh trăng vàng một lão nhân ăn mặc kiểu đạo sĩ, thần thái tiêu dao tự tại, bước qua thi thể Thạch Bình từng bước từng bước tiến lại phía Thiết Đạt Nhân.

Thiết Đạt Nhân quỳ mọp dưới đất luôn miệng nói:

– Đệ tử đáng chết, đệ tử đáng chết.

Doãn Phàm đứng yên bất động hồi lâu, ánh mắt lạnh lẽo bỗng có vài tia hiền từ:

– Người tuy tâm tính thập phần ác hiểm, nhưng lại không có khả năng thực hiện điều đó, người để gói mê dược vào chung trà của ta, ta đủ ngầm biết rõ từ trước rồi, chỉ là ta không rõ tại sao người làm thế, nên làm như không biết, lại nhân lúc hai người không lưu ý, ta đã đánh tráo bình trà khác, đoạn uống trước mặt người.

Thiết Đạt Nhân thủy chung vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn, Doãn Phàm lại tiếp:

– Sớm nay, ta thấy các người đứng ngoài tần ngần hồi lâu mà không dám vào, sau lại hấp tấp bỏ đi, ta bèn theo sát hai người, mới rồi các người nói chuyện với Ôn Như Ngọc, ta cũng đã nghe hết cả rồi.

Vân Trung Trình than thầm:

– Doãn Phàm quả là lợi hại, lão này thật đáng sợ, lão còn độc hơn cả độc trùng mãnh thú, trời xanh làm sao có thể để hấn ung dung mãi trên thế gian này?

Vừa nghĩ đến đó, bỗng lòng hiệp nghĩa trong lòng ông nổi lên, đang ngầm suy tính làm sao có thể trừ cái hại này cho thế gian, ngờ đâu ánh mắt chạm phải một bóng hình đang phấp phới từ xa chuyển tới, bóng đó cất giọng lạnh lùng:

– Doãn Phàm, người làm như vậy, há chẳng phải bất công lắm sao.

Bóng đó phát tay phóng ra một đạo ngân quang, phong thanh rít lên chói tai, kích thẳng tới thân hình Thiết Đạt Nhân.

Thiết Đạt Nhân rú lên thê thiết, lăn mấy vòng trên mặt đất, lăn tới cạnh

thân xác lạnh ngắt của Thạch Bình, huynh đệ hai gã, rốt cục cũng táng mạng tại một chỗ.

Doãn Phàm kinh hoàng quay phắt người lại, đã thấy Ôn Như Ngọc đang tiến tới, mặt cắt giọng lạnh lùng, tiếp:

– Cả hai gã cùng hiểm độc như nhau, làm sao có thể để chúng rời xa nhau được, ta bình sinh vốn không quen thấy sự bất bình, nên đã thay người mà trừ khử hai tên ác đồ.

Doãn Phàm đảo mắt, sắc mặt thay đổi liên tục, chợt mỉm cười nói:

– Tốt lắm tốt lắm, ta cũng đang có ý này, những tên phản đồ này lưu lại trên thế gian cũng vô dụng.

Ôn Như Ngọc hừ một tiếng, mắt chăm chăm nhìn lão.

Chỉ thấy nụ cười trên mặt gã càng lúc càng rạng rỡ, lão dịu dàng:

– Như Ngọc, nhiều năm không gặp, không ngờ muội vẫn như xưa...

Lão cúi đầu thở dài một tiếng:

– Mấy năm gần đây... ôi, huynh đã già đi nhiều quá rồi.

Ôn Như Ngọc lại hừ một tiếng, vẫn chăm chăm nhìn lão không chớp mắt.

Doãn Phàm thông thả đưa tay vuốt nhẹ chòm râu, ánh mắt xa xăm.

– Thời khắc trôi qua không đợi người, tuổi hoa niên không trở lại nữa, mỗi lần huynh nhớ tới quang cảnh năm xưa huynh muội gặp nhau, bèn cảm thấy sâu hoài không thôi. Như Ngọc, muội còn nhớ cảnh tượng chúng ta ngồi dưới bóng cây trên đỉnh núi cùng cất chén chúc trường sinh... Ôi! huynh không chỉ một lần suy nghĩ rằng, kiếp nhân sinh thoáng qua như gió thổi, hạnh phúc đời người như sương buổi sớm, chỉ trong thoáng chốc là đã tan biến vào hư vô, ôi! Đây chính là gặp nhau chi bằng chẳng

gặp... Ôi, Như Ngọc, muội xem có phải không?

Lão đảo mắt, chỉ thấy Ôn Như Ngọc vẫn đang lạnh lùng nhìn mình, lão chợt thở dài sườn sượt, thì thầm:

– Tình này xin ghi vào ký ức, duyên phận này hẹn lại... kiếp... sau...

Ôn Như Ngọc bỗng cười khẩy:

– Nếu những lời này người nói cho ta nghe từ nhiều năm trước, có lẽ ta...

Mụ mím chặt môi, hừ mấy tiếng liên.

Doãn Phàm lại than thở:

– Tuổi xuân tuy đã đi qua, tình này mãi không đổi thay, lẽ nào ngày nay, lại có gì khác với ngày xưa...

Ôn Như Ngọc cười khẩy:

– Người nói mấy lời đường mật này cho người khác nghe có lẽ còn lừa gạt được, riêng ta nghĩ đã nhàm quá rồi.

Doãn Phàm đỡ người ra, ánh mắt láo liên, đảo qua đảo lại, cuối cùng cười gượng cất giọng hòa hoãn:

– Như Ngọc, huynh biết muội ắt hẳn có nhiều hiểu lầm đáng tiếc, nhưng huynh...

Ôn Như Ngọc bỗng rít lên:

– Người câm miệng lại...

Mụ nặng nề cúi đầu xuống, tựa hồ đang thầm than cho thân phận, đoạn ngẩng cao đầu nói:

– Đúng như người đã nói, tuổi xuân đã qua đi, ta đã già rồi, già rồi...

Mục quang trầm trọng, lại đột nhiên bật cười quái dị, tiếng cười đình tại

nhức óc, ẩn chứa đầy nỗi bi ai.

Doãn Phàm tăng bốc:

– Muội chưa già, chỉ là...

Ôn Như Ngọc cười điên dại nói tiếp:

– Già rồi thành tinh, ta không mắc lừa ngươi nữa đâu, cho tới lúc này ngươi còn tưởng là ngươi sáng suốt lắm sao, ngươi lại không biết là ta còn sáng suốt hơn ngươi gấp vạn lần.

Doãn Phàm đặt hắng một tiếng:

– Sự thông minh tài trí của muội là thiên hạ vô song, huynh...

Lời tăng bốc nịnh nọt của lão, Ôn Như Ngọc chẳng thèm đếm xỉa tới, mụ cắt lời:

– Ta đã biết trước hai gã xuẩn tài kia nhất định không hạ độc được ngươi, cũng đoán định ngươi sẽ theo chúng đến Thiên Mục sơn, quả nhiên không sai một ly.

Mụ cười điên dại mấy tiếng, lại tiếp:

– Trước đây, mọi việc ta đều không thoát khỏi sự tính toán của ngươi, nhưng hiện giờ... ha ha ha

Doãn Phàm cố ý thở dài nãy nê, cúi đầu không nói, nhưng ánh mắt loé lên, lòng đang suy tính kế thoát thân.

Ôn Như Ngọc cười nhạt:

– Ngươi đang tính kế thoát thân hử? Mấy năm nay, ta vẫn luôn khổ luyện khinh công, nếu không tin, ngươi thử xem khác biệt.

Doãn Phàm kinh ngạc vô cùng, nhưng trong lúc suy tính lại bỗng nảy ra một ý:

"Mụ ta vẫn khổ luyện khinh công, công phu khác nhất định kém sút nhiều, nếu ta toàn lực liều một phen, may ra..."

Ôn Như Ngọc lại cười nhạt:

– Người chẳng cần phải tính toán liều chết làm chi, nếu luận về võ công, người hoàn toàn chẳng phải là đối thủ của ta, đừng nói gì nhiều, chỉ cần lĩnh hội được thủ pháp Thất tuyệt trùng thư cũng đủ khiến người thảm bại, nếu không thể... hừ hừ, người chưa tin, cũng có thể thử cho biết.

Doãn Phàm ngẩng đầu ngơ ngác, cuối cùng thở dài nói:

– Mấy năm gần đây, huynh muốn gặp muội một lần, đâu có lý gì có ý thoát thân, lại càng không muốn động thủ với muội, Như Ngọc, muội nghĩ thế là quá hồ đồ rồi đó!

Ôn Như Ngọc cười lớn:

– Ta quá hồ đồ đó... ha ha, người đang tính gì, tự người cũng biết đó!

– Huynh đang nghĩ đến phong ba trong giang hồ dữ dội ghê gớm, huynh muội tuổi tác đều đã lớn rồi, chi bằng sớm tìm một nơi thanh tịnh, sống nốt những ngày cuối đời thì hơn.

Lời lão nói chẳng những dịu dàng mà còn rất êm tai, Ôn Như Ngọc từ từ khép hờ hai mắt lại, tựa hồ đã bị hấp mê hoặc mây phân rồi.

Doãn Phàm đảo mắt, khóe miệng nở nụ cười đắc ý, cất giọng đường mật:

– Như Ngọc, muội hãy nghĩ xem, muội và huynh cả đời bôn tẩu giang hồ, cho tới bây giờ, lưu lại được gì nhiều đâu... Ôi, ngoài việc trong lòng muội còn có huynh, trong tâm trí huynh còn có muội...

Nói tới đây, lão tựa hồ tình cảm quá kích động, nghẹn lời đưa tay lên chậm chậm mí mắt, cúi đầu thở dài.

Nào ngờ Ôn Như Ngọc bỗng bật cười man dại:

– Lòng người có ta, lòng ta có người... ha ha, ha ha, nực cười, nực cười, pha trò khéo lắm... nói thực cho người hay, từ lâu ta đã có ý không muốn sống tiếp nữa rồi, người có muốn chết theo ta không?

Doãn Phàm gượng cười:

– Như Ngọc, chết hay không bằng sống dở, muội nói như thế làm gì, huynh muội vẫn còn khoẻ mạnh lắm, chí ít cũng còn sống được mười năm, hai mươi năm nữa.

– Người không dám chết theo ta, ta không trách người, người đối với ta tuy không tốt, nhưng ta cũng không muốn giết người, ta... ta... chỉ cần người làm cho ta một việc.

Nói tới đây, giọng bà biến ra vẻ thê lương u oán, một đám mây đen kéo tới che lấp ánh trăng, màn đêm bao phủ vạn vật.

* * *

Vàng trăng thu đã bị mây đen che phủ.

Ôn Cần ngược mặt nhìn trời, đoạn nói:

– Trời đã khuya lắm rồi.

Trác Trường Khanh đưa mắt nhìn, nói:

– Toà cổ miếu kia rồi, không rõ Ôn Như Ngọc đã tới chưa.

Ôn Cần nói:

– Bà ta nói đến thì nhất định sẽ đến

Nàng đưa tay vịn nhẹ vào Trác Trường Khanh, trong thoáng chốc, hai người đã bước vào ngôi hoang tự, Phật điện trong bóng đêm đen kịt, bàn thờ, tượng Phật vẫn còn nguyên đó, đức Phật cúi đầu nhìn xuống đường

như đau đớn thay cho thế gian sầu khổ vô hạn, nhưng tâm cảnh của Trác Trường Khanh và Ôn Cần đêm nay, so với đêm qua đã cải biến, thay đổi tốt cùng.

Bóng người di động, ánh trăng mờ ảo, hai người cùng sánh vai ngồi cạnh nhau trên tấm bồ đoàn trước pho tượng Phật, trong lòng đang trào dâng hỗn loạn những hỉ, nộ, ái, ô, ai, lạc, dục, trăm mối hỗn độn, cả hai đều chẳng biết phải nói những gì nữa.

Đằng sau điện bồng có ánh đèn vàng đục hắt ra, lại xuất hiện hai bóng người mảnh mai, đổ dài theo ánh đèn trông tựa linh hồn ma quái hiện hình. Trác Trường Khanh và Ôn Cần quay đầu lại nhìn cùng thốt lên:

– Họ đã tới rồi ư?

Tiểu Linh mỉm cười buồn bã đem hai ngọn đèn lồng đặt lên trên bàn thờ, Tiểu Quỳnh nói:

– Hai người chúng tôi đã đến từ sớm, tổ cô lão nhân gia cũng sắp tới rồi.

Đoạn nàng cùng Tiểu Linh đứng khoanh tay cạnh bàn thờ không nhìn lại Ôn Cần một lần nào nữa, do đó trong đại điện chỉ văng vẳng đâu đây tiếng tim đập đều đều của bốn người, phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Một trận gió thổi vào trong điện, mang theo một chút se lạnh của gió đêm, thổi vào một chiếc lá vàng giữa thu, cùng thổi vào một bóng người, nhẹ nhàng đáp xuống.

Bốn người cùng nhìn ra, đồng thanh la hoảng:

– Là người!

Người này mỉm cười, lại là Doãn Phàm, lão cười nói:

– Không ngờ hử!

Lão buông tay cất bước, chợt quay qua nói với Trác Trường Khanh:

– Chúc mừng thế huynh, đại cừu của lệnh tôn và lệnh đường hôm nay, sắp được báo rồi.

Lão lại bước tiếp, tiến về phía bức bích họa khổng lồ khắc trên tường cạnh điện.

Trong nhất thời, Trác Trường Khanh bỗng cảm thấy nghi hoặc, xung quanh đều tĩnh mịch, một trận gió nữa thổi tới, trong điện bỗng lại có một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống, Tiểu Linh và Tiểu Quỳnh đồng thanh hô:

– Tổ cô cô tới rồi!

Trác Trường Khanh và Ôn Cần toàn thân chấn động, máu nóng bốc lên hừng hực, chỉ nghe Ôn Như Ngọc lạnh lẽo nói:

– Các người đến sớm nhỉ!

Trác Trường Khanh và Ôn Cần nhìn nhau, Ôn Như Ngọc nở nụ cười thê lương:

– Ta biết các người đang nghĩ gì, phụ cừu, không thể chờ thêm một thời một khắc nào nữa phải không?

Trác Trường Khanh ngang nhiên nói:

– Phụ mẫu đại cừu, bất cọng đãi thiên, văn bồi ngày nào không thể báo được thâm cừu này, thì ngày đó, ăn không ngon ngủ không yên.

Ôn Như Ngọc cười nhạt, tiếp:

– Cừu nhân sát hại song thân của người, hiện tại đều đứng trước mắt người, nhưng người đã từng nghĩ qua rằng, với võ công của người, hôm nay muốn báo thù, hẳn đã được chưa?

Trác Trường Khanh dựng ngược kiếm mi, cất giọng sang sảng:

– Hôm nay, tại hạ tới đây, không phải là để nghe những lời chỉ giáo của

các người, tại hạ sớm đã coi chuyện sinh tử nhẹ như lông hồng.

Ôn Như Ngọc cười nhạt:

– Có chí khí, có chí khí, nhưng cả đời ta chưa bao giờ có một lần nào chiếm phần thuận lợi hơn người khác.

Đột nhiên, mũ rút từ trong bọc ra hai ống tròn kim quang rực rỡ, lạnh lùng nói:

– Đây là hai ống Ngũ vân hồng nhật thấu tâm tâm, một có một không, ta sẽ để cho người chọn ra một ống, nếu người chọn ống có, ta sẽ thành toàn ước nguyện của người, nếu ngược lại thì... ha ha, Doãn Phàm, người hãy cầm lấy hai ống thấu tâm này đi, để hấn chọn lấy một trước!

Doãn Phàm hơi do dự, đột nhiên trong mắt thoáng qua một tia khó hiểu, chậm chạp đi về phía sau Ôn Như Ngọc, chậm chạp cầm hai ống đồng kia, chậm chạp xoay người...

Đột nhiên, lão quay phắt người lại, cùng giờ song chuông chỉ nghe hai tiếng “cạch, cạch” khẽ vang lên.

Trong tiếng vang khe khẽ lại có thêm mấy tiếng cười gằn của Doãn Phàm, ngờ đâu...

Trong hai ống Ngũ vân hồng nhật thấu tâm tâm, lại không có một mũi tâm nào phát ra, tiếng cười gằn của Doãn Phàm đột nhiên tắt lịm, nhường chỗ cho tiếng cười man dại của Ôn Như Ngọc cất lên, Doãn Phàm loạng choạng thoái lui ba bước, Ôn Như Ngọc lắc đầu:

– Sai rồi sai rồi, người lại đi sai một bước rồi, người đã rơi vào cạm bẫy của ta rồi.

Trác Trường Khanh và Ôn Cần ngạc nhiên nhìn Doãn Phàm mặt tái xanh như xác chết, Ôn Như Ngọc lại nói:

– Trong cả đời người, chưa từng làm qua một việc chính trực nào, cũng chưa từng làm một việc nào mà không có sự dối gạt trong đó, ta tuy đã có ý giết người từ lâu, nhưng hôm nay, muốn lưu lại cho người một đường sống, chỉ cần vừa rồi người đừng hành động như thế, thì ta quyết định sẽ thả người đi...

Mụ vừa nói, Doãn Phàm vừa lùi, mụ đã bám sát theo lão từng bước, dồn Doãn Phàm vào góc tường, mụ bỗng rút từ trong bọc ra hai ống tròn kim quang sáng chói, đoạn nói:

– Năm xưa, dưới ngọn Thủy Tín Hoàng Sơn, nếu không có người, ta đã không sát hại phu phụ người ta, Cần Nhi nếu không phải do người...

Mụ ngưng lại giữa chừng, đột nhiên hét lên:

– Trác Trường Khanh, qua đây mau!

Trác Trường Khanh ngạc nhiên đi tới, Ôn Như Ngọc đưa hai ống Ngũ vân hồng nhật thấu tâm trâm cho chàng mà chẳng cần quay đầu nói:

– Kẻ này chính là cừu nhân giết cha của người, người chỉ cần cầm lấy một ống châm...

Trác Trường Khanh từ từ tiếp lấy một ống, đột nhiên lại vút trả lại Ôn Như Ngọc, cất giọng sang sảng:

– Phụ mẫu thâm cừu, tuy bất cộng đái thiên, nhưng tại hạ không muốn nhắc lại chuyện cũ nữa, cũng không muốn nhờ cậy...

Chàng chưa dứt lời, Doãn Phàm thoáng một cái thi triển Bích hổ du tường, thân hình lão ma đầu dán chặt vào tường, sau vài động tác uốn éo tựa rắn bò, mũi chân điểm nhẹ vào gờ tường, thân hình đã xê ngang ba trượng.

Ôn Như Ngọc cười nhạt một tiếng rít lên:

– Người còn muốn chạy!

Mụ xoay người tung chưởng, năm đạo kim quang phóng ra nhanh như chớp giạt, mọi người quanh đó chỉ nghe phong thanh xé gió rít lên, thấy năm điểm sáng này, dưới ánh đèn vàng đục, tựa năm sợi tơ vàng bắn vọt ra đánh trên người Doãn Phàm.

Chỉ nghe “huych” một tiếng, Vạn Diệu Chân Quân Doãn Phàm với khinh công quán thế võ lâm, rốt cục cũng giống như bất kỳ một kẻ tầm thường nào, ngã huych nặng nề xuống đất.

Bụi bốc lên mù mịt, thân hình khô vữa của lão nằm yên bất động trong đám bụi đang bốc lên, tiếng cười lạnh lẽo như những làn roi quất vào tâm can cũng đột nhiên tắt lịm.

Trong cùng một khoảnh khắc này, toàn thân Ôn Như Ngọc cũng cứng đờ như tượng gỗ, nhìn thân xác của Doãn Phàm với ánh mắt thất thần, nặng nề lê bước về phía thi thể của lão đang nằm sóng sượt, gió đêm thổi tới khiến những sợi tóc trắng như cước đang rũ rượi trên mặt mụ phiêu phưởng theo chiều gió, ánh đèn vàng đục, bóng người mờ ảo mông lung, ý lạnh thấm sâu vào từng đường gân cốt.

Thời gian trôi qua vô tận, rất lâu sau Ôn Như Ngọc lại nặng nề xoay người lại, đột ngột cất giọng lạnh lẽo:

– Các người muốn báo thù, sao còn chưa động thủ?

Đoạn mụ vút hai ống Ngũ vân hồng nhật thấu tâm trâm ra đất:

– Giả như các người muốn, hãy chọn lấy một ống đi.

Ý lạnh thấm sâu vào cốt tuỷ, khiến ai nấy đều run bần bật.

* * *

Nhân Nghĩa kiếm khách Vân Trung Trình quay trở lại nơi ông và gia gia

ước định gặp lại, tứ bề tịch mịch, tĩnh lặng, gia gia ông vẫn chưa tới, lúc này ông đang vô cùng nóng lòng sốt ruột chừng như đang ngồi trên đồng than hồng.

Khi này, chính mắt ông đã thấy rất nhiều việc kỳ dị chưa từng thấy qua một lần, chính tai đã nghe rất nhiều chuyện chưa bao giờ được nghe. Điều khiến ông khó hiểu nhất lại là mấy câu nói sau cùng của Ôn Như Ngọc.

“Ta chỉ cần người làm cho ta một việc, cho đến sau khi ta chết đi, người phải bằng mọi cách nói cho Cần nhi hay, Lương Đồng Hồng là phụ thân của nó, Mạnh Như Quang lại chẳng phải là mẫu thân của nó.”

Chính mắt Vân Trung Trình thấy Doãn Phàm gật đầu đồng ý, cũng chính tai ông được nghe Ôn Như Ngọc cất giọng thê lương:

– Cần nhi thật đáng thương, nó không thể nào ngờ được cừu nhân giết phụ thân của nó lại chính là kẻ đã mang nặng đẻ đau ra nó... ta làm sao có thể nhẫn tâm nói cho nó... ta làm sao có thể nhẫn tâm nói cho nó...

Vân Trung Trình còn nhớ như in khi ông nghe đến đây, trong ông nổi lên một cảm giác bi thảm, tất cả những mối oán ân trong đó, tuy không hiểu rõ hết, nhưng ông cũng đoán được vài phần.

Ông còn nghe Ôn Như Ngọc nói với Doãn Phàm rằng:

“Lương Đồng Hồng có lỗi với ta cũng như người có lỗi với ta vậy. Hấn gạt ta, nói hấn yêu ta, nào ngờ lại chỉ là vì muốn lừa gạt đoạt lấy võ công và của cải của ta, cho tới sau khi ta biết hấn đã có vợ rồi, đương nhiên ta không bỏ qua cho hấn, tất nhiên phải giết cả hai vợ chồng hấn, nhưng khi đó trên người ta đã có giọt máu của hấn, ôi, cao xanh ơi hỡi cao xanh, vì sao mà người luôn bốn cột ta thế này!?”

Cho tới lúc này, bên tai Vân Trung Trình còn văng vẳng đâu đây câu nói cuối cùng của Ôn Như Ngọc.

Đột nhiên, ông bỗng có cảm giác đồng tình khó diễn giải thành lời với nữ ma đầu bị người đời nguyên rửa này.

Ông lẩm bẩm thầm hỏi mình:

– Tất cả những điều này phải chăng là lỗi lầm của mẹ? Bất quá mẹ chỉ là một nữ nhân xấu xí đáng thương mà thôi...

Nhưng tại sao mẹ lại tàn khóc đến vậy, giữa sự tàn khóc và đáng thương, chẳng lẽ lại tồn tại một mối liên hệ nào sao?

Nhân Nghĩa kiểm khách Vân Trung Trình nóng nảy bồn chồn, ông đi tới đi lui không biết bao nhiêu lượt. Ông đã biết Trác Trường Khanh và Ôn Cần lúc này đang tề tựu trong ngôi hoang tự có tên là Thiên Thiên tự, song chỉ mong sao phụ thân tới sớm một chút.

Vì thế, ông không khỏi lo lắng cho gia gia...

Khi Vân Khiêm quay trở lại, ông vội vàng nói mấy câu, đoạn bèn cùng với phụ thân đi kiểm ngôi phế tự Thiên Thiên, đêm vắng hoang sơn, muốn tìm một toà cổ tự tuy không phải là một việc dễ dàng, nhưng rốt cuộc cũng tìm thấy.

Phụ tử họ Vân thấy ánh đèn vàng lục từ trong ngôi cổ miếu hắt ra, do đó họ dụng toàn lực thi triển tuyệt kỹ khinh công, vội vã gấp gấp lướt tới.

Đột nhiên, họ nghe thấy một tiếng la hoảng, theo đó là một tiếng khóc nỉ non, ai oán, thống khổ vọng ra...

Cả hai vô cùng lo lắng, đâm bổ vào trong miếu.

Đa Tỷ Thân Kiêm vừa gặp mặt đã hỏi:

– Có chuyện gì xảy ra thế?

Đáp lại lời ông chỉ có tiếng khóc ai oán kia, ông đưa mắt nhìn, thì thấy dưới ánh đèn mờ lung mờ ảo, Trác Trường Khanh và Ôn Cần đang đờ

đẫn nhìn nhau, hai hồng y thiếu nữ Tiểu Quỳnh và Tiểu Linh đang phục xuống cạnh thi thể giá băng gầy gò của Ôn Như Ngọc mà cất tiếng khóc bi ai.

Tất cả bọn họ chẳng ai chú ý tới sự xuất hiện của hai cha con họ Vân, và cũng chẳng có ai ngạc nhiên hay mừng rỡ khi thấy hai người.

Trong sự tĩnh mịch im lìm như không khí một nhà mồ, bỗng nghe “soạt” một tiếng, Ôn Như Ngọc nặng nề đưa cánh tay khẳng khiu ra, một chiếc ống kim quang sáng rực rơi ra khỏi tay mụ, chậm chậm lăn tới bên chân Vân Trung Trình.

Ông cúi người nhặt nó lên, mặt biến sắc vì ông đã nhận ra đó chính là Ngũ vân hồng nhật thấu tâm trâm mà người trong giang hồ khi nghe thấy phải táng đờm kinh hồn, ông tỉ mỉ xem xét hồi lâu, mở nắp ống ra, đổ ra năm mũi trâm vàng rực. Ông không đành lòng được phải than thầm, ông biết rõ nếu Ôn Như Ngọc dùng ống trâm này hạ thủ, giờ đây trên mặt đất là người khác rồi, ông cũng biết rõ duyên cớ vì sao mụ không phát ám khí.

Trác Trường Khanh ngẩn người nhìn thi thể co quắp với ánh mắt thất thần, thi thể này chính là của cừu nhân, người mà chàng và Ôn Cần muốn giết, kỳ lạ thay lúc này chàng không thấy có một chút vui mừng vì thắng lợi nào, càng không có cảm giác tự hào khi giết được cừu nhân, lòng chàng thậm chí còn nặng nề hơn cả khi nãy...

Đó là vì cái gì, chàng vô phương giải thích và cũng không muốn giải thích.

Ôn Cần thì sao, tâm sự của nàng...

Đột nhiên, trong sự im lặng nặng nề đó, Vạn Diệu Chân Quân đã tỉnh lại sau khi trúng liên năm mũi trâm, lão khẽ rên một tiếng, nhúc nhích thân mình, cố ngẩng đầu lên thều thào:

– Các người... cuối cùng đã... báo được thù rồi... tốt... tốt lắm.

Trác Trường Khanh và Ôn Cần nhất tề quay đầu nhìn.

Một nét cực đau khổ thoáng hiện ra trên khoé miệng, lão cắn chặt hàm răng, thì thào:

– Kỳ quái ư, ta còn chưa có chết, vì... vì ta còn một chuyện bí mật chưa từng nói ra, các người... các người... muốn nghe không?

Vân Trung Trình giật bắn người, đã nghe lão tiếp:

– Sự bí mật này quan hệ tới... quan hệ tới vận mệnh cả đời các người, nhưng... nhưng lại chỉ một mình ta biết... nếu muốn nghe.... thì... thì mau trị thương cho ta đi...

Trác Trường Khanh và Ôn Cần cùng nhìn nhau, hơi do dự, ngờ đâu Vân Trung Trình đột nhiên quát lớn:

– Chẳng lẽ lúc sắp chết người còn muốn đổi gạt người sao?

Ông bay thốc tới, dụng toàn lực phóng ra một chiêu Thiên cân truy, Doãn Phàm rú lên thê thảm, thổ huyết mà chết, thế là tuyệt nọc một đại ma đầu ác ôn.

Vân Trung Trình lẩm bẩm một mình:

– Mãi mãi sẽ không còn ai biết được nữa, vĩnh viễn sẽ không còn một kẻ nào phá hoại hạnh phúc của họ nữa.

Đa Tỷ Thần Kiếm Vân Khiêm cau mày, hỏi:

– Trung Trình người đang nói gì?

Vân Trung Trình thở dài nói:

– Hải nhi đang nói anh linh Trác bá bá có biết, dưới cửu tuyền cũng ngậm cười, nhắm mắt.

Vân Khiêm ngẩn người trợn ngược hai mắt, trong khoé mắt rừng rực bỗng xuất hiện hai dòng lệ thảm trào ra, chảy dài trên gò má phong sương, Trác Trường Khanh cảm thấy lòng đầy kích động, mắt chớp chớp, cũng không cảm được dòng lệ tuôn rơi, Ôn Cần nhìn Tiểu Linh, Tiểu Quỳnh, đang phủ phục dưới đất, tiếng khóc bi thương, lòng nàng bỗng sôi trào nhiệt huyết, bỗng nàng cũng gục xuống khóc nức lên. Vân Trung Trình nói:

– Thật kỳ quái, các người khóc cả lên thế?

Ông cũng đưa tay lên chậm chậm mi mắt, mắt cũng nhòa đi.

Nhưng, giọt lệ của họ là những giọt lệ trong sáng mà quý báu, Trác Trường Khanh đang đứng khóc mùi mẫn bỗng cảm thấy một cảm giác ấm áp nơi vai, một bàn tay thon thon xinh xắn đưa cho chàng chiếc khăn tay màu hồng, chàng cầm lấy, quay đầu lại vừa vặn gặp phải làn thu ba hàm chứa tình cảm thiết tha trù mến của Ôn Cần.

Thu ba lóng lánh, ánh đèn như mộng, chẳng ai hay ánh sáng buổi bình minh đã tràn đầy mặt đất, vạn đạo hào quang từ đông phương chiếu tới, phá tan màn đêm nặng nề, những vì sao lấp lánh trên bầu trời lồng lộng đã biến đi, nhường chỗ cho ánh thái dương rực rỡ.

HẾT

Chú Thích

[1] Học được một nghề giỏi thì phải đem ra mà dùng.

[2] Trong núi Thái Hành có ba tay đao...

[3] Quỷ thần trông thấy cũng phải đến khom lưng cúi chào

[4] Khoái Đao thần đao lẫn phi đao

[5] huyền tinh

[6] danh tiếng đúng với thực tế

[7] tên chữ

[8] nơi trị thương

[9] Núi kia chưa dứt, sông kia vẫn chảy cuồn cuộn

[10] Ân này đức này, ngày sau tất báo

[11] Nguyên văn: Nhẫn nhược dĩ quốc sĩ đãi ngã, ngã tiện dĩ quốc sĩ đối ngã.

[12] Tam tự kinh: Con người khi còn nhỏ thì tính vốn thiện, nhưng nếu không được chỉ dạy kỹ càng thì tính đó sẽ thay đổi...

[13] Đoạn này toàn tiếng địa phương phỏng ý mà dịch.

[14] Phỏng ý dịch theo tiếng địa phương.